

ДОНС МАКМАСТЪР БЮДЖОУИД

ОКОВНИЯТ ПРЪСТЕН

„Заблагодаряващо фентъзи в тъмни краски...“

Добрица, Тодор

Лоис Макмастър Бюджолд

Оковният пръстен

На Джим и Труди

1.

Фиамета завъртя буцата топла червеникава глина в ръката си и тревожно попита:

– Мислиш ли, че е готово, папа? Мога ли да вече да я разчупя?

Баща ѝ сложи ръката си до нейната, за да прецени температурата.

– Не още. Остави я – няма да изстине по-бързо, като я подмяташ насам-натам.

Тя въздъхна нетърпеливо и остави глинената топка на работния тезгях, огрян от утринната светлина, която се сипваше през желязната решетка на прозореца.

– Не можеш ли да направиш изстиващо заклинание?

Той се засмя.

– На тебе ще ти направя изстиващо заклинание, момиче. Стихията на огъня ти е в повече. Дори и майка ти го казваше. – Майстор Бенефорте се прекръсти и сведе глава при споменаването на покойната. – Недей да гориш толкова бързо. Само затрупаните въглища горят цяла нощ.

– Затова пък се спъваш в тъмното – не му остана дължна Фиамета. – А онова, което гори бързо, гори ярко. – Подпря се с лакти на тезгяха, запотропва с пантофката си по плочите на пода и се загледа в резултата от работата си. Глина със златно сърце. В неделните си проповеди епископ Монреале често казваше, че човек е направен от глина. Обзе я томително чувство на единение с буцата върху тезгяха, кафява и груба – тя отново въздъхна, – но пълна с тайни обещания, които само чакаха някой да им разчупи обвивката.

– Може да се е повредил – притеснено каза тя. – Някоя кухня... или бучка... – Нима баща ѝ не го усещаше? Чистото, тъничко жужене като пулс на миниатюрно сърце?

– Ако е така, можеш да го претопиш и да опиташ отново, докато не стане както трябва – каза баща ѝ и сви рамене. – Вината ще е само твоя и ще си си получила заслуженото, дете избърза като пале пред майка си и го изля, без да ме изчакаш. Металът няма да се изгуби, или поне не би трябвало... и ще те нашлапам като последния чирак, ако ми извъртиш чирашки номер като този. – Намръщи ѝ се свирепо, но Фиамета разбираще, че заканата му не е сериозна.

Не от загубата на метала се притесняваше тя. Но нямаше намерение да споделя тайната си с него и да се сблъска с неодобрението или

присмеха му, а най-вероятно именно такава щеше да е реакцията му. Когато бе чула бащините си стъпки в коридора, тя бе изтрила припряно с плонка и ръкав тебеширената диаграма и бе наемела от тезгяха листа с указанията, внимателно преписани с най-хубавия ѝ почерк, както и символичните неща – сол, сухи цветя, парче необработено злато и пшеничени зърна. Престилката, в която ги беше увила, сега бе на ръба на тезгяха и сякаш крещеше да забележат присъствието ѝ. В крайна сметка папа ѝ бе дал разрешение само да излее злато. Фиамета седна на едно високо столче, изтри някакво петно от кожената престилка, която бе сложила върху сивата си вълнена рокля, и вдиша дълбоко хладния пролетен въздух, който нахлуваше през неостъкления прозорец на работилницата. „Но ето че се получи! Първото ми влагане се оказа сполучливо. Или поне... не се провали с гръм и трясък.“

Някой потропа на тежката дъбова врата и се чу мъжки глас:

– Майстор Бенефорте! Просперо Бенефорте, буден ли сте?

Фиамета се покатери на масата и притисна лице към решетката, за да види кой е на улицата.

– Двама са – стюардът на дука, месер Куистели, папа. И – тя се усмихна – швейцарският капитан.

– Ха! – Майстор Бенефорте припряно свали кожената си престилка и приглади туниката си. – Може би най-после ми носи бронза! Крайно време беше. Още никой ли не е махнал резето на вратата? – Подаде глава през другия прозорец на работилницата, който гледаше към вътрешния двор, и изрева: – Тесео! Свали резето! – Побелялата му брада щръкна първо надясно, после наляво. – Къде се е дянало това глупаво момче? Тичай да отвориш, Фиамета. Но първо си натикай косата под бонето, че си се разрошила като някоя перачка.

Фиамета скочи на пода, развърза връзките на семплото си бяло леноно боне и приглади с пръсти къдравите си черни кичури, които се бяха измъкнали незабелязано, докато вниманието ѝ бе погълнато от сутрешните ѝ занимания. После пристегна бонето прилично – и все пак няколко немирни къдрици на тила ѝ се бунтуваха срещу наложения ред и се проточваха чак под плешките ѝ. Прииска ѝ се да беше отделила малко време, за да сплете косата си, вместо да хукне през глава да накладе огън в малката пещ в ъгъла на работилницата преди папа да се е събудил и да е слязъл долу. Още по-добре щеше да е, ако си бе сложила дантеленото боне от Брюже, което папа ѝ беше подарил миналата пролет за петнайсетия ѝ рожден ден.

Тропането се поднови.

– Има ли някой?

Фиамета изприпка по настаното с каменни плочи преддверие, издърпа резето на голямата врата, после я отвори и направи реверанс.

– Добро утро, месер Куистели. – И мъничко по-срамежливо: – Добро утро, капитан Окс.

– Здравей, Фиамета. – Месер Куистели ѝ кимна. – Дойдох да приказвам с майстора.

Месер Куистели беше облечен с дълга тъмна роба като на учен. Гвардеецът Ури Окс носеше ливреята на дука – къса черна туника с ръкави на червени и златни ивици и черен клин. Не носеше нито метален нагръдник, нито пика или шлем в това мирно утро, само меч на хълбока си и черна кадифена барета с кокардата на дука на Монтефолия, накривена на една страна. Кокардата с цвете и пчела беше дело на майстор Бенефорте – позлатена мед, която приличаше на масивно злато и бе предназначена да прикрива тайната за относителната бедност на капитана. Швейцарецът прашал половината си плата на майка си у дома, беше прошепнал майстор Бенефорте и бе поклатил глава – дали от възхищение към тази синовна преданост, или от смущение пред финансовото му лекомислие, Фиамета не можа да прецени. Краката на капитан Окс обаче изпълваха клина му и той не висеше на грозни торби като панталоните на кльощавите млади чираци и съсухрените старчоци.

– Дукът ли ви праща? – попита обнадеждено Фиамета. Кожената кесия, която висеше на колана на месер Куистели до очилата му, изглеждаше обещаващо издута. Но пък дукът го биваше да обещава, казваше папа. Фиамета покани двамата мъже да влязат и ги въведе в предната работилница, където ги посрещна майстор Бенефорте – потриваше ръце.

– Добро утро, господа! Надявам се, че носите добри новини за бронза, който дук Сандрино обеща да осигури за моята велика творба. Шестнайсет блокчета мед, имайте предвид, не по-малко. Уредено ли е вече?

Месер Куистели посрещна досадната му настойчивост с вдигане на рамене.

– Не още. Макар да съм сигурен, че когато вие сте готов, майсторе, ще е готов и металът. – И съвсем леко, но все пак иронично вдигна вежда. Майстор Бенефорте се намръщи – имаше нюх като на ловно куче и за най-малкото незачитане или обида. Фиамета затаи дъх. Но месер Куистели докосна кесията на кръста си и продължи: – Все пак ви нося сумата, която господарят обеща за дървения материал, въска и работниците ви.

– Дори и аз не съм чак такъв магьосник, че да правя бронз от дърво и восък – изръмжа майстор Бенефорте. Но въпреки това посегна към кесията.

Месер Куистели се извъртя настрана.

– Уменията ви не подлежат на съмнение, майсторе. За съжаление, същото не може да се каже за бързината, с която работите. Може би приемате твърде много поръчки и това води до забавяне на всичките?

– Трябва да използвам пълноценно времето си, ако искам домочадието ми да има какво да яде – високомерно рече майстор Бенефорте. – Ако милорд дукът желае съпругата му да не поръчва повече бижута, би трябвало да го обсъди с нея, а не с мен.

– Колкото до солницата... – твърдо поде месер Куистели.

– Работя по нея с неотстъпна грижа. Както вече съм имал случай до отбележа.

– Да, но готова ли е?

– Остава само да й сложа емейл.

– Както, навярно, и да й заложите действителните заклинания? – предположи месер Куистели. – Заложихте ли ги вече?

– Не, не съм ги заложил – каза майстор Бенефорте. По тона му личеше, че достойнството му е засегнато. – Онова, което вашият господар иска от мен, не е някакво долнопробно уподобяващо заклинание. Това заклинание е вътрешно, вградено, влагано с всеки натиск на длетото ми.

– Дук Сандрино очаква от мен да следя как напредва работата – каза месер Куистели малко неуверено. – Новината още не е обявена официално, но трябва да ви кажа, че годежът на дъщеря му е в процес на договаряне. Той иска да е сигурен, че солницата ще бъде готова навреме.

– Аха! – Лицето на майстор Бенефорте просветна. – Достоен дебют за моето изкуство. За кога е планиран годежът?

– За края на този месец.

– Толкова скоро! И кой е щастливият младоженец?

– Уберто Феранте, лорд на Лозимо.

Последва красноречива пауза.

– Разбирам защо милорд дукът се е разбързал – рече накрая майстор Бенефорте.

Месер Куистели разпери ръце, предотвратявайки всеки по-нататъшен коментар.

– Фиамета. – Майстор Бенефорте свали връзката ключове от колана си. – Тичай да донесеш златната солница от раклата в стаята ми. И не забравяй да заключиш както раклата, така и вратата.

Фиамета взе ключовете, излезе с бавната стъпка на истинска дама – никакво детинско подскачане пред очите на швейцарския капитан, – продължи в същия дух до стълбите във вътрешния двор, после затича нагоре през две стъпала.

В голямата, обкована с желязо ракла до долната табла на бащиното ѝ легло имаше десетина подвързани с кожа книги, няколко стегнати с панделки свитъка със записки и документи – тя разтревожено се опита да си спомни дали последния път ги беше оставила в точния порядък, в който ги беше заварила – и една кутия от полирано орехово дърво. От раклата се излъчваше силна миризма на хартия, кожа, мастило и магия. Фиамета извади тежката кутия, после заключи раклата и вратата на стаята с тежките, украсени с филигран ключове. Усети как предпазващите заклинания си падат на мястото заедно с резетата – като слаб трус, плъзнал по нервите на ръката ѝ. Явно бяха изключително мощни, щом бе успяла да ги усети, особено при непрестанния стремеж на баща ѝ към максимална изтънченост в магическото изкуство. Тръгна обратно към работилницата на долния етаж. Леките ѝ кожени пантофки не вдигаха почти никакъв шум. Гласът на капитана привлече вниманието ѝ – тя застина и се заслуша с ухо на вратата.

– Майката на дъщеря ви е била мавърка, тогава, или негърка?

– От Етиопия, със сигурност – изказа мнение месер Куистели. – Вашата робиня ли е била?

– Не, беше християнка – отговори бащата на Фиамета. – От Бриндизи. – В гласа му се долавяше известна сухота, дали от уважение към християнките, или към Бриндизи, Фиамета не можа да прецени.

– Сигурно е била много красива – учтиво рече швейцарецът.

– Да. А и аз не винаги съм бил толкова спаружен и очукан, както ви виждате днес, преди да ми счупят носа и косата ми да побелее.

Капитан Окс издаде някакъв извинителен звук, предназначен да изтъкне, че думите му не са съдържали зловреден намек относно физиономията на домакина. Месер Куистели, човек също на години, се засмя и попита:

– А наследила ли е таланта ви във вашето изкуство, или и с него се е разминала както с формата на носа ви, майстор Бенефорте?

– Със сигурност е по-добра от онзи мой чирак с непохватните пръсти, дето го бива само да цепи дърва. Рисунките и моделите ѝ са много хубави. Аз, разбира се, не ѝ го казвам, защото няма нищо по-противно от възгордяла се жена. Позволявам ѝ да работи със сребро, а днес за пръв път ѝ разреших да опита и със злато.

Месер Куистели даде ход на едно „Хм“, което да прозвучи достатъчно впечатлено като за случая.

– Аз по-скоро имах предвид другото ви изкуство.

– Ааа. – Гласът на майстор Бенефорте се хлъзна в низходяща крива. – Голяма загуба на време и усилия е да обучаваш една дъщеря, която ще отнесе знанията и тайните ти при друг мъж, когато се ожени. Макар че ако някои хора продължат да закъсняват с плащанията, полагащи се на творец от моя ранг, то знанията ѝ може да се окажат единствената зестра, която ще съм в състояние да ѝ осигуря. – Той въздъхна дълбоко и съкрушено. – Разказвал ли съм ви как папата беше толкова завладян от красотата на златния медальон, който изработих за филона му, че ми плати два пъти повече от договореното?

– Да, няколко пъти – побърза да отбележи месер Куистели, но напразно.

– Освен това се канеше да ме направи главен майстор на Монетния двор, но враговете ми пуснаха онзи отвратителен лъжлив слух, който ми докара обвинение в не-кромантство, и цяла година гних в тъмниците на замъка Свети Андже л о...

Това и Фиамета го беше чувала. Отдръпна се няколко крачки, провлачи шумно пантофки по плочите и влезе в работилницата. Постави внимателно ореховата кутия пред баща си и му върна ключовете. Той се усмихна, отри ръце в туниката си, промърмори нещо под нос и отключи кутията. Разгъна копринената кърпа, извади предмета, който се бе гушил в нея, и го постави в центъра на решетката от светлосенки върху тезгяха.

Златната солница заискри на светлината и двамата гости затаиха дъх. Статуетката се издигаше от овална абаносова основа с богата дърворезба. Две златни фигурки, високи по една длан – красива гола жена и силен брадат мъж с тритон в ръка – седяха върху нея, преплели нозете си.

– Символична среща на сушата и морето – заобяснява ентузиазирано майстор Бенефорте. Изящно изработен кораб – Фиамета по-скоро би го оприличила на гребна лодка – близо до ръката на морския цар бе предназначен за солта, а един малък гръцки храм под грациозно отпуснатата ръка на богинята на земята – за пипера. Около мъжа подскачаха моржове, риби и разни странни ракообразни, а около жената се тълпеше безгрижен рояк от красиви земни създания.

Швейцарският капитан зяпна, а месер Куистели измъкна очилата си от колана, нагласи ги на носа си и се вторачи жадно в прекрасната

творба. Майстор Бенефорте се надуваше все повече и повече, като току посочваше разни изпълнени със съдържание детайли и се наслаждаваше на изумлението, лъхашо на вълни от двамата мъже.

Месер Куистели пръв дойде на себе си и глуповато попита:

– Но работи ли?

Майстор Бенефорте щракна с пръсти.

– Фиамета! Тичай да донесеш две чаши, бутилка вино – киселото вино, което Руберта използва за готвене, да не донесеш от хубавото кианти – и от онзи бял прах, с който мори плъховете в килера. По-живо!

Фиамета хукна, грейнала щастливо заради тайната си. „Аз направих проекта за делфините. И за малките зайчета също.“ Чуваше как зад нея майстор Бенефорте зове с мощен глас чирака Тесео. Прекоси на бегом вътрешния двор и влетя в кухнята, където я посрещна Руберта, възмутена от суетнята ѝ и от задъханото ѝ:

– Папа иска...

– Тъй, тъй, момиче, ама бас държа, че ще иска и обяда си, а огънят в печта загасна. – Руберта посочи с дървената си лъжица облицованата със сини плочки пеш.

– О, това ли е всичко? – Фиамета се наведе, отвори железната вратичка и огледа тъмната вътрешност. Наложил покой на мислите си. – Piro¹ – прошепна тя. Ярки сини и жълти пламъци се подгониха като танцьори по изстиналите въглени. – Това ще свърши работа. – Вкуси доволно жегата от заклинанието върху езика си. Поне едно нещо можеше да прави като хората. Дори и папа казваше така. А щом може едно, защо да не може и друго?

– Благодаря ти, мила – каза Руберта и се обърна да вземе железната тава. Ако се съдеше по уханните улики върху дъската за рязане, тя се канеше да сътвори чудеса с лук, чесън, розмарин и агнешко.

– Няма защо – рече Фиамета, после припряно занарежда необходимите за демонстрацията неща върху един поднос, включително и последните две винени чаши от венецианския сервиз, който носачите бяха изпочупили при пренасянето им тук, н Монтефолия, преди почти пет години. Папа беше забравил за солта и пипера, но тя грабна съответните бурканчета от високата лавица и ги прибави към бойния ред върху подноса, после отнесе всичко в работилницата, гордо изправила гръб.

С тайнствена усмивка майстор Бенефорте сипа малко сол в корпуса на корабчето. За миг лицето му застина вгълбено, той промърмори нещо

---

1. Огън (лат.). – Бел.пр.

под нос и се прекръсти. Когато баща ѝ започна да говори, Фиамета докосна месер Куистели по ръката, да не би дукският стюард да прекъсне неволно този критичен етап. Жуженето откъм солницата, надигнало се в унисон с шепота на майстор Бенефорте, беше дълбоко и богато, но много, много слабо, мелодично и нежно. Преди година тя въобще не би го доловила, а месер Куистели определено не подозираше за съществуването му.

– Пиперът, папа? – подсети го Фиамета и му подаде бурканчето.

– Днес няма да използваме пипера. – Той разтърси глава, после сипа пълна лъжица от отровата за мишки в една от чашите и върза конец около столчето ѝ за нишан. Сетне наля вино и в двете чаши. Отровата се разтвори бавно, с едва доловимо съскане.

– Къде се губи това момче? – промърмори майстор Бенефорте, след като почакаха още няколко минути. За щастие, преди раздражението на господаря му да е достигнало опасни размери, Тесео влетя през входната врата. Баретата му бе изкривена на една страна, панталоните му не бяха дозакопчани, а треперещите му пръсти стискаха свит на топка пешкир.

– Успях да хвана само един на бунището, майсторе – заизвинява се Тесео. – Другият ме ухапа и избяга.

– Ха! Може пък да те използвам вместо него, щом е така – свъси се майстор Бенефорте. Тесео побледня.

Майсторът взе пешкира, в който бе увит един голям пощурял плъх с жълти изпочупени зъби и проскубана козина. Тесео засмука кървящия си палец. Плъхът се мятеше, съскаше и се извиваше. Хванал животинчето здраво за кожата на врата, майстор Бенефорте взе една тънка стъклена тръбичка, засмука през нея малко от бледорозовото вино от чашата с конеца и изля течността в гърлото на плъха. След няколко секунди пушна гризача на плочките. Животинката хукна напред, после започна да тича в кръг, като хапеше собствените си хълбоци. Накрая потръпна конвулсивно и умря.

– А сега наблюдавайте внимателно, господа – рече майстор Бенефорте. Двамата му гости се наведоха по-близо. Той взе щипка сол и я посипа в чашата без конец. Нищо не се случи. Взе втора, по-щедра щипка, и я пушна в отровеното вино. Солта припламна, зрънцата ѝ заискриха в оранжево, после в чашата лумна син пламък като от запалено бренди и горя цяла минута. Майстор Бенефорте бавно разбърка сместта с пипетата. Съдържанието беше станало прозрачно и рубиненочервено като в другата чаша. Той взе обозначената с конец чаша и каза:

– Сега... – Погледът му падна върху Тесео, който изписка също като плъха и отстъпи уплашено. – Ха. Недостойно момче – презрително констатира майстор Бенефорте. Погледна към Фиамета и странна, вдъхновена усмивка цъфна на лицето му. – Фиамета. Изпий това.

Месер Куистели ахна и затаи дъх, а капитанът стисна потресен юмруци, но Фиамета им се усмихна гордо и самоуверено, после взе чашата от ръката на баща си, вдигна я и я пресуши на един дъх. Капитан Окс се напрегна, когато лицето ѝ се изкриви в гримаса, и дори в очите на майстор Бенефорте за миг проблесна лека тревога, но тя вдигна успокоително ръка.

– Не стига, че е кисело, ами е и солено. – Прокара език по зъбите си и потисна надигашата се в стомаха ѝ оригния. – Не става за закуска.

Майстор Бенефорте метна тържествуваща усмивка към дукския стюард.

– Дали работи? Очевидно да. Което можете спокойно да докладвате и на своя господар.

Месер Куистели плесна с ръце и възкликна:

– Възхитително! – Все пак очите му току се местеха неуверено към Фиамета.

Макар и със съжаление, Фиамета се отказа от изкусителното хрумване да се хване за корема, да се свлече на земята и да запищи. Колкото и прекрасна да беше идеята, чувството за хумор на майстор Бенефорте не включваше шегите за негова сметка, нито принципната му почит към отмъщението се простираше върху справедливото възмездие за обиди, нанесени от самия него. „Голяма загуба на време и усилия е да обучаваш една дъщеря...“ Фиамета въздъхна.

Месер Куистели докосна изящната златна статуетка.

– И колко дълго ще издържи?

– Самата солница – вечно, защото такава е нетленната природа на златото. Колкото до заклинанието за пречистване – може би двацетина години, стига статуетка да не се повреди и да не се използва без нужда. Молитвата за задействане ще бъде гравирана на дъното, защото имам всички основания да вярвам, че творбата ми ще ме надживее.

Месер Куистели вдигна впечатлено вежди.

– Толкова дълго!

– Аз не се скъпя в работата си – отвърна майстор Бенефорте.

Схванал намека, месер Куистели отброи месечната дукска издръжка върху тезгяха и Фиамета отново беше изпратена да заключи както солницата, така и кесията в тежката ракла.

Когато се върна, месер Куистели си беше тръгнал, но капитан Окс още приказваше с баща ѝ, както правеше често.

– Хайде, Ури, ела да идем на двора – тъкмо казваше майстор Бенефорте, – да ти покажа твоя юначен близък преди да съм го облякъл в глинената му туника. Онзи ден приключих с восьъчната отливка. А глинената втасва от месеци.

– Вече е готов? Нямах представа, че сте напреднали толкова много – каза капитан Окс. – Това означава ли, че ще поканите дука да инспектира този свой най-нов войник?

Майстор Бенефорте се усмихна горчиво и вдигна пръст пред устни-те си.

– Дори и на теб нямаше да кажа, но искам да проверя някои последни детайли. Смятам да го отлея тайно и да изненадам дука, като му покажа готовата бронзова статуя. Пък да видим тогава дали враговете ми ще имат куража да се подиграват с усърдието ми!

– Все това повтаряте – със съмнение каза Ури. – Но пък по-добре е да обещаеш по-малко и да направиш повече, отколкото обратното.

– Да бе.

Майстор Бенефорте поведе младия мъж към вътрешния двор. Плочите, с които беше настлан, още тънеха в утринна сянка, макар че една светла линия пълзеше почти видимо надолу по стената с издигането на слънцето. Фиамета ги последва тихичко, иначе току-виж баща ѝ я забелязал, а това със сигурност би ѝ спечелило някоя нежелана домакинска работа, така че да не ги чува какво си говорят.

Под брезентено покривало имаше статуя, висока един и половина човешки ръст, малко зловеща в здрача на утрото. Майстор Бенефорте се качи на едно столче и внимателно свали покривалото. Най-напред се показа силна мъжка ръка, вдигната високо и стиснала отрязана глава е коса от гърчещи се змии – лицето ѝ бе застинало в предсмъртна гримаса. После се появи спокойно, юначно лице под крилат шлем, а след него и останалата част от голата снага на статуята. В дясната си ръка героят стискаше меч със закривено острие. Стегнатите мускули сякаш държаха тялото нащрек, натегнато като пружина, размахало триумфално страховития си трофей. Статуята беше направена изцяло от златистокафяв восък, от който се излъчваше слабо ухание на мед.

– Това – най-после се сети да издиша Ури и пристъпи напред, – това наистина е вълшебно, майстор Просперо! Изглежда съвсем като жив. Дори и гипсовият модел не беше толкова хубав!

Майстор Бенефорте се усмихна доволно.

– Никакво вълшебство няма в него, момче. Само изкуство и нищо повече. Когато го отлея, ще прослави името ми во веки веков. Просперо Бенефорте, майстор скулптор. А онези невежи глупаци, които ме наричат прост златар и калайджия, ще бъдат освиркани и посрамени в деня, в който го изложат на площада. „Дукският бижутер“, ха!

Ури се взираше омагьосан във востъчното лице на героя.

– Наистина ли изглеждам така? Опасявам се, че сте били твърде благосклонен, майстор Бенефорте.

Майстор Бенефорте сви рамене.

– Лицето е идеализирано. Персей е бил грък, а не швейцарец, нито пък лицето му е било надупчено като сирене. Но виж, тялото ти нямаше равно като модел. Стегнато, силно, но без излишните буци, като при някой мъже.

Ури потръпна демонстративно.

– Че е великолепен, великолепен е, но втори път няма да ме уговорите да ви позирам през зимата, докато вие си седите, увит в кожи.

– Мангалът гореше постоянно. Мислех, че вие, планинските кози, не усещате студа.

– Когато се движим, да. У нас през зимата има доста работа. Не толкова студът, колкото това, че трябваше да стоя неподвижно и усукан като въже, ми взе здравето. След като приключихме, цял месец ме боля главата.

Майстор Бенефорте махна пренебрежително с ръка.

– Струваше си. А сега, така и така си тук, искам да си събуеш десния ботуш. Малко ме притеснява стъпалото на статуята. При отливането ще се наложи да сваля метала с цели пет аршина надолу. Главите ще се получат страхотно, защото огънят се движи нагоре. Но той все пак е Персей, нали така, а не Ахил.

Швейцарският капитан послушно свали ботуша си и размърда пръсти под зоркия поглед на скулптора. Майстор Бенефорте помълча, после изгрухтя удовлетворено.

– Е, ще мога да оправя липсващото, ако се наложи.

– Направо се виждат вените по тялото на този приятел – рече Ури. – Почти съм изненадан, че не сте включил забелените кожички около ноктите ми и мазолите, толкова истински изглежда. И бронзов ли ще изглежда толкова добре, след като махнете глината? Плътта е толкова нежна. – Той заподскача, за да нахлузи ботуша си.

– Ха! Колкото до това, мога да ти го демонстрирам веднага. Тази сутрин отляхме една джунджурийка от злато – ще разчупия глината пред

очите ти и сам ще прецениш дали забелените кожички около ноктите на моята статуя ще оцелеят, или не.

– О, папа – прекъсна го тревожно Фиамета, – може ли аз да го извадя? Дотук всичко свърших сама. – А и той със сигурност щеше да усети новоизкованото заклинание, ако се заемеше лично, при това толкова скоро след влагането му.

– Ти какво, още ли се мотаеш тук? Нямах ли си друга работа? Или ти се е прищяло още веднъж да видиш гол мъж? – Майстор Бенефорте вирна брадичка към восьчния Персей.

– Нали ще го слагаш на градския площад, папа? Всички девойки ще го видят – защити се Фиамета. Дали не я беше забелязал да наднича, докато Ури му позираше?

Живият Персей, Ури, изглежда, се притесни от тази явно нова за него мисъл. Отново погледна статуята, сякаш обмисляше дали да не помоли за бронзова препаска.

– Е – майстор Бенефорте се изкиска гръмогласно на смущението ѝ, – ти си едно смело и добро момиче, Фиамета, и заслужаваш някаква награда, задето закуси с киселото вино и затвори устата на онзи неверник Куистели. Ела. – Той поведе и двамата към предната работилница. – Ще видиш, капитане. Процесът е толкова лесен, че и дете може да се справи.

– Вече не съм дете, папа – вметна Фиамета.

Той се усмихна невъзмутимо.

– Така изглежда.

Глинената буца лежеше на тезгяха, където я беше оставила. Фиамета взе най-тънките длета от лавицата на стената, подържа за миг топката в ръце и отправи една безмълвна молитва. Недоловимото жужене на заклинанието нарасна до безшумно мъркане. Баща ѝ и капитанът наблюдаваха внимателно действията ѝ. Тя удари леко с длетото и глината се разпука. В недрата ѝ проблесна злато.

– Ах! Това е пръстен! – възкликна Ури и се наведе по-близо. Фиамета му се усмихна.

– Малка лъвска маска – продължи заинтригувано капитанът, докато пръстите ѝ се трудеха с иглата, изчегъртвайки последните остатъци от глината. – О! Вижте само миниатюрните зъбчета! Как реве само! – Той се засмя.

– Зъбите са предназначени да държат рубин – обясни Фиамета.

– Гранат – поправи я майстор Бенефорте.

– Рубинът ще стои по-добре.

– И ще струва по-скъпо.

– Според мен ще изглежда добре на пръста на някой благородник – каза Ури. – Можете да си върнете парите за рубина.

– Този пръстен е за мен – каза Фиамета.

– Така ли? Но големината му е като за мъж, девойко.

– Това е пръстен за палец – обясни Фиамета.

– Модел, който ми струва два пъти повече злато, отколкото за обикновен пръстен – вметна майстор Бенефорте. – Следващия път ще внимавам повече какво обещавам.

– Вълшебен ли е пръстенът, мадонна?

Майстор Бенефорте поглади брадата си и отговори вместо Фиамета:

– Не.

Фиамета вдигна очи към него изпод защитния вал на ресниците си. Той нито се усмихна, нито се навъси, но тя долавяше скрита бдителност под маската на невъзмутимото му поведение. Завъртя се рязко, пусна пръстена в шепата на капитана и затаи дъх.

Той го обърна и погали с пръст миниатюрните вълни на лъвската грива. Не понечи да си го сложи. После в очите му се появи озадачение.

– Знаете ли, майстор Бенефорте, вие често и горко се оплаквате от мързела и несръчността на работниците си. Току-що ми хрумна нещо – какво ще кажете, ако пиша на брат си Тур в Брюинвалд? Той е само на седемнайсет, но е работил какво ли не в тамошните мини и ковачници, още от дете. Много е схватлив, а и напоследък помага на майстор Кунц при пещта. Не е като да ви натрапя някой млад и неопитен чирак. Той вече знае доста за металите, особено за медта. А и сега трябва да е много по-едър и силен, отколкото когато го видях за последен път. Точно той ви трябва за вашия велик Персей.

– Често ли пишеш на брат си? – попита майстор Бенефорте, загледан как швейцарецът върти пръстена в ръката си.

– Не... небеса! Не съм се прибирал у дома от четири години. Ми-нъорският живот е труден и кратък. И досега ме втриса, като си спомня за тесните тъмни тунели. Вече два пъти предлагах на Тур да му намеря работа в личната гвардия на дука, но той казва, че не искал да става войник. А според мен просто не си знае интереса. Но ако прославените во-искари на дука не могат да го примамят от онази дупка в земята, може би вашето прославено изкуство ще успее. – Ръката му отново се сви около пръстена, после той го върна на Фиамета и потри разсеяно дланта си.

– Работил е с топена мед значи? – каза майстор Бенефорте. – Ами. Да. Пиши му. Пък ще видим какво ще стане.

Капитанът се усмихна.

– Още сега ще го направя. – Поклони се на Фиамета, пожела приятен ден на майстор Бенефорте и побърза да си тръгне.

Фиамета седна на столчето с пръстена в ръка и разочаровано въздъхна.

– Прав си, папа. Безсмислено е. Просто не мога да правя магии и това е.

– Така ли мислиш? – кротко попита майстор Бенефорте.

– Заклинанието не проработи! Вложих душата и сърцето си в него и нищо не се случи! Той дори не си сложи пръстена. – Вдигна очи, осъзнала, че току-що е издала тайната си, но майстор Бенефорте изглеждаше по-скоро замислен, отколкото ядосан. – Не е като да не съм ти се подчинила, папа. Ти не ми забрани да влагам магия в пръстена.

– Не си ме питала – кратко отговори той. – Много добре знаеш, че никога не съм те окуражавал. Металната магия е твърде опасна за жена. Или поне аз така съм смятал винаги. Сега започвам да се чудя дали няма да е още по-опасно, ако те оставя необучена.

– Много внимавах да използвам само светени заклинания в пръстена, папа!

– Да, знам... да не мислиш, че си невидима, Фиамета? – добави той, като видя притеснения ѝ поглед. – Аз съм майстор, дете. Дори и друг майстор не би могъл да използва книгите и инструментите ми, без да разбере.

– Но моята магия се провали.

Майсторът взе пръстена и го завъртя на светлината.

– Би трябвало да те напляскам заради хитринките ти... – Той разгъна смачканата престилка в края на тезгяха, огледа съдържанието ѝ и стисна устни. – Използвала си заклинанието за истинска любов на Майстора от Клуни, нали?

Тя кимна обезсърчено.

– Това заклинание не създава истинска любов, дете. Би било терминологично противоречие, защото предизвиканите чрез магия чувства не са истински. То само разкрива истинската любов.

– О!

– Пръстенът ти може и да е проработил, макар че магията на Майстора от Клуни не е упражнение за чираци. Поне едно разкри със сигурност – че красивият, макар и белязан от шарка капитан Окс не е

истинската ти любов.

– Но... аз го харесвам. Той е мил и е истински кавалер, а не грубиян като повечето войници.

– Той просто е първият мъж, когото си видяла, или поне забелязала. А определено си го видяла целия.

– Е, вината за това едва ли е моя – нацупи се тя.

– Всичко е заради онези твои кикотеци се приятелки, които ти внушават това неподобаващо безсрамие.

– След няколко седмици ставам на шестнайсет, папа. Знаеш, че приятелката ми Мадалена се сгоди миналия месец. Вече ѝ шият сватбената рокля. А и новината от тази сутрин – Джулия, дъщерята на дука е само на дванайсет!

– Нейното е въпрос на политика – каза майстор Бенефорте. – И при това не мирише на рози. А ти гледай да си държиш езика за това или ще знам откъде е тръгнал слухът. Лорд Феранте от Лозимо е на цели трийсет и пет години и му се носи съмнителна слава. Втората му жена не беше навършила още шестнайсет – точно колкото теб, между другото, – когато умря при раждане преди няма и два месеца. Едва ли съдбата ѝ би ти се сторила толкова привлекателна.

– Не, естествено! И все пак... изведнъж всичко живо тръгва да се жени. Освен мен. Всички свестни мъже ще се окажат заети, а ти ще ме вардиш, докато стана стара и дебела, само за да съм ти подръка за заклинанията. „Дай малко кръв в тази купа от зелено дърво, скъпа, само капка“ – докато накрая не се скапя. Кръв от девица. Коса от девица. Плюнка от девица. Пикня от девица. Понякога се чувствам като някаква магическа дойна крава.

– Метафората ти е доста объркана, мила.

– Знаеш за какво ти говоря! А после ще ме сгодиш за някой стар петел с кльошави крака и глава плешива като яйце.

Майстор Бенефорте потисна усмивката си.

– Е, животът на богатите вдовици не е чак толкова лош.

– Ха! Не е смешно, папа. – Тя млъкна, после продължи по-сърдито: – Освен ако вече не си опитал, но никой не е пожелал да ме вземе, защото кожата ми е прекалено тъмна. Или защото зестрата ми никаква я няма.

– Никой не ще обвини моята дъщеря, че няма зестра – сонна ѝ се той, достатъчно засегнат, за да зареже отвратителната си веселяшка физиономия. Миг по-късно се овладя и добави: – Зарий пламтящата си душа с търпение, Фиамета, докато не отлея своя велик Персей и дукът не

ме възнагради така, както заслужавам. И не беден войник ще ти купя за съпруг, дъще. Дрънкащите челюсти на приятелките ти ще замръзнат – като никога – и ще увиснат от завист пред сватбената процесия на щерката на Просперо Бенефорте! – Той ѝ върна пръстена. – Така че запази тази златна дрънкулка да ти напомня, че трябва да разчиташ повече на баща си, отколкото на собственото си невежество. Този малък лъв те първа ще реве на сватбата ти.

„Изпих отровното ти вино. Колко още доверие ще искаш от мен?“
Фиамета скри пръстена в един дълбок джоб на роклята си и отиде да вземе метла, за да изчисти глината от тезгяха.

2.

Снегът хрущеше под ботушите на Тур Окс, докато той се катереше от малкото селце Брюинвалд в долината към бараката при входа на мината. Изрита разсеяно една сиво-бяла пряспа край пътеката и тя се разлетя на тъжни буци – не фината студена пудра отпреди няколко седмици, нито кишата на все още ненастъпилата пролет. На кишата би се зарадвал, както и на всеки намек за предстоящо затопляне. Оловносивото утро обаче обещаваше поредния оловносив ден на една зима, която сякаш не смяташе да си ходи. Не че той щеше да види много от въпросната дневна светлина. Намести кирката на рамото си и пъкна свободната си ръка под мишницата в безуспешен опит да я стопли.

Някой извика предупредително от високото, той вдигна поглед и побърза да отскочи встрани, като се прикри предвидливо зад едно дърво. Дървена шейна, управлявана от седнало върху натъпкан с руда кожен чувал момче, което надаваше бойни викове като татарски конник, профуча покрай Тур, последвана от още една в състезание, чийто финал беше чак в долината. На финала можеше да има и счупени кости, ако момчетата не заоряха с крака при следващия завой. Все пак успяха някак да завият, скриха се от погледа му и Тур се ухили. Допреди няколко години прекарването на рудата с шейни до потока в долината беше сред предпочитаните му зимни задължения, но после бе пораснал до сегашните си размери и всички изведнъж бяха решили, че му се полагат най-тежките задачи.

Стигна до дървената барака, приютяваща подемния механизъм и вентилационните мехове, и с облекчение се скри от студения утринен вятър, който бръснеше скалистия пущинак наоколо. Майсторът го беше изпреварил и вече отмерваше дневната порция масло в лампите им. Колегата на Тур, Хензи, отблокираше подемния скрипец и проверяваше зъбците и колелета на механизма. Може би догодина щяха да имат достатъчно печалба, за да разширят машината и да купят впряг коне или волове, които да въртят водещия мост. Междувременно рудата трябваше да бъде издигана на повърхността, така че двама едри мъже крачеха върху едно колело, което се въртеше под напрегнатите им нозе. Тежка работа, но поне виждаха дневния светлик.

– Добро утро, майстор Ентелбух – поздрави любезно Тур старшият майстор с надеждата, че днес ще го разпределят на колелото. Но

майстор Ентелбух изгрухтя нещо, без да вдига глава, и му подаде лампа. Влезе копачът Фарел, тропна да изчисти снега от ботушите си и също получи заредена с масло лампа, както и кошниците и дървените тарги.

– Майстор Ентелбух, свещеникът идва ли вече да кади срещу нашествието на гномовете? – разтревожено попита Фарел.

– Не – кратко отговори майстор Ентелбух.

– Станали са много нахални там долу. Вчера събориха цели две лампи. А и оная скъсана верига на водната помпа – не ще да е било само ръжда.

– Ръжда беше – сопна му се начумерено старшият. – Заради небрежната работа на онзи, който я е смазвал, най-вероятно. Колкото до лампите, за мен поне „гном“ е друга дума за „нескопосан“. Така че си завлечете задниците долу и изкопайте малко свята руда, преди да сме измрели от глад. Вие двамата започнете на горния забой.

Тур и Фарел натовариха инструментите си в голямата кофа на подемния механизъм и заслизаха по дървената стълба в недрата на мината.

– В скапано настроение е днес – прошепна Фарел над Тур в облицованата с дъски шахта веднага щом се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуват от бараката горе. – Обзалагам се, че просто му се свиди да плати за тамяна на свещеника.

– По-скоро няма с какво – въздъхна Тур. Малкото жили, които все още се работеха, от година на година ставаха все по-бедни. Вече нямаше достатъчно обогатена по мокър начин руда, която да създава работа на топилнята на майстор Кунц повече от два пъти месечно. Иначе Тур и сега щеше да е долу и да помага при огнището, да почиства изстиналите пещи, да подклажда ревящите огънове и да гледа как майстор Кунц, като истински магьосник, превръща черните буци в чисти, искрящи течни метали. Ако работеше при майстор Кунц, щеше да е сгрял като препечена филийка. Може би трябваше да си пробва късмета при въглищарите, макар че при тези принудителни почивки на топилнята за въглищата също нямаше голямо търсене. Бергмайстерът заплашваше да затвори мината, ако печалбата ѝ не се подобри. Именно призракът на оскъдицата правел старшия толкова раздразнителен и начумерен, или така поне твърдеше чичото на Тур. Колкото до Тур, е... той просто трябваше да си отваря очите за гномове.

Стигнаха до дъното на вертикалната шахта и Хензи свали инструментите им. Тур стегна качулката около главата си, така че скалният прах да не полепва по русата му коса и да не му влиза във врата. Безмълвието на камъка притисна ушите му, докато вървяха надолу по

наклонения тунел под трептящата оранжева светлина на лампите. На някои мъже тишината им се струваше зловеща, но Тур винаги я бе намилал за доста успокояваща, търпелива и неизменна, издръжлива като майка. Не тишината, а шумът, внезапното пшкане на разместващ се камък беше онова, което го ужасяваше.

На четирийсетина стъпки навътре в планината пътят се разделяше на два закривени тунела, всеки следващ някогашна богата жила. Единият се спускаше стръмно надолу и Тур промърмори кратка благодарствена молитва, задето днес няма да влачи кошници с руда по него. Още тъмни дупки зееха в стените – изчерпани жили, изоставени и със свалени дървени подпори. Тръгнаха по един висок и сравнително равен ръкав, който свършваше с твърда, необработена скала.

Фарел внимателно остави лампата си извън обсега на свърчащите отломки и вдигна кирката си.

– Давай, момче.

Тур си избра място, където обратният му замах нямате да удари Фарел, и двамата започнаха да разтрошават обезцветената част от скалата, която бележеше обедняващата рудна жила. След половин час работа и двамата бяха останали без дъх.

– Онзи идиот Ентелбух още ли не е задвижил меховете? – каза Фарел и изтри потта от челото си.

– Иди да викнеш – предложи Тур, взе лопатата и напълни половин кошница с изкопаната до този момент руда – Фарел можеше да я занесе, щом така и така щеше да ходи при подемника. Докато го чакаше да се върне, Тур чуваше далечните удари на метал в камък, долитащи от долния забой. Скалата беше твърда, рудата – малко и за последните три месеца бяха удължили тунела само с петнайсетина стъпки. Тур нагласи кожените наколенки, които му беше направила майка му, коленичи и атакува скалата близо до пода. Копа, докато не остана без дъх и тялото му не започна да протестира заради неудобната стойка. Изправи се и се подпря на кирката да си почине.

Фарел още не се беше върнал. Тур се огледа, после пристъпи към скалната стена, допря разперените си пръсти към обезцветения участък и затвори очи. Бълбукането на мислите му избледня в несловесно безмълвие. Той беше камъкът. Усещаше рудната жила, като сухожилие, обтегнато през собственото му тяло. Изтъняваше десет стъпки навътре, където се стопяваше почти напълно... и все пак на още няколко стъпки по-навътре като удар с меч косо надолу имаше богата жила, естествена мед, кипреща се като ярка замръзнала река, зовяща светлината, която би

могла да отрази...

– Металът ме вика – прошепна Тур. – Мога да го усетя. Мога.

Но кой би му повярвал? И откъде идваха тези видения? Или бяха дяволски сънища, лъжливи изкушения? Веднъж щавачът Струси беше крещял за някакви видения, повален от треска, после от носа му беше изпъзлял дълъг червей и Струси умря. Видението на Тур туптеше с пулса на опасност, влудяващо неясна, стопяваща се в мига, в който празнотата в него се замъглеше от самия въпрос: „Какво?...“ Ръцете му се свиха в юмруци.

Нещо потрепна в крайчеца на полезрението му – изгасваща лампа? Или Фарел се връщаше? Той отскочи изчервен от скалната стена. Но не се чуваше тропот на ботуши, а и лампата гореше спокойно.

Там. Сянка в трепкащите сенки – един камък със странна форма помръдна. Тур стоеше застинал, едва смееше да диша.

Камъкът се изправи. Беше чворесто кафяво джудже, високо около две стъпки, с нещо като миньорска кожена престилка на слабините. Изкиска се и подскочи. Черните му очички лъщяха на светлината на лампата като полирани скъпоценни камъни. Приблужи се с подскоци до кошницата на Тур и се направи, че слага в нея парче руда.

Тур внимаваше да не прави резки движения. През всичките си години в мините никога не беше виждал гном толкова ясно и от толкова близо, а само помръдване в крайчеца на окото, което сякаш изчезваше в стената, понечеше ли да се приближи. Джуджето се изкиска отново и кривна тясната си брадичка в гримаса на комично любопитство.

– Добра среща, малко човече – прошепна омагьосан Тур, като се надяваше, че гласът му няма да го подплаши.

– Добра среща, метални майсторе – отвърна с тънко гласче гномът, скочи в кошницата, погледна Тур над ръба ѝ, после изскочи от нея – всичко това бе изпълнено с бързи, резки движения. Ръцете и краката му бяха тънки, пръстите – дълги, със стави като възлите на корен.

– Никакъв майстор не съм – усмихна се Тур, седна на пода, за да не стърчи толкова заплашително, и бръкна в колана си за кожената манерка, която майка му беше напълнила с козе мляко преди зазоряване. Посегна внимателно към батото – широка дървена купа, в която изнасяха най-качествената руда – изтръска го с дъното нагоре от прахта и сипа в него малко мляко. Бутна го подканящо към малкото създание. – Можеш да го изпиеш. Ако искаш.

То се изкиска отново и подскочи към батото. Не го вдигна, а наведе глава и започна да лочи млякото като котка, Заостреното му езиче се

подаваше бързо-бързо от устата. Ярките му очи и за миг не се откъснаха от Тур. Млякото свърши за нула време. Гномът седна, оригна се тихо, но съвсем ясно, и изтри уста с опакото на ръката си.

– Вкусно!

– Майка ми ми го слага, в случай че ожаднея преди вечеря – без да се замисля, отвърна Тур, после се почувства глупаво. Би трябвало да се опита да улови съществото, а не да си приказва с него, нали така? Да го притисне, докато не му каже къде има злато или сребро, или нещо друго. Ала набръчканата му като изсушена ябълка физиономия го правеше да изглежда старо, а не зло или опасно.

То се примъкна странично към Тур и той се напрегна. Много бавно едно студено възлесто пръстче се протегна и докосна Тур по китката. „Сега би трябвало да го сграбча.“ Но не можеше – не искаше – да помръдне. Гномът прекрачи нервно през нападалите камънаци и се отри в обезцветената скална жила. Тя прокапа, сякаш се топеше... „То си отива, ще се измъкне!“

– Майстор гноме – изграчи отчаяно Тур, – кажи ми къде да си намеря съкровище?

Гномът спря. Наполовина закритите му от клепачите очи се впериха право в Тур. Отговорът му приличаше повече на скрибуцащ напев, като претоварена дървена лебедка, издигаща тежък товар:

– Въздух и огън, метални майсторе, въздух и огън. Ти си земя и вода. Иди при огъня. Ледената вода ще те угаси. Студената земя ще запуши извора ти. Студената земя е добра за гномите, но за металните майстори не е. Копачо, копачо, гробокопачо, иди при огъня и живей.

После джуджето се стопи в жилата и след него остана само слабо хихикане. Гатанки. Задай на проклетия гном най-обикновен и ясен въпрос, и ще получиш в отговор гатанки. Трябваше да се досети. Ритъмът на речта му бе привнесъл двойно значение в думите. Гробокопач². Достойният миньор, или нещастникът, копаещ педя по педя собствения си гроб? Тоест той, Тур? Потта му изсъхваше и студът се бе просмукал чак до костите му. Той се отпусна треперещ на колене. Гърдите го стягаха, а в ушите му тътнеше рев като в пещите на майстор Кунц, когато натискаха духалата. Пред очите му притъмняваше... не, просто пламъкът на лампата намаляваше, мъничък и слаб... но имаше достатъчно масло...

Гласът на Фарел изкъртя болезнено в ушите му:

---

2. Игра на думи – написано като една дума „gravedigger“ означава „гробокопач“, „гроббар“, ако се изпише отделно – „grave digger“, означава „сериозен, важен копач“. – Бел.пр.

– Мама му стара, тук направо смърди! – А после: – Хей, момче, хей...

Силни пръсти стиснаха Тур над лакътя и грубо го изправиха. Младежът се олюля. Фарел изпсува, прехвърли ръката на Тур през раменете си и го поведе през тунела.

– Лош въздух – рече Фарел. – Вентилационните мехове работят нормално. Сигурно има запушване някъде по тръбата. По дяволите! Може би гномове са го направили.

– Видях гном – каза Тур. Сърцето му още се блъскаше тежко в гърдите, но зрението му започваше да се прояснява.

– Дано си му метнал някой камък! – рече Фарел.

– Дадох му да пие мляко. Изглежда, му хареса.

– Ти си идиот бе! За Бога! Опитваме се да се отървем от тая напаст, а не да ги каним на закуска! Нахрани го веднъж и ще ти се довлече с всичките си братчета. Нищо чудно, че са плъзнали така!

– За пръв път виждам гном. Стори ми се приятен.

– Пфу! – Фарел поклати глава. – От лошия въздух ще да е. Лош въздух – лоши видения.

Стигнаха до разклонението на тунела. Тур въздухът беше достатъчно свеж. Фарел остави Тур да седне до дървената тръба, която довеждаше напompвания въздух до по-долните нива на мината.

– Стой тук, докато доведе майстор Ентелбух. По-добре ли си?

Тур кимна. Фарел забърза по тунела. Тур го чуваше как крещи нагоре по подемната шахта, надвиквайки скърцането и стоновите на дървената машинария. Още му беше студено, затова обви ръце около тялото си и придърпа дългите си крака към гърдите. Фарел беше взел лампата. Тъмнината настъпи.

След известно време Фарел се върна с майстор Ентелбух, който вдигна лампата си пред лицето на Тур и го огледа притеснено. Разпита го как се чувства, после тръгна по тунела заедно с Фарел, като почукваше с една пръчка тръбата. По-късно Фарел се върна, понесъл изоставените инструменти и лампата на Тур.

– Паднали са камъни и са премазали тръбата. Майстор Ентелбух каза, че днес повече няма да се работи в горния тунел. Като се почувстваш по-добре, иди при другите в долния забой. И в началото само да влачиш кошниците, чу ли?

Тур кимна и се изправи. Фарел запали лампата му с пламъчето на своята. „Въздух и огън – помисли си Тур. – Живот.“ Вече не се чувстваше толкова слаб, затова тръгна към долния тунел да потърси другия

работен екип. Крачеше предпазливо по стръмната пътека, така че да не разлее маслото в лампата, и още по-предпазливо заслиза по стълбата във вертикалната шахта, която се спускаше още трийсет стъпки надолу. Този най-долен тунел следваше извиваща се като тирбушон жила, която ту се спускаше надолу, ту пак се изкачваше нагоре. В края му завари четирима мъже, които копаеха на смени в твърдата скална стена, а почивките използваша, за да сортират отломките. Поздравиха го със сърдечност, която варираше от обичайното добро настроение на Никлаус до меланхоличното изсумтяване на Бирс.

Тур напълни една кошница с богати на руда отломки, метна я на рамо и я понесе нагоре и после надолу по тунела към шахтата. Изсипа я в една кожена кофа, качи се по стълбата, преметнал кошницата през ръката си, завъртя лебедката и изтегли кофата, изсипа рудата обратно в кошницата, занесе я до горната подемна шахта, там прехвърли съдържанието ѝ в голямата дървена кофа и извика на Хензи, който изтегли товара нагоре. После Тур се върна за следващия товар и за последващия, и за по-следващия, докато не им изгуби бройката. Беше изтощен от усилието и глада, когато Хензи най-после спусна кофа с хляб, сирене, бира и ечемичена отвара – мъжете в долния забой посрещнаха храната с много по-голямо въодушевление, отколкото бяха посрещнали Тур.

След почивката за обяд Фарел слезе при тях и каза:

– С майстор Ентелбух изрязахме повредения участък от тръбата и той отиде да вземе ново парче, с което да го замени.

Приеха Фарел в работния екип с обичайното одобрително мърморене. Тур взе чук и кирка и се захвана с най-твърдия участък от скалната стена; камъкът звънтеше и парчета хвърчаха под ударите на инструментите му, докато ръцете, гърбът и вратът му не изтръпнаха от болка. Мирзмата на мината сякаш изпълваше главата му – студена, суха прах, метал, горящо вонливо масло (защото маслото не беше от най-добрите), потни вълнени дрехи, сиреняво-лученият дъх на мъжете.

Когато най-сетне разтрошиха достатъчно руда, за да напълнят голяма кошница, Тур и Фарел я вдигнаха заедно. Бяха на половината път до стълбата, когато оранжевото пламъче на лампата освети малка чвореста фигурка, прокрадваща се покрай стената на тунела.

– Хей, напаст дребна! – извика Фарел. – Изчезвай! – После пусна своята половина от кошницата, грабна кирката си и я метна с всичка сила по гнома. Фигурката се стопи с тъничък писък в стената.

– Ха! Май му взех страха – каза Фарел и отиде да си прибере кирката, която се беше заклешила в скалата.

– Ще ми се да не го беше правил – каза Тур и, ще не ще, пусна и своята половина от кошницата на пода. Закрепи лампата отгоре ѝ. – Те са мирни създания. Не знам да са направили някаква беля, а все тях ви- нят, ако нещо се обърка.

– Не са направили беля друг път – изръмжа Фарел и дръпна кирка- та, която се беше заклешила здраво. Дръпна отново, после запъна крак в стената и затегли с всичка сила. Кирката се освободи рязко, откъсвайки голямо парче от стената, а Фарел падна назад и си цапна главата на една от дървените подпори. – Нямамо беля значи! – изписка той, като разтри- ваше тила си. – На това как му викаш?

От дупката в стената на тунела тръгваше дълга пукнатина и с всеки миг ставаше някак по-тъмна. После започна да се процежда вода.

– Олеле! – задавено прошепна Фарел.

Планината простена – дълбока вибрация, която Тур долови не с ушите си, а някак с корема. Тънката струйка стана по-силна, после вода- та бликна и накрая изригна в мощен гейзер, който се удари с плясък в отсрещната стена. Откъм дъното на тунела се чу трясък, викове и писък на агония.

– Покривът подава! – извресня Фарел, гласът му бе изтънял от ужас. – Спасявай се! – Хвърли кирката и хукна към горния край на туне- ла. Тур го последва ужасен, вдигнал ръце, за да предпази главата си от сблъсък с някоя подпорна греда в тъмното.

При стълбата, която откриха с опипване в мрака, двамата поспряха за миг.

– Друго май не е паднало – каза Тур.

– Засега – рече Фарел. Ръката му се появи отникъде, опипвайки за Тур. Той я сграбчи; беше хлъзгава от студената пот.

– Някой от мъжете долу пострада – каза Тур.

– Аз ще изтичам при майстор Ентелбух и ще доведа помощ... – Фа- рел преглътна. – Ти се върни и виж какво е станало.

– Добре.

Тур се обърна и пипнешком тръгна обратно. Усещаше цялата ог- ромна тежест на планината. Дебелите подпорни греди щяха да се скър- шат като съчки, ако пластове се размърдаха още малко. „Студената зе- мя ще запуши извора ти, гробокопачо...“ Вече не чуваше викове напред, само змийския съсък на водата.

Скоро видя килнатата кошница с руда и горящата отгоре ѝ лампа. Водата, извираща от стената, се изливаше надолу по тунела. Тур взе лампата и бавно тръгна по хлъзгавия разкалян под. Близо до дъното на

вкопаната извивка на жилата водата се беше размътила. Простираше се от краката на Тур чак до мястото, където снижаваният се покрив на тунела се съединяваше с повърхността ѝ. Нищо чудно, че не чуваше виковете. Мъжете в забоя бяха откъснати във въздушен джоб и водната запушалка заглушаваше виковете им. А лукавата вода се просмукуваше през всички пукнатинки, които намереше, и смаляваше въздушния джоб все повече и повече...

Мокра глава изскочи над мътната трептяща повърхност, плю и заглът въздух на огромни, свирещи глътки. Втора глава изскочи до първата. Тур се пресегна и помогна на мъжете да излязат от водата; вторият бе впил пръсти в краката на първия.

Вторият мъж имаше рана на челото. Кръвта се смесваше със стичащата се вода и създаваше впечатление за огромен кръвоизлив. Очите на първия мъж бяха ококорени от ужас.

– Другите идват ли? – попита Тур.

– Не знам – задъхано каза Мат, първият, който излезе от водата. – Мисля, че Никлаус го затисна свличане.

– И Брис е останал с него? – Храбрият Брис. По-храбър от Тур, това поне беше сигурно. Ако преди шест години бащата на Тур беше имал толкова храбър колега, можеше и до днес да е жив.

Мат поклати глава.

– Мислех, че идва с нас. Него обаче го е страх от водата. Някаква вещица му предсказала, че ще умре от удавяне. Оттогава пие бира вмес-то вода.

Покачващата се вода заплиска около ходилата на Тур и той отстъпи назад. Всички се вираха напрегнати, но повече глави не изскочиха на повърхността. Раненият се олюля замаяно.

– По-добре го изведи преди да се е наложило да го носим – отбеляза Тур. – Помощта сигурно вече идва. Аз ще... поостана тук. Кажете им горе да не спират вентилационните помпи. Може би това ще задържи водата.

Мат кимна, подхвана ранения и бавно тръгна нагоре по тунела. Тур стоеше и гледаше как тъмната вода се покачва. Колкото повече чакаха, толкова по-лошо щеше да става, по-дълбоко и по-трудно. „Ледената вода ще те угаси.“ Все така никакъв знак от оцелелите долу. Водата отново облиза краката на Тур и той отново отстъпи назад. Тъничък стон на страх и смут се надигна в гърлото му, хлип като на гнома, когото Ферал беше уплашил, и той го потисна с мъка. Остави лампата на пода на няколко стъпки навътре в тунела и нагази във вира.

Остана без дъх, когато ледената вода нахлу в ботушите му и покри слабините му, но продължи напред, докато подът не изчезна под краката му. Пое си дълбоко въздух, задържа го, обърна се и започна да се изтласква по протежение на наводнения таван на тунела. Надолу, надолу... усещаше как налягането расте в ушите му, дори и след като заглъхнаха безчувствени. После нагоре, благодаря ти, Боже! Оттук нататък тунелът само се изкачваше. Той се заизтласква по-бързо. Но ако в другия край нямаше въздушен джоб, той...

Ръката му плясна и хлътна в нищожното съпротивление на въздуха, после изскочи и главата му. Той заглътна също както преди малко бе глътнал Мат. Имаше слаба светлина – нечия лампа все още гореше. Краката му стъпиха на твърда земя и той изгази до суха скала. Трепереше, настърхан от студ, а пръстите му се бяха превърнали в разкривени безчувствени пръчки.

Бирс стоеше до ръба на водата и хлипаше. В сенките на пода близо до стената се гърчеше някаква фигура – явно Никлаус – и го ругаеше. Ругатните спряха за миг.

– Тур? Ти ли си?

Тур коленичи до Никлаус и го опипа за рани. Ръбът на надвиснал скален пласт притискаше крака на Никлаус към пода. Костта беше раздробена, плътта бе кашеста и подута. Плочата беше толкова голяма, по дяволите! Тур грабна една захвърлена наблизко кирка, промуши края й отдолу и натисна. Плочата едва-едва се помести.

– Бирс, помогни ми! – извика настоятелно Тур, но Бирс продължи да хлипа, сякаш нито чуваше, нито виждаше, така изгубен в собствената си въображаема неволя, че не забелязваше реалната на няколко крачки зад себе си. Тур отиде при него и го разтърси за раменете, отначало лекичко, а после доста силно. – Стегни се, глупако!

Бирс не спря да плаче, но все пак се размърда. С помощта на кирката, една лопата и лост, както и на камъни, които набутваха под плочата, за да удържат всеки спечелен с мъка и пхтене рунд, двамата най-после я повдигнаха достатъчно. Никлаус изкрещя, когато кръвта нахлу обратно в крака му, но все пак успя да го издърпа и да се претърколи настрана.

– Водата продължава да се покачва – каза Тур.

– Беше предсказано! – захленчи Бирс.

Ръцете на Тур се свиха в юруци и той се наведе над мъжа.

– Вещицата е била права. Наистина ти е писано да се удавиш. Аз лично ще ти държа главата под водата, ако не ми помогнеш!

– Добре му го каза, Тур – простена Никлаус.

Бирс се сви и захленчи по-тихо.

– Хвани Никлаус за другата ръка. Трябва само да задържите въздуха си и да се избутвате покрай стената.

Другите двама се справиха с лекота.

Довлякоха Никлаус до водата и зацапаха напред. Тур се отгласна с крака и се гмурна. Бирс изпищя паникьосано и отстъпи назад.

Безнадежден случай. Като влачеше Никлаус, който запази достатъчно самообладание поне да опипва стената със свободната си ръка и да помага в изгласването, Тур продължи напред. Този път водата изсмукваше по-бързо топлината от уморената му плът. Когато изскочи на повърхността, Никлаус припадна.

Но майстор Ентелбух и Фарел ги чакаха заедно с още двама мъже. Тримата работници бързо сложиха Никлаус върху едно одеяло и го понесоха към шахтата.

– Някой остана ли? – попита майстор Ентелбух.

– Бирс – изхриптя Тур.

– Ранен ли е?

– Не. Но се е смахнал – водата го изпълва с ужас заради някакво глупаво предсказание.

– Можеш ли да го измъкнеш?

– И сам може да се измъкне, стига да поиска.

Вълнената, прикачваща се качулка, туниката и панталоните на Тур бяха подгизнали и висяха натежали от водата като мъртъв товар, теглещ тялото му надолу. Само отклоняваха вниманието му и Тур дръпна вбесен капещата качулка през главата си и тя тупна с тежък плясък на пода.

Планината отново изпъшка. Дебелите подпорни греди запищяха като гайди, последва ги градушка от тихи припукващи звуци вътре в дървесината.

– Ще поддаде – рече с изтънял глас майстор Ентелбух. – Трябва веднага да се махаме.

Преглъщайки вътрешния си стон, Тур се обърна и нагази за трети път. Растящата безчувственост на крайниците му правеше студа почти поносим. Главата му туптеше и странна червена дантела затанцува под здраво стиснатите му клепачи преди да стигне до въздушния джоб. Когато този път изскочи над водата, сухият скален участък се беше свил до не повече от три стъпки. Бирс клечеше до стената и се молеше или поскоро плачеше на глас:

– Господи, Господи, Господи, Господи... – Хленчът му приличаше

на овчо блеене.

– Ела! – извика Тур. – Или ще останем погребани тук!

– Ще се удавя! – изпищя Бирс.

– Може и да се удавиш, но няма да е днес – тросна му се Тур и го удари с юмрук в челостта. За негова изненада, Бирс се блъсна в стената и падна замаян, въпреки че го беше ударил само веднъж. За пръв път Тур удряше някого с новопридобитата си мъжка сила, а не в разгорещените момчешки боричкания отпреди година-две. И изглежда измести челостта на Бирс. За момента обаче нищо не можеше да се направи по въпроса. Тур стисна главата на Бирс под мишница и го повлече в ледената вода.

Макар и зашеметен, Бирс понечи да се отскубне. Тур го стисна поздравно и се изгласка напред. Дробовете му горяха и пулсираха. Не издържа и издиша малко въздух. „Ледената вода ще те угаси...“, но не днес, не днес, не днес. „Господи, запази ме, та ако ще би за бесилото.“

Накрая подаде глава на повърхността и жадно вдиша, но го чакаха нови проблеми. Беше тъмно като в рог. Майстор Ентелбух си беше отишъл. И беше взел лампата. Тур заопипва за стената и накрая я напипа. Краката му усетиха наклона на пода. Беше вдървен, превит като лък от студа, мускулите по краката и ръцете му бяха целите на възли, големи и твърди като орехи. Измъкна се от водата с товара си. Бирс се давеше и плюеше, следователно беше жив. Тур не посмя да го пусне в тъмното дори когато той се превъртя и повърна погълнатата вода в скута му. Младецът успя някак да се изправи и повлече Бирс нагоре по тунела.

Стълбата в долната шахта се превърна в кошмарна бариера – той имаше чувството, че никога не ще смогне да изтика замаяния Бирс по нея. Ту го заплашваше, ту му даваше кураж:

– Мърдай! Мърдай! Премести се ръцете! А сега краката!

Собствените му пръсти бяха безчувствени и почти безполезни. А после откъм тунела под тях долетя почти ритмична поредица от пукот на разцепващ се камък и тътен на свличаща се скална маса. Ботушите на Бирс изчезнаха някъде, а само допреди миг бяха на длан от носа на Тур. „Паднал е“ – беше първата мисъл, прекосила паникьосаното му съзнание. После по главата му се посипаха ситни камъчета, изкъртени от бясно риташите крака на Бирс, който се опитваше да излезе от шахтата. „Не, просто е дошъл на себе си.“ Тур също се закатери и след като се измъкна в горния тунел, хукна като подгонен заек.

Присъедини виковете си към немощните крясъци на Бирс, когато най-сетне го настигна при подемната шахта. Сякаш минаха години

преди голямата рудна кофа да се спусне. Тур натика Бирс в нея, а самият той пое по стълбата. На половината път едва не изгуби съзнание, но сивкавата светлина над главата му го притегляше като обещание за рая. Когато се измъкна, Хензи тъкмо изваждаше Бирс от кофата. Младежът застана прав, ръцете му бяха отпуснати безсилно, дробовете му помпаха въздух като мехове.

– Не донесе ли поне част от инструментите? – тревожно попита майстор Ентелбух.

Тур го зяпна като теле, втрещен. Бирс, току-що стъпил на крака, промърмори нещо нечленоразделно, но с определено враждебен тон, замахна с юмрук към Тур, не улучи и се плъосна на пода. През отворената врата на бараката се виждаше пролетната киша, съскаща косо под напора на вятъра.

– Искам да си ида у дома – каза Тур.

Затъпял от студа, той най-после се довлече до къщурката им. Майка му го огледа ужасено, свали замръзващите му дрехи, набута го в собственото си легло между два пухени юргана с горещи камъни при краката, напои го с гореща ечемичена отвара, подсладена с мед, и нито веднъж не попита защо не е изнесъл инструментите, нито дори къде е останала качулката му. Въпреки грижите ѝ, минаха два часа преди да спре да трепери като болен от треска. Разказа ѝ, в орязан и накъсан вариант, за случилото се през деня, но дори и така лицето ѝ се изопваше все повече, а устните ѝ бяха свити в тънка черта. Не го остави сам и за минутка, докато зъбите му не престанаха да тракат.

След като гласът на сина ѝ укрепна достатъчно, за да е сигурна, че няма да се разболе, тя отиде при лавицата над камината в другия край на стаята и се върна с лист хартия.

– Вземи, Тур. Пристигна тази сутрин от брат ти Ури. Намерил ти е нещо, което ще ти хареса.

Ури сигурно пак го убеждаваше да вземе в ръка наемническата пика. Червеният восъчен печат на писмото вече беше счулен от притеснената им майка, която посрещаше със зле прикрит ужас редките писма на по-големия си син, очаквайки новини за болест, възпалени рани, ампутация, изгубени на хазарт пари или злощастен годеж за някоя от курвите, които се мотаят около лагерите – все рискове на войнишкия живот.

Не точно рисковете на войнишкото занятие отблъскваха Тур. Животът по принцип си беше един голям риск. А и той не би имал нищо

против да кове мечове. Беше виждал мечове, направени от миланските оръжейници, от които му беше секнал дъхът. Но да вземеш после това произведение на изкуството и да го мушнеш в тялото на жив човек... не. Той въздъхна страдалчески и взе писмото.

Странен гъдел плъзна по ръката му. Пръстите му се стоплиха. Докато четеше, умората му се стопи и той седна в постелката. Значи не било за войниклък. Погледът му се плъзна по-бързо по редовете... „...чирак на дукския златар и главен магьосник... чуден бронзов двойник за милорд дука... има нужда от силно и схватливо момче... възможност...“

Тур погали хартията. Слънцето сигурно вече бе затоплило южните склонове на прохода към Монтефолия. А през лятото напичаше като в ковашка пещ. Той облиза устни и попита майка си:

– Какво ще кажеш?

Тя си пое дълбоко дъх.

– Мисля, че трябва да идеш. Преди тази дяволска планина да е погълнала и теб, както погълна баща ти.

– Ще останеш сама.

– Чичо ти ще се грижи за мен. Предпочитам да знам, че си на безопасно място в Монтефолия, отколкото да те мисля всеки божи ден в онази трижди проклетата мина. Ако Ури те искаше за войник, щеше да е друго. Знам колко мъчно ти беше, когато той замина да се глави наемник. Много често момчетата като се върнат, и то ако въобще се върнат, или са прекършени и болни, или са се променили, станали са едни такива жестоки и безчувствени. Но това...

Тур завъртя писмото в ръцете си.

– Главният магьосник дали знае, че нямам магическа дарба?

Майка му сви устни.

– Признавам, че точно това никак не ми харесва. Този майстор Бенефорте е флорентинец. Може да се занимава с черните изкуства и даже с по-лоши извращения, които са опасни и за момчетата, не само за девойките. Но пък работи за дука на Монтефолия, който по думите на Ури е почтен човек като за благородник.

– Монтефолия. – Досега никога не беше забелязвал как самото име сякаш излъчва топлина.

– Можеш да четеш и да пишеш на два езика, знаеш и малко латински. Докато се учеше при брат Гларус, той веднъж ми рече, че си можел да идеш в Падуа и да се изучиш за доктор. Често съм си го мечтала, но после баща ти се спомина и за всички ни стана по-трудно.

– Никак не обичах латинския – разтревожено призна Тур, внезапно осъзнал, че може да има и по-лоша съдба от войнишката. Но майка му не каза нищо, а отиде да нагледа яхнията от грах, която къкреше на огъня, днес с повечко бекон по случай чудодейното избавление на Тур.

Той се зарови между пухените юргани, притиснал писмото до гърдите си. Плътта му още беше студена като свинска мас, но от хартията сякаш се излъчваше топлина. „Гробокопачо, гробокопачо, иди при огъня...“ Засмя се, а после заглуши смеха си под завивките, когато майка му го погледна през рамо и се усмихна, макар да не знаеше какво го е развеселило. Монтефолия. „Господ и гномът са ми свидетели, мисля да го направя.“ Лежеше и гледаше как пламъците в огнището трептят като отражения по водна повърхност върху варосания таван между тъмните подпорни греди и си мечтаеше за жежко лято.

3.

Икономката Руберта помогна на Фиамета да нахлузи тежката червена кадифена рокля през главата си и да я приглади надолу върху фустата от тънък лен. Фиамета прокара длани по гънките на широко скроевата пола, така греховно разточителна откъм плат, и въздъхна с неподправено доволство. Роклята надхвърляше всичките ѝ несмели надежди. Майстор Бенефорте я беше извадил, съвсем неочаквано, от една стара ракла, когато Фиамета се беше оплакала, че ще стане за смях, ако отиде на давания от дука банкет в семплата си сива вълнена рокля. Дрехата, която носеше в момента, някога бе принадлежала на майка ѝ и двете с Руберта си бяха играли цяла седмица, докато я прекроят като за нея. Ако се съдеше по мерките, Фиамета вече беше висока почти колкото е била майка ѝ, макар и по-слаба. Странно. Помнеше майка си като висока жена – висока, тъмна и топла.

Фиамета протегна ръце и Руберта нахлузи ръкавите, после ги завърза за раменете на роклята и издърпа за контраст по малко от ръкавите на долната рокля през прорезите на лактите. Червените кадифени ръкави бяха избродирани със сребърен конец в тон със сребърната лента, отточваща сякаш безкрайния подгъв на полата.

– Я стига си подскачала, момиче – оплака се Руберта, без да влага много чувство и прехапа съсредоточено долната си устна, докато връзваше фльонгите. Отстъпи крачка и огледа Фиамета хем критично, хем с гордост. – А сега – косата.

– О, да, моля те. – Фиамета се чучна послушно на едно столче. Никакви момичешки бонета днес, нито обикновената плитка на гърба. Роклята вървеше с подходяща мрежичка за коса от сребърна нишка и перли, сякаш с магия опазени от белезите на времето. Руберта раздели косата ѝ на две спретнати, пък макар и вълнисти половинки, нави ги на тила ѝ и стегна мрежичката върху цялата тази маса, като остави навън само две черни къдрици, които пусна артистично пред ушите ѝ. Фиамета се взираше алчно в малкото си огледалце и доволно въртеше глава насамнатат, за да накара къдричките да подскачат. – Благодаря ти, Руберта! – Прегърна икономката през кръста и я стисна силно. – Такава си ми умница!

– О, пантофките ти! Още са в кухнята. Ще ида да ги донеса.

Руберта изтича навън. Фиамета изпробва отражението си в

огледалото от различни ъгли, после отново запрокарва длани по меката тъкан. Засмука долната си устна и подчинявайки се на внезапен импулс, стана и отиде при раклата до леглото си.

Разбута ленените чаршафи и изрови едно плоско дъбово ковчеже. Вътре стоеше смъртната маска на майка ѝ. Много хора пазеха за спомен смъртни маски от восък. Просперо Бенефорте беше излял образа на съпругата си от бронз, потъмнен от изкуството му до богат кафяв тон, близък до естествения цвят на покойната. Живите черни очи сега бяха затворени, като в сън, но сън странно тъжен, над меките извивки на носа и широката ѝ уста. Фиамета вдигна маската на нивото на деколтето си и надникна над нея към огледалото, което държеше в изпънатата си напред ръка. Примижа, опитвайки се да слее маската и роклята в общ размазан образ. После свали маската под брадичката си и сравни двете лица. Колко от по-бледото беше на Просперо Бенефорте, и колко на тази изгубена жена? Носът на Фиамета определено не беше плосък, а и брадичката ѝ бе по-рязко очертана от тази на тъмния образ, но иначе... „Коя съм аз? И чия съм? Къде ми е мястото, майко?“

Стъпките на Руберта долетяха откъм галерията, както наричаха верандата, обикаляща от четири страни вътрешната фасада на къщата, и Фиамета побърза да прибере маската в ковчежето и да го заключи в раклата. Руберта ѝ подаде лъснатите обувки през вратата.

– Побързай. Татко ти те чака долу.

Фиамета бързо нахлузи обувките, изскочи от стаята си и хукна по галерията на втория етаж. Вдигна полите си и заслиза по стълбите, после ги приглади и тръгна по-бавно и тържествено, както подобаваше на дамската ѝ прическа. Тази рокля не беше рокля на робиня, нито дори обикновена слугинска рокля, а явно доказателство, че майка е била истинска християнка и съпруга на един велик творец. Фиамета вирна решително брадичка.

Майстор Бенефорте стоеше в настланото с плочи предверие и също изглеждаше великолепно. Носеше плащ от черно кадифе, който се поклащаше чак до коленете, и голяма шапка от същата материя, завита като тюрбан, а краят ѝ се спускаше наперено на едното му рамо. Туниката му беше от меденокафяво кадифе, вталена и с висока яка, над която се показваше искрящобяла ивица лен, с разкроени поли до коленете и с черен клин. Въпреки сивото в косата си, майстор Бенефорте още се опъваше на дългите роби, предпочитани от възрастните мъже, макар че тъмните цветове, които беше избрал, целяха да покажат сила и зрялост. Топлият цвят на туниката изпъкваше още повече в съчетание със

златната верига около врата му, която беше негово собствено дело и се явяваше като реклама на изкуството му.

– А, ето те и теб най-после. – Той я огледа от главата до петите, очите му станаха странно унесени, промърмори едно „Ха!“ и разтърси глава, сякаш да проясни зрението си.

– Добре ли изглеждам, папа? – попита стресната от реакцията му Фиамета.

– Добре изглеждаш. Вземи. – И протегна ръка към нея.

През дланта му беше праметнат сребърен колан с великолепно изработка. Фиамета го взе изненадана. Беше във формата на сребърна змия, кръгла и гъвкава като въже. Лъскавите люспици бяха фини като на истинска змия, а застъпващите им се плочки скриваха свързващия механизъм отдолу, какъвто и да беше той. Главата беше от масивно сребро и съвсем като истинска, с искрящи зелени люспици – изумруд? стъкло? – вместо очи.

– Сложи си го – каза майстор Бенефорте.

– Как? Не виждам закопчалка.

– Просто си го сложи на кръста. Няма да падне.

– Магически е, нали?

– Просто едно малко заклинание, което да те пази.

– Благодаря ти, папа. – Тя го нагласи около талията си, плъзна главата над опашката и коланът наистина се задържа. Чак тогава се сети да попита: – А може ли да се сваля?

– Когато пожелаеш.

Тя го свали за проба, после отново си го сложи.

– Скоро ли си го правил? – Беше смятала, че работи денем и нощем върху солницата.

– Не, имам го отдавна. Само го почистих и поднових заклинанието.

– На мама ли е бил?

– Да.

Фиамета погали колана и пръстите ѝ се плъзнаха по люспите. От тях се излъчи тиха мелодична вибрация, почти недоловима за слуха.

Солницата на дука ги чакаше на една пейка до стената. Новата ѝ кутия със сатенена подплата беше от абанос, за да си пасва с основата на статуетката, а закопчалките и двете дръжки отстрани бяха от масивно злато. Фиамета също имаше дял в направата и полировката ѝ. Рядко бе виждала баща си притеснен, но сега той отвори кутията и провери за последно съдържанието ѝ, гънките на подплатата и здравината на закопчалките, после влезе в работилницата и погледна през прозореца.

– А! Най-последно. – Гласът му долетя до нея, а после и самият той се върна, за да отлочи вратата пред швейцарския капитан и още двамина гвардейци от стражата. Нагръдниците на стражите лъщяха като огледала, а капитан Окс беше облечен с най-хубавата си и най-чиста ливрея, с нов жакет със златни копчета, ушит за дукската свита в чест на годежа.

– Готови ли сте, майстор Просперо? – усмихна се капитанът. После кимна към абаносовото ковчеже. – Ако искате, стражите могат да го носят.

– Сам ще го нося, благодаря – каза майстор Бенефорте и вдигна кутията. – Нека единият тръгне пред нас, а другият да ни следва.

– Както кажете. – И групичката им пое в упоменатия ред, капитанът и Фиамета – от двете страни на бижутера.

– Гледай вратата да е залостена, докато не се прибера, Тесео – извика през рамо майстор Бенефорте. Чиракът се поклони тремаво и затвори вратата след тях. Майстор Бенефорте изчака, докато не чу лостът да пада на мястото си, после кимна и тръгна надолу по калдъръмената улица.

Беше слънчев ден две седмици след Великденските празници и ако беше съвсем малко по-топло, кадифетата биха били неизползваеми. Дърветата се бяха обкичили с пъпки през седмиците след като Фиамета бе отляла пръстена си. Тя завъртя лъвската маска на левия си палец, така че – въздишка – гранатът да улови обедното слънце. Слънчевите лъчи се отразяваха и от жълтите тухли, каменните блокове и червените плочи по покривите на сградите. Тъжно сива през зимата, през дългите летни следобеди Монтефолия приличаше на град от злато. От улицата с големите къщи, издигащи се от двете страни на бащиния й дом, групичката им премина в един по-стар и пренаселен квартал.

Докато пресичаха една спускаща се към водата странична уличка, Фиамета зърна пристаните и лодките. Няколко лениви чайки кръжаха в нисък полет и крещяха пронизително. Когато това лято папа отново я заведеше на риба, може би най-последно щеше да я научи на тайното заклинание, което използваше при закачването на стръвта. Тясното езеро се простираше на единадесет мили северно от Монтефолия към подножието на Алпите, отвъд които се намираше домът на капитан Окс. Беше чула, че първият за сезона керван прекосил Монтефолианския проход миналата седмица. По-висок и по-труднопроходим от прохода Бренер на изток, маршрутът все пак служеше добре на нуждите на малкото херцогство. Монтефолия беше хълмиста, неплодородна земя и щеше да е бедна, ако не бяха търговията и богатото на риба езеро. На източния бряг, северно от града, манастирът „Свети Джеронимо“ отглеждаше

лозя, пролетна пшеница по терасираните ниви, овощни градини и овце. Главният път минаваше нагоре по източния бряг на езерото покрай каменните манастирски зидове, а западният беше твърде стръмен, каменист и див и го пресичаха единствено кози пътеки. Фиамета забеляза няколко конници и една волска каруца, която бавно се влачеше по прашната бяла панделка на пътя. Манастирският скрипториум³ доставяше и цветно илюстрирани книги за библиотеката на дука, която се славеше като гордостта на замъка, извисил се на стръмно скалисто възвишение в другия край на града. Дукът обичаше да се хвали, че в библиотеката му нямало нито една от онези евтини модерни печатани измишльотини, а само ръкописи с майсторска калиграфия и корици от богато украсена кожа – повече от сто тома. На Фиамета това ограничение ѝ се струваше глупаво, но може би значимостта, която дук Сандрино отдаваше на калиграфията, се дължеше отчасти на факта, че самият той можеше да чете, но не и да пише. Старите хора бяха нелепо консервативни за някои неща.

– Как вървят годежните празненства? – обърна се майстор Бенефорте към капитана. Фиамета беше изостанала и сега ускори крачка, за да не изпусне нещо от разговора.

– Ами, снощи дукесата организира илюминация в градината с жива картина и мадригали. Певците бяха много добри.

– Сам щях да се заема с фойерверките, ако дукът не настояваше толкова за това тук. – Майстор Бенефорте повдигна абаносовото ковчеже. – Изненадан съм, че онзи дръвник Ди Римини не е объркал всичко. Той и една бравя не може да направи като хората.

Капитанът се усмихна суховато при това пренебрежително изказване по адрес на най-големия местен съперник на майстор Бенефорте в декоративните изкуства.

– Добре се справи. За ваше успокоение, имаше и един неприятен момент – свещите подпалиха прическата на една дама, но ние успяхме да я залеем навреме с вода и пострадаха единствено перата ѝ. Знаех си аз, че съм бил прав да настоявам за пълни ведра зад кулисите.

– Ха. Разбрах, че бъдещият жених е пристигнал навреме тази сутрин, поне това ако не друго.

– Да. – Капитанът се намръщи. – Трябва да кажа, че не ми се нрави свитата, която е довел. Изпечени бандюги до един. А и петдесет въоръжени мъже ми се струват прекалено много за повод като този. Не знам

---

3. Стая за преписване на ръкописи (в манастир и пр.). – Бел.пр.

къде му е бил умът на дук Сандрино, когато е позволил на лозимонския господар да доведе толкова много войници със себе си. Изисквало го почетното му положение като бъдещ негов зет, така каза.

– Е, Уберто Феранте беше наемник преди да се окаже законен наследник на Лозимо преди две години – каза майстор Бенефорте. – Не е имал достатъчно време да си спечели лоялността на местните. Може би просто си е довел хора, на които може да разчита.

– Оказал се наследник, друг път. Говори се, че подкупил папската курия да отхвърли претенциите на другия братовчед, и още веднъж, за да му дадат разрешение да се ожени за наследницата. Предполагам, че кардинал Борджия е искал да си осигури един верен гвелф⁴ в Лозимо в противовес на амбициите на Венеция и гибелините⁵.

– Ако съдя по опита си с курията, предположенията ти са съвсем правдоподобни. – Майстор Бенефорте се усмихна горчиво. – Но все пак се чуда откъде Феранте е взел парите.

– На мен поне амбициите на Милано ми изглеждат по-голяма заплаха. Бедната Монтефолия е между чука и наковалнята.

– Виж, Милано е пример как един обикновен войник може да се издигне. Надявам се Феранте да не е изучавал подробно живота на покойния Франческо Сфорца⁶. Рецептът е проста – ожени се за дъщерята, после направи необходимото, за да оглавиш държавата... Води си бележки, Ури.

Капитанът въздъхна.

– Уви, не познавам никакви наследнички. – После замълча замислено. – Всъщност точно това е направил Феранте в Лозимо. Надявам се, че не е намислил да повтори номера и в Монтефолия.

– Нашият дук и синът му се радват на достатъчно добро здраве, за да обезсмислят всякакви подобни планове – каза майстор Бенефорте и потупа абаносовата кутия. – А може пък и самият аз да допринеса според силите си това да си остане така.

Капитанът сведе поглед към ботушите си.

– Не знам. Знам само, че дук Сандрино не е особено доволен от този годеж, а дукеса Летиция още по-малко. Не виждам с какво може да ги е притиснал Феранте, но въпреки това усещам... голям пазарлък се води за зестрата.

---

4. Гвелф (ист.) – поддръжник на папата. – Бел.пр.

5. Гибелин (ист.) – поддръжник на императора в Италия. – Бел.пр.

6. Сфорца – известен италиански род, играл важна роля в Милано и в цяла Италия през XV и XVI в. – Бел.пр.

– Жалко, че лорд Феранте не е по-млад, или лейди Джулия по-голяма.

– Или и двете. Знам, че дукесата е настоявала в договора да се впише, че сватбата не може да се състои преди да изтече поне година.

– Може пък дотогава конят на лорд Феранте да го хвърли от седлото и той да си строши врата.

– Ще го включа в молитвите си – усмихна се капитанът. Не прозвуча съвсем като шега.

Разговорът затихна – трябваше да си пестят дъха за финалното изкачване към замъка. Минаха през централната порта, охранявана от две големи квадратни кули с основа от дялан камък и градеж от същите жълти тухли, с които бяха издигнати повечето нови сгради в Монтефолия. Войниците ги ескортираха през настлания с плочи вътрешен двор и нагоре по новото великолепно стълбище, което настоящият дук беше построил с надеждата да смекчи строгата и грозновата архитектура, предпочетена от предците му. Майстор Бенефорте изсумтя пътьом по адрес на каменната изработка и измърмори обичайната си присъда:

– Трябвало е да наеме истински скулптор, а не някой селски каменоделец...

Минаха през две тъмни зали и излязоха във вътрешната градина. Тук, сред цветята и плодните дръвчета, бяха разположени масите за годишния банкет.

Гостите вече бяха насядали, което означаваше, че майстор Бенефорте е уцелил избрания предварително момент за величествената си поява. Дукското семейство, заедно с лорд Феранте и абата на „Свети Джеронимо“ и епископ на Монтефолия (две длъжности, един човек) заемаха една дълга, издигната върху подиум маса. Пазеха им сянка опънати като навес гоблени. Четири други маси бяха наредени под прави ъгли, по-долу и по-назад, за по-незначителните гости.

Дук Сандрино, приятно закръглен човек на петдесетина години с нос и уши с аристократични пропорции, миеше ръцете си в сребърна купа с вдигаща пара вода, върху която плаваха розови листенца, поднесена му от месер Куистели. Неговият син и наследник, десетгодишният лорд Асканио, седеше от дясната му страна. Един от приближените на лорд Феранте, облечен в специална ливрея, нагласяше столче за крака с мека тапицировка под ботушите на господаря си – столчето бе във формата на малка ракла с герба на Лозимо, резбован отпред. Преносимата мебел явно бе предназначена да задоволи някакво лично разбиране за удобство, защото краката на Феранте бяха с нормална форма и дължина.

А може би копринените му чорапи криеха някаква стара бойна рана, която още го мъчеше. Фиамета си напомни да не се блещи, докато се опитваше да запагети възможно най-много подробности от изложените на показ кадифета, коприни, шапки, кокарди, оръжия, бижута и прически.

Лейди Джулия, седнала между майка си и бъдещия си жених, беше облечена с пролетно зелена рокля със златна бродерия и – ха! – момичешко боне. Макар че, трябваше да признае Фиамета, зеленото боне направо се огъваше от златна бродерия и пришити мънички перли. Косата ѝ се спускаше на руса плитка по гърба с вплетени в нея зелени панделки. Дали дукеса Летиция не се бе постарала съзнателно да изтъкне младостта на щерка си? Лекото смущение на Джулия беше в ярък контраст с излъчването на лозимонския владетел, седнал до нея. Феранте бе мургав, зрял, властен и без съмнение последовател на Марс, бога на войната. Устните му се усмихваха, без да се разтварят и на косъм. Може би зъбите му бяха развалени?

Абатът-епископ седеше от лявата страна на лорд Феранте, без съмнение както в израз на почит, така и за да осигури на Феранте достоен събеседник, в случай че невръстната Джулия се разприказва твърде много или пък потъне в неловко мълчание. На млади години абат Монреале се подвизавал като рицар с гореща кръв, по после го ранили тежко и той дал предсмъртен обет, че ще посвети живота си на църквата, ако Бог го пощади. Беше спазил обещанието си с чест – косата му вече беше побеляла, спечелил си беше име на учен и дори на мистик. Днес беше облечен като епископ, а не като абат, във великолепната бяла роба и обточената със злато червена мантия на сана си, и с бяла шапчица от копринен бродат върху свещеническата си тонзура. Пак той инспектираше ежегодно както работилницата, така и душата на Просперо Бенефорте и подновяваше църковното му разрешително да практикува бяла магия. Майстор Бенефорте, след като подгъна крак пред дука, семейството му и лорд Феранте, се поклони на абата с дълбоко и непресторено почитание.

После – бяха го упражнявали – майстор Бенефорте коленичи, отвори абаносовото ковчеже и подкани Фиамета да връчи солницата на дука, което тя направи с изящен реверанс. Снежнбялата ленена покривка на масата, беше съвършен фон за блестящото злато и яркоцветния емал. Майстор Бенефорте разцъфна, когато седящите около масата заръкопляскаха. Дук Сандрино се усмихна доволно и помоли абата лично да благослови първата сол, която месер Куистели побърза да сипе в

златната лодка.

Майстор Бенефорте наблюдаваше, затаил дъх от напрежение. Сега беше моментът, както бе доверил той на Фиамета, дукът да напълни с величествен жест на щедрост шепите му с дукати пред погледите на сбралите се гости. Беше си прикачил голяма празна кесия под дрехите в очакване на този знаменателен миг. Но дукът само им махна, макар и с усмивка, да заемат местата си на по-долната маса.

– Е, има много неща на главата си. По-късно – промърмори в брадата си майстор Бенефорте, докато се настаняваха, но не успя да прикрие тревогата си.

Един слуга им донесе сребърна купа да си измият ръцете – едно от творенията на баща ѝ, както забеляза Фиамета – и банкетът започна с вина и блюда с пържени равиоли, пълнени със свинска кайма, билки и меко сирене, оваляно в пудра захар. Появиха се кошнички с хляб, омесен от изцяло бяло брашно, и подноси с телешко, пилета, шунка, наденици и говеждо. И още вино. Майстор Бенефорте наблюдаваше високата маса със заострено внимание. Но в ничия чиния не избухнаха сини пламъци. Фиамета поведе любезен разговор със съпругата на кастелана⁷, закръглената госпожа Пиа, която седеше от другата ѝ страна.

Когато съпругата на кастелана стана за момент, повикана от мъжа си, майстор Бенефорте се наведе към дъщеря си и сниши глас. Фиамета се приготви за поредната порция мърморене относно дукатите на дука, но той каза нещо съвсем друго:

– Забеляза ли малкия сребърен пръстен на дясната ръка на лорд Феранте, дете? Ти стоеше по-близо до него от мен.

Фиамета примигна.

– Да, сега като го каза – да.

– И как ти се стори?

– Ами... – Тя се опита да извика мига пред вътрешния си взор. – Помислих си, че е много грозен.

– Какво представляваше?

– Маска. Бебешко лице, струва ми се. Не точно грозно, но... просто не ми хареса. – Тя се засмя. – Би трябвало да те наеме, папа, за да му направиш нещо по-хубаво.

За нейна изненада той скришом се прекръсти.

– Дори не го изричай. И все пак... как смее да го носи така открито пред абата? Може би не го е поръчвал сам, а го е купил от някого, без да

---

7. Управител на замък през средните векове, предимно в Западна Европа. – Бел.пр.

знае какво представлява. Или по някакъв начин го е заглушил.

– Стори ми се нов – каза Фиамета. – Папа, какво те притеснява? – Той определено изглеждаше смутен.

– Почти съм сигурен, че това е оковен пръстен, или „оковник“, както го наричат за по-кратко. Но ако е активен... къде може да е скрил... – Думите му заглъхнаха зад стиснатите устни, докато оглеждаше скришом високата маса.

– Черна магия? – прошепна потресена Фиамета.

– Не... не непременно. Веднъж... веднъж видях един такъв пръстен, в който не беше заключен смъртен грях. А Феранте е благородник. Човек като него би трябвало да общува лесно с форми на силата, които са неприсъщи на по-дребните люде, а в същото време са нормални за един управник. Като великия Лоренцо от Флоренция.

– Мислех, че магията е или бяла, или черна.

– Когато остарееш като мен, дете, ще знаеш, че нищо на този свят не е нито само бяло, нито само черно.

– Абат Монреале дали ще се съгласи с теб? – със съмнение попита Фиамета.

– О, да – въздъхна баща ѝ. Веждите му се вдигнаха да изразят чувство, което друг път би изразил със свиване на рамене. – Е, Феранте разполага с още една година да разкрие истинския си нрав. – И млъкна, защото госпожа Пиа се връщаше.

Месните блюда, или по-скоро малкото, което бе останало от тях, бяха изнесени от слугите и заменени с подноси, отрупани с фурми, смокини, ранни ягоди и пасти. Фиамета и госпожа Пиа обединиха усилията си и нанесоха значителни щети на пастите със сушени вишни. В другия край на градината се появиха музиканти и подхванаха свирнята си, която се смеси с жуженето на разговорите и тракането на прибори и чинии. Икономът на дука и неговите помощници се заеха да напълнят чашите с десертни вина в очакване на заключителните тостове.

Месер Куистели се появи забързан откъм замъка и се качи на подиума под гоблените, пазещи сянка на господарската маса. Наведе се и зашепна нещо в ухото на дука. Дук Сандрино смръщи вежди и го попита нещо. Месер Куистели само сви рамене. Дукът поклати глава, сякаш нещо го беше раздразнило, но все пак се наведе да каже нещо на дукесата, после стана и последва месер Куистели към замъка.

Жената на кастелана влезе в преговори с майстор Бенефорте над главата на Фиамета относно поправката на малка сребърна кана със счупена дръжка. Баща ѝ явно не беше поласкан от предположението, че би

се захванал с подобна чирашка работа, поне докато погледът му не падна на Фиамета.

Той се усмихна лекичко.

– Фиамета ще я поправи. Това може да се окаже първата ти самостоятелна поръчка, дете.

– О! Можеш ли да го направиш? – възкликна госпожа Пиа, едновременно впечатлена и изпълнена със съмнения.

– Ами... по-добре ще е първо да я видя – предпазливо отвърна Фиамета, макар вътрешно да беше изключително доволна.

Госпожа Пиа погледна към високата маса.

– Няма да започнат с гостовете преди дукът да се е върнал. Какво ли го задържа толкова дълго? Хайде да идем в покоите ми, Фиамета, и ще ти я покажа още сега.

– Както кажете.

Докато ставаха, месер Куистели се появи отново и този път зашушна нещо на лорд Феранте. Феранте изкриви лице в озадачено раздражение, но явно се касаеше за молба на домакина му, защото той стана от масата и тръгна след месер Куистели. По негов знак, двамина от хората му го последваха. Ако ги видеше на улицата, Фиамета без колебание би ги взела за наемни убийци. По-старшият от двамата, свиреп на вид брадат мъж с няколко липсващи предни зъба, беше представен като главния лейтенант на Феранте. Капитан Окс, който тъкмо се бе навел напред и приказваше с някаква дама от една от по-ниските маси, вдигна очи, навъси се и на свой ред тръгна след оформилата се процесия. Трябваше да ускори крачка, за да ги настигне.

Двете жени изчакаха мъжете да освободят входа, после съпругата на кастелана въведе Фиамета в замък. Момичето погледна любопитно встрани, докато прекосяваха залата. През една врата в другия край, която водеше към кабинет или нещо подобно, зърна дука, застанал прав до бюрото си, и двама прашни от път мъже – единият свещеник със строг лик, другият благородник, махаш възбудено с ръце. После Феранте и останалите й препречиха гледката и тя последва госпожа Пиа.

Стаите на кастелана бяха в една от квадратните кули. Госпожа Пиа свали каната от една лавица в миниатюрната си спалня с дебели зидове, претъпкана с малкото необходими й мебели – легло и няколко ракли – и зачака тревожно, докато Фиамета я оглеждаше на светло до тесния прозорец. Фиамета тайничко се зарадва, когато установи, че ще е необходимо нещо повече от обикновено запояване. Дръжката, излята във формата на гъвкава русалка, беше не само откършена, а и напукана. Увери

съпругата на кастелана, че поправката ще бъде извършена бързо, после двете увиха каната в парче ленен плат и тръгнаха да се връщат.

На минаване през голямата зала Фиамета се стресна от гневните викове на дук Сандрино, които долитаха откъм кабинета. Беше се подпрял с юмруци на писалището. Феранте стоеше срещу него, скръстил ръце на гърдите си, със стиснати зъби и потъмняло като изпечена тухла лице. Гласът му изкънтя в къси и отсечени изречения, твърде нисък, за да се чуят думите. Двамата прашни странници го гледаха. Лицето на благородника светеше от злостно задоволство. Свещеникът беше бял като платно. Капитан Окс се беше облегал на касата на вратата, на пръв поглед отпуснат, но с ръка върху дръжката на меча си. Госпожа Пиа уплашено стисна рамото на Фиамета.

Гласът на дук Сандрино се извисяваше и спадаше:

– ...лъжи и убийство... черно некроманство! Сигурно доказателство... мое дете никога... оскърбление за моя дом! Изчезвай моментално или се готви за война, копеле наемническо! – Заеквайки от ярост, дук Сандрино размахва пръст пред лицето на Феранте.

– Не ми е нужна подготовка! – на свой ред ревна лорд Феранте и се наведе напред. – Щом искаш война, така да е!

И докато Фиамета гледеше със зинала уста, Феранте извади кинжала си с лявата ръка и без да прекъсва възходящата дъга на острието, разсече гърлото на дук Сандрино с удар толкова мощен, че отрязва врата му наполовина преди кинжалът да се спре в кокал. От силата на замаха убиецът се олюля и двамата с жертвата паднаха един към друг през писалището, сякаш устремени в прегръдка, внезапно обагрила се в червено.

С вик на потрес, който прозвуча почти като вой, капитан Окс светкавично изтегли меча си и се хвърли напред. В ограниченото пространство на кабинета обаче мечът не беше много по-полезен от кинжал, а и двамата наемни убийци вече бяха извадили кинжалите си. Лейтенантът с липсващите предни зъби намушка възбудения благородник в сърцето с удар почти толкова неочакван и силен като онзи, нанесен от господаря му. Поостарелият и невъоръжен месер Куистели клегна, но не беше достатъчно бърз – ножът на втория наемни убиец го събори на пода. Ури отби в движение следващия удар, после се оказа вкопчен в ръкопашен бой с лозимонеца.

Свещеникът тъкмо вдигаше ръка, когато Феранте насочи към него свитата си в юмрук дясна ръка – сребърният пръстен грейна, свещеникът закри очи и изкрещя. Лорд Феранте го прониза в незащитените

гърди.

– Трябва да ида при мъжа си! – Съпругата на кастелана изпусна каната, вдигна поли и хукна към градината. При неочаквания шум лейтенантът вдигна поглед, намръщи се и тръгна към Фиамета. Очите му бяха студени. Замайна от ужас и бесните удари на сърцето си, Фиамета се обърна и затича колкото ѝ крака държат след госпожа Пиа.

Слънчевата светлина почти я ослепи. На половината път през градината, жената на кастелана висеше на ръката на съпруга си и крещеше истерично. Той клатеше глава, сякаш не ѝ вярваше. Фиамета се огледа като обезумяла за черната шапка на баща си сред бялата светлина на следобеда. Ето го там, кима на приказките на някакъв човек. Лейтенантът подаде глава през прага, после отново се скри вътре. Фиамета се хвърли на гърдите на майстор Бенефорте и сграбчи туниката му.

– Папа, Феранте току-що уби дука!

Ури Окс изскочи заднишком през вратата. Мечът му бе окървавен.

– Измяна! – извика той. При всяка дума от устата му бликаше кръв.
– Убийство и измяна! Монтефолия, на оръжие!

Хората на Феранте, не по-малко изненадани от монтефолианците, започнаха да се сбират на групи. Лейтенантът на Феранте изскочи след капитан Окс и закрещя заповеди на хората си.

– По дяволите! – изсъска майстор Бенефорте. – Дотук с платата ми.
– Стисна ръката ѝ над лакътя и се огледа. – Тази градина е истински капан. Трябва да се махаме оттук. Веднага!

Мъжете заизваждаха мечове и кинжали, невъоръжените грабваха ножове от масите. Жените пищяха.

Майстор Бенефорте затича, но не към вратата, а към високата маса. Капитан Окс и лейтенантът на Феранте също търчаха натам в лудешки бяг. Лейтенантът скочи и замахна с меча си да отсече главата на малкия Асканио, но капитан Окс успя да отбие удара в последния момент. Абат Монреале се надигна и преобърна масата върху беззъбия лозимонец тъкмо когато той се обръщаше за втори удар.

С дивашки плонж майстор Бенефорте улови солницата, прелетяла в блестяща дъга през въздуха, и я уви в плаща си.

– Хайде, Фиамета! Към вратата!

Фиамета задържа като обезумяла полата си, чийто край беше затиснат под ръба на тежката маса.

– Папа, помогни ми!

Дукеса Летиция грабна дъщеря си и скочи зад подиума сред съборените гоблени. Ури сграбчи Асканио и го бутна към абат Монреале.

– Изведи момчето! – изсъска задавено той. Абатът заметна червена-та си мантия около ужасеното дете и парира меча на един от хората на Феранте с епископския си жезъл, а после, без да се замисля, изрита противника си право в слабините.

– „Свети Джеронимо“! При мен! – изрева Монреале. Приорът⁸ и якият манастирски секретар се завтекоха да му помогнат. Следващият насочен към Асканио удар бе посрещнат със странно движение на епископския жезъл – и наемният убиец се олюля и залитна безволно към другия край на подиума с отпуснат меч. Един от притеклите се монтефолиански стражи го уби, без да срещне съпротива. Майстор Бенефорте, на половината път до вратата, чу виковете на Фиамета и тръгна да се връща.

Ури, който охраняваше нарастващата група около абата и Асканио, се беше счепкал в смъртен двубой с беззъбия лейтенант на Феранте. Дъхът на капитана бълбукаше странно. При поредния сблъсък на мечовете Ури изрита столчето-ракла, което Феранте подлагаше под крака си, и то се прекатури през ръба на подиума, отскочи на тясната си страна и се отвори. Беше натъпкано с каменна сол, която се изсипа в краката на Фиамета.

Консервирано в солта, лежеше съсухреното трупче на новородено дете. Фиамета изпищя и отскочи ужасена, при което защипаната ѝ рокля най-после се измъкна. Ури погледна какво става, за миг се разсея и лейтенантът на Феранте се хвърли напред и го прониза в гърдите – острието щръкна от гърба на капитана. Беззъбият лейтенант завъртя меча, опря крак в корема на Ури и измъкна острието с ужасяващ засмукващ звук. Кръв изригна и от двете рани – на гърдите и на гърба. Капитанът падна. Фиамета изкрещя, наведе се и метна с всичка сила един тежък поднос по лейтенанта. Майстор Бенефорте я сграбчи за ръката и я задърпа към изхода.

Вратата беше задръстена от сражаващи се мъже и майстор Бенефорте отстъпи стъписан назад. Тикна навития плащ със солницата в треперещите ръце на Фиамета и ѝ се озъби:

– Да не го изпуснеш! И този път върви след мен, дяволите те взели!

Грабна някаква бутилка от една от масите и извади собствения си кинжал от обсипаната със скъпоценни камъни кания. Излъсканото като огледало острие грейна на слънцето.

Майстор Бенефорте отново направи опит да си пробие път през

---

8. Помощник-абат. – Бел.пр.

единствения изход от градината. Възел счепкани мъже изригна навън под натиска на новопридошлите монтефолиански стражи и майстор Бенефорте хукна към отворилата се пролука. Едва беше прекрачил прага, когато един от хората на Феранте замахна да го прониже. Той парира с кръсък удара му и лисна съдържанието на шишето в лицето на мъжа. Лозимонецът изврещя и затърка очите си, а майстор Бенефорте изби меча му и двамата с Фиамета хукнаха напред.

– Магия? – преглътна момичето.

– Оцет – сопна ѝ се майстор Бенефорте.

Ожесточена битка се водеше и при така презираното от майстора мраморно стълбище. Майстор Бенефорте буквално метна Фиамета през парапета и скочи след нея. Хукнаха през двора към портата с двете кули, за която в момента се водеше бой между хората на Феранте и на Монтефолия.

Самият лорд Феранте също беше там, размахваше меча си и реवेशе:

– Задръжете портата и останалото само ще ни падне в ръцете!

Почти небрежно мечът му се плъзна и разпори гърлото на един атакуващ войник в монтефолианска ливрея. Към кокардата с цветето и пчелата върху шапката на войника бяха привързани панделки с цветовете на Феранте в чест на празненствата и те се развяха плавно, докато мъжът падаше мъртъв.

– Боже Господи, клането не ни мърда! – изпъшка майстор Бенефорте.

Феранте се обърна и го видя. Отстъпи крачка назад, присви очи, после вдигна десния си юмрук: маската върху сребърния пръстен бе насочена към майстора. Бенефорте изръмжа едно гърлено: „Глукак!“ и на свой ред вдигна ръка в особен вълнист жест, мърдайки пръсти в прецизна последователност. Стомахът на Фиамета се върза на фльонга от изкормящото усещане за сблъскващи се магии. Никакво изящество нямаше в това. Сребърният пръстен грейна, сетне внезапно ярко проблесна и се чу пронизително изпукване.

Феранте, а не майстор Бенефорте, изкрещя, изпусна меча си и стисна дясната си ръка с лявата. Ясно доловима миризма на изгоряло месо лъхна изпод някаква друга силна миризма, която Фиамета не успя да определи.

– Убийте ги! – ревна Феранте и затропа от болка, но войникът пред майстор Бенефорте паникьосано отстъпи. Майстор Бенефорте отскочи няколко крачки назад, размахвайки кинжала си, докато Фиамета

набираше скорост, после и двамата хукнаха далеч от замъка.

Когато стигнаха подножието на хълма, Фиамета хвърли поглед назад. Феранте я сочеше, държеше кесия и викаше нещо. Двама от хората му хукнаха след тях. Когато къщите зачестиха, майстор Бенефорте свърна в една тясна уличка между две магазини, после зави по друга. Пробиха си път през нечие простряно да съхне пране и прескочиха едно заспало куче. Фиамета пъхтеше, останала без дъх. Имаше чувството, че някой е забил кама отляво в корема ѝ, толкова силна беше болката от пресилениите ѝ дробове и следбанкетно пълния ѝ стомах.

– Спри, Фиамета...

Бяха стигнали до края на застроената градска площ, досами брега на езерото. Майстор Бенефорте се бе облегал безсилно на някаква стена от сивкави тухли. Той също се задъхваше, килнал глава на една страна. С дясната си ръка разтриваше корема си току под гръдната кост, сякаш да избута болката назад. Лицето му не беше зачервено като на Фиамета, а сивкаво и лъснало от пот.

– Не трябваше... да се тъпча толкова – с мъка изпъшка той. – Дори и когато дукът черпи. – И след още миг добави със странен слаб гласец: – Не мога да тичам повече. – Коленете му се подгънаха.

4.

– Папа! – Фиамета не смееше да го остави да падне: можеше и да не успее да го вдигне. Подпъхна рамо под мишницата му и праметна ръката му през врата си, като в същото време стискаше навития плащ под другия си лакът. Беше невероятно тежък, както се беше отпуснал върху нея. – Не трябва да спиране. Трябва да се приберем вкъщи. – Гърлото ѝ се сви в паника, предизвикана по-скоро от сивия цвят на лицето му, отколкото от убийците, които ги търсеха из лабиринта от улички като двойка ловни кучета, хванали следа.

– Ако Феранте... завземе замъка... ще завземе и града. А ако... завземе града... старата ни дъбова врата няма да спре войниците му. Особено ако решат, че крием съкровище. А ако превземе... града... и херцогството ще стане негово. Няма къде да избягаме.

– С петдесет мъже? – каза Фиамета.

– Петдесет... засега. – Баща ѝ замълча за момент. – Не. Най-много да завземе града. После ще чака подкрепления. И тогава ще си присвои останалото. – Лицето му се сгърчи от болка, той се преви на две и се олюля. – Ти бягай, Фиа, мила. Господи, не трябва да те хванат. Жаждата за кръв ще ги държи с дни. Виждал съм... в какво превръща тя мъжете.

Малка рибарска лодка тъкмо приставаше на кея. Изгореният от слънцето лодкар метна въже около колчето, после се обърна към триъгълното платно от груб кафяв коноп, което вече беше спуснал наполовина. Оправи гънките му и го спусна докрай, после се изкатери на кея.

– Лодката – прошепна Фиамета. – Хайде!

Баща ѝ примижа към водата.

– Може би... – Дватамата се запрепъваха напред.

– Хей, лодкарю – изпика Фиамета, – бихте ли ни дали под наем лодката си? – После се сети, че няма никакви пари. Нито пък майстор Бенефорте.

– Какво? – Човекът се изправи, бутна назад сламената си шапка и се втренчи глуповато в тях.

– На баща ми му призля. Както сам виждате. Бих искала... да го прекарам с възможно най-малко сътресения до „Свети Джеронимо“, за да го прегледа брат Марио, лечителят. – Тя хвърли поглед през рамо. – Веднага.

– Ами, първо трябва да си разтоваря рибата. Може би по-после.

– Не. Веднага. – При вида на оскърбената му физиономия, тя дръпна сребърната мрежичка от косата си и му я тикна в ръцете. – Ето. В моята мрежа има толкова перли, колкото риби има в твоята. Ще ти платя добре, само недей да спориш с мен!

Смаяният лодкар впери изумен поглед в мрежичката.

– Ей! Досега не бях вадил перли от езеро Монтефолия!

Фиамета простена наум и помогна на майстор Бенефорте да седне на ръба на кея. Оттам той тупна тежко в откритата лодка и замаха настойчиво към свития на топка плащ. Тя го бутна в ръцете му и той го притисна към гърдите си. Изглеждаше по-зле, устата му зееше отворена от болката, а беше свил краката си към корема. Фиамета скочи тромаво след него, борейки се с кадифените си поли. Лодката се залюля опасно. Ошашавеният лодкар им хвърли въжето, а после, след още един поглед към пълната си с перли шепа, им метна и сламената си шапка. Тя се завъртя в спирала и падна на дъното на лодката. Фиамета клекна, стисна тежкото гребло и подкара лодката навътре в езерото.

Мъж в ливреята на Феранте изскочи от уличките, забеляза ги, извика и хукна към тях. В ръката му имаше меч. Показа се и вторият мъж.

– Внимавай, лодкаро! – викна Фиамета. – Тези двамата ще ти откраднат перлите. – И щяха да го пребият, подозираше тя, защото възбудата от сражението им вдъхваше небрежната жестокост на вълци.

– Какво? – Рибарят зяпна паникьосано двамата наемници, които почти бяха стигнали до пристана. Ръката му се сви около новопридобитото съкровище.

Фиамета хвана въжето, с което се вдигаше платното, и увисна на него. Топлият следобеден ветрец беше слаб, но постоянен, и което беше по-важно – духаше от юг, отдалечавайки ги от брега, макар че Фиамета се бореше с платното и не можеше да хване кормилния лост. Докато двамата кряскащи наемници стигнат до края на кея, вятърът отнесе лодката на цели четиридесет стъпки от брега.

Мъжете размахаха мечовете си и закрещяха заплахи. После, тъкмо когато се обръщаха да излят убийствения си гняв върху бедния човек, дръзнал да й помогне, той грабна едно дълго гребло и се втурна към тях като рицар на турнир. Греблото се заби в стоманения нагръдник на единия побеснял войник и той се катурна с крясък назад, цопна във водата и потъна. Развъртял греблото като бойна тояга, селянинът фрасна втория в брадичката, при което се чу силен пукот. Войникът залитна назад и последва с плясък другаря си.

Докато двамата успеят да се спасят от удавяне с цената на тежките

си метални оръжия и доспехи, които потънаха изоставени на езерното дъно, и се измъкнат прогизнали на брега, от лодкаря нямаше и помен. Лекият пролетен ветрец изпъваше кафявото платно. Гневните фигурки на брега, които размахваха юмруци и си гризяха безсилно ноктите, изглеждаха миниатюрни и немощни като джуджета.

Майстор Бенефорте, който бе наблюдавал с голяма тревога събитията, стиснал планшира с побелели от напрежение пръсти, се отпусна с въздишка на дъното. Лицето му още беше бледо, макар дишането му да не бе толкова тежко като преди. Явно наистина му беше зле и го мъчеха силни болки, щом нито веднъж не разкритикува начина, по който Фиамета се оправяше с лодката. Момичето почти копнееше за някоя от саркастичните му забележки. Нещо със сърцето му ли не беше наред, или го беше поразила злата магия на Феранте? Или беше някаква гибелна комбинация от двете?

– Перлите по мрежичката струваха повече от цялата тази лодка – каза след малко той. Но думите му прозвучаха повече като наблюдение, отколкото като критика. – Да не говорим за едnodневния улов на онзи простак. – Въпросните риби лежах, покрити с вода, в едно дървено каचे на носа, съхнещите мрежи бяха натрупани безредно до тях.

– Не и в този момент – решително заяви Фиамета.

– Вярно – промълви той. – Съвсем вярно. – После уморено отпусна глава назад, като нагласи шапката си за възглавница.

Фиамета, седнала на кърмата с кормилния лост в ръка, отпусна въжетото, така че гикът да се завърти още малко навън, директно под напора на лекия вятър. Всичко изглеждаше спокойно и мирно, само скърцането на въжетата, плясъкът на малките вълни и бълбукането на водата зад кърмата нарушаваха следобедното безмълвие. Беше ден за разходки, а не за кръвопролития.

Платното не беше много голямо. Нито лодката беше бърза. Нито вятърът силен. Един-двама упорити конници, яздещи паралелно с тях по източния бряг, можеха да ги изпреварят и да ги пресрещнат. Вода имаше в изобилие, а от храна определено не се нуждаеха – стомахът ѝ още тежеше от вкусотиите на банкетата, – но рано или късно трябваше да слязат на брега. Където щяха да ги чакат мъже със сурови лица... Зелената брегова линия се размаза пред плувналите ѝ очи и сълзите потекоха, оставяйки по бузите ѝ отвратителни мокри следи. Тя наведе припряно глава и изтри следите с ръкава си. По червената ѝ кадифена рокля имаше потъмняващи лекета. Пръски кръв. Кръвта на капитан Окс. Не можа да се удържи и заплака. Въпреки хлиповете, държеше здраво кормилния

лост и насочваше лодката между двата бряга. Като никога, майстор Бенефорте не заяви, че ще я спуска от бой, ако не спре да циври, а само лежеше и я гледаше, докато тя не преглътна някак сълзите си, дотолкова, че да може да говори.

– Ти какво видя в замъка, Фиамета? – попита той след известно време, все така излегнат на дъното. Гласът му беше уморен, а думите изречени необичайно бавно. Въпреки смисъла на въпроса, тонът му я успокои. Тя напрегна паметта си и му разказа заеквайки за мъжете, думите и ударите, на които беше станала свидетел.

– Хм. – Той замислено стисна устни. – Отначало помислих, че става дума за грижливо планирана измяна, целяща Феранте да убие домакина си. Да вземе дъщерята и херцогството... Но това би било глупаво, защото дъщерята вече си я беше осигурил, а убийството можеше да поръча тайно и в подходящ за него момент, ако такава е била целта му. Но ако, както предполагаш ти, онези странници са донесли новина, достатъчно очерняща, за да развали годежа, Феранте е бил принуден да промени плановете си. А последствията ще докажат интелигентността му... или липсата на такава. Сега не му остава друг избор, освен да доведе нещата докрай. – Той въздъхна. – Горко ти, Монтефолия. – Фиамета не беше сигурна дали има предвид дука или херцогството.

– Какво ще правим сега, папа? Как ще се приберем вкъщи?

Лицето му се изкриви от тревога, смесена с отвращение.

– Нещата, върху които работя... бижутата, парите... всичко отиде! Великият ми Персей! Какъв злочест ден. Ако заради глупавата си гордост не бях настоял да представя солницата на банкета, можехме да се снишим и да оставим господарските работи да ни подминат. Един дук погребват, друг издигат, така се върти безмилостното колело на съдбата. Може би, ако Феранте укрепил позициите си като тиранин на Монтефолия, щеше да ми дава поръчки. А сега... сега сам му се наврях в очите. Боя се, че това беше голяма грешка.

– Може би – рече Фиамета, обзета от предпазлива надежда – може би Феранте ще изгуби битката. Може вече да са го убили.

– Може би. Или пък Монреале ще успее да измъкне малкия Асканио. Не бих подценявал Монреале. Но това пък ще означава гражданска война. Ох, Господ да ме пази от господарските интриги! Макар че само с тяхната закрила могат да се родят велики произведения на изкуството. Бедният ми Персей! Лебедовата песен на моя живот!

– Ами Руберта и Тесео?

– Те могат да избягат. За разлика от статуята ми – каза той и се

навъси.

– Може би – ако дойдат в къщата ни, – войниците няма да забележат Персей – опита да повдигне духа му Фиамета, уплашена, че вълнението може да утежни още повече състоянието му.

– Той е седем стъпки висок, Фиамета! Малко е трудно да не го забележиш.

– Не е съвсем така. Целият е обвит в глина и прилича на огромна буца, захвърлена в двора. А и е прекалено голям, за да го изнесат. Войниците ще търсят злато и скъпоценности, които да скрият в дрехите си. – Но дали щяха да вземат и една бронзова смъртна маска? Тя определено беше малка и леснопреносима.

– А после ще потърсят вино – изпъшка майстор Бенефорте. – Ще се напият. И ще започнат да чупят каквото им попадне. Глината е толкова крехка... а целият ми гениален талант е заключен в нея! – Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче.

– Поне спаси слъницата.

– Прокълнатата вещ. Иде ми да я хвърля в езерото. Нека носи лош късмет на рибите. – Но не понечи да изпълни заканата си, а само притисна още по-силно вързопа към гърдите си.

Фиамета напълни със студена езерна вода тенекиената чаша на лодкаря, която откри под задната седалка. Майстор Бенефорте пи, примижа заслепен от ярката следобедна светлина и потърка набръчканото си чело.

– Слънцето е силно, папа. Защо не си сложиш сламената шапка да не ти грее в очите?

Той я взе, огледа я от всички страни и изсумтя.

– Вони. – Но все пак си я сложи. И шапката наистина хвърли сянка върху дългия му нос. Той потърка гърдите си. Болката още си беше там, някъде дълбоко, прецени Фиамета, като съдеше по тромазите му движения, докато той се въртеше в напразен опит да се настани удобно.

– Защо не използва магия, за да избягаме от замъка, папа? – Спомни си как Феранте беше вдигнал юмрука си и от пръстена му беше изригнало сияние. – Или... го направи? „Ако аз бях обучен маг, щях да направя нещо, за да спася храбрия капитан.“ Щеше ли наистина? Хаосът и ужасът я бяха помели в онези кратки мигове. Едва бе успяла да спаси себе си.

– Магията в услуга на насилието е много опасно нещо – въздъхна майстор Бенефорте. – Правил съм магии и, Господ да ми е на помощ, прибягвал съм и до насилие, до убийство дори – разказвал съм ти как си

отмъстих на един капрал от Баргело за смъртта на бедния ми брат. Бях на двайсет, с гореща кръв и празна глава. Извърших голям грях, макар че папата ми го опрости. Но никога не съм извършвал насилие чрез магия. Дори и на двайсет не бях толкова глупав. Използвах кама.

– Но оковният пръстен на Феранте – на два пъти го видях да върши насилие с негова помощ.

– Втория път си получи заслуженото. – Майстор Бенефорте се усмихна в брадата си, но усмивката му бързо угасна. – В онзи пръстен имаше повече зло, отколкото се опасявах.

– Какво представлява оковникът, папа? Ти каза, че и преди си виждал такъв и че в него нямало грях.

– Аз направих оковния пръстен, който понастоящем краси ръката на Лоренцо ди Медичи, дете – призна си с тиха въздишка майстор Бенефорте и й хвърли смутен поглед изпод сянката на сламената шапка. – Църквата ги забранява и с право, но аз си мислех, че така, както го бяхме замислили онзи пръстен, ще мога да го отлея, без това да остави петно върху душата ми. Не знам... Разбираш ли, ако запазиш един труп непогребан и нетленен (което противоречи на Божиите закони), новооткъснатата душа обикновено витае близо до тялото. И с подходяща подготовка този дух може да бъде впрегнат към волята на господар.

– Заробен? – намръщи се Фиамета. Думата имаше неприятния вкус на желязо.

– Да, или... привързан. Във Флоренция се случи така, че един приятел на Лоренцо Великолепни умираше, затънал в огромни дългове. И сключиха договор. В замяна на обвързването на душата му към пръстена след настъпването на естествената му смърт Лоренцо се задължаваше да се погрижи за семейството му. Клетва, която Лоренцо спазва и до ден днешен, доколкото знам. Освен това Лоренцо се закле да освободи духа, когато усети, че приближава собствената му кончина. Оковната магия е изключително мощна. Чувствам, че стореното от нас не беше грешно. Но ако някой по-тесногърд църковен следовател постанови другояче, двамата с Лоренцо ще изгорим на една и съща клада. Така че запази тази история за себе си, дете. – После замислено добави: – Скрихме тялото в стар пресъхнал кладенец под един нов строеж на Медичи в центъра на Флоренция. Силата на пръстена отслабва, ако го отдалечиш твърде много от прежния телесен дом на духа.

Фиамета потръпна.

– Ти видя ли мъртвото телце, когато раклата със солта се отвори?

Майстор Бенефорте издиша шумно.

– Да, видях го.

– Това не може да е било... малък грях.

– Да. – Майстор Бенефорте стисна устни. – Ти го видя по-отблизо – бебето момиче ли беше?

– Да.

– Боя се... че това може да е била мъртвородената дъщеричка на самия Феранте. Противоестественно...

– Мъртвородена? Или убита? – Със сигурност само бедните удушваха тайно нежеланите си дъщери.

Майстор Бенефорте сведе глава.

– Точно в това е номерът. Убитата душа има... особена мощ. Особен гняв. Убито, непокръстено, непогребано дете... – Той потръпна въпреки жегата.

– Още ли мислиш, че нищо на света не може да е изцяло черно?

Той се сгуши на дъното на лодката и прошепна:

– Признавам, че започвам да храня основателни съмнение относно цвета на сърцето на Уберто Феранте.

– Едно новородено не може само да е избрало да свърже духа си с окован пръстен. Следователно е било поробено – каза Фиамета и смръщи гневно чело. – Принудено, без да разбира защо.

Едното ъгълче на устата му се кривна нагоре.

– Вече не. Аз го освободих от пръстена. Онзи блясък, който видя, означава бягството му.

– О, милият ми папа! О, благодаря ти!

Той вдигна вежди, развеселен от шумното ѝ одобрение и зарадван напук на себе си.

– Е... не знам колко добро ще произлезе в крайна сметка от това. Феранте трябва да е положил неимоверни усилия, докато подчини тези сили на волята си. Гневът му няма да знае граници – само в един миг да изгуби резултата от целия си труд. Изгарянето на ръката му ще е нищо в сравнение със загубата на мощ като тази. Но белегът от изгореното ще му напомня. О, да, миличка. Ще ме запомни той.

– Ти винаги си искал да те запомнят.

– Даа – въздъхна той. – Но се боя, че точно тази слава може да се окаже последната ми.

Следобедът преваляше. Южният вятър тласкаше малката лодка едва-едва, но постоянно. Бреговата линия пълзеше по разнообразното си

протежение: ферми, лозя и горички отдясно, камънаци, храсти и голи скални стени, все по-високи и пусти, отляво. За голямо облекчение на Фиамета майстор Бенефорте заспа и тя се молеше да се почувства по-добре, когато се събуди. И наистина, когато очите му примигнаха отново под косите лъчи на късния следобед, той седна и разкърши гръб.

– Как се движим?

– Мисля, че ще стигнем до края на езерото привечер. – Почти й се искаше езерото да не свършва никога. Но когато последният завой бе открил пролука между ниските хълмове, гледката не предложи познатата безкрайна синевина на езерото, а надвисналата брегова линия с малкото селце Цечино, кацнало на нея.

– Стига да не спре вятърът.

– От известно време не е толкова постоянен – призна Фиамета и за пореден път завъртя леко платното.

Майстор Бенефорте вдигна очи към безоблачната тюркоазена купа на небето.

– Мисля, че няма да има буря довечера. А ако вятърът утихне, ни остават греблата.

Тя ги погледна неспокойно. Те слагаха край и на последната й надежда да избегне изпълващия я с ужас бряг, дори ако вятърът стихнеше, към което, изглежда, беше склонен. През следващия половин час скоростта им спадна още повече. Повърхността на водата заприлича на коприна и лекият плясък на вълничките, които вятърът блъскаше в корпуса, утихна до пълно безмълвие. До селото оставаше цяла миля. Най-накрая Фиамета свали платното, намести тежките гребла в гривните им и понечи да седне на пейката в средата.

– Помести се – изсумтя майстор Бенефорте. – Тънките ти момичешки ръчички няма да ни закарат там преди мръкнало.

И нетърпеливо седна на пейката, замърмори и подкара лодката напред с мощни загребвания, които оставяха спирал ни вирчета по гладката водна повърхност. Но само след две минути спря; лицето му отново беше посивяло. Отстъпи й греблата без възражения и за известно време седя, без да продума.

Вече се мръкваше, когато последният й болезнен напън заби носа на лодката в осеяния с дребни камъчета бряг. Със схванати крака, двамата слязоха и издърпаха лодката с още една стъпка на брега. Майстор Бенефорте хвърли въжето върху чакъла, който хрущеше под краката им.

– Тук ли ще останем през нощта? – разтревожено попита Фиамета.

– Освен ако не намеря коне – каза майстор Бенефорте. – Селцето е

твърде малко, за да се скрием. Няма да се успокоя, докато не прекосим границата. После ще се покрием някъде далеч от ръцете на Феранте и ще изчакаме нещата да се разрешат от само себе си.

– Ще се... ще се приберем ли някога у дома?

Той се загледа на юг над потъмняващото езеро.

– Сърцето ми стои в двора ми в Монтефолия, обвито в глина. Господ и всички светци са ми свидетели, че не ще остана дълго разделен с него.

През следващия час установиха, че рибарският народец в селото не спада към славното ездаческо войнство. В крайна сметка лодките не се нуждаеха от скъпо сено и овес. Препращаха ги от един клатещ отрицателно глава рибар към друг, все по-малко гостоприемно с падането на нощта. Накрая се озоваха под един навес в края на селото, вперили поглед в дебела бяла кранта с подути стави, сива глава и бакенбарди и на преклонна възраст.

– Сигурен ли си, че нямаш предвид ние двамата да го носим? – попита слисано майстор Бенефорте собственика на коня. Фиамета потупа животното по широкия кадифен нос и се заслуша напрегнато. Никога не беше имала кон.

Селянинът заизрежда дълъг списък с неимоверните способности и многобройни добродетели на животното, като за финал заяви, че конят на практика е член на семейството му.

– Да, дядо ти е – промърмори майстор Бенефорте, но след поредната доза пазарлък сделката беше сключена – лодката и един скъпоценен камък срещу коня. Майстор Бенефорте изкърти камъка от дръжката на кинжала си под подозрителния поглед на мъжа. Чашата преля, когато селякът поиска втори камък в замяна на седло. Последвалият спор на висок тон почти развали досегашния пазарлък.

Все пак селянинът ги нагости с хляб, сирене и вино. Майстор Бенефорте заяви, че не е гладен, но и двамата с Фиамета пийнаха малко от виното. Хлябът и сиренето увиха за из път.

Когато изгряващата луна се показва иззад хълмовете на изток, селянинът помогна на Фиамета да се качи зад баща си върху топлия широк гръб на коня. Вдлъбнатата извивка на голия конски гръб беше като истинско седло. Нощта беше ясна, луната все още почти пълна, а светлината ѝ предостатъчна, за да виждат пътя. При скоростта, с която щяха да пътуват, не би трябвало да имат проблеми. Майстор Бенефорте цъкна с език и смуши дебелиите хълбоци на коня – и така започна пътешествието им на конски гръб. Когато напуснаха околностите на селото, конят

сякаш се оживи от промяната в обичайните си навици и запрестъпване... е, „енергично“ би било твърде силно казано. Нормално, може би.

От силното червено вино и изминалия страховит ден клепачите на Фиамета натежаха. Тя облегна глава на гърба на баща си и се унесе в дрямка, приспана от равномерното полюляване на конския ход. Бившият собственик на добичето съвсем сериозно ги беше предупредил за демоните, които бродели в мрака. След днешния ден обаче демоните й се струваха като домашни любимци в сравнение с хората. Въобще не я беше страх от тъмното, стига в него да нямаше хора...

Събуди се внезапно, стресната от рязкото раздрусване на белия кон под нея. Баща й го пляскаше по врата и съскаше нещо. По пътя зад тях трополяха конски копита. Конят вече препускаше в тръс и Фиамета подскачаше и се плъзгаше по гърба му, затова обви здраво ръце около кръста на баща си и изви схванатия си врат да погледне през рамо.

– Колко са? – напрегнато попита майстор Бенефорте.

– Аз... не съм сигурна. – Да, бяха ездачи, тъмни сенки на пътя зад тях, и студената лунна светлина се отразяваше в метал. – Четирима.

– Трябваше да купя черен кон. Това проклето животно свети като луната – изпъшка майстор Бенефорте. – А и тук няма прикритие, дето да струва и колкото курвенска плюнка. – Но все пак отби коня от пътя и го пришпори през една потънала в сребриста мъгла ливада към малка горичка източени като вретена дървета.

Беше твърде късно. Зад тях се надигна вик, последван от дюдюкане – преследвачите ги бяха видели и сега пришпорваха конете си в галоп.

Почти бяха прекосили ливадата, когато майстор Бенефорте дръпна юздите на белия кон, обърна го и извади кинжала си.

– Слез и бягай към дърветата, Фиамета.

– Папа, не!

– Тук само ще ми се пречкаш. А за това се нуждая от пълна концентрация. Тръгвай, по дяволите!

Фиамета изсумтя възмутено, но вече и без това почти се беше изхлузила от потния гръб на коня. Тупна на крака и отскочи. Четиримата ездачи вече излизаха на ливадата и се разгръщаха за атака. Е, не точно атака всъщност, защото конете им заподскачаха в колеблив, въздържан раван, сякаш идеята да нападнат майстор магьосник в тъмното им изглеждаше все по-непривлекателна със скъсяване на разстоянието. „Те не знаят, че е болен“ – помисли си Фиамета.

Водачът посочи Фиамета и извика на един от хората си, който се отдели от групата и тръгна напред с доста по-уверен ход. Фиамета вдигна полите си и хукна към горичката. Дърветата растяха нагъсто – стигнеше ли до тях първа, ездачът нямаше да може да вкара коня си сред преплетените клони. Не успеше ли... Хвърли поглед през рамо и с ужас видя, че другите трима се приближават към баща ѝ, който ги чакаше с вдигнат кинжал – драматична жива картина, чийто ефект се разваляше единствено от дебелия бял кон, който упорито се опитваше да наведе глава и да захрупа тревата.

– Свини! – Викът на майстор Бенефорте отекна в ушите ѝ. – Измет! Ще ви изколя като миризливи свини, точно както ви се полага! – Майстор Бенефорте винаги беше твърдял, че най-добрата защита е нападението, защото повечето хора били страхливци по душа. Но накъсаното му дишане лиши до голяма степен думите му от планирания им заплашителен тон.

Само че мъжът, изпратен да хване Фиамета, определено не се страхуваше от нея. Тя се мушна в горичката едва на крачка пред него. Той дръпна рязко юздите, конят му се вдигна на задните си крака, войникът скочи на земята и тръгна след нея. Дори не си извади меч. Ботушите му стъпваха тежко, а краката му бяха дълги. Фиамета се провираше между стволите, неравната земя сякаш улавяше в капан леките ѝ пантофки. Мъжът приближаваше заплашително – хвърли се напред, улови развените ѝ поли, дръпна силно и я повали по лице. Земята се надигна като юмрук и зъбите ѝ изтракаха болезнено. Устата ѝ се напълни с пръст и тя започна да плюе. Мъжът се хвърли отгоре ѝ и я притисна към земята. Тя се извъртя и се опита да му издере очите. Беше останал без дъх, но се смееше, зъбите и очите му лъщяха върху потъналото в сянка лице. Стисна и двете ѝ китки с едната си ръка. Дробовете ѝ горяха, не ѝ стигаше въздух, за да изкрещи. Опита се да го ухапе по носа. Той изви глава в последния момент и изпсува.

После методично се зае да сваля бижутата ѝ. Сребърните ѝ обици и колието, без особена стойност, освен изящната им изработка, напъха в жакета си. За щастие, телчетата се огънаха преди меката част на ушите ѝ да се разкъса. Наложил му се да легне напреки на гърдите ѝ и да използва двете си ръце, за да издърпа пръстена с лъвската маска от палеца ѝ, докато тя риташе бясно с крака във въздуха. Той вдигна пръстена към лунната светлина и промърмори едно „Ха!“, доволен от тежестта му, но след това доста небрежно го остави на земята. Повдигна се на ръце и погледна тялото ѝ. Многостенните зелени очи на сребърната змия

просветнаха в лунните сенки.

– Охо! – каза той, пхна ръка под колана и го дръпна. Коланът си остана на мястото. Той дръпна отново, по-силно, повдигайки хълбоците ѝ от земята. А после го пусна и ръката му я стисна силно през кадифените дипли.

Очите на влечугото светнаха червени. Сребърната змия се надигна, изви се в дъга наляво и надясно, после се сгърчи, устата ѝ зейна и сребърните зъби се зъбиха дълбоко в опипващата му ръка.

Той изпищя като човек, зърнал ада – абсурдно писклив вик от толкова голямо гърло. Притисна ръка към гърдите си и се търкулна от Фиамета, сви се на топка и продължи да пищя. Воят се превърна в думи:

– О, Боже, горя, горя! Мръсна кучка! О, Боже, горя!

Фиамета седна сред опадалите листа. Насилникът се търкаляше по земята като обладан от зъл дух, гърбът му се извиваше конвулсивно. Тя заопипва земята около себе си, откри пръстена с лъвската маска, нахлузи го на палеца си, изправи се и си запроправя път през пролетния листак.

Мъжете със сигурност очакваха, че ще избяга. Вместо това тя тръгна обратно към ливадата. Зърна пролука сред клоната – един стар бук се беше килнал и корените му стърчаха изтръгнати над земята. Тя пропъля под сянката им в настланата с опадали листа падинка и се сгуши безшумно, поне доколкото позволяваха бясно надигащите ѝ се гърди и свистящото, накъсано дишане.

Чуваше как мъжете си подвикват, но от ревовете на майстор Бенефорте нямаше и помен. Все още пищящата жертва на змийското ухапване, изглежда, се върна при другарите си и страховитата врява поутихна. Грубите им, прегракнали гласове не се приближаваха към нея.

Лека-полека Фиамета успокои дишането си. Най-накрая тропотът на конски копита заглъхна в далечината. Но дали всички си бяха тръгнали, или само част? Тя зачака. Напрягаше слух, но чуваше само шепота на клоните, жуженето на насекоми и песента на славеи. Сенките на листата тъчаха сърмена дантела с луната, която вече се бе издигнала в най-високата си точка.

С широко отворени очи, Фиамета си запроправя предпазливо път към ливадата. Никой не се хвърли отгоре ѝ от засада. Виждаше се само белият кон в средата на ливадата, главата му бе сведена в млечнобялата мъгла. Тя чуваше как зъбите му срязват и дъвчат сочната трева. Фиамета се промъкна напред, влачейки крака през студените, напоени с роса стръкове.

Откри тялото на баща си недалеч от коня. Лежеше проснат на земята, посребрената му брада сочеше нагоре, а отворените му очи се взираха мътни в лунното небе. Лозимонските убийци му бяха взели солницата, плаща, златната верига, кинжала със скъпоценните камъни и канията, както и пръстените, но това тя го беше очаквала. Бяха му взели също туниката, шапката и обувките – оставили му бяха само разкъсаната ленена риза и черния клин, наполовина развързан. Ужасно непочтително. Баща ѝ приличаше на някои старец, покосен от смъртта, докато е отивал към гардероба си.

Изпълнена със страх, Фиамета огледа тялото му за рани, но не откри нито една. Сложи ухо на мокрите му от росата гърди, но какво може да чуе човек, ако сърцето се е пръснало? Кой щеше да чуе нейното, ако се пръснеше сега?

Сигурно го бе надвила собствената му болест преди дори да е имал възможност да се защити. Навярно усилието е било последният удар. Беше смятала, че изминалият ден е изчерпал докрай емоциите ѝ, но явно още ѝ бяха останали сълзи и тя заплака, почти без да съзнава, сякаш личността ѝ се беше разцепила на две. Другата ѝ половинка довлече равнодушно трупа до брега на малък овраг, където се оттичаше влагата от ливадата. После се върна за коня – лозимонците явно не бяха сметнали старата кранта за достойна плячка, – отведе го при оврага, нагласи го в ниското и издърпа майстор Бенефорте напреки върху широкия му гръб. Празната обвивка на майстор Бенефорте. Където и да беше сега, баща ѝ със сигурност не беше тук.

Косматите бели уши на коня се мърдаха – животното бе смутено от необичайния товар. Ръцете на баща ѝ се полюляваха отпуснати, косата му висеше неестествено безжизнена. Тя предпочете да води коня откъм другата му страна, като придържаше крака на празната обвивка, за да не се прекатури през конския гръб. Като продължаваше да плаче, обзета от странно спокойствие, Фиамета изведе коня на пътя и пое на север.

5.

Само два дни път разделяха зимата от лятото, доволно отбеляза на ум Тур и потупа хълбока на голямото кафяво муле, което му беше поверил керванджията Пико. Вчера сутринта керванът беше превалял заснежени височини на прохода Монтефолия, целият голи скали, коварен лед и студен, бръснещ вятър. Тази вечер напредваха бавно по обточен с тополи път и благодаряха за зелената сянка, която ги пазеше от блясъка на залязващото слънце, спускащо се в дъга към меките заоблени хълмове. Тур размърда пръсти в прашните си ботуши. Краката му бяха топли.

Дългите космати уши на мулето, клюмнали от двете страни на главата му, се вирнаха заинтригувано и уморената му стъпка се забърза. Пико беше спрял и отлостваше портата към някакво пасище. Керванът се проточи в заграждението. Ако се съдеше по внезапното им нетърпение, осемте мулета явно познаваха добре тази спирка, макар че за Тур всичко това беше ново.

– Закарайте ги при горичката – извика през рамо Пико на двамата си синове и на Тур и посочи група дървета в края на пасището. – Там ще стануваме. Първо ще им свалим самарите, после ще ги пуснем да пасат.

Мулето се опита да избута Тур към зелената трева и малкия поток, но той го повлече според указанията към горичката и го върза за едно дърво.

– По ще ти е добре, ако първо ти сваля самара – каза му той. – Така ще можеш да се търкаляш. – Мулето разклати нелепите си уши в знак на несъгласие, изпръхтя през ноздрите си с цвят на бита сметана и Тур се ухили.

Смъкна тежкия самар, натъпкан с блокчета мед и щавени кожи, направи същото със самара на другарчето му, което ги следваше на въже, после освободи и двете животни. Те затопуркаха към потока, като цвилеха доволно. Единственият друг обитател на пасището – стар бял кон с широк гръб – наблюдаваше нашествието с интерес и подозрение едновременно. Физиономията върху издължената му сива муцуна напомни на Тур за стария учен брат Гларус, който стои с ръце на гърба, докато му представят тумба шумни нови ученици. Тур се обърна да помогне на Зилио, по-малкия син на Пико, който се мъчеше с тежките самари на мулетата си. Зилио му се усмихна с благодарност и заподскача насам-натам не много по-различно от отвързаните добичета.

Пико, синовете му и Тур наредиха самарите и метнаха отгоре им ярките раирани чулове, обърнати наопаки, за да изсъхнат и да се проветрят. Момчетата се заеха да разговарят оскъдните лагерни принадлежности, а Пико напали огън в един почернял кръг с дърва от струпан наблизо запас. Тур се оглеждаше с интерес наоколо. От другата страна на пътя имаше голяма двуетажна къща с хоросанова мазилка, варосана в пастелнорозов цвят и с пристройки в задния двор. Всичко това беше оградено с висок розов зид, циментената му глазура отгоре беше нашарена от счупени стъкла и ръждашали пирони, макар че широките дървени порти зееха гостоприемно отворени към пътя.

– Можеш да си наемеш стая в хана, ако искаш – каза Пико, забелязал интереса на Тур, и кимна към пътя. – Ако ти е писнало да спиш на голата земя. Леглата на Кати са добри. Но те предупреждавам – той е алчен и в червата и дере здраво за ленените си чаршафи. Предпочита клиентите му да са прелати, а не прости мулетари, поне когато може да се докопа до такива.

– Ти там ли ще спиш?

– Не, аз винаги оставам с животните и товара си, освен ако не вали сняг или много силен дъжд. Той ѝ без това ми взема достатъчно за пасището и дървата. Ама спирката си я бива, тревата е сочна и животинките я харесват. Тръгнем ли рано, обикновено успявам да се прибера в Монтефолия преди да се мръкне, лятото поне. Жената на Кати слага добра трапеза, когат' се случи дъждът да угаси огъня ми. Пушеният ѝ бекон няма равен. Коего ме подсеща, че обещах да занеса едно парче на моя съсед, който ми наглежда къщата, докато съм на път. Гледай да ме подсетиш като ида при Кати да си уредя сметката.

Тур кимна, извади калъпа си сапун и отиде нагоре по течението на потока да си измие ръцете и лицето. Водата беше ледена, но освежаваща, а вечерният въздух беше толкова топъл, че го изкуши да измие косата си и тялото от кръста нагоре, а после, доста по-набързо, и от кръста надолу. Тик, по-големият син на Пико, непохватно петнайсетгодишно момче, се приближи и го загледа любопитно. После изрита ботуша си и пхна пробно стъпалото си в потока, но моментално изкряка от студа.

– Не е толкова зле – окуражи го Тур.

Тик заподскача в кръг, отърсвайки се от капките.

– Побъркан планинец! – заяви момчето и си обу ботуша.

– Водата в мините е много по-студена.

– В такъв случай Бог да ме пази от мините – разгорещено рече Тик.

– На мен ми дай широкия път. Това се казва живот, не мислиш ли? –

Той махна собственически към настъпващата пролетна вечер, сякаш я притежаваше цялата чак до хоризонта. – Би трябвало да останеш с нас, Тур, а не да се затваряш в някакъв тесен тъмен дюкян.

Тур поклати глава и се усмихна.

– Всичко е заради метала, Тик. Стотици мъже се трепят да изтръгнат от земята метал като медта, която ние сега караме към дюкяна на някакъв надут занаятчия, и кой печели от всичко това? Занаятчията, ето кой. А и освен това... – Тур млъкна, колебаейки се дали да сподели най-съкровената си мечта с човек, който може и да му се присмее. „Искам да се науча да създавам изящни и красиви неща.“ – Освен това не може да е по-тъмно и по-гадно, отколкото в мините.

– Е, сигурно всичко зависи от това на какво си свикнал – отстъпи Тик, твърде дружелюбен по природа, за да спори дълго.

Пико се отправи към тях, за да пренасочи енергията на сина си.

– Хайде, момче, чесалото и мулетата те чакат.

Тур навлече прашната си вълнена туника и панталоните. Налагаше се да ги изтърпи, докато не стигнеше в Монтефолия и не намереше някоя перачка. Може би щеше да успее да се спазари с нея – да ѝ нацепи дърва или нещо друго в замяна. Заплащаше с работа пътя си с Пико, така че още не беше посегнал на малкия си запас монети и се надяваше да не го прави колкото е възможно по-дълго, така че да не зависи изцяло от брат си Ури.

Подели сапуна си с Пико, докато Тик полагаше енергични усилия да убеди десетгодишния Зилио, че е редно да му помогне с поставената му неприятна задача, а Зилио, от своя страна, протестираше също толкова енергично. Дърленето им заглъхна в далечината, докато Тур и Пико пресичаха пътя към хана. Слънцето се спускаше към хълмовете зад гърба им и сенките им се протягаха издължени пред тях. Тур ускори крачка. Розовият хан изглеждаше пропит с някакво неопределено обещание, което го теглеше напред. Реши, че най-вероятно това се дължи на жаждата му.

Влезе през входната врата след Пико, който викаше бодро ханджията по име. Варосаната предна стая беше пълна с опънати върху дървени магарета маси и пейки. Няколко въглена тлееха в зарития огън в огнището, готови да възпламенят спретнатата отстриани купчинка цепеници, в случай че вечерта захладнее. Няколко обещаващи буренца с канелки се кипреха на дървени магарета до едната стена.

Майстор Кати се появи отнякъде – бършеше ръце в лекьосана лена кърпа. Косата му бе побеляла, а талията му беше наедряла повече от

възрастта, отколкото от охолен живот, краката му бяха къси, но не му пречеха да подтичва енергично.

– А, Пико – поздрави той керванджията. – Видях те да идваш. Чу ли новините от Монтефолия? – Усмивката му беше гостоприемна, но в очите му се четеше напрежение.

Пико, чието внимание моментално бе приковано от приглушения глас на домакина, откъсна поглед от буренцата и погледна Кати.

– Не, какво е станало?

– Убили са дук Сандрино, преди четири дни!

– Какво! Как е станало? – зина Пико. Радостната топлина се отля моментално от стомаха на Тур, заменена от топка лед.

Кати се залюля на пети, мрачно доволен от ефекта на новината.

– Казват, че се скарал за нещо с владетеля на Лозимо по време на банкета за годежа на дъщеря си Джулия. Извадили се кинжали и... понатък сам се сещаш. Страшно е било, според това, което чувам от хората, дето минават оттук. Войските на Феранте държат Монтефолия, за сега поне.

– Мили Боже! Оплячкосали ли са града? – попита Пико.

– Май не. Ръцете им още са заети със...

– Брат ми е в личната гвардия на дука – разтревожено го прекъсна Тур.

– А! – Кати вдигна вежди. – Значи е останал без работа, бих казал.

– А после добави, вече не толкова язвително: – Чух, че част от гвардейците избягали с малкия Асканио и сега се крият заедно с ранените зад стените на „Свети Джеронимо“, при абат Монреале.

А част от гвардейците явно не бяха. Въпреки това на Тур не му беше трудно да си представи как Ури защитава невръстното момче и му проправя път към защитата на манастирските стени. И минава последен през портата, без съмнение.

– Войскарите на Феранте патрулират и се блещят срещу зидовете – продължи Кати, – но не им стиска да нападнат братята. Феранте държи дукесата и лейди Джулия за заложници и казват, че бил пратил за още войски от Лозимо.

Пико подсвирна.

– Лошо... Е, мойта къща е извън града, а и няма много за крадене. Благодаря на Девата, че този път взех и Зилио с мен. Обикновено го оставям при съседа. Май ще е по-добре да поостанем тук някой и друг ден, Кати, стига да мога да използвам пасището ти, докато не разберем накъде духа вятърът.

– Според мен можеш да вземеш добра цена за металите си в града, я от едната, я от другата страна – каза Кати. – Ще им трябват доспехи, оръжия, бронз за оръдия...

– По-скоро ще ми окрадат стоката, я едните, я другите – мрачно предсказа Пико. – Не. По-добре ще е да продължа направо през хълмовете и да тръгна на запад към Милано. Макар че мулетата ще ми изядат по-голямата част от печалбата по пътя. – Погледна Тур. – Можеш да продължиш към Монтефолия, ако искаш, Тур. Да разбереш какво е станало с брат ти. Макар че ще е жалко да се лиша от силния ти гръб.

– Не знам... – Тур стоеше като вкопан от съмненията и тревогите.

– Остани да пренощуваш – предложи му Кати. – Пък утре ще решиш.

– Да, така ще е най-добре – съгласи се Пико. – Пък може и да чуем добри новини дотогава, кой знае? – Плесна разбиращо Тур по рамото, понеже не знаеше как иначе да изрази съпричастието си.

Тур кимна в знак на благодарност и неохотно съгласие, после се сети и попита:

– Още ли държиш на онова парче бекон?

– Вече не... И все пак, Кати, ако жена ти има още от онези големи пушени наденици, ще взема една. Може да си препечем по едно парче на огъня тази вечер, пък и по пътя за Милано.

– Май са останали няколко от последното прасе, висят в бараката за опушване. Но...

– Добре. Тур, иди да вземеш една, а? Аз по-добре да вървя да съобщя на момчетата тъжната вест. – Смръщил вежди, Пико излезе.

Кати вдигна рамене и поведе Тур към задния двор. Тур веднага позна малката барака по уханната сива мъгла, която се просмукваше изпод стрехите и висеше обещаващо в неподвижния вечерен въздух. Тур се вмъкна, навел глава, след Кати в опущения полумрак. Ханджията се наведе и пъкна още няколко пропити с вода ябълкови съчки сред въглениците в изкопаното в средата на пръстения под огнище. Надигналия се уханен облак погъделичка ноздрите на Тур и той кихна.

– Останали са четири. – Кати се протегна и потупа един от кафявите цилиндри, пристегнати в марля, които висяха от почернелите наклонени греди. – Избери си.

Тур погледна нагоре, после погледът му отскочи към онова, което лежеше в сенките над гредите. Широка дъска ги пресичаше под прав ъгъл. Върху нея беше закрепено голото тяло на сивобрад мъж, плътно увито като в бебешки повои със същата тънка материя като на

надениците. Кожата му беше набръчкана и потъмняла от дима.

– Пико беше прав – отбеляза Тур след миг на смаяно безмълвие. – Жена ви наистина опушва най-невероятния бекон на света.

Кати проследи погледа му.

– О, това ли? – отвратено рече той. – Тъкмо щях да разкажа на Пико за него. Беглец е от Монтефолия, ама не е стигнал далеч. Без стотинка, както се оказа – когато дойде време да се плаща сметката.

– Често ли правите това – на гостите, които не могат да си платят? – смаяно попита Тур. – Ще кажа на Пико веднага да уреди сметката.

– Не, не, беше си мъртъв още като дойде тук – нетърпеливо обясни Кати. – Преди три дни. Но свещеникът беше заминал нанякъде и нямаше кой да го опее, а никой от съседите ми не ще и да чуе неопят магьосник да бъде погребан на тяхна земя, пък, честно да си кажа, и аз не бих се съгласил. А и онова побъркано момиче нямаше пари да плати. Трябваше да направим нещо с него и аз се сетих за пушилнята. Така че си лежи тук и тук ще си остане, докато някой не му уреди сметката. Тъй рекох и на жена ми. Тя може да си подскача колкото иска от бяс, че и при сестра си отиде да ми прави напук, ама аз не ще се оставя да ме измами слугинчето на един мъртъв флорентинец. – Кати скръсти ръце, подчертавайки решимостта си.

– Струва ми се, че човекът не яде и не пие много, гостилничарю. Колко му взимате за дима? – поинтересува се Тур, все така проточил врат.

– Да, ама трябва да видиш по колко лапа крантата, с която го докараха – изпъшка Кати. – В краен случай ще конфискувам коня. Но бих предпочел да взема пръстена като залог. Той поне няма да се гътне мъртъв, за разлика от онази кранта, дето изглежда с единия крак в гроба. – Той махна нетърпеливо към издигация се пушек, свали една наденица от куката и сръчка Тур да излиза от бараката.

– Какво да ти кажа – продължи Кати, след като си напълни дробовете с чист въздух, – сутринта преди три дни онуй момиче, наполовина етиопче и облечено в прашно кадифе, се появи по пътя, повело за юздите бялата кранта, дето сега ми унищожавя пасището, а старецът лежи преметнат през гърба на коня. Каза, че били избягали от клането в Монтефолия, после хора на Феранте ги ограбили, а него го убили. Само дето стареца никой не го е убивал – никакви рани няма, – а нея не са я ограбили, щото носи на палеца си голям златен пръстен, дето и сляп бандит ще го забележи. Имах си аз моите подозрения, ама тя изглеждаше в беда, пък жена ми е с меко сърце, та я пусна в хана, помогна ѝ да се измие

и да се успокои. Колкото повече мислех, толкова повече ме налягаха подозренията. Трябва да ставаш много рано сутрин, за да преметнеш стария Кати. Тя твърдеше, че старецът ѝ бил баща, магьосник от Флоренция. Това за Флоренция го приемам. Обаче мисля, че момичето му е било робиня, а той е умрял от апоплексия по пътя, или от черна магия. Тя му е откраднала дрехите и скъпоценностите и ги е скрила някъде, после се е оваляла в прахта и си е разрошила косата, а после ми идва на прага и ми разказва разни измишльотини, като се надява, че ще се отърве от трупа му за моя сметка, а после ще се върне да прибере съкровищата му. Кое то се доказва и от онзи пръстен, щото е мъжки. Сигурно го е свалила от пръста на господаря си. Е! Аз обаче прозрях измамата ѝ и ѝ го рекох право в очите.

– И какво стана? – понита Тур.

– Почна да врещи като побъркана и отказа да предаде откраднатия пръстен. Рече, че ако баща ѝ бил жив, щял да ме превърне в една от собствените ми дървеници. Тя обаче не може да превърне и бира в пикня, тъй мисля аз. Барикадира се в най-хубавата ми стая, крещи проклетия през вратата, заплашва да подпали хана и хич не мисли да излиза. А сега кажи ми! Това не е ли подозрително? И не е ли тя просто побъркана?

– Човек може да си помисли, че я е страх да не я ограбят повторно – промърмори Тур.

– Побъркана е. – Кати се намръщи, после мрачният му поглед се плъзна по Тур и мътна светлинка оживи очите му. – Я кажи. Ти си снажно, силно момче. Ще те оставя да пиеш бира на корем, ако успееш да я извадиш от най-хубавата ми стая, без да трошиш мебелите. Какво ще кажеш?

Русите вежди на Тур подскочиха.

– Защо сам не я извадите?

Кати промърмори нещо за „старите си кокали“ и „оная дива котка“. Тур се зачуди дали Кати все пак не се вижда като дървеница. Можеше ли един магьосник да превърне човек в насекомо и ако да, щеше ли насекомото да е голямо колкото човек, или с нормални размери? Е, вече му бе минала мисълта да се раздели с част от монетите си и да купи малко бира за печената наденица довечера. От буренцата наистина се носеше твърде приятна миризма.

– Е, бих могъл да опитам – предпазливо се съгласи той.

– Добре! – Ханджията го плесна по рамото. – Ела, ще ти покажа къде е. – И поведе Тур обратно към хана.

На втория етаж Кати посочи една затворена врата и прошепна:

– Вътре е!

– С какво е барикадирана?

– Има резе, макар да не е много яко. Освен това е затиснала вратата с нещо. Мисля, че е издърпала леглото.

Тур огледа дървената врата. Откъм долния етаж се чу мъжки глас:

– Кати! Хей, Кати! Да не си заспал там горе? Довлечи си дебелия задник тук и ми налей една бира, или сам ще се обслужа.

Кати zakърши объркано ръце.

– Виж какво можеш да направиш – рече той на Тур и забърза надолу по стълбите.

Тур отново огледа вратата. Странният, неясен копнеж, който беше взел за жажда, сега се усещаше много по-силно и връзваше стомаха му на възел. Устата му беше пресъхнала. Той сви рамене, приближи се и опря рамо в дъбовата врата. Запъна крака в пода и се напрегна. Вратата устоя. Той натисна малко по-силно. Обезпокоителен звук на разцепващо се дърво долетя от другата страна и Тур се дръпна притеснен. Дали току-що не беше загубил обещаната бира? Натисна отново под съпровода на стърженето на дърво в дърво, което му напомни за лебедката в мината. Процепът се разшири още малко. Той провря глава и примигна.

Няколко от черните железни болтове, придържащи скобата, се бяха откъснали от рамката на вратата и резето висеше безполезно. Легло с четири придържащи балдахин колони стоеше избутано назад от отворилата се врата. На няма и три стъпки от Тур стоеше тъмнокожо момиче в червена рокля с дълги ленени долни ръкави и държеше високо над главата си тежко нощно гърне с цветни мотиви. Съдържанието му се плискаше зловещо под керамичния капак.

Тур забрави да диша. Никога не беше виждал толкова странно същество. Черна като среднощен мрак коса стърчеше рошава като буреносен облак. Кожа като препечен хляб, излъчваща топлината на средиземноморско лято. Дребно, напрегнато, и в същото време пухкаво телце, което му напомни за ангелите от орехово дърво, които стояха около олтара в брюинвалдската енорийска черква. Святкащи очи с топлия кафяв цвят на канелените пръчици, които майка му пазеше само за специални случаи. Изглеждаше... изглеждаше топла, цялата. Тя отстъпи назад, като му се блещеше войнствено.

Така нямаше да стане. Той провря и останалата част от тялото си през вратата, изгласка леглото с още едно пронизително „скръц“ и сплете ръце в един, по негови сметки, миролюбив жест. Чувстваше ръцете си големи като пити кашкавал и също толкова непохватни. Преглътна и

се сети да издиша.

– Здравейте. – Сведе глава в любезен поклон и се изкашля.

Тя отстъпи още една крачка. Ръцете ѝ с нощното гърне малко се сведоха.

– Наистина не можете да останете тук. Във всеки случай не завинаги – каза Тур. Ръцете ѝ трепереха. – Онзи алчен ханджия носи ли ви въобще храна?

– Не... не е носил от вчера, когато жена му си тръгна – заекна тя, без да сваля и за миг тревожния си поглед от него. – Имах бутилка вино, пестях я колкото можах, но вече е празна.

Гледаше го сякаш е някакво чудовище. Е, не беше чак толкова едър все пак. Той присви леко колене, попрегърби се и напразно се опита да се смали. Беше заради малката стая, която го караше да изпъква по толкова неприятен начин. Трябваше му по-голяма стая, а най-добре да е навън.

Златният пръстен на стисналия ѝ гърнето палец привлече погледа му. Лъвска маска с червен камък в устата, която сякаш грееше със сархарска жега и го привличаше като огън. Той кимна към него.

– Значи това е пръстенът, на който Кати е хвърлил око?

Тя се усмихна горчиво.

– Иска му се, но не може. На два пъти се опита, но не успя да го задържи. Само един мъж може да носи този пръстен. И аз ще го докажа. – Тя тръсна буйната грива ситни къдрици и остави гърнето на пода. – Смятах да го счупя в главата на Кати, но на теб ти се размина, защото не мога да стигна толкова нависоко. – Тя се смръщи и отмести гърнето с крак. После свали пръстена от палеца си и му го подаде самодоволно. – Опитай се да си го сложиш. Ще откриеш, че не можеш.

Пръстенът грееше в шепата му. Той сви пръсти около него и го почувства като жив, като туптящо сърце. Без да се замисля, Тур го нахлузи на безимения пръст на лявата си ръка и го вдигна към последния слънчев лъч, златна порязаница светлина, която се бе промъкнала през кепенците на прозореца и чертаеше ярка линия върху стената. Миниатюрната лъвска грива потрепна в пеещи вълни и малкият скъпоценен камък грейна. Тур завъртя ръка, така че червеното отражение да затанцува като мъничък елф по стената отсреща. Вдигна очи и откри, че тъмнокожото момиче го зяпа, а меките му красиви черти са се изкривили от неподправен ужас.

– О... съжалявам – извини се той, без да знае за какво. – Казахте да си го сложа. Ей сега ще го сваля. – Той понечи да издърпа пръстена през

кокалчето на пръста си.

– Мулетар? – прошепна тя, все така ужасена. – Моят пръстен ми доведе някакъв си смрадлив мулетар? Огромен тъп немски селяк...

– Швейцарски – поправи я Тур, като продължаваше да дърпа пръстена. Огромен тъп швейцарски селяк, да. Сигурно го бе видяла през прозореца с кевана на Пико. Страните му почервеняха като скъпоценния камък. Кокалчето му беше цялото на червени и бели петна и се подушаваше. – Съжалявам. Заяде. – Той завъртя смутено пръстена, но напразно. – Може би ще стане с малко сапун. Имам един калъп в дисагите. Можете да дойдете с мен. Не се опитвам да открадна пръстена ви. Бях тръгнал за Монтефолия. Брат ми ме е главил чирак при един златар там, или поне се канеше, но сега не знам какво става. Брат ми Ури е капитан в гвардията на дука и аз не знам... боя се... дори не знам дали е жив, или мъртъв. – Той задърпа и развъртя пръстена още по-трескаво, като видя зашеметеното й изражение и сълзите, напълнили очите й, но и това не помогна. Пръстенът беше зайл здраво. – Съжалявам. Мога ли... мога ли да помогна? Мога ли да ви помогна? – Той протегна ръце към нея, предлагайки... е, нямаше кой знае какво да предложи. Предлагаше й ръцете си все пак.

За негово смайване и потрес, момичето се срина на пода и зарови лице в шепите си, а раменете му се разтресоха от ридания. Той клекна непохватно до нея.

– Ще извадя някак пръстена, дори ако трябва да... да си отрежа пръста – безразсъдно обеща той.

Тя поклати безпомощно глава и рече през сълзи:

– Не е заради това. Заради всичкото е.

Тур замълча, после продължи малко по-спокойно:

– Онзи човек в бараката за опушване наистина ви е баща, нали? Съжалявам. Ханджията, изглежда, е истинско чудовище. Ще му счупя главата, ако поискате.

– О... – Тя сложи длани на пода и се подпря уморено на тях. Сведе поглед към ръцете си, после вдигна очи към Тур и го погледна съсредоточено. – Не приличаш много на Ури. Не очаквах по-малкият му брат да е толкова по-едър. Ти си толкова рус и бял в сравнение с него...

– По-голямата част от зимата работих в мините. Рядко съм виждал слънце. – Сигурно й изглеждаше отвратителен като някой изпълзял изпод камък бял червей... мислите му се пръснаха внезапно и сърцето му подскочи. – Познавате брат ми? – И после, по-тревожно: – Знаете ли какво е станало с него?

Тя седна и му подаде ръка с жест на тъжна ирония.

– Здравей, Тур Окс. Аз съм Фиамета Бенефорте. Просперо Бенефорте е мой баща. А ти пристигна тъкмо навреме да станеш чирак на един опушен труп. – Устните ѝ се стиснаха да спрат поредното гневно ридание.

– В писмото си Ури не споменаваше нищо за дъщеря – възкликна изненадано той и побърза да стисне ръката ѝ преди да я е дръпнала. – Писмата му винаги са много къси, както казва майка.

Тя снижи глас:

– Когато за последно видях капитан Окс, тъкмо го бяха прободили с меч в гърдите, докато се опитваше да защити малкия Асканио от убийците на Феранте. Не знам дали е жив, или мъртъв, нито дали се е измъкнал с другите ранени при лечителите в „Свети Джеронимо“. Но раната му не беше лека. – Освободи ръката си и нервно заоглажда омачканите дипли на кадифените си поли, които се бяха събрали на топка в скута ѝ. – Съжалявам, че новините ми не са по-добри или по-скорошни. С баща ми избягахме, за да се спасим. Или поне се опитахме.

– Какво се случи? – Стомахът му беше студен като буца лед...

С кратки и ясни изречения тя му разказа за кошмарите от последните четири дни. Тур си спомни за мъката и чувството на непоправима загуба, когато собственият му баща беше загинал в мините. През онзи зимен ден той беше на училище при брат Гларус. Новината за срутването се беше разпространила бързо. След няколко дни на трескави и безполезни опити да спасят миньорите, свещеникът освети шахтата, мъжете останаха погребани в нея и Тур никога вече не видя лицето на баща си. Фиамета бе трябвало да се оправя съвсем сама със своя мъртвец, през нощта и на непознато място. Изпълни го ужас и съпричастие, и едновременно с тях някаква необяснима завист. Баща ѝ беше мъртъв, също като неговия, но поне не беше лишен от последните грижи на живите, макар опушването и сушенето да не бяха точно в списъка на утешителните ритуали, дължими на главата на едно семейство.

– ...а когато за втори път се опита да го издърпа от пръста ми, аз го ритнах в коляното и се барикадирах тук. Това беше... това беше вчера – завърши разказа си тя и го загледа, като лекичко се полюляваше. – А ти как се озова тук?

Той ѝ разказа накратко за писмото на брат си и за това как си бе осигурил водач и компания в лицето на Пико и синовете му в замяна на помощта с мулетата.

– Но как се случи точно тук? В този хан и то точно навреме, за да

се срещнем?

Тур примигна. Вярно, имаше необичаен талант в намирането на разни неща, но би било истинска самонадеяност да приписва свръхестествено значение на някакъв си възел в стомаха и на нарушения в дишането, при това пред дъщерята на един истински маг.

– Пико винаги спира тук. Това е единственото подобно място между Бергоа на границата и Цечино.

– Нима наистина съм го направила както трябва, в крайна сметка? – промълви объркано тя. Ръката ѝ се затвори. – Ти сложи пръстена ми точно на...

Тур го завъртя отново.

– Ще го извадя. Обещавам.

– Не. – Тя вирна брадичка и разпери пръсти. Дланите ѝ бяха розови. – Задръж го. Засега. Пък и дебелият Кати няма да се опита да го издръпа от твоята ръка.

– Не мога да го взема, много е ценен! – Не че имаше голям избор, поне докато отокът на кокалчето му не спаднеше достатъчно. – Ще ви кажа какво ще направим. Имам малко пари. Мисля, че ще стигнат да откупим тялото на баща ви от този алчен ханджия. Поне ще го измъкнем от пушилнята и ще ви помогна да го погребете подобаващо.

Тя сбърчи чело.

– Да, но къде? Тукашните невежи селянци не дават и дума да се издума да го погребем в земята им, защото бил магъосник. А на пътя няма да го поGREба.

– Вчера минахме през село Бергоа. Там има малка енорийска черква и свещеник. Той е длъжен да си погрижи за баща ви. Утре ще ви помогна да го закарате там.

Тя сведе глава и прошепна:

– Благодаря.

След като страхът и самотността се отляха от напрегнатото ѝ тяло, за Тур стана очевидно, че умората е на крачка да я надвие.

– Аз... след това ще трябва да тръгна на юг – каза Тур. – Трябва да разбера какво е станало с брат ми.

Тя вдигна глава.

– Ще става все по-опасно, колкото повече се приближаваш до Монтефолия. Наемниците на Феранте сигурно вече са го ударили на мародерстване и грабежи и убиват всеки, който им се опъне или... или са намерили друг начин да принудят хората да им се подчиняват. Или смяташ да се присъединиш към гвардията на дука, в случай че все още

удържат „Свети Джеронимо“ срещу войскарите на Феранте?

Тур поклати глава.

– Войниклъкът не ми е по сърце. Освен ако не се наложи да защитавам Брюинвалд, като мъжете от Швиц, които се сражаваха срещу Арманяк в битката при Свети Якоб ан дер Бирс. Но не мога да се върна у дома при майка ни, без да знам какво е станало с Ури. Ако е ранен, трябва да се опитам да го измъкна.

– А ако е мъртъв?

– Ако е мъртъв... трябва да знам – сви рамене Тур. – Но за вас със сигурност ще е прекалено опасно на юг. Може би свещеникът в Бергоа ще знае някое безопасно място, където да останете, докато аз... ние... се върнем.

– Докато се върнете?

Той се усмихна в опит да я успокои.

– Пръстенът ще ви бъде залог. Ако не успея да го сваля, ще трябва да го върна, нали?

Плътните й устни се нацупиха в жаловито объркване.

– Това със залога не се ли прави точно по обратния начин?

– Да дължиш значи да имаш задължение. И то трябва да се изплати.

– Ти си необикновен човек. Мулетар. Миньор. – Тя вдигна вежди. – Маг?

– О, не съм маг. Наистина исках да чиракувам при баща ви, но си го представях като да нося дърва и да товаря метал, такива работи. Обикновен помощник.

– Аз съм единственият наследник на баща си – каза тя и прехапа долната си устна. Зъбките й бяха равни и бели. – Чирашкият ти договор – ако е бил изготвен – сега е част от наследството ми. Чудя се колко ли от останалото ми наследство са оплячкосали вече лозимонците.

– Е, вече сте по-добре – бодро заяви Тур. – Радвам се да се запознаем, макар времената да са тежки.

– Радвам се да се запознаем, мулетарю – прошепна тя. Кривата й усмивка не беше студена, а веждите й се извиваха заинтригувано, сякаш започваше да свиква с него, или поне с мисълта за съществуването му. – Макар времената да са много тежки.

Той се изправи и й подаде ръка да стане.

– Хайде. Трябва да хапнем нещо. Не мисля, че Кати ще откаже монетите ми.

– Да, но след като жена му я няма, храната може и да не си струва парите – предупреди го Фиамета. – Ако съм разбрала правилно, с

готвенето се занимаваше тя, както и с много други неща.

– Ще ви отстъпя печената си наденица при огъня на Пико, ако искате. Може да пренощувате в бивака ни. Пико няма да има нищо против.

Тя свъси вежди.

– По-скоро бих спала под първото дърво, отколкото да прекарам още една нощ под покрива на Кати, това поне е сигурно.

Тръгнаха към стълбището, което водеше към общото помещение. Оттам долитаха мъжки гласове. В началото на стълбите Фиамета внезапно застина и вдигна ръка да спре Тур.

– Шшт – прошепна тя и се заслуша напрегнато, килнала глава настрани. – О, Боже, този глас ми е познат. Това хрипливо звучене...

– Приятел? – попита обнадеждено Тур.

– Не. По-скоро ми звучи като мъжа, който предвождаше наемници-те на Феранте в нощта, когато убиха баща ми.

– Ще го познаете ли, ако надникнете през паралета? – В долната си част парапетът имаше декоративни розетки във формата на детелини.

Тя поклати глава.

– Въобще не видях лицето му.

– Мен не ме познават – каза Тур след секунда размисъл. – Вие се свийте тук, а аз ще ида да видя какво става.

– Завърти пръстена навътре. Може да го познаят – прошепна тя. Той кимна и обърна лъвската маска към дланта си.

Фиамета седна на пода, смъкна се малко надолу по стълбището и долепи око до един от изрязаните трилистници. Пое си рязко дъх и ръцете ѝ се свиха в юмруци – явно наистина беше познала гласа. Тур заслиза към общото помещение.

Трима-четирима местни седяха по пейките с чаши в ръце. Ако се съдеше по мърлявите им туники и панталони, най-вероятно бяха фермери или работници. Освен тях имаше и двама странници, които стояха прави, наливах се с бира и приказваха с Кати. По всичко личеше, че са ездачи – пътници с опръскани с кал ботуши, къси наметала, жакети и дебели клинове. В добавка към обичайния кинжал всеки от тях носеше и меч. Нямаха кокарди, нито бяха облечени в цветовете на Феранте или на някой друг благородник. Когато брадатият, който явно беше по-старшият от двамата, остави празната си халба, Тур видя, че му липсват няколко предни зъба. Гледаше да не се набива в очи и се постара да се смеси със селяните.

– Заведи ни тогава при него, ханджийо, и ще видим дали е крадецът, когото търсим – каза брадатият и изтри устата си с ръкав.

– Платете му сметките и е ваш – сопна се Кати. – Знаех си аз, че ми намирисва на развалена риба. Хайде, елате.

И като запали една лампа, поведе двамата непознати към задния двор. Тур, а след него и още двама любопитни селянци ги последваха. Небето още светлееше, макар че вечерницата вече беше изгряла над западните хълмове.

Кати с лампата в ръка и брадатият влязоха в пушилнята. И излязоха почти веднага. Брадатият лозимонец се обърна към другаря си с четината по бузите.

– Намерихме го. Доведи конете.

По-младият мъж се огледа неспокойно в припадащия здрач.

– Сигурен ли сте, че няма да е по-добре да останем тук за през нощта и да тръгнем утре заран?

Гласът на брадатия се сниши до гърлено ръмжене:

– Ако закъснеем или пак оплескаме нещата, ще ти се иска да си имаш работа със зли духове. Той каза да не се бавим. Доведи конете.

По-младият мъж вдигна рамене и бавно тръгна към ъгъла на хана.

Кати доволно потри ръце. Тур се приближи до него и ханджията вдигна очи и попита:

– Извади ли оная подивяла котка от най-хубавата ми стая? – попита той.

– Да.

– И къде е?

– Избяга нагоре по пътя.

– В тъмното? По дяволите! Исках го онзи пръстен. Е, все пак ми остана конят. Прав й път! Изглежда, ще се отърва и от втория си проблем.

По-младият странник се върна, повел за юздите три соня. Два от тях бяха оседлани с леки кавалерийски седла. На гърба на третия беше вързан самар. Младият мъж опъна на земята парче стар брезент и хвърли до него дълго въже.

– Кои са тези хора? – попита шепнешком Тур.

– Стражари от Монтефолия. Оказа се, че мъртвият дъртак в пушилнята ми бил крадец. Откраднал от замъка някаква ценна солница, така казаха. И сега ще ме отърват от него.

– Мисля, че би трябвало да искат солницата, а не тялото. Не е ли малко късно да го бесят? – каза Тур. Двамата мъже влязоха в пушилнята. Отвътре се чуха глухи звуци, после двамата излязоха, понесли трупа заедно с дъската. Издърпаха я и започнаха да увиват тялото в брезента. – За какво им е? И чии стражари са – на дука или на Феранте?

– Кой го е грижа, щом имат пари да платят? – промърмори Кати.

Двамата мъже овързаха брезента с въжето и вдигнаха дългия вързоп. Засумтяха в усилията си да го превият върху самара. Докато брадатият овързваше необичайния товар върху гърба на животното, по-младият влезе в пушилнята и се появи с две наденици, които преметна през седлото си.

– Не постъпвате добре, майстор Кати – прошепна Тур. – Не бива да им позволявате да го отнесат. Вижте, имам малко пари в дисагите. Веднага ще ви ги донеса. Аз ще го откупя вместо тях.

– Ще взема техните парици, благодаря – тросна му се Кати. – Предлагат повече.

– Каквото и да са ви предложили, аз ще ви дам повече.

– Едва ли, мулетарче. – Кати му махна да се разкара и се приближи усмихнат до двамата мъже. – Виждам, че сте си харесали надениците ми. Няма да съжалявате, гарантирам ви. Така, да видим. Сметката на стареца, плюс две стомни бира, плюс две наденици, прави... – Той засмята на пръсти.

Тур видя какво се готви, отскочи към пушилнята и грабна една дълга цепеница от навеса с дърва за огрев.

По-младият войник се метна на коня си, а по-възрастният сграбчи смятащия Кати за рамото и го дръпна към себе си.

– Ето ти платата, гостилничарю. – Стоманата на кинжал проблясна изпод диплите на дрехата му и миг по-късно брадатият прониза Кати в корема.

Ханджията извика от болка и смайване и се запрепъва назад с ръце върху корема. Двамата местни зяпачи тръгнаха към него, но реакциите им бяха бавни. Брадатият се ухили с грозната си беззъба уста и се метна на коня си. Другарят му вече препускаше към пътя и подвикваше на товарния кон, който водеше за юздата. Обзет от безсилен гняв, Тур метна с всички сили цепеницата към младия лозимонец. Дървото се завъртя през въздуха и отскочи от гърба на дебело облечения мъж, без да го притесни особено. Буци пръст се разлетяха изпод копитата на конете и след секунди убийците се стопиха в съгъстяващите се сенки.

Тур хукна след тях, но когато стигна до портата, тропотът на конските копита беше заглъхнал до далечно ехо. Фиамета стоеше на сред пътя сред увисналия във въздуха прах и се взираше на юг след скрилите се от погледа й конници. Лицето й беше изопнато, очите – големи и тъмни.

– Откраднаха тялото на баща ви – задъхано каза Тур. – Не можах да ги спра.

– Знам. Видях ги.

– Защо? Това е лудост! Взеха и две наденици. Едва ли се канят да го изядат!

– О... – промълви тя. Напрежение и объркване се бореха за надмощие върху лицето ѝ. – Мисля, че знам защо. Дай Боже да не съм права. Той не бива... трябва да ги спра... – Направи няколко крачки по пътя със стиснати юмруци, сякаш изпаднала в транс.

Тур я хвана за ръкава.

– Не може да хукнете по пътя сам-сама посред нощ.

Тя се обърна към пасището и изпъкващия сред мулетата на Пико бял кон.

– Тогава ще яздя.

– Не!

Тя го погледна и свъси вежди. Очите ѝ горяха.

– Какво?

– Аз ще ида. Утре. – И когато тя си пое гневно дъх, бързо добави: – Двамата ще идем.

Фиамета се поколеба. Юмруците ѝ се отпуснаха и раменете ѝ се смъкнаха.

– Не знам какво да... как да... добре. Прав си. Добре. – Замайна, тя се обърна и го последва в странноприемницата.

6.

Вълнението, обхванало странноприемницата, се подкладе допълнително от две семейства бегълци от Монтефолия, които пристигнаха точно когато едрият рус швейцарец и местните селяни внасяха ранения Кати. Хаосът не утихна, докато не се върна съпругата на гостилничаря, извикана от един задъхан съсед. Фиамета се отдръпна неуверено, когато жената, отнесла се така мило с нея, нахлу в общото помещение. Но госпожа Кати, макар и да се намръщи страховито, не обвини никого за случилото се. Вместо това подбра Фиамета да ѝ помага, като ѝ нареди да се погрижи за смяната на чаршафите, да донесе вода и легени за новодошлите клиенти, докато тя се погрижи за съпруга си. На няколко пъти излиза от спалнята си, за да нагледа мързеливите конярчета и да организира слугите на монтефолианските бегълци, които имаха задачата да сервират вечеря от хляб, сирене, пушена наденица, вино и бира за гостите. Фиамета не си взе и хапка от пушените меса.

По молба на госпожа Кати Пико вкара мулетата, товара и синовете си зад зида на странноприемницата, после залостиха здраво портата за през нощта. Монтефолианците се разтревожиха сериозно, като разбраха, че мародерстващите войници, от които бяха избягали, са стигнали толкова далеч на север, и заговориха как щели да тръгнат на път още сутринта. Междувременно, ако се брояха бащите, братята, слугите, конярите на Кати, тримата Пико и швейцарецът, зад зидовете имаше общо четиринадесет въоръжени мъже. Само голям конен патрул би представлявал сериозна заплаха. „Но Феранте вече получи онова, което искаше – помисли си Фиамета с безчувствена увереност. – Няма да се върнат.“ Поне докато Феранте не поемеше по пътя като завоевател, начело на войска, която никой селски хан не би могъл да спре.

Фиамета продължи да се движи като кукла с навита пружина. По-добре бе да работи, отколкото да мисли и чувства. Но колкото и да протакаше, възложената ѝ работа все пак свърши. Приказките и вълнението утихнаха, хората гасяха свещите и се качваха по стайте. Жената на Кати излезе от семейната спалня, награбила окървавената риза на мъжа си и използваните превръзки, и повика Фиамета да извадят вода от кладенеца, в която да ги накисне. Двете оставиха ведрото до задната врата под светлината на лампата.

– Как е майстор Кати? – попита Фиамета.

– Ако раната не загnoi – въздъхна госпожа Кати, – навярно ще оживее. Дебелото му шкембе е попречило на кинжала да го прободe много дълбоко. Ако си поиска храна, не му давай. – Жената натика смачканите на топка риза и превръзки във ведрото, разкърши уморено гръб и отри ръце в престилката си.

– Съжалявам, че ви донесох такива неприятности.

– Ако онова стиснато старо магаре те беше пунало да идеш при свещеника в Бергоа на втората сутрин, както го умолявах да направи дори заради едното милосърдие, неприятностите щяха да ни подминат – остро рече ханджийката. Погледна нагоре към хана, който се издуваше в мрака, и стисна устни. – Ако наистина го е било страх от духа на мъртвия магъосник, трябваше да го погребеш подобаващо, а не да го слага в пушилнята ми. А сега хубавата ми пушилия е прокълнатата. Хич няма да се учудя, ако всичкото ми месо се развали и го полазят червеи.

– Баща ми никога не оставяше обидите ненаказани – неохотно призна Фиамета. – Но мисля... страхувам се... че в момента духът му си има много по-големи неприятности. – Ръцете ѝ стиснаха диплите на роклята.

– О? – Госпожа Кати я изгледа проникателно. – Е... върви да си лягаш, момиче. Но утре искам да си тръгнеш.

– Може ли да си взема коня? – покорно попита Фиамета.

– Взимай си и коня, и всичко. Всъщност не искам да оставяш тук и една карфичка от нещата си. – Жената поклати глава. Фиамета я последва през прага.

Една веранда на втория етаж, която гледаше към задния двор на хана и обикновено се използваше за простирание на прането, сега беше превърната в спалня за слугините на двете монтефолиански семейства. Фиамета си беше постлала досами парапета. Сега внимателно мина между хъркащите уморени жени, съблече роклята си и я остави върху одеялото, после смъкна и ленената си долна риза, набрала се леко над змийското коланче, което беше носила под кадифето, скрито от алчното око на гостилничаря. Накрая въпреки нощния хлад се подпря на парапета и огледа двора.

Луната, изтъняваща и мътна, се бе изкачила на четвърт от пътя си през нощното небе. Мулетата на Пико стояха завързани в редица покрай стената отсреща, в краката им беше натрупан фураж, който да поддържа доброто им настроение. Откъм пушилнята още се процеждаше дим, като слой лека мъгла под мътния светлик на луната, Пико, синовете му и швейцарецът се бяха настанили близо до мулетата, в малък бастион,

оформен от наредените в кръг издути самари. Фиамета виждаше подтриганата като паница коса на русия младеж, която улавяше слабите лунни лъчи, докато той се въртеше неспокойно в постелата си. Сви пръсти около левия си палец и потърка празното място, където доскоро беше стоял пръстенът. „Какво направих? Дали пръстенът го е довел при мен? Наистина ли нему е предречено да бъде истинската ми любов? Той знае ли го?“

Тур не беше мъжът, когото си беше представяла, докато бе изливала пръстена и бе вплитала в него заклинанието за истинска любов през онзи първи ден на пролетта. Всъщност тя не би могла да каже какъв точно образ бе приел неясният ѝ копнеж да бъде обичана. Потърси в сърцето си плам, помиташа страст или любопитство поне. Нищо. Не че ѝ беше неприятен. Просто беше там, някак си стряскащо солиден и истински. Дружелюбен, със сигурност, като голямо глезено куче, на което никога не са слагали каишка и което те бута с нос да го погалиш.

Винаги си беше представяла, че срещне ли любимия мъж, моментално ще отвърне на чувствата му. Но беше очаквала да е някой... по-дребен. По-възрастен. По-изтънчен. По-добре облечен, най-малкото. И по-богат.

„Той наистина не мирише чак толкова лошо, като за мулетар.“

Обзе я конфузното желание да изтръгне пръстена си от ръката му и да го фрасне в плота на най-близката маса, сякаш това би отстранило някакъв скрит дефект в заклинанието ѝ. Но дори и сега можеше да го усети, въпреки разстоянието – същото онова тихо, почти недоловимо жужене на магията. Заклинанието не беше излъчило и вълничка дори, когато швейцарецът бе нахлузил пръстена, а се бе увило около пръста му и бе замъркало като самодоволна сита котка, която си е напълнила тумбака с риба и сметана. Добре направеното заклинание рядко биваше забележимо дори за вътрешното око на опитен маг. Само ако магията е изработена нескопосано или по-късно е разстроена от външна сила, можеше да се долови с обикновените сетива – като дрънчаща дисхармония, която пилее сила. Първите опити на Тесео дрънчаха толкова гръмовно, че да те заболят ушите, и излъчваха видими с просто око искри. Но хората дори и не подозираха за съществуването на заклинанията, създадени от майстор Бенефорте, защото те се сливаха с вътъка на природата, а не се бореха срещу него.

„Разбираш ли, ако запазиш един труп непогребан и нетленен, новотъкнатата душа може да бъде впрегната към волята на господар...“

Нов оковен пръстен ли търсеше Феранте? Един умрял от

насилствена смърт майстор магьосник сигурно би бил източник на огромна сила. Ироничната симетрия навярно се харесваше много на лозимонския владетел – да принуди духа на човека, унищожил пръстена му, да заеме мястото на унищоженото. А ако Феранте бе претърсил къщата им, само Бог знаеше какво друго е привлякло жадното му за сила око.

Тя пресметна времето наум. Една нощ и един ден, докато лозимонците се върнат с ранения си другар в замъка и връчат вълшебната солница на господаря си. Още един ден, докато ангажираният с обсадата Феранте съобрази, че хората му са оставили едно много по-ценно съкровище да гние в полето. Още един ден да се върнат и да открият, че търсеното е изчезнало, и още едни, докато разпитат наоколо за подозрителен труп...

Разтри пулсиращите си слепоочия. Страховете ѝ за баща ѝ би трябвало да свършат със смъртта му. Предполагаше се, че мъртвите са откъд болката, изцелени и приютени до гърдите на Исус и светците. През онази първа нощ, едновременно със скръбта, я бе обзела и една лекота на духа, сякаш някакъв неподозирани товар бе свален от плещите ѝ. Сякаш светът ѝ изведнъж се беше разширил, разкривайки над нея огромно празно пространство, в което беше свободна да израсте. Животът ѝ неочаквано бе станал само неин, с правото сама да избира и да взема решения. Сърцето ѝ бе запулсирало с потисната радост, докато гърлото ѝ се стягаше от ридания. Да, онази радост със сигурност беше била голям грях. Би трябвало да чувства единствено скръб и страх от света след загубата на своя баща и закрилник. Само скръб. А не негодувание.

Сега проблемите на майстор Бенефорте отново се бяха настанили в живота ѝ като огромно ято гарвани и я дърпаха надолу. „Не е честно. Ти си мъртъв. Би трябвало да съм свободна.“ Сега над главата ѝ беше надвиснала не смърт, а вечно проклятие, заплашваше я черна магия, с която не знаеше как да се справи.

„Какво мога да направя? Не съм обучена. Самият ти не пожела да ме обучиш. Ти си виновен, че не знам дори откъде да започна. Аз съм само едно недорасло момиче.“

Утре щеше да се присъедини към слугите на монтефолианците и ще избяга с тях на север. А големият глупав швейцарец да върви където иска, стига да не е в нейната посока. Ако ще да се хвърли в най-близката канавка, хич не я беше грижа. Въобще не искаше да го вижда повече. Нито Монтефолия. Нито къщата си. Нито собствената си малка стая, топла и уютна...

Фиамета се уви в одеялото си и зарови лице в тънката възглавница.

Неспокойните ѝ мисли най-накрая потънаха в блатото на съня.

Събуди се от неспокоен сън – сънувала бе как се лута из някакъв странен, подобен на лабиринт вариант на дома им в Монтефолия. Къщата беше пуста и полуразрушена, прогнилите дъски на галерията поддаваха коварно под стъпките ѝ, кепенците висяха, наполовина изтръгнати, а мазилката по стените се лющеше. Беше се опитала да запали огън, но напразно, а въоръжени кредитори думкаха по вратата и настояваха на висок глас да им бъдат върнати парите, които майстор Бенефорте беше скрил някъде и Фиамета не можеше да ги намери, макар да търсеше трескаво от стая в стая...

Възглавницата ѝ беше влажна и студена, а одеялото мокро от утринната роса. Тесният сърп на луната беше в зенита си и хвърляше лепкавия си слаб светлик върху вътрешния двор. Все още пропита от неспокойствието на съня, тя се претърколи и надзърна през отворите на парапета. По зида на странноприемницата не се движеха заплашителни човешки сенки, а широкото нощно небе поглъщаше звуците. Само страховете ѝ лишаваха сцената от присъщия ѝ покой; дори от редицата спящи мулета се излъчваше успокоителна животинска топлина. И все пак нещо не беше наред. Тя се взира цяла минута в мрака, преди да разбере какво е.

Последният просмукващ се дим откъм пушилнята се кълбеше надолу, а не нагоре, и се сбираше в локва като забулено от мъгла езерце в средата на двора. Сгъстяваше се. Свиваше се. Безформена, търсеца субстанция... Сърцето ѝ се заблъска в гърдите. Тя затаи дъх, повдигна се на колене, без да я е грижа за студа, и притисна лице към парапета.

Сребристосивият дим прие човешка форма – крака във впит клин, надиплена туника, голяма шапка, приличаща на тюрбан, единият ѝ край провиснал закачливо на рамото. Шапката се килна назад, сякаш да погледне към Фиамета на верандата. Полупрозрачна брада от дим се къдреше под периферията ѝ. Лунните лъчи уловиха слабо сияние, като сребристия край на висок облак, струящо откъм призрачните очи.

– Папа? – прошепна Фиамета. Думата заседна в гърлото ѝ и тя преглътна с мъка.

Фигурата ѝ махна с явно усилие, тънки струйки дим се откъснаха от ръката ѝ при движението. Възелът в стомаха на момичето се стопи в някаква странна радост. „Радвам се да те видя...“ Не трябваше ли духовете да вдъхват ужас със страховитите си превъплъщения? Но майстор

Бенефорте изглеждаше толкова... като себе си. Нетърпелив и раздражителен, както винаги. Почти можеше да чуе гласа му – как я гълчи и заплашва да я напляска за някое закъснение или непохватност – заплаха, която почти никога не изпълняваше, освен когато беше останал съвсем без пари, а в такива дни тя се бе научила да внимава. Прозрачната фигура ѝ махна пак.

Фиамета се прехвърли през парапета, провисна на ръце от ръба на верандата и скочи на двора. Изтича към привидението, после спря – копнееше да го докосне и в същото време я беше страх. Беше ясно, че баща ѝ с мъка удържа формата на дима. Четеше го по изражението му, онова познато напрегнато съсредоточаване, което променяше лицето му, когато работеше върху по-сложните си заклинания. Сивите му ръце се разпериха да я посрещнат, а устните му оформиха думи.

– Папа, не те чувам!

Той поклати глава и опита отново. Нищо. После посочи на юг.

– Какво се опитваш да ми кажеш? – тя подскачаше от крак на крак, като живо огледало на безсилието му.

„Дете идиотче“ – оформи с устни той. Това тя успя да разчете, защото ѝ беше познато до болка. Но онова, което последва, беше прекалено бързо и сложно. Ръцете ѝ се стиснаха в юмруци като неговите.

По-малкият син на Пико седна, разбуден от гласа ѝ, потърка очи и се ококори, вперил поглед в димния човек. Изписка ужасено, хвърли се към постелката на баща си, мушна се под одеялото му и Пико се събуди с недоволно сумтене. В следващия миг зяпна и дръпна одеялото над си на си, чак до собствената си брадичка. Тур също се надигна, а после се изправи, без да сваля очи от сцената пред себе си. Тик, по-голямото момче на Пико, хъркаше.

Тур си пое дълбоко дъх и предпазливо тръгна към Фиамета. Заста на до нея – беше по-блед дори от обичайното – и запремества поглед от нейното лице към другото, лунно-сиво и полупрозрачно.

– Това баща ви ли е, госпожице Бенефорте? Какво казва?

Изгубилата търпение мъглива фигура започна да се топи под напора на нощния вятър. Разсипващите се ръце се протегнаха към Фиамета, тя също протегна ръце напред. После димът внезапно се сви в малка бяла сфера и миг по-късно сферата избухна в една-единствена дума: „Монреале!“

Думата и димът бяха отнесени от поредния повей на вятъра.

– Монреале? – повтори глуповато Тур. – Какво искаше да каже?

– Монреале! – Фиамета тропна ядосано с крак. – Монреале, разбира

се! Той ще знае какво трябва да се направи. Ако някой знае как мога да спася папа, това е той. Само дето... ако онези приказливи слугини казват истината, той е от другата страна на обсадения манастирски зид.

Швейцарецът кимна сериозно, сякаш не схващаше, че това не е просто интересен факт, а непреодолима пречка.

– Зид, обграден от войскарите на Феранте – подчерта Фиамета.

– Войскарите на Феранте започват да ми опротивяват – спокойно отбеляза той.

– Сигурно много ще се разтревожат от тази новина – тросна му се Фиамета. – Без съмнение ще си плюят на петите и ще ни пуснат да влезем необезпокоявани.

Той се усмихна смутено и разпери ръце.

– Все ще измислим нещо. Първо трябва да идем там. Или поне аз трябва да ида. Не мислите ли, че за вас ще е по-добре, ако утре тръгнете на север с другите монтефолианци?

– Мен няма да ме хвърлиш в първата канавка! – извика вбесена тя. Тур отстъпи крачка и разпери ръце още по-широко. – Това си е моя работа. Мога... мога да ти позволя да дойдеш с мен, и това е всичко.

– Благодаря ви – сериозно каза той.

Устните на Фиамета се извиха подозрително.

– Да не си посмял да ми се подиграваш!

Той отвори уста, затвори я, после отново прибягна до същата глуповато дружелюбна усмивка, която ѝ беше отправил, докато го заплашваше с нощното гърне. Чак сега Фиамета усети, че трепери цялата и че тънката ѝ ленена риза се вее на нощния ветрец.

Слугините на верандата бяха будни, плачеха и се молеха. Шумно вълнение, подобно на онова, последвало нападението над Кати, се разпространи из целия хан и всички наскочаха от леглата си. Историята за призрака се разпространяваше като пожар, разказвана и преразказвана от онези, които го бяха видели, и от онези, които не бяха, докато накрая госпожа Кати не изпадна в отчаяние.

– Това ще ми съсипе бизнеса!

– Не мисля, че ще се върне – рече Фиамета през стиснати зъби.

– Ще пратя за свещеника и ще го накарам да прекади пушилнята срещу зли духове!

– Какво? Същият свещеник, на когото няхахте пари да платите за погребението на папа?

Двете жени си размениха по една смръщена физиономия. Слугините крякаха истерично и си разказваха небивалици. Тик протестираше

високо, задето никой не го бил събудил да види призрака. Фиамета се върна в студената си постеля и захлупи лицето си с възглавницата. Никой не посмя да я доближи.

Безкрайната нощ най-сетне отстъпи пред мъгливо розово-оранжево утро. Главата на Фиамета пулсираше от болка, устата ѝ беше като натъпкана с памук, а очите ѝ дращеха като посипани с пясък. Тя ядно навлече съсипаната си кадифена рокля. Искаше само едно – да се махне от това място. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Поне Тур не я забави с глупави възражения. Вече облечен, той бе навил и овързал постелята си само минута след като се беше измъкнал от нея. Двамата седяха на пейките в общото помещение и преглъщаха с бира закуската от сух хляб. Първата значителна пречка пред бързото им потегляне се оказа белият кон, който трябваше да изведат от пасището. Жената на ханджията, след като ги гледа как търчат след него през мократа от росата трева, поклати глава, изнесе крина с овес за примамка и сама му сложи седлото. После подаде юздите на Тур, който ги връчи на Фиамета.

– Не можеш ли да яздиш? – попита тя бъдещия си кавалер.

Той поклати глава.

– Майка ми гледа само няколко кози. Не можем да си позволим даже крава, какво остава за кон. – После сконфузено добави: – Но мога да вода коня, докато вие го яздите. Като мулетата.

– Ами... добре – рече Фиамета, изпълнена с подозрения. Застана до животното, носът ѝ бе на едно равнище с плешките му. – Заведи го до оградата, за да се кача.

– О, това е лесно – каза Тур, хвана я през кръста и я метна на коня, сякаш беше тригодишно дете! При гневния ѝ поглед добави извинително: – Много по-лека сте от волска кожа, пълна с камъни, мадонна Бенефорте.

Тя подви полите на роклята около краката си, нагласи вързопа на Тур пред себе си, стисна дългата мазна грива, преглътна и кимна:

– Хайде, води.

На белия кон хич не му беше приятно да изостави зеленото пасище, но след като излязоха на пътя, изглежда, се примири със съдбата си и послушно затропа до швейцареца. Госпожа Кати ги гледа, докато не се изгубиха от поглед, сякаш да се увери, че наистина си тръгват, отнасяйки със себе си и лошия късмет. Ранната утринна светлина беше мека и златна, подпалваше помайващите се струйки мъгла по ливадите и хвърляше в краката им острите като ножове сенки на тополите и кипарисите

покрай пътя. Влажният, затоплящ се въздух ухаеше на пролетни цветя. Малки каменисти ручейчета пресичаха начесто пътя, който ту се спускаше в сенчести долчинки, ту пак се изкачваше нагоре. Слънцето и топлият гръб на коня постепенно прогониха нощния хлад от костите на Фиамета. Ако не я болеше главата и не беше толкова уморена, ездата щеше да бъде приятна.

Тур крачеше с лекота край коня, като от време на време го потупваше окуражително по врата. Поне на него нощните вълнения, изглежда, не бяха му се отразили. Докато прехвърляха хребета на нисък хълм, той погледна през рамо към Фиамета и каза:

– Баща ви каза „Монреале“. А вие го нарекохте „абата“ – да не същият човек, когото брат ми споменаваше в писмата си като епископ Монреале?

– Да, един и същи човек е. Само дето, за разлика от римските епископи, той наистина изпълнява задълженията, произхождащи и от двата му поста, както казва папа... Както казваше. Бащата на абат Монреале бил благородник от Савоя, който се оженил за дама от Ломбардия. Монреале не бил най-големият им син и тръгнал да си търси щастието като капитан във френската армия по времето, когато французите изтласкали англичаните от Бордо. Брат ти Ури често го молеше да му разказва за това, а и по принцип не беше трудно да го уговориш, макар да се преструва, че сега го е срам от младежките му лудории. Монреале упорито се опитваше да убеди Ури, че ще му е по-добре, ако стане монах и служи на Бога, вместо на дук Сандрино. Това се превърна в нещо като постоянна шега между двамата, само дето не беше съвсем шега. – Фиамета прехапа устни. Сега вече не беше шега, това поне беше сигурно. – Баща ми и абатът бяха нещо като приятели. Отначало, защото бяха двамата най-добри магьосници в Монтефолия, предполагам, а и папа трябваше да бъде в добри отношения с абат Монреале, ако искаше да получи църковното си разрешително от епископ Монреале. Но мисля, че наистина си допадаха. Когато Монреале слизаше в града, за да нагледа делата на епархията, двамата често сядаха във вътрешния ни двор, пиеха вино и си приказваха. А понякога отиваха за риба на езерото. Папа беше по-практично настроен, искаше да усъвършенства материалната магия. Монреале се интересува по-скоро от теорията на магьосничеството – във връзка е духовните си задължения, предполагам. Понякога папа отиваше при него да търси вдъхновение, когато се случеше да зацikli в изработването на някое ново заклинание. Монреале сигурно разбира от оковна магия, или поне ще му се наложи да я изучи, за да й се

противопостави.

– Оковна магия?

– Черно некромантство. – Тя описа сребърния пръстен с бебешката маска, който беше носил Феранте, раклата със запазеното в сол бебешко трупче и за връзката между двете, която майстор Бенефорте беше подозирал, потвърдил и прекъснал.

– Боя се, че тези нива на магия са много над разбиранията ми – скромно рече Тур.

– Да, виждам – въздъхна Фиамета. Но за да бъде честна, се принуди да добави: – И над моите също. – Но не и за Монреале. – Нито за майстор Бенефорте – това вече не можеше да се скрие, макар Фиамета да беше почти сигурна, че баща ѝ никога не е казал на епископа за експеримента си във Флоренция. Ако неясните ѝ догадки бяха верни, в момента духът на баща ѝ висеше над бездна от вечно проклятие, като марионетка в ръцете на Феранте. Душата му я грозеше опасността да бъде откъсната от Бога. – Надявам се абат Монреале да не е толкова зает с обсадата, че да не се погрижи за една бедна изгубена душа.

Тур се намръщи замислено, свел очи към криволичещия път.

– Ако Феранте успее да подчини на волята си духа на баща ви, и ако тази оковна магия е толкова мощна, колкото предполагате, то всички онези хора, които Монреале се опитва да защити, ще бъдат изложени на голяма опасност. Съдбата на баща ви е пряко свързана с неприятностите на абата. Смятам, че ще се погрижи за него. – Решимостта стегна лицето му. – Само трябва да ви заведе там жива и здрава. Точно така.

Фиамета стисна здраво гривата, докато Тур водеше коня през един каменист поток в подножието на хълма. След като опасността премина, тя попита:

– Каква е твоята магия, Тур? Брат ти сигурно е подозирал, че имаш някакъв талант, иначе не би си правил труда да ти търси работа при магьосник.

Тур сви неуверено уста.

– Не съм сигурен. Никога не ме е изпитвал истински майстор. Мога да откривам вода с пръчка. Умея да намирам разни неща, както казва майка. Веднъж намерих едно момиченце – Хелга, дъщерята на мелничаря – беше се загубило в снежна буря. Но пък всички бяхме излезли да го търсим, така че може просто да съм извадил късмет. А и отдавна си мисля... – той се прокашля, сякаш се беше смутил – мисля, че мога да усещам металната руда в скалите. Но така и не посмях да го кажа, защото ако грешах, мъжете щяха да ми се разсърдят жестоко. Разкопаването на

метална жила е тежка работа, а ако се окаже фалшива... – Той се поколеба, после добави срамежливо: – Веднъж видях гном, не много отдавна. – Сякаш се канеше да добави още нещо, завъртя несъзнателно пръстена на ръката си, но после само поклати глава. – А вие, мадонна Бенефорте? Вие сигурно сте обучена.

Тя навъси чело. Би трябвало да е обучена, да. Но...

– Много ме бива с огъня – каза най-накрая. – Дори и татко ме кара да му паля огъня. А и латинското ми произношение е добро, както казва – казваше – папа. – Лицето ѝ се отпусна при спомена. – Най-доброто нещо, върху което съм работила досега, беше когато папа ми позволи да му помагам, докато приготвяше заклинание за плодovitост на госпожа Тура, жената на търговеца на коприна. Нямах деца, макар да беше омъжена от четири години. Разбираш ли, заклинанието изискваше равновесие на мъжки и женски елементи. Направихме го във формата на колан от малки сребърни зайчета. Той ми позволи да проектирам и оформя зайчетата, всичките различни. Наложих да купя два живи заека за модел. Бели френски зайци. Лоренцо и Чечилия. Родиха си бебета. Обожавах ги – толкова бяха мекички! Малките зайчета ни трябваша за заклинанието. Но после им се родиха още бебета и те постоянно се измъкваша от мястото, което им бях оградил в задната ни градина, и опасоха всичките билки на Руберта, освен това цапаха из цялата къща и папа караше мен да им чистя. Така че когато завършихме заклинанието, папа каза, че трябвало да изядем всички зайци. Трийсет и шест наистина са твърде много, но със седмици не можах да простя на Руберта, тя е нашата готвачка. Заешка яхния, равиоли със заешко, заешка наденица... аз отказах да се храня – добродетелно заяви тя, само че после развали страстния разказ за мъченичеството на домашните си любимци, като добави: – Освен дето помогнах да изядем Лоренцо, защото той винаги ме хапеше.

Намръщи се при вида на ухилената физиономия на Тур и той моментално възвърна сериозния си вид.

– Измъкнах скришом Чечилия, отнесох я извън града и я пуснах.

– И проработи ли? – попита Тур, когато тя замълча.

– Кое? А, заклинанието. Да. Госпожа Тура роди момченце миналия месец. Надявам се и двамата да са добре. – Магазинът на един търговец на коприна би бил привлекателна мишена за апетитите на мародерстващите войници. Но може би госпожа Тура е избягала при роднини.

Той вдигна пръстена с лъвската маска към слънцето и завъртя ръка, търсейки светлината.

– А този пръстен магически ли е?

От думите му я полазиха тръпки, защото бяха почти същите като онези на неговия – мъртъв? – брат.

– Той... трябваше да бъде магически, но не се получи, така че го носех просто като бижу.

Тя го погледна притеснено, но той само отбеляза:

– Много е красив.

През последните дни беше живяла час за час, без да се вглежда в бъдещето. В резултат ето я тук, сама в пустошта, или най-малкото в нечия чужда гора, в компанията на един почти непознат мъж. Само преди седмица би сметнала подобна ситуация за крайно компрометираща. Всички грижливи социални бариери обаче сега й изглеждаха крехки и фалшиви като сценичен декор. Каква ли съдба я чакаше в края на пътя?

Зестрата трябваше да дойде от големия бронзов Персей, който майстор Бенефорте не беше доживял да довърши, нито дук Сандрино да плати. Сега щеше да наследи къщата, макар че вече сигурно бяха останали само голите стени. Или пък кредиторите на баща й можеха да й наложат заповед, да спечелят делото и да си поделят парите от продажбата ѝ, оставяйки я напълно разорена... И по-лоши неща се бяха случвали на безпомощни вдовици и сираци в съдебните зали. Свободното бъдеще, пред което беше изправена, можеше да се окаже страховито, останеше ли без пари. Контролът, който една богата млада жена можеше да упражнява върху съдбата си, беше право пропорционален на размера на средствата ѝ. А ако младата жена беше бедна... същото важеше и за нея. Само дето беше различно.

Ако нашествието на Феранте успееше, това би сложило край на надеждите ѝ. Само ако Феранте се провалеше, Фиамета имаше някакъв шанс да си върне част от наследството.

Сведе поглед към Тур, който крачеше до коня. Бяха излезли от изпълнената с жужене на насекоми гора и на слънцето косата му грееше по-ярко от пръстена с лъвската маска. Прободе я чувство на вина, задето се е запритеснявала за някакви си пари, когато още не беше ясно какво е станало с брат му Ури. И наистина ли беше толкова неясно, колкото го беше представила тя в желанието си да смекчи лошата вест? Ударът ѝ се беше сторил смъртоносен. Липсата на сигурност поне ги беше повела в една и съща посока. Ако знаеше, че брат му е мъртъв, каква причина би имал да я придружи? Изобщо не вярваше в свидетелството на пръстена. „Как е възможно ти да си истинската ми любов? Та ти дори не ме познаваш. Сигурно си омаян от някаква магическа илюзия за мен и когато

откриеш какво представлявам наистина, ще ме намразиш.“ Очите й плувнаха в сълзи. „Дете идиотче. Престани да цивриш“ – сгълча се мислено тя.

Когато стигнаха до ливадата и горичката, където беше убит, или може би умрял от естествена смърт майстор Бенефорте, приближаваше обед. Конят се зае с тревата, Тур седна, за да даде почивка на краката си, а Фиамета тръгна да обикаля наоколо. Но вече не долавяше присъствието на баща си тук. Ливадата изглеждаше невинна и красива под светлината на слънцето и нищо повече. След малко продължиха пътя си. Докато напредваха под топлите обедни лъчи, Тур й разказа това-онова за собствения си живот. Изглежда, нямаше много за разказване, пък и Тур явно не беше от най-словоохотливите. Взимал уроци при селския свещеник – Фиамета въздъхна с облекчение, когато научи, че може поне да чете и пише. Имал по-малка сестра, която умряла от чума, навярно, ако се съдеше по датите, при същата тежка епидемия, която беше отнесла и майката на Фиамета. Смъртта на баща му в мината сложила край на образованието му и поставила началото на тежката му работа в долината, а брат му Ури отпратила към по-бляскавия живот на наемен войник. Мините й се сториха страшно досадни. Никога не бе предполагала, че толкова много мъжки ръце, толкова много изкачени стъпала и толкова много подхранващи пещите дърва са необходими, за да стигнат малките лъскави кюлчета метал до окончателната си съдба в работилницата на баща й. Тур никога не бил виждал град – всъщност никога досега не бил напускат долината на Брюинвалд. Изглеждаше удивен и изпълнен с благоговение, когато тя му каза, че е живяла в Рим и Венеция. Зяпаше заоблените хълмове и обикновените малки ферми, сякаш бяха някакви чудеса. От чисто практична, житейска гледна точка, той си беше истинско бебе, смутено заключи Фиамета.

От Ури беше излязъл чудесен модел за Персей. Тя оглеждаше Тур и се чудеше за каква ли статуя би могъл да позира. Не можеше да се сети за подходящ гръцки герой. Аякс би бил прекалено воинствен, Одисей – твърде лукав, Херкулес – може би прекалено безинтересен. Хектор е бил улегнал семеен човек, извадил лош късмет с брат си... което би било лоша поличба, като се имаше предвид злостастният край на Хектор. Някой северен герой, тогава – Роланд или някой от рицарите на Артур? Библейска фигура, светец може би? Не, това би било още по-неподходящо. Незнайно как, Тур не се вместише в геройския калъп. Фиамета въздъхна.

В ранния следобед долината се разшири и те приближиха северния

бряг на езерото и село Чечино. Тур заяви, че е склонен и в състояние да продължи. На Фиамета не ѝ се искаше да спират в селото от страх някой да не я познае, макар че в момента почти нямаше какво да ѝ откраднат, а нямаше и основание да смята, че някой развилнял се войник или който и да било друг би се заинтересувал от нея по някаква друга причина, освен като обект, върху който да излеят присъщата си злоба. Фиамета хвана юздите на коня и го остави да попасе край пътя, а Тур отиде в селото да купи храна. Върна се със сирене, хляб, пресни репички, варени яйца и вино. Беше почти като пикниците в доброто старо време – той току я подканяше да хапне още и тя наистина се почувства по-добре с пълен стомах. Но налегналата ги дрямка изгуби борбата с неотложността и малко след като се нахраниха, те отново поеха на път.

Когато вечерта ги настигна, още бяха на шест или седем мили от „Свети Джеронимо“. Спряха да изядат остатъците от храната и си поделиха последното разредено вино.

– Оттук нататък сигурно ще става все по-опасно – неуверено рече Фиамета. – Феранте със сигурност е поставил стража някъде по пътя до манастира.

– Но нали каза, че хората му са малко и няма как да покрият плътно целия район?

– Отначало водеше само петдесет войници. Може да е повикал още конници от Лозимо, но основната му сила от пешаци не може да е присигнала толкова скоро. А ще трябва да остави хора и в града.

– В такъв случай, изглежда, нощес ще ни е най-лесно да стигнем до манастира. Щом ние не можем да ги видим, значи и те няма да могат.

– Не знам... Има една малка врата в източната стена на „Свети Джеронимо“ близо до гората. Мисля, че оттам ще ни е най-лесно да влезем. Главната порта ще се охранява по-добре. Може да заобиколим през овчото пасище и лозята.

– Ами водете тогава.

– Да, но не знам кога да излезем от пътя. Колкото по-късно, толкова по-добре, но...

Тур подуши въздуха.

– Мисля, че още не се налага. Не подушвам лагерни огънове.

– О!

Продължиха уморено напред. Езерото се бе превърнало в тъмнеещ залив отвъд дърветата от дясната им страна. Малките ферми отляво бяха тъмни и зловещо безмълвни. Жаби квакаха в обраслите с тръстика брегове на езерото. Захладняващият въздух стана лепкав от влагата.

Старият кон се инатеше и на Тур му се налагаше буквално да го тегли напред. Фиамета слезе от гърба му и продължи пеша, а дори нея я боляха краката. Пътуването определено беше по-леко с лодка. От време на време тя подуваше въздуха. Двамата с Тур спряха едновременно.

– Печено овнешко – прошепна Тур. – На юг, срещу вятъра.

– Да, и аз го подуших. – Тя се поколеба. – Онзи каменен зид пред нас е на манастирското пасище. Почти стигнахме. Но как ще промъкнем този глупав кон през гората?

– Оставете го на пасището – предложи Тур. – Там ще му е по-добре. Не мисля, че някой нормален човек би го откраднал, за да го язди. А и войниците едва ли ще го изядат, поне докато не им свършат овцете.

На Тур вероятно му беше също толкова писнало да тегли коня, колкото на коня му беше писнало да го теглят. Но идеята не изглеждаше по-лоша от всяка друга. Фиамета тръгна към една падина, скрита под клоните на големи дъбове. Тур намали високия до кръста зид, като свали безшумно горните два реда камъни. Най-накрая придумаха възмутения кон да прескочи препятствието. Фиамета свали юздата му и я пхна във вързопа на Тур. Конят се отдалечи бавно, като подозрително душеше опасаната от овцете трева. Без него Фиамета се почувства много по-малко набиваща се в очи.

Като се сниши от вътрешната страна на зида, тя поведе Тур нагоре по хълма – движеха се по края на обширното пасище. Тур надникна над камъните и мълчаливо посочи една долчинка от другата страна. Оранжевият светлик на лагерен огън изпъкваше в мрака над нея, движеха се човешки сенки, а вятърът носеше към тях гласове и дим. Част от хората на Феранте вечеряха с откраднатото манастирско овнешко.

Почти безшумно Фиамета и Тур се прехвърлиха през следващия зид, мушнаха се в лозята от другата му страна, стигнаха гората и я заобиколиха от изток, над склона. Внимателните им стъпки през буренияците трещяха в ушите на Фиамета като удари с чук. Накрая дойде моментът, стига преценката ѝ да беше вярна, да се спуснат през дърветата с надеждата да излязат пред страничната вратичка на „Свети Джеронимо“. Тя се взря притеснено в дълбоките сенки. Около манастирската стена трябваше да има повече стражи. След като отхвърли няколко паднали клона, Тур се спря на една дебела тояга, достатъчно здрава, за да не се счупи при първия удар. „Ох, Света Дево. Защо не избягах на север, докато още можех?“ Фиамета хвана Тур за ръка и го поведе през гората.

7.

Справяха се добре, докато не се спънаха в заспалия страж.

Мъжът лежеше на земята, увит в сиво одеяло. На слабата лунна светлина и сред дълбоките сенки приличаше досущ на повалено дърво. Беше заел позиция точно на мястото, към което се беше отправила Фиамета – една падинка в края на гората, от която се откриваше ясна гледка към полето пред страничната врата. Два фенера върху каменната стена над вратичката хвърляха светло петно върху зелената трева. Явно входът се охраняваше срещу нощно нападение. Фиамета толкова се бе съсредоточила върху така близката си вече цел и беше толкова обнадявана от лекотата, с която я бяха открили, че беше готова да хукне през зелената морава. Дори не погледна надолу, докато поваленият дънер, върху който стъпи, за да вижда по-добре, не поддаде под краката ѝ, не се разтресе и не скочи с ядни псувни. Тя отскочи с уплашен писък. Зловещо изстърга изваден от ножницата меч. Картини от клането по време на банкетата се затълпиха в главата ѝ, тя чуваше как лъскавият метал се забива в плът.

Тур хвърли вързопа си и застана между Фиамета и мечоносеца, стиснал здраво тоягата в дясната си ръка. Войникът изкрещя с цяло гърло „Лозимо! Лозимо!“ и замахна с всичка сила към врата на Тур. Тур посрещна острието с тоягата, то се заби толкова дълбоко, че се заклеши, и швейцарецът почти успя да изтръгне меча от ръцете на противника си. Сетне наполовина разсечената тояга се счупи. Тур скочи напред и се сборичка с мъжа, като успя да стисне с две ръце китката, която държеше оръжието.

Стражът продължаваше да крещи – сигурно имаше другари наблизо. Тур се бореше мълчаливо и се опита да разбие устата на лозимонеца с челото си. Докато двамата се бореха и пъхтяха, втори страж изтича от прикритието си в края на гората на стотина метра южно от тях. Носеше лък и го опъваше в движение. Стрелите в колчана му тракаха като кости. Спря съвсем наблизо и запъна на тетивата тежка къса стрела, чието острие лъсна на лунната светлина. Вдигна лъка, но се поколеба – търсеше ъгъл, който да не застраши другаря му. Фиамета изкрещя предупредително, Тур видя лъкометеца и завъртя противника си между двамата.

Стрелецът беше космат човек с огромна коса и гъста къдрава черна брада. Зъбите му лъснаха сред гъстака, докато кривеше съсредоточено

лице. Единственото, за което се сети Фиамета, бе да подпали растителността. Докато той заобикаляше счепкалите се мъже, търсейки пролука към Тур, тя се съсредоточи върху често използваното домакинско закриване, очите ѝ се свиха, ръцете ѝ се стиснаха решително в юмруци...

Бащиният ѝ глас ѝ прошепна в ухото:

– Не, Фиамета! Това е грях!

Устата ѝ зина, тя се завъртя, но не видя нищо, нямаше пушек нито...

От земята пред краката на стрелеца пръст, прах, опаднали листа и дребни съчки се надигнаха и се сляха в човешка снага. Вихрушка от камъчета и изгнили жълъди оформиха крака, надиплена туника и голяма платнена шапка... Папа! Със сащисан писък лъкометецът отскочи крачка назад, пусна тетивата и стрелата литна през дърветата.

Чу се хрущящо изпукване на кости и Тур изтръгна меч от ръцете на войника. Лозимонецът изкрещя от болка. Стрелецът заквича, когато фигурата от листа се превърна във вихрушка и се завъртя около главата му, хвърляйки прах в очите му и съчки в брадата му. Тур се наведе, грабна изпуснатия меч, изправи се и се нахвърли върху противника си. Швейцарецът въртеше меч в бясна осмица, необучен, но опасен в устрема си. Лъкометецът затърка трескаво очи.

– Бягайте! – долетя от нищото гласът на майстор Бенефорте.

Фиамета хукна напред, грабна Тур за ръката и го затегли.

– Тичай към вратата!

Останал без дъх, той само кимна. Дватама се изкатериха на бегом от падинката. Дългите му крака скоро я изпревариха и тя заподскача във въздуха при всяка крачка, оставяйки го да я тегли. Плешките ѝ се свиваха в очакване всеки миг да се чуе звънтеж на тетива и тежката стомана да разтроши ребрата ѝ, да се забие дълбоко в дробовете ѝ...

Сякаш мина цяла вечност, докато стигнат до страничната врата, мерзелееща се като мираж в светлината на фенерите. Фиамета се хвърли отгоре ѝ, останала без дъх, и изхриптя „Помощ!“, но гласът ѝ приличаше повече на шепот, а ударите ѝ бяха немощни като на бебе. От юмруците на Тур дъбовите талпи се разтросоха на скритите си железни панци. „Помощ!“ – не се поколеба да изкрещи с цяло гърло той.

– Кой тропа? – чу се недоволен мъжки глас някъде над главите им.

Фиамета отстъпи назад и изви врат нагоре, но успя да различи само неясните очертания на нечии глави, едната с тонзура, другата с шлем, на фона на ярката светлина на фенерите.

– Помощ! Търсим убежище, за Бога! Трябва да говорим с абат

Монреале!

Главата с шлема проточи врат.

– Я, че аз го знам туй момиче. Това е щерката на златаря на дука.

Мъжа обаче не го познавам.

– Казва се Тур Окс, брат е на вашия швейцарски капитан – извика Фиамета. – Дошъл е да търси ранения си брат. Ох, пуснете ни, по-бързо! Те са по петите ни!

– Абатът ни забрани да отваряме вратата – каза онзи с тонзурата.

– Тогава пуснете въже – каза Тур. Първите две думи прозвучаха спокойно, а третата се извиси във вик, когато една стрела се удари със звън в стената само на метър от него и рикошира в мрака. Двамата бяха идеални мишени. Тур пристъпи между Фиамета и нощта.

– Можем да пуснем поне момичето – рече главата с шлема.

– Грях ще е да я пуснем в манастира. По-добре мъжа.

– Ба! Лечебницата ви е пълна с ревящи жени, братко. Не се заяждай.

– Побързайте! – изпищя Фиамета, когато още една стрела изсвистя, заби се в дървото на вратата и затрептя с дълбоко басово жужене.

Най-накрая по стената се спусна въже с вързани на равни разстояния възли. Тур вдигна Фиамета почти на половината височина – със слабичките си момичешки ръце тя едва ли щеше да се изкатери по-бързо – и се замоли на Бога девойката да не се изпусне. Фиамета запъхтяно се заизкачва, дланите ѝ се ожулиха, но тя се просна по корем на стената и се претърколи от другата ѝ страна, оплетена в полите си.

– Бързо, Тур!

Войникът и монахът стояха на дървена платформа, която не изглеждаше никак стабилна – явно бе издигната набързо като наблюдателница над страничната врата. Войникът с шлема се взря в нощта, вдигна лъка си и пусна с ругатня една стрела в отговор на онази, която изсвистя на педа от главата му.

– Може би това ще ги задържи тия мръсници! – изръмжа той и се сниши зад стената.

Тур се преметна през зида и падна върху платформата, от което тя се разтресе. Монахът изтегли въжето. Войникът надникна отново над стената, подавайки само шлема и очите си. Фиамета опипа трескаво Тур за кръв – слава Богу, не беше улучен. Очите на лъкометеца сигурно още бяха полуслепи от прахта – ако се съдеше по силата на стрелите му, явно ги беше последвал досами стената.

– Трябва да се видя с абата – задъхано каза Фиамета на клекналия

монах. – Спешно е.

Войникът изсумтя:

– Божиите кокали са ми свидетели, така си е.

Монахът се намръщи.

– Само защото сме направили изключение от правилата си за мълчание, не означава, че може да използваме богохулен език в манастира.

– Аз не съм полагал обет за мълчание.

Монахът изкриви лице – явно спорът не се водеше отсега, – после се обърна към Тур:

– Тя защо иска да говори с абата?

– Заради баща ми – отговори му Фиамета. – Боя се, че е в голяма опасност. Душата му е в опасност. Видяхме как Феранте използва черна магия.

Войникът се прекръсти, а монахът изглеждаше недоволен.

– Ами... кажи й да ме последва – рече той на Тур, после се смъкна по триъгълните подпори на платформата. Оказа се, че дворът под тях е манастирското гробище.

– Защо вие не й кажете? И аз ли да дойда? – попита объркано Тур.

– Да, да – рече нетърпеливо монахът.

– Опитва се да не говори с жена – обясни шепнешком Фиамета.

– О – примигна Тур. – Няма ли вяра на временното разрешение, дадено от собствения му абат?

Фиамета се усмихна горчиво, свела поглед към бръснатия череп на монаха.

– Може пък да е непокорен дълбоко в сърцето си.

Монахът вдигна глава и я погледна възмутено право в очите, но после по лицето му се изписа двойно по-голямо смущение. Двамата го последваха – Тур слезе първи и се обърна да поеме Фиамета при последния скок от няколко стъпки височина. Замлъкналият отново монах им махна да го последват през друга врата, водеща към коридор, после през едно още по-тъмно помещение, докато накрая не се озоваха във вътрешен двор, обграден от галерия със сводове. Той ги поведе по няколко стъпала и почука на една врата. След миг друг монах отвори и подаде глава навън. Оранжева светлина от свещи се блиска през отвора. Фиамета с облекчение позна секретаря на абат Монреале – брат Амброзио – едър мъж, който обичаше котките, зайците и другите дребни животинки и когото често бе срещала в компанията на абат-епископа.

В поредно потвърждение на факта, че старите навици умират трудно, водачът им мълчаливо посочи Тур и Фиамета.

– Фиамета Бенефорте! – възкликна изненадано секретарят. – Откъде се взе?

– О, брат Амброзио, помогнете ми! – възкликна Фиамета. – Трябва да говоря с абат Монреале!

– Влизайте, влизайте. Благодаря ти, братко – отпрати той мълчаливия им водач. – Можеш да се върнеш на поста си.

После ги въведе в малка стая, която, изглежда, служеше за кабинет на абата. Беше обзаведена с писалище и две свещи от пчелен восък, които хвърляха светлина върху някакъв документ и паче перо. Втори свещник гореше с ярка светлина върху миниатюрен олтар под малко дървено разпятие с изящна дърворезба, висящо на стената отсреща. Когато влязоха, абат Монреале се изправи – беше се молил на колене пред него.

Беше облечен в сиво расо, каквото носеха и всички останали монаси в манастира, качулката му беше отметната назад и само коланът с ключовете обозначаваше ранга му. Изсеченото му лице изглеждаше уморено и тревожно. Сивата му коса оформяше кръг около обръснатото теме и си пасваше почти идеално с цвета на расото. Дрехата го правеше да изглежда по-едър, отколкото беше в действителност – годините на аскетична умереност бяха стопили всичко излишно по снагата му. Сивите му вежди подскочиха изненадано.

– Фиамета! Избягала си! Радвам се, че си добре. – Приблужи се към нея с топла усмивка и хвана ръцете ѝ. Тя приклепна в реверанс и целуна епископския му пръстен. – Баща ти с теб ли е? Не бих се отказал от помощта му в момента.

– О, отче – започна тя, после лицето ѝ се сгърчи. Присъствието на абата я изпълваше с чувство за безопасност и това бе прекършило силите ѝ, които не ѝ бяха изневерили дори в страховития мрак на гората. – Той е мъртъв – прошепна тя.

Монреале, с изопнато от потрес лице, я заведе да седне на една пейка до стената. Погледна любопитно към Тур и с жест го покани да се присъедини към тях.

– Какво се случи, дете?

Фиамета подсмръкна и овладя гласа си.

– Измъкнахме се от замъка, преди вас, струва ми се.

– Да.

– Избягахме с една лодка. На татко внезапно му стана много зле. Мисля, че беше някаква болест на сърцето, заради банкета, бягството и ужаса.

Монреале кимна разбиращо. Макар самият той да не беше лечител,

като надзорник на монтефолианските лечители, абатът познаваше както физическите, така и духовните болезки на хората.

– Папа купи кон в Цечино и продължихме с него в нощта. Но Феранте беше пратил войници след нас и те ни настигнаха по пътя. Аз се скрих, а папа се би с тях. Намерих го на полето, мъртъв, макар да не беше ранен – мисля, че сърцето му се беше пръснало. Бяха го съблекли почти до голо. Закарах тялото му в един хан, където ме намери Тур... о! Попитай за брат си, Тур! Това е по-малкият брат на капитан Окс – побърза да обясни Фиамета. – Пътувал е към Монтефолия и – попитай, Тур! – Нейната тревога не беше единствената тук, макар швейцарецът да се държеше далеч по-гърпеливо.

– Виждали ли сте брат ми, свети отче? – попита Тур. Гласът му беше спокоен, макар че въртеше нервно пръстена с лъвската маска. – Той тук ли е?

Монреале насочи цялото си внимание към Тур.

– Съжалявам, синко. Видях брат ти да пада, но той не беше сред онези, които пренесохме тук. Аз... стори ми се, че ударът, който получи, беше смъртоносен, но точно тогава трябваше да се бърза и не мога да кажа със сигурност, че е загинал. Боя се, че не мога да ти вдъхна голяма надежда за живота му, но ти, синко, трябва да се надяваш за душата му – той беше един изключително достоен мъж, – ако това ще ти помогне. Но... все пак има възможност той още да лежи с другите ранени в замъка. Тялото му не беше върнато с другите по време на вчерашните преговори. Аз... ако трябва да бъда напълно откровен, не съм чул нищо за него. Толкова много неща ми се струпаха на главата.

– Няма нищо – каза Тур. Изглеждаше като вцепенен. Беше очаквал да се освободи по един или друг начин от страховете си, а сега се оказваше, че е принуден да живее с тях още неизвестно колко време. Раменете му се приведоха, десният му палец загали разсеяно пръстена. Монреале го гледаше замислено.

– Преговори? – повтори Фиамета. – Какво става?

– Оцелелите гвардейци на дук Сандрино ни обградиха – мен и младия Асканио. Избягахме през портата, макар сега да си мисля, че може би щеше да е по-добре, ако бяхме останали да се бием там... от военна гледна точка. Отблъскахме ги през целия град и се оттеглихме в „Свети Джеронимо“. Оттогава непрекъснато се стичат бегълци да търсят убежище. Манастирът е пълен. – Той поклати глава. – Толкова кръв се проля и така внезапно. Като Божие наказание. Трябва да спра този ужас преди да се е разпространил като чума из цяла Монтефолия.

– Какво правите в момента?

– Феранте също иска да спре тази нежелана война. Изпрати пратеничество, което да преговаря с мен, в ролята ми на заместник на бедния Асканио. Детето в момента спи в стаята ми.

– Примирие с Феранте? – повтори ужасена Фиамета.

– Длъжен съм да го обмисля. Не сме в добра позиция тук. Гвардията на дука би била равностойна на лозимонците, когато я водеше Сандрино, но сега гвардейците са се пръснали, уплашени са и много от тях са разделени от командирите си.

– Не можете ли да пратите за помощ... отнякъде?

Монреале сви устни.

– Точно в това е проблемът. От години дук Сандрино балансираше по тънко въже между Милано и Венеция, Извикам ли който и да било от тях сега, в едно херцогство без владетел, и хам! – докато се обърнеш, Монтефолия ще е изчезнала от картите. А повикам ли другия да изгони първия, Монтефолия ще се превърне в бойно поле.

– Феранте наистина ли би атакувал манастира? – попита Тур потресено. – Как би могло да му се размине след нещо такова?

Абат Монреале сви рамене.

– Лесно. И преди са били нападани манастири. А ако успее, кой ще го накаже? Осигури ли си веднъж властта над Монтефолия и Лозимо, ще бъде твърде силен, за да го отстранят лесно. Освен може би само Милано или Венеция, които след това биха задържали Монтефолия за себе си – и какво би спечелил младият Асканио в такъв случай?

– Ами папските войски? – попита обнадеждено Фиамета.

– Твърде далеч са. Дори ако гонфалониерът⁹ е склонен да ги изпрати тук, при неприятностите, които си има в Романия¹⁰.

– Но дукеса Летиция е внучка на папа!

– Но не на онзи папа, на когото трябва – въздъхна Монреале. – Можи би при следващите избори звездата на семейството ѝ ще изгрее отново, но не и докато трае управлението на Негово сегашно Светейшество. В курията ще надделеят аргументите в полза на реда над тези на правото. Защо да изпращат войски, които да възстановят правата на една слаба жена и на едно дете, когато, ако си кротуват и изчакат, херцогството ще се поеме от един силен, опитен мъж, който на всичкото отгоре е

---

9. Главен магистрат или друго официално лице на изборна длъжност в средновековните италиански републики. – Бел.пр.

10. Романия – бивша папска провинция в североизточна Италия със столица Равена. – Бел.пр.

верен папски поддръжник?

– И вашето решение ли е такова? – разгорещено настоя Фиамета. – Редът над правото?

– Въпрос на политика, дете. Не знам дали ще мога да опазя херцогството на младия Асканио, но мисля, че мога да опазя живота му. Феранте предлага да прати Асканио, майка му и сестра му в изгнание в Савоя, като им осигури издръжка в замяна на мир. Предложението не е за пренебрегване. При дадените обстоятелства е почти щедро всъщност. – Монреале приличаше на човек, захапал лимон и принуден от изискванията на етикецията да ве преструва, че е сладък.

– Не! Така Феранте ще получи всичко! – гневно извика Фиамета.

Абат Монреале се намръщи.

– А какво, да се бия до последния... монах? Съжалявам, Фиамета, но повечето от братята ми не са готови за подобна надпревара. Не бих се поколебал да подтикна и последния от тях към мъченичество заради вярата, но да ги жертвам в името на гнева не би обслужило никоя свята цел. Няма да отстъпя на Феранте нищо, което не би могъл – при това без особени усилия – да си вземе сам.

– Но Феранте уби дука!

– Не можеш да очакваш от един обикновен човек да не се защити. Когато дук Сандрино го е нападнал, Феранте не е имал друг избор, освен да извади на свой ред кинжала си.

– Отче, аз видях всичко с очите си. Дук Сандрино го нападна само с думи, пък макар и да бяха тежки. Феранте пръв извади оръжие и прониза дука, без да се поколебае и за миг.

Думите ѝ привлякоха вниманието на абат Монреале.

– На мен ми разказаха друго.

– Кой, пратениците на Феранте? Госпожа Пиа беше с мен. И двете видяхме какво стана. Питайте нея, ако не вярвате на мен!

– Тя не е тук. Доколкото знам както тя, така и кастеланът са взети за затворници, заедно с дукесата и лейди Джулия. – Монреале потри врата си, сякаш го болеше, застана пред тесния прозорец и се загледа в мрака навън. – Не че не ти вярвам, дете. Но на практика думите ти не променят много нещата. Войските от Лозимо вече са на път и пристигнат ли, съпротивата ни само ще влоши изхода от цялата ситуация. Виждал съм обсади и какво правят те с хората.

– Но Феранте използва черна магия! Не видяхте ли мъртвото бебе на банкетата?

– Дали не съм видял какво? – Крачещият замислено Монреале се

завъртя като ужилен.

– Бебето в раклата. Столчето за крака на Феранте, което се отвори, когато Ури го изрита от подиума малко преди да го проният. – Тя се постара да си спомни съвсем точно случилото се в хаоса на онзи момент. Монреале се беше намирал зад съборената маса, като едновременно пазеше Асканио, въртеше жезъла си и търсеше изход, разделяйки вниманието си сред множеството от врагове и помощници, като междувременно се оттегляше към другия край на подиума.

– Видях столчето. Но не съм го видял да се отваря.

– Аз го видях. Съдържанието му се изсипа в краката ми. Полата ми се беше заклешила под ръба на масата. Столчето беше пълно с каменна сол и с онова ужасно, изсушено и съсухрено новородено бебе. Папа каза, че духът му бил заробен към грозния пръстен с бебешка маска, който Феранте носеше на дясната си ръка. Вие нищо ли не усетихте? Феранте ослепи един човек с пръстена си, а после се опита да го използва срещу папа, но папа направи... нещо... и пръстенът изгори ръката на самия Феранте. Папа каза, че е освободил духа на бебето, но не знам как го е направил.

Абат Монреале развълнувано се обърна към секретаря си.

– Брат Амброзио, ти видя ли това?

– Бях от другата ви страна, отче. Един лозимонец налиташе да ви отсече главата и аз се опитвах да го отблъсна с един стол. Съжалявам.

– Не се извинявай. – Монреале отново закричи напред-назад. – Пръстенът. Пръстенът! Разбира се! Проклятие!... Искам да кажа, Бог да ме благослови. Това е било значи.

– Значи все пак сте усетили нещо – с облекчение заключи Фиамета.

– Да, но трябваше да усетя много повече! Какво може да е направил Феранте, за да прикрие... – Той тръгна към масивната стенна библиотека, сякаш дръпнат на въже, после се обърна и поклати глава. – По-късно. Ще ми се баща ти да беше тук сега, Фиамета.

– Вие какво видяхте в онзи пръстен, отче?

– Изглеждаше така, сякаш съдържа обикновено заклинание срещу въшки и бълхи, от онези, които всеки би могъл да носи в амулетна торбичка в джоба си. Помислих се, че е признак на глупава суетност да отлееш нещо толкова обикновено в сребро. Но все пак нещо не беше съвсем наред... тогава си помислих, че просто е направено нескопосано. Но ако заклинанието срещу въшки и бълхи е имало за цел да прикрие друго, нещо като отвличащо вниманието заклинание... тогава под него... – Той пое въздух през зъби. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще

повърне. – А ти какво усети в него, дете?

– Грозота.

– „От устата на младенците...“ Караш ме да се срамувам. – Той се усмихна тъжно. – Но пък нали си дъщеря на баща си.

– Точно това бях започнала да ви казвам. Хората на лорд Феранте се върнаха – в хана, където бях закарала тялото на папа... – Фиамета описа набързо неприятните си приключения с ханджията Кати, алчността му, пушилнята, странната кражба, извършена от наемниците на Феранте, и появата на майстор Бенефорте, веднъж от дим и втори път от сухи листа. Тур потвърди подробностите от пътуването им. Доста колебливо Фиамета повтори онова, което майстор Бенефорте бе споделил с нея относно предишния си опит с оковен пръстен, макар да не спомена по име Лоренцо Медичи или Флоренция – това бе въпрос на лична изповед. После сподели и страха си, че Феранте е решил да превърне духа на майстор Бенефорте в свой нов и по-могъщ роб. С напредването на разказа ѝ раменете на абат Монреале се привеждаха все повече.

– Папа извика името ви – завърши Фиамета. – Търсеше помощ от вас. Отче, какво ще правим сега?

Монреале въздъхна дълбоко.

– Точно преди да дойдете бях коленичил и се молах за просветление, за някакъв знак, който да потвърди, че решението ми да приема примирието е правилно. Това е най-големият риск, който поема човек, когато се моли. Понякога Господ наистина ти отговаря. – Той кимна уморено към секретаря си. – Скъсай договора за примирието, брат Амброзио.

С внимателни движения едрият монах взе документа, върху който беше работил преди да пристигнат Фиамета и Тур, и бавно го скъса през средата. После пусна парчетата да паднат на пода. Погледът му срещна очите на Монреале с израз на одобрение, примесено със страх.

– Толкоз за капитулацията. Отче, какво ще правим сега?

Монреале стисна здраво очи и потърка набръчканото си чело.

– Ще печелим време, братко. Ще върнем добре премерен отговор и ще протакаме. – Погледна Тур и Фиамета. – Заведи тези уморени младежи в хосписа¹¹. Аз отивам в параклиса да помисля, преди да е станало време за утринните молитви. В случай, че можем да отделим някой монах, който да изпее нощните псалми. – После добави по-тихо: – Най-

---

11. Странноприемница в манастир. – Бел.пр.

накрая разбрах защо в правилата на нашия орден се поставя толкова силно ударение върху умението на монасите да издържат дълго време без сън.

Секретарят му промърмори едно „Амин“, взе свещ и даде знак на Фиамета и Тур да излязат преди него от стаята.

По пътя към хосписа, който се намиреше близо до предната порта, тримата минаха през вътрешен двор с покрит кладенец. Дори и в този късен час, след полунощ, двама монаси, един войник и една жена чакаха с кофи в ръце. Един монах стоеше с ръка на ръчката, но не я въртеше.

– Как върви, братко? – попита на минаване брат Амброзио.

– Не е добре – отвърна монахът при ръчката. – Мътна е. Изчакваме да се утай между ведрата, но отнема все повече време.

Най-накрая започна да върти ръчката и пресипа привързаното на въжето ведро в кофите на войника и на жената. После пусна въжето отново и зачаква. Брат Амброзио тръгна след войника.

– Недостиг на вода? – попита Тур.

– Освен ако не завали и не напълни отново цистерните ни – каза Амброзио. – Обикновено даваме подслон на около седемдесет братя. Сега сме приютили петдесетина от гвардейците на дук Сандрино, много от които ранени, семействата им, хора, избягали от клането в града – в момента в манастира има повече от двеста души. Лечебницата е претърпела. Абат Монреале обмисля дали да не отстъпи хосписа изцяло на жените и да настани ранените в параклиса, ако продължават да пристигат хора.

Войникът с пълната кофа свърна встрани, когато минаха покрай лечебницата. Фиамета надзърна след него през вратата към дълго помещение с каменни арки. Между дървените кревати бяха наредени сламеници, повечето заети от завити с одеяла хора. В мътната светлина на две газени лампи отворените очи на някакъв мъж, оцъклени и трескави, светеха върху обраслото му с четина лице, Закачулен монах се движеше между леглата. Към края на редицата някакъв мъж стенеше от болка като мучаща крава.

Брат Амброзио ги преведе през друга врата, която отвеждаше към района на хосписа, при обичайни обстоятелства единствената част от манастира, отворена за посетители. Предаде Фиамета на една възрастна жена с изопнато от умора лице, облечена с нощна риза и със сплетена на дълга плитка сива коса. Фиамета я позна – жената членуваше в

управителното тяло на градската катедрала. После Амброзио поведе Тур през трапезарията за посетители към мъжкото спално помещение. Тур погледна неуверено през рамо към Фиамета, докато завиваше зад ъгъла, и ѝ махна за довиждане с лявата си ръка.

Женската спалня беше помещение с каменни арки, подобно на лечебницата, но по-малко и по-пренаселено. И тук между креватите бяха нахвърляни сламеници и дори натрупано надве-натри сено, застлано с одеяла. Двайсет и пет или трийсет жени и два пъти по толкова деца и млади момичета бяха налягали кой където свари. По-големите момчета явно бяха настанени при мъжете.

Фиамета се придвижи между налягалите жени и мина през една врата в другия край на спалнята. Озова се в смрадлив и твърде малък за толкова хора клозет. Започваше да разбира защо абатът смяташе дългата обсада, дори и да не му се наложеше да отблъсква свежите подкрепления на Феранте, за начинание със съмнителни изгледи за успех, при това в най-добрия случай. По това време миналата нощ си беше мислила, че само да се добере до Монреале, той ще успее някак да оправи нещата. А и изглежда, тя не беше единственият жител на Монтефолия, доведен тук от същата вяра. Но сега...

Когато излезе от клозета, жената със сивата плитка я заведе при една купчина сено, вече заета от две заспали момичета. Фиамета събу сипаните си обувки и се просна между девойките. Засега и това легло ѝ стигаше.

8.

„Ури“. Тур примигна и пред размазания му поглед надвисна сивкавият сводест таван на мъжката спалня. Той се протегна върху тънката постеля, състояща се от нахвърляно сено с метнато отгоре му одеяло, и се опита да си спомни неприятния сън, който го беше събудил, но той се беше стопил без следа. Ако съдеше по множеството натъртени места по тялото си, сеното не го беше предпазило особено от каменния под, макар че, в интерес на истината, повечето от синините бяха нанесени от страховития лозимонски мечоносец, с когото се беше счепкал предната нощ. Каква ли болка измъчваше Ури, чиито рани бяха много по-страшни от собствените му натъртвания, и който лежеше сега безпомощен в тъмницата на врага? И какъв ли страх? Тур имаше сено, одеяло и свобода. Ури навярно имаше само гол каменен под.

Някои от мъжете бяха наставали, други още спяха. От едната страна на Тур монтефолиански гвардеец с набола брада и вонящ на неколкодневна засъхнала пот, стисна здраво очи, обърна се, като повлече одеялото със себе си, пръдна и отново захърка. Тур стана, разкърши схванатите си крайници и се нареди на опашката за клозета. Затворът на Ури поне едва ли беше толкова претъпкан.

С обличането не срещна проблеми – беше спал с дрехите. Единствените му дрехи, понеже беше загубил всичките си вещи в битката предната нощ. Е, поне се вписваше свършено сред безимотните монаси, макар че неговата бедност бе по-скоро случайна, а не доброволна. Щеше да посвети бедността си на Бога, също като братята, заедно с гореща молитва Бог да направи въпросната бедност възможно най-краткотрайна.

В трапезарията един монах разпределяше на порции наличните провизии – черен хляб, бира и разредено вино. Порциите не бяха големи. Хлябът беше вкусен, но при така стеклите се обстоятелства Тур не посмя да си поиска допълнително. Бирата беше истинска благодат, особено за пресъхналата му през нощта уста.

Веднага щом преглътна първия залък, Тур се зае да разпитва всеки, който би могъл да знае нещо за Ури. Мъжете се интересуваха от съдбата на Ури и на свой ред му разказваха страховитите си истории за битката и избавлението, но нито един нямаше по-пресни новини или по-достоверно предположение относно съдбата на швейцарския им капитан от

тези на абат Монреале и Фиамета. От зловещата несигурност врътът на Тур започна да се схваща болезнено.

В трапезарията имаше и жени, но Фиамета не беше сред тях. Повечето говореха тихо, с изключение на една остроноса матрона, чиито оплаквания дразнеха слуха с носовата си пронизителност, докато накрая бедната не седна тежко на пода и не заплака с глас. Друга жена я вдигна и я заведе в женската спалня. Тур потърка пръстена с лъвската маска и се зачуди дали би могъл да заговори някоя от жените и да попита за Фиамета. Още не беше събрал кураж, когато се появи брат Амброзио и го докосна по рамото.

– Тур Окс? Абат Монреале иска да говори с вас.

Тур облиза последните заблудили се трохи от пръстите си, пресуши халбата и я върна на монаха, който раздаваше храната. После тръгна след брат Амброзио.

Секретарят го преведе през един вътрешен двор, оттам през поредица от коридори, през галерията, по каменни стъпала и накрая по едно дървено стълбище, което ги изведе на плосък покрив над кабинета, където Тур и Фиамета бяха разговаряли с абата предната нощ. Стените на параклиса се издигаха в арки северно от тях. Дървен гълъбарник заемаше единия край на покрива. Монреале стоеше до него със свалена качулка. Брат Амброзио спря и даде знак на Тур да изчака.

Пъстър сив гълъб пърхаше неспокойно върху ръката на Монреале. Абатът, изглежда, му говореше нещо – докосна с устни главата на птицата, после вдигна високо ръка. С ромонливо гукане и плясък на криле, гълъбът се издигна в небето, направи две кръгчета над параклиса и литна на юг.

Тур и брат Амброзио закрачиха към абата по тънкия хрущящ слой изсъхнали на слънцето птичи изпращания. Монреале се обърна, усмихна се и вдигна поглед към небето.

– Върна ли се вече някой, отче? – почтително попита брат Амброзио.

Монреале въздъхна и поклати глава.

– Нито един. Нито един! Боя се за своето ято.

Амброзио кимна в знак, че е доловил двойственото значение на думите му, и двамата впериха поглед на юг под бледата утринна синевина, заслонили с ръка очите си. Най-накрая Монреале сложи край на съзерцанието им, като сви юмрук в яден жест и ги поведе надолу по стълбите към кабинета си, а оттам в съседната стая.

Тур се заоглежда смаяно. През големите, високи, гледащи на север

прозорци влизаше много светлина; покрай стените бяха наредени ракли и кутии за книги. Полиците по стените тежаха от медни, керамични и глинени стомни, бутилки от рисувано стъкло и тайнствени кутийки с латински надписи. Имаше две големи работни маси, едната в средата на стаята, другата до отсрещната стена, отрупани с най-различни дреболии, нахвърляни листове и опърпани тетрадки с платнени подвързии. В единия ъгъл имаше тясно буре, пълно с дъги от най-различна дървесина и дългото вдървено тяло на препариран крокодил, пъхнато с главата нагоре; кожата около страховитата му паст се беше свила, оголвайки челюсти с множество липсващи зъби. От подпорните греди висяха най-различни торби и торбички, включително и еднн от червена копринена мрежа, съдържаща оплетено кълбо от тънки като хартия сушени змийски кожи. В друг от ъглите се кипреше огнище с хоросанова замазка. Малка пещ с формата на пчелен кошер, голяма точно колкото да се хване в огнището, клечеше почистена и готова за употреба на плочите.

Брат Амброзио взе от един шкаф кръгло огледало с дървена рамка, голямо колкото поднос, и го постави на централната маса. До него сложи малко кръгло барабанче от изпънат светъл пергамент. Монреале разчисти безпорядъка и постави връзки сушени билки в четирите посоки на света около двата предмета, като си мърмореше нещо на латински. Брат Амброзио затвори кепенците на прозорците и стаята потъна в хладен полумрак. Амброзио погледна Тур, който стоеше встрани, воден от любовност и предпазливост едновременно, и му махна да се приближи към масата и да гледа, но сложи пръст на устата си в знак, че трябва да запази мълчание.

Монреале вдигна малко синьо стъклено шишенце и капна една капка прозрачна течност в центъра на огледалото – тя се разля в ярко проблясване досами ръбовете. Монреале духна върху повърхността и огледалото засвети със светлина, която не беше отражение на нито един предмет в стаята. Тур проточи врат и затаи дъх.

Шеметен, променлив вихър от цветове затанцува в огледалото. Тур присви очи, търсейки някакъв смисъл в образа, който отначало му заприлича на вихрушка от жълти и оранжеви конфети. После осъзна, че гледа към настлани с плочи покриви – гледа отвисоко, надолу към някакъв град. Градът се завъртя в огледалото с нечовешката скорост на птичи летеж. Жълти камъни и тухлени зидове на замък се извиха в дъги пред погледа. Гледката се гмурна шеметно към върха на една от кулите на замъка, а после, слава Богу, за миг застина. Тур преглътна надигналата се към гърлото му жлъчка. Мерна му се разкривен изглед към

вътрешен двор с изящно мраморно стълбище, после близнакът на кулата се настани в огледалото.

На върха й двама стрелци опъваха лъковете си, а един тънък, тъмнонос, гладко избръснат мъж в червена роба се беше подпрял на назъбените жълти тухли и сочеше нещо. Тур с мъка потисна внезапния страх, че тримата гледат право в него. Кльошавият мъж извика, лъкометците се прицелиха и стреляха. Гледката се разтресе и се промени за пореден път. Зърна друг стрелец – на първата кула, откъм гърба на птицата, – който беше много по-близо. Тур видя и чу тетивата му да избръмчава от силата на пуснатата стрела, после образът в огледалото трепна и потъмня. Чак сега Тур си даде сметка, че звукът е дошъл откъм барабанчето, но умът му някак го бе привързал към образите в огледалото. Монреале изпъшка, сякаш го бяха ударили с юмрук в корема.

– О, не! Още един – простена брат Амброзио.

Монреале стисна юмруци и се подпря на плота на масата. Устните му просъскаха думи, които не звучаха съвсем като молитви.

– Чакаха го. Стояха на пусия и чакаха – едно рече той. – По някакъв начин различават моите птици от останалите. – Обърна се и закрочи нетърпеливо из стаята. – В крайна сметка, нощес ще трябва да пробвам с прилепи. Дори и Феранте няма толкова умели стрелци, че да свалят прилеп в тъмното.

– И ние няма да виждаме много в мрака – рече брат Амброзио, изпълнен със съмнения.

– Но ще чуваме по-добре.

– Най-вече хъркане.

– Най-вече. Но ако Феранте наистина е затънал до гуша в черна магия, както го обвиняват, то нищо чудно нощите в замъка да са по-дейни, отколкото си мислим.

Брат Амброзио изкриви лице, прекръсти се и кимна. После отиде да отвори кепенците.

Абат Монреале изправи приведените си рамене и се обърна към Тур с насилена усмивка. Лицето му беше бледо и прорязано от бръчки, кожата под очите – подпухнала от изтощение. Тур беше спал върху сено и камък и го беше възприел като самоналожено наказание за греховете си. Започваше да подозира, че Монреале не е спал въобще, и реши да не се оплаква от постелята си.

– Ти ме хвърли в истинска дилема, момче. Ти и Фиамета – отбеляза Монреале. – Нито молитвите, нито разумът ми подсказват изход от нея. Така че продължавам да се моля и търся да дам на бедния си, уморен

мозък нещо ново, от което да изходи. Но както сам виждаш, птиците ми не успяват да се върнат при мен.

– Те са магически шпиони, така ли? – попита Тур. Сега огледалото отразяваше единствено обточения с подпорни греди таван.

– Би трябвало. Но със сигурност ги застига съдбата на разкритите шпиони. – Той потърка дълбоката бръчка между веждите си. – Амброзио, позна ли онзи човек в червената роба на кулата?

– Не, отче. А вие?

– Не... тоест, имам чувството, че го познавам. Но не мога да го свържа с никакво име. Сигурно съм го виждал сред други хора, или пък е било много отдавна. Е, все ще се сетя, рано или късно. Бедните ми гълъби. – Монреале се обърна към Тур. – Трябва ми по-добър шпионин. Човек. Доброволец. Някой, чието лице е непознато в Монтефолия.

Тур се огледа. Бяха само двамата със секретаря, а някак не му се вярваше, че абатът има предвид Амброзио.

– Длъжен съм да те предупредя, че е опасно. Птиците не бяха единственият ми опит. Един от братята също не се върна.

Тур преглътна и от усилието гласът му прозвуча неестествено силно в тихата стая:

– Същото може да се каже и за моя брат, отче. Какво искате да направя?

Монреале се усмихна и плесна Тур по рамото.

– Добре казано. Господ да те благослови, момко. – Той се прокашля. – Има сведения, че войскарите на Феранте преобръщат цяла Монтефолия – търсят хора, опитни в обработката на метал. А Феранте дава награда на всеки леяр, която отиде незабавно при него. Брат ти споменаваше за мините и топилните на Брюинвалд. Мислиш ли, че ще можеш да минеш за леяр?

– За чирак – да. Но едва ли ще заблудя някого за дълго, ако се представя за майстор.

– И чирак става. Искам да го направим по възможно най-простия начин. Трябва само да си осигуриш достъп до замък. А докато си вършиш работата, оглеждай се за подходящи места, където да поставиш малките предмети, които ще ти дам. Места, където хората се спират да поприказват – постове на стражите, столовата. А ако... ако успееш да се добереш до кабинета на дука, или до които там стаи ползва сега Феранте, това ще е идеално. Ако успееш някак да внесеш един от предметите при дукеса Летиция... е, не е много вероятно да пуснат обикновен леярски чирак в кулата, където са затворени. Но ако ти се отвори

възможност, използвай я.

– Какви ще са тези предмети, отче?

– Ще трябва да помисля и да ги приготвя. Нощес ще те спуснем по стената, под прикритието на мрака и на едно заклинание, което сам ще приготвя. Отдалечиш ли се от манастира, не би трябвало да срещнеш много вражески войници. Може да се опиташ да влезеш в Монтефолия, когато отворят портите утре сутринта.

– Защо са му на Феранте леяри?

– Де да знаех. Може пък ти да разбереш. Единственото, за което се сещам аз, е заради оръдията на дук Сандрино. Има един голям пукнат топ, който би видял за нула време сметката на бедния „Свети Джеронимо“, ако успеят да го стегнат. По-леките оръдия са до едно в Неапол с наемниците на Сандрино, иначе отдавна да се ни засипали с гюлета. Кой да предположи, че моментът ще се окаже толкова неподходящ армията да се даде под наем? В момента са по-далеч и от папската войска. Но в Милано цареше мир, Венеция беше твърде заета с турците в Адриатическо море, за да заплашва и тази година Монтефолия, а с лозимонците щяхме да се сродяваме. Аз трябваше да... – Монреале млькна, вирайки се невидящо в бездънното море от „трябваше да“ и „можеше да“. – Е, както и да е. – Той се отърси от мрачните мисли. – Какви дрехи имаш, синко?

Тур разпери ръце.

– Само тези. Снощи изгубих вързопя с вещите пред стената.

– Хм. Може би брат Амброзио ще ти помогне да намериш нещо не толкова... селяшко сред мъжете тук. Някакви дрехи, които да подхождат на ролята ти. Между другото – започна Монреале, после спря. – Как се доби с този пръстен?

Тур докосна малката лъвска маска.

– Всъщност той не е мой, отче. Принадлежи на мадонна Бенефорте.

– А! Това обяснява някои неща. – Лицето му светна. – Изработката е на Просперо Бенефорте, нали? Трябваше да се сетя. Съветвам те да го оставиш при Фиамета. Лоярите обикновено не носят подобни неща. Не бива да привличаш излишно внимание.

– Не мога да го извадя, отче – каза Тур и дръпна пръстена за доказателство.

– Хм? – Монреале хвана лявата ръка на Тур, наведе се над нея и я заоглежда съсредоточено. Бръснатата част от черепа му покрай ръба на тонзурата беше набола, но центърът лъщеше гладък и естествено лис. – Аха! Заклинание за истинска любов на Майстора от Клуни, бас държа! –

Той се изправи усмихнат. – И при това действа.

– О – промълви Тур. – Трябва да кажете на Фиамета. Тя много ще се зарадва. Мислеше, че магията ѝ не се е получила. – Той замълча. Заклинание за истинска любов? Заклинание за каква истинска любов? – Действа, казвате? – Изпълни го неясен страх. Означаваше ли това, че новородените му копнежи са манипулирани от магия? Това бе смущаваща смисъл, но не там беше работата. Истинската паника го завладя заедно с мисълта, че някой и някак може да му отнеме Фиамета. Но тя не му принадлежеше. Пръстите на лявата му ръка се свиха собственически.

– Фиамета го е направила? А не майстор Бенефорте? Извини ме, но трябва да погледна по-отблизо. – Абатът отново хвана ръката на Тур, но вместо да се визира, този път той стисна силно очи. Тур смръщи вежди. Абат Монреале мълча дълго. Когато отново се изправи и отвори очи, изражението му беше повече от сериозно. – Брат Амброзио. Доведи Фиамета Бенефорте, ако обичаш.

Останал сам с Тур, Монреале скръсти ръце и се подпря на работната маса. Засмука замислено горната си устна, сведе очи към сандалите си, сетне погледна съсредоточено младия мъж.

– Е, как ти се струва момичето, синко?

– Аз... аз много я харесвам, отче – отвърна решително Тур. – Поне... мисля, че я харесвам. Знам, че я харесвам. Но какво точно ми прави пръстенът?

– На теб? Нищо не ти прави. Ти обаче определено му правиш нещо. Допълваш го, ако мога да се изразя така. Заклинанието на Клуни има славата, че разкрива истинската любов, но това не е съвсем точно. Поточно би било да се каже, че разкрива вярно сърце. – Той хвърли странна усмивка към Тур.

Тур си отдъхна с облекчение. Значи не беше омагьосан. Е, не че наистина си го беше помислил.

– Но наистина ли са почтени намеренията ти? – попита Монреале. – Клуни не винаги е категоричен по този въпрос.

– Намеренията ми? – попита объркан Тур, – Какви намерения?

– Мислиш ли за женитба, или те грози опасността да поемеш по пътеката на плътския грях? – уточни Монреале.

Женитба? Думата беше тежка като чук, стоварил се върху главата му. Тур примигна. Той – съпруг? Като... като голям мъж? Шеметна широт зрялост зина пред него съвсем неочаквано.

– Но... аз не... отче, ако всичко си беше нормално, каквото смятах, че ще бъде, когато писмото на брат ми ме доведе в Монтефолия...

разбирате ли, Ури беше уредил да започна като чирак при майстор Бенефорте. Като беден чирак, не бих могъл да се надявам... поне в близките години, а дотогава тя щеше да се е омъжила за някой богаташ. Не ни ли дели твърде много? Смя ли да мисля, че бих могъл... да я имам? Вярно, че мадонна Бенефорте се нуждае от някого... – Тур млькна, главата му се въртеше. Плътски грях? Ако се оженеше, можеше да има всички плътски наслади, и то с Божията благословия.

– Като се има предвид смъртта на баща ѝ, Фиамета определено се нуждае от някого – каза Монреале. – Тук тя няма роднини. Жените не бива да живеят сами, без глава на семейството. Особено младите жени. А Фиамета Бенефорте още по-малко. Положението ѝ е особено опасно. Вярно, че двамата не сте от една черга, но показанието на този пръстен е... необичайно. Но все пак ти си прекалено млад и беден, за да мислиш да се задомяваш.

Той не го беше мислил, докато Монреале не повдигна въпроса.

– И в същото време, не чак толкова млад, та да не те изпратя на опасна задача, която се боя че... – Монреале не довърши. – Господ да ми е на помощ. – Последното беше изречено като молитва. Гласът му се стегна: – Рядък щастливец е онзи човек, синко, който намери истинското си призвание, истинската си любов или истинската си вяра. – Той кимна към пръстена. – А това не ти вреди по никакъв начин.

От външната стая се чуха стъпки и барт Амброзио влезе, следван от Фиамета. Тази сутрин непокорната ѝ къдрава коса беше усмирена в дебела плитка, която се спускаше по гърба ѝ. Така изглеждаше по-сериозна и зряла, макар ефектът да се разваляше донякъде от сламата, полепнала тук-там по мръсната ѝ кадифена рокля. На Тур му се искаше да не изглежда толкова уморена и притеснена. Веднъж се беше засмяла – вчера на пътя, на нещо, което Тур беше казал. Искеше му се пак да се засмее. Смахът ѝ му беше подействал като вода в горещ ден. Тревогата му за умората и притесненията ѝ се смеси в главата му с внезапната представа как Фиамета лежи и се смее в брачното им ложе, а гладките ѝ тъмни крака и ръце проблясват на светлината сред ефирните дантели на нощницата...

Монреале нагласи строга физиономия на лицето си и посочи пръстена с лъвската маска.

– Ти ли направи това, Фиамета?

Тя премести поглед от лицето на Монреале към това на Тур и обратно, после промълви едва-едва:

– Да, отче.

– Под ръководството на баща си?

Тя преглътна.

– Не, отче. Всъщност и да, и не.

Сивите вежди на Монреале се вдигнаха високо.

– Последно? Да или не?

– Не. – Изящната ѝ брадичка се вирна. – Но той знаеше.

– Изглежда, се предава по наследство в семейството ви – да се набъркват в направата на съмнителни пръстени – строго рече Монреале.

– Знаеш, че майстор Бенефорте не ти е извадил разрешително за чирак.

– От години изучавам бижутерското изкуство. И вие го знаете, отче Монреале.

– Не за бижутерската направа ме е грижа.

– Знаете, че му помагах в заклинанията.

– Помагала си му в рамките на позволеното, под ръководството на лицензиран маг. Това обаче не е дело на помощник. Нито на непохватен аматьор. Откъде си научила толкова много?

– Често му помагах, отче. – След дълга, натегната пауза, тя неохотно добави: – Открих описание на заклинанието в една от татковите книги. Не беше трудно да го вложа в пръстена, вече знаех как се отлива злато. Просто следвах много внимателно указанията. Не изглеждате много трудно. Никакви светкавици и така нататък. Отначало бях разочарована, защото си помислих, че не действа, защото... защото Ури не си го сложи. Опитах се да му го дам.

– А! – възкликна Монреале с тон на професионален интерес, който побърза да прикрие с едно далеч по-неутрално изкашляне.

– После постепенно осъзнах, че никой не може да си го сложи. Онзи войник, както и крадливият ханджия, и двамата се опитаха да го откраднат заради златото, но не можаха. – Тя хвърли скришен поглед към Тур. – Тъ... действа ли той, отче?

– Това ще го обсъдим по-късно. Така, значи четеш книгите на баща си. С негово разрешение?

– Тъ... не.

– Фиамета, това е грехът на неподчинението.

– Не, не беше така! Той не ми е забранявал. Тоест... аз не съм го питала. Но по-късно открих, че ме наблюдава внимателно, без да ме спре. А това си е почти като разрешение, нали?

Тур можеше да се закълне, че абат Монреале потисна една усмивка при това извъртане, но проблясъкът изчезна мигновено и строгата физиономия отново легна на мястото си.

– Майстор Бенефорте не е подавал молба при мен за твоето разрешително.

– Но се канеше. Просто беше много зает напоследък със солницата, Персей и другите си поръчки. Сигурна съм, че се е канел да го направи.

Монреале отново вдигна вежди.

– Добре де. – Фиамета въздъхна. – Не съм сигурна. Но наистина говорехме за това. Умолявала съм го, безброй пъти. Отче Монреале, искам да бъда маг! Ще се справя добре, знам, че ще мога! По-добре от Тесео. Не е честно!

– Дали е честно не знам, но знам, че не е одобрено както си му е редът – каза Монреале. – Нито си обучавана както му е редът. Виждал съм подобно високомерие до погубва човешки души, Фиамета.

– Ами одобрете ме тогава! Папа вече го няма, за да поиска разрешително, така че сега май аз трябва да си го поискам. Кой друг? Искам да бъда добра, позволете ми!

Монреале рече хрисимо:

– Избързваш. Първо идват разкаянието, признанието и покаянието. После опрощението. А аз още не съм завършил проповедта си за разкаянието.

Кафявите очи на Фиамета грейнаха с внезапен обнадежден пламък при този теч на хумор и доброжелателност изпод строгата фасада на Монреале. Тя изправи нетърпеливо снага и само дете не заподскача.

– О, стигнете до покаянието ми, отче, бързо!

– Покаянието ти ще бъде да идеш при олтара на Божията Майка в нашия параклис и да се помолиш на колене за търпение и послушание. Когато почувстваш, че на молитвите ти е отговорено, иди да обядваш, после се върни при мен. Спешно ми трябва талантлив помощник в добавка на брат Амброзио, който е не по-малко изтощен от мен. Трябва да завърша нещо този следобед, преди вечерня.

– Магия? Ще ми позволите да ви помагам, на вас? – Гласът ѝ се разтрепера от вълнение.

– Да, дете.

Фиамета затанцува около него и го прегърна здраво. Той я отстрани внимателно, но не можа да скрие усмивката си.

– Помни, че първо трябва да успокоиш мисълта си с молитви. „Деве Марийо, дари ме с търпение и ми го дари веднага!“ няма да свърши работа.

– Откъде знаете? – Очите на Фиамета заискриха.

– Хм. Е. Може да опиташ. Кой съм аз да твърдя, че Божията Майка

не може да го стори в безкрайната си милост? Колкото по-бързо тя те подкара към търпението, толкова по-скоро аз ще те впрегна в работа. А. Още нещо, преди да съм забравил. Пращам приятеля ти Тур с една задача, но се боя, че този голям златен пръстен ще привлича твърде много внимание, ако остане на ръката му. Бих могъл да го сваля с едно малко заклинание, но ти можеш да го свалиш и без такова.

– Но... той се е заклешил. С очите си го видях. Как мога да го сваля аз, щом Тур не може?

– С две думи, Тур просто не иска.

– Но аз наистина се опитам, отче! – отрече разпалено Тур.

– Знам. Ще ти обясня вътрешната структура на заклинанието на Майстора от Клуни някой друг път, когато не сме толкова на зор.

Навъсена смутено, Фиамета се обърна към Тур. Той протегна послушно ръка. Кафявите ѝ пръсти се склучиха около пръстена с лъвската маска и той се плъзна с лекота в дланта ѝ, сякаш беше намазан с масло.

– О! – възкликна стресната тя.

Монреале ѝ подаде дълга кожена каишка.

– Предлагам да го носиш около врата си, така че да не се вижда, Фиамета. Докато не дойде времето да го върнеш. – Той ѝ хвърли неразгадаем поглед.

Тур чувстваше пръста си празен, лек и студен без своя... не, без нейния пръстен. Потри празното място – вече му липсваше успокоението, което бе извличал от допира на лъвската маска.

Откъм външната стая се чу тътрене на сандали. Един монах почука учтиво и подаде глава.

– Отче? Пратеникът на Феранте е при външната порта.

– Идвам, идвам – махна му да си ходи абатът. – Тур, искам да си починеш добре следобед. Ще пратя някой брат да те събуди, като му дойде времето. Фиамета, ще те чакам тук след обяд. А сега тръгвайте. – Той ги подкара пред себе си, като спря да погледне нещо на писалището на брат Амброзио. Тур последва Фиамета надолу по стълбите и оттам по сенчестата галерия около вътрешния двор. Няколко гълъба се разхождаха тържествено по окъпаната в слънце поляна и кълвяха въображаеми трошици сред тревата.

Каменни скамейки обточваха алеята между извитите в арки каменни колони. Тур не издържа на изкушението и седна на една от тях. Фиамета приседна на ръба в другия ѝ край. Пръстите ѝ докоснаха новата кожена каишка около врата ѝ, после се вдигнаха неуверено към устните и накрая се отпуснаха върху студения камък.

Шепотът на вятъра в близката гора, тихото чирикане и въодушевените трели на птичите песни, приглушените гласове откъм манастира създаваха временна илюзия за покой. На Тур му се искаше да е истина. Красотата на деня му изглеждаше като жестока шега. Потяща се, грухтяща, тъпа заплаха като онази, с която се беше счепкал предната нощ, патрулираше току отвъд каменните зидове. Искаше му се да задържи тази заплаха далеч от Фиамета.

Фиамета още не можеше да си намери място, а очите ѝ святкаха въодушевено.

– Абат Монреале ме взима на сериозно – възкликна тя. – Иска да му помогам... чудя се с какво ли?

– Сигурно за онези шпионски неща – рече Тур.

– Шпионски неща?

– Иска от мен да се престоря на работник и да внеса някакви шпионски неща в замъка в Монтефолия и да ги оставя тук-там. Птиците му не успяват да влязат.

– Иска да излезеш? През обсадата?

– С вас нали се вмъкнахме през обсадата. – На косъм. – Иска да тръгна след като се мръкне.

Фиамета застина. Тур си помисли, че ще каже „Бъди внимателен“ с онзи тон, който майка му използваше всеки ден, когато той тръгваше за мината. Но вместо това тя бавно каза:

– Къщата на баща ми е в другия край на града. Едва ли ще имаш възможност да идеш там и да видиш какво се е случило, но ако все пак успееш... тя е последната къща на Виа Новара. Голяма и квадратна. – Тя млъкна, после в гласа ѝ най-после се прокрадна тревога: – Абат Монреале не очаква от теб да направиш нещо много сложно, нали?

– Не. – Той отмести очи от нея и погледна към потъналата в слънце морава. Едно малко коте дебнеше гълъбите. Ушите му бяха големи, козината на черни и сиви райета, а лапичките бели и някак твърде големи. Мустачките му стърчаха напред, а очите му почти се кръстосваха, толкова съсредоточено гледаше. Сниши се и задничето му се залюля в следващия етап на сериозната подготовка.

Женитба. Сгорещената мекота на това момиче – изцяло негова? Но какво ако... абат Монреале сигурно щеше да го спомене, ако... Той изтърси, без да се замисля:

– Мидонна Бенефорте, не сте сгодена, нали?

Тя се дръпна назад и го погледна неспокойно.

– Не. Защо питаш?

– Просто така – смутолеви той.

– Добре – каза тя със слабават гласец. Скочи, шумолейки с полите си, и заобиколи пейката. – Трябва да ида в параклиса. Довиждане. – И закрачи към края на галерията.

В тревата котето скочи и пропусна. Гълъбите се разлетяха с плясък. Котето се загледа нагоре, бийейки с опашка и скърцайки със зъбки, докато и последната надежда не се скри над покривите. После се оттегли вдървено, излъчвайки смущение на вълни, дойде при Тур и се излегна в краката му. Вдигна очи към него и измъчи жално и протяжно, сякаш Тур можеше по желание да извади безкрили гълъби от джобовете си като магьосниците по панаирите. Точно в момента Тур се чувстваше твърде далеч от всякакви магии.

Вдигна котето и го почеса зад ушите.

– И какво щеше да правиш, ако беше хванал някой гълъб, котаранчо? Та птиците са по-големи от теб. – Котето замърка щастливо и започна да муши главица в ръката на Тур. – В планините, където съм роден, има птици, които биха те схрускали за закуска. Първо трябва да пораснеш още малко. – Тур въздъхна.

Тур прекара остатъка от предобеда, като помага според силите си на притеснените монаси. Въртя ръчката на кладенеца, носи вода на войниците по стените и помогна да наредят набързо скованите маси за обяд, както и да ги приберат след това.

Мислеше, че е прекалено напрегнат, за да заспи, но от уважение към абата легна на сламената си постеля. Спалното помещение беше хладно и тихо в топлия следобед. Докато се усети и ето че някакъв монах го разтърсваше, вадейки го от поредния неприятен сън, от който за щастие не помнеше нищо. Последните червени лъчи на скриващото се зад западните хълмове слънце се провираха като любопитни пръсти през тесните високи прозорци и в тях танцуваха оранжеви пращинки.

След вечерята, състояща се главно от пържени филийки, поръсени оскъдно с настъргано сирене и чесън, брат Амбрози отведе Тур в пералнята, за да изпробва няколко ката дрехи. Откриха късо бакъреночервено палто и истински плетен клин от боядисана в червено прежда, които бяха достатъчно големи, за да му станат. Дрехите не бяха нови, но изглеждаха прани сравнително скоро. Тур никога не беше имал истински клин, само груби гащи, които майка му шиеше „свободни, за да има място да растеш“. Сега се взираше надолу към прилепналия червен клин

с чувството, че е твърде ярък и неприличен. Кръгло червено кепе довършваше тоалета му.

Излязоха от пералнята и тръгнаха през манастирския лабиринт. Стигнаха да потънал в здрач малък вътрешен двор в подножието на камбанарията на параклиса и брат Амброзио спря. Един монах със затъкнато под колана расо – виждаха се белите му пищялки – се спускаше тромаво по гъстата лоза, с която бяха обрасли стените на кулата. В зъбите си стискаше голяма ленена торба. Амброзио затаи дъх, когато единият обут в сандал крак се подхлъзна, но монахът се справи и довърши спускането си без инциденти.

Задъхан от усилието, той оправи расото си и тикна издутата торба в ръцете на Амброзио. Издутините се движеха.

– Ето ти торбата с прилепи. Вече мога ли да ида да вечерям?

– Благодаря ти, братко. Не беше толкова трудно, нали?

Монахът му хвърли поглед, изпълнен с неприсъща за един брат липса на братска любов.

– Следващия път – изхъхри той – опитай сам. Едва не се пребих, докато ги уловя, а два успяха и да ме ухапят. – Той показа миниатюрните ранички по пръстите си, като изстиска няколко капки кръв за доказателство. – „Изпей песента – рече ти – и сами ще паднат в торбата“. Ха! Обаче не паднаха!

– Заклинанието трябва да се изпее с искрена любов и от сърце – съгълча го брат Амброзио.

– Към прилепи? – Устните на монаха се извиха гневно.

– Към всяко Божие създание.

– Точно така. – Монахът му се поклони присмехулно. – Ще ида да вечерям – стига да е останало нещо за ядене – преди абатът да е решил, че му трябват кофа стоновъжки! – И се отдалечи с решителна стъпка.

Брат Амброзио внимателно прихвана извиващата се торба и продължиха.

Свещи осветяваха работната стая на абат Монреале. Фиамета седеше на едно преобърнато каче край масата в средата, подпряла брадичка с ръце. Тур я погледна тревожно. Изглеждаше уморена, но не и нещастна. Абатът крачеше напред-назад.

– А, добре – каза той, когато Амброзио и Тур влязоха. – Тур. Искам да се огледаш из стаята и да кажеш дали забелязваш нещо ново.

Смутен, но изпълнен с желание да съдейства, Тур бавно обиколи масата. Препарираният крокодил все така се зъбеше от ъгъла, а дали Монреале беше разместил безпорядъка по масата, Тур не можа да

прецени.

– Не, отче.

Монреале се усмихна тържествуващо по посока на Амброзио.

– Какво имаше на масата пред Фиамета? Не гледай!

– Тъ... поднос.

– А какво имаше на подноса?

– Ами... не знам.

– Добре.

Монреале прокара ръка пред очите на Тур и младежът моментално погледна към масата.

Върху подноса бяха наредени дузина бели барабанчета от опънат пергамент, толкова малки, че се събираха в шепа. Тур можеше да се заклъне, че преди миг ги нямаше там.

– Невидими ли ги бяхте направили, отче? – Тур взе едно и го заоглежда от всички страни.

– Не. Де да можех. Или да можех да ги направя по-малки, или да ги маскирам като някаква друга, по-обикновена вещ. Просперо Бенефорте щеше да се сети за нещо по-хитро, сигурен съм. – Монреале въздъхна със съжаление. – Нямахме време за повече експерименти. Но поне е много трудно да ги забележиш. Все пак, постарай се да ги сложиш на места, където няма да се виждат. Без обаче нещо да докосва или навлажнява мембраната. Трябва да могат да вибрират свободно.

– Какво правят всъщност?

– Те са миниатюрни уши. Двойки от уши и усти. Каквото всяко ухо чуе в замъка в Монтефолия, свързаната с него уста ще го каже на съответния монах тук, в „Свети Джеронимо“. Тъй като всяка уста изисква по един монах, който да я следи, моля те опитай се да ги поставяш на места, където е вероятно да бъде казано нещо важно.

– Ще се опитам, отче. Колко време траят?

– Само ден или там някъде. Трябва да изнамеря начин да удължа живота на това заклинание. Така че не ги задействай преди да си ги заложил. Това е вариант на заклинанието, което използвам при птиците, но досега не съм чувал някой да го е опитвал, без да има живо същество от другата страна на връзката. Мислех дали да не използвам хлебарки, но те са склонни да се разбягват, освен ако не ги осакатиш предварително, но тогава пък са склонни да умират.

А Тур си беше помислил, че онова подхвърляне за стоножките е било шега.

– Чудя се дали и друг е опитвал това преди мен и се е провалил,

или е постигнал частичен успех и го е запазил в тайна... Твърде много тайни има в нашата работа. Ако всички магьосници предоставяха знанието си за общото добруване, вместо всеки да си стиска малките тайни, какъв напредък можехме да постигнем! Дори и в лоното на Църквата ни делят гордост и страх. Отдавна обмислям тази идея, но ако днес не ми беше подсказано, че пергаментът може да се разцепи и от еднаквите половинки да се направят ухото и уста, за да се впрегне естественото им съответствие, можеше и въобще да не разреша проблема как да накарам ухото да чува, при положение че има живот само от едната страна. Но сега двете са едно, или едното е две.

– Не трябва ли и аз да нося една уста, за да можете да ми говорите?

– Уви, де да можеше. Но ти не си обучен маг и няма да можеш да поддържаш заклинанието, което усилва звука. – Той се намръщи притеснено. – Надявам се да преодолеят разстоянието. Можем да ги изпробваме само в рамките на манастира. Моля се заклинанието да е достатъчно силно, за да пренесе звука от замъка в Монтефолия до „Свети Джеронимо“.

Монреале наслага половината барабанчета в една стара брезентена торба, заедно с купчина дрехи и други вещи, каквито един безработен ляр би носил със себе си. Амброзио внимателно откачи ленената торба от една от подпорните греди на тавана. Тур се обърна към Фиамета:

– Добре ли мина денят ви?

– Да – бодро рече тя. – Макар да беше почти същото като онова, което вършех и за папа. Изглежда, от доста време ме е използвал като чирак, без да плати таксата за разрешително. – Тур не можа да прецени дали е доволна, или раздражена от този факт, но някаква зле прикрита самоувереност искреше в очите ѝ. Той установи, че на свой ред ѝ се усмихва. Тя прошепна, прикрила уста с шепя: – Разцепването на пергамента беше моя идея. Папа правеше нещо подобно, само че с кожа, когато искаше да си отвори тайна преграда в портмонето, та оттам се сетих.

Монреале вдигна последното кръгче пергамент и го загледа разсеяно.

– Каква благодат би било... Представете си, че всяка година Църквата издаваше сборник с най-добрите нови заклинания и изпращаше копия във всяка енория. Хората може би ще се откажат от тайните си и ще се състезават за честта да попаднат в сборника... А, добре. Така-аа... – Монреале завърза новата торба на Тур, – имаш ли други въпроси?

Въпроси нямаше. Всичко беше повече от ясно. А за болезнения

възъл от тревоги в стомаха му Монреале не можеше да направи нищо. Но гномът беше обещал, че ако иде при огъня, ще живее. Колко струваше думата на един гном?

– Отче Монреале, бива ли да се доверявам на думата на един демон?

– Какво? – Монреале се завъртя сащисан. – Какъв демон?

– Гном. Казваме им планински демони. Говорих с един в мината.

– Ох. – Монреале изпуктя облекчено. – Не ме плаши така, момче.

Гномите не са демони.

– Не са ли?

– Разбира се, че не са. Гномите – както и елфите и дриадите и цялата им пасмина – са, въ, естествени свръхестествени раси. Така да се каже. Владееят материалната магия, всеки според природата си, но тя е наследствена, а не придобита. Никой от тях не може да надскочи природата си, както би могъл да се научи един човешки маг, съчетаващ духовната и материалната магия. Бащите на нашата Църква ги определят като отделно творение на Бога, но нито от тялото на Христос като хората, нито под господството на хората като, да речем, конете. Те са просто... различни. Имат дълъг живот в сравнение с човеците, някои поне, но все пак са смъртни. Колкото до естеството на душите им, съществуват няколко теории и ереси, но нищо не се знае със сигурност. Бог ги е създал, следователно имат някакво предназначение, но пък Бог е създал също лъвовете, вълците и въшките. Не бива да им позволяваме да ни се пречат. За щастие, Духовната магия на Църквата може при нужда да надвие тяхната материална магия. – Монреале се беше оживил. Тур очевидно бе отворил кранчето на ентузиазма му.

– Но какво е демон тогава?

Монреале се поколеба и отново стана сериозен.

– А. Боя се, че за нас демоните са същите като турците. Братя. Произходът им е човешки и следователно злото им е неизмерно по-опасно от дребните зловни номерца на срамежливия народ.

Фиамета вдигна рязко глава. Страх присви очите ѝ, страх пред нещо, за което Тур дори не смееше да си помисли.

– Какво точно представляват демоните, отче?

Монреале се свъси притеснено.

– Разбери, Фиамета. Не бива да обсъждаш този въпрос без подходящото духовно наставничество, иначе рискуваш да изпаднеш в ерес или грешка. Не трябва да има колебание в светогледа ти. Ако навлезеш в практикуваното на магията, както се надяваш да стане, ще бъдеш

изложена на известни... изкушения, непознати за невежите.

– Това има ли нещо общо с папа? – настоя Фиамета.

– Уви, да. – Монреале млькна.

– Демоните са духове. Папа не е демон!

– Не още, да. Но може би го грози опасността да се превърне в такъв. Разбираш ли, изповяданите духове отиват при Бог. Някои чисти души отиват при него дори без изпълнението на тези религиозни тайнства. Но при определени случаи – най-често при внезапна и ненавременна смърт, при злополука или убийство – духът остава в нашия свят.

– Така каза и папа.

– Да. Повечето от тях с времето избледняват, стапят се като дим на вятъра, изгубени както за Бога, така и за хората. Или най-малкото, за човешките сетива. Такива духове могат да бъдат заробени за известно време към пръстен-оковник или към някаква друга материална матрица, да бъдат хранени и поддържани.

– В какъв смисъл „поддържани“?

– О, има множество обреди. Истински ефективното се омесва с цял куп глупотевини, някои безвредни, други ужасни – самите обреди са част от греха да държиш оковник, извън това, че възпрепятстваш възхода на душата към Бога. Както когато някой недообучен още маг се въобразява, че големите престъпления дават голяма сила. Той често обърква всичко, което със сигурност кара Луцифер да си умира от смях. Пълни глупости, но твърде вредни. Ненавиждам подобно невежество. Когато поддръжката бъде преустановена, заробеният към пръстена дух започва да избледнява.

– Не отива ли в ада?

– Адът, както разкрива великият свети Августин, не е място. Адът е вечност. Което не е същото като край на времето. Адът е точно тук и сега. Както и раят. В известен смисъл. – Забелязал сащисаните физиономии на Тур и Фиамета, той махна с ръка. – Няма значение. Има и друга категория духове. Понякога и незнайно как, един дух може да стане самоподдържащ се, без тяло или пръстен, или някаква друга материална котва. Някои стават грехояди, прехранват се от страх, гняв, отчаяние – и се стремят да увеличат тези грехове, така че да си осигурят прехраната. Други издирват вещици и магьосници и се опитват да спечелят помощта им чрез изкушение. Такъв е произходът на истинските демони. Слава Богу, те са изключително редки. Много по-редки, отколкото би предположил човек, ако вярва на преувеличените приказки на простия народ.

Монреале потърка лице, сякаш да изглади дълбоките бразди на

тревогата.

– Но ако съдим по привидението, което описа ти, призрачната сила на Просперо Бенефорте вече приближава границата на необходимата за това мощ. Да създадеш временно тяло от нещо толкова ефимерно като дима е било истински подвиг. Попадне ли в ръцете на Феранте, окован към пръстен, подхранван... с нещата, с които Феранте би го подхранвал, той може да се превърне в истинско бедствие.

– Папа не би причинил никому зло!

– Просперо Бенефорте беше човек. Сравнително добър човек, според човешките стандарти. Донякъде обременен от леност и чревоугодничество... навярно подвластен до известна степен на гордостта и гнева. И на алчността. Ние всички, дори и най-добрите сред нас, сме в крайна сметка грешници. Може и да устои на Феранте за известно време. Но рано или късно съблазънта на живота, или най-малкото на възможността за съществуване в света на волята, ще се окаже неустоима. Самият аз не бих могъл да устоя на подобна съблазън, черпейки сили само от собствената си воля. Бих могъл само да се оставя на милостта на Бога и да се моля за избавление.

Фиамета седеше изстинала и вдървена. Тур виждаше как се бори с тази нова и неуловима заплаха.

– Той молеше за помощта ви – повтори тя.

– Да – съгласи се Монреале. – Надявам се да не ме е сбъркал с Бог. Ще ти съставя някои специални молитви, Фиамета. А междувременно ще се опитаме да спрем Феранте с всички останали средства, които ни е дал Бог.

Абат Монреале заведе Тур на едно място върху южната стена, отдалечено както от задната врата, така и от централната порта. Наложил се да се покатерят по покрива на пералнята, за да го стигнат. Нямахме луна, а брат Амброзио беше затъмнил лампата си. Тур се възря, заповядвайки на очите си да прозрат между дърветата на гората отдолу. Щом той не виждаше войници, може би и те нямаше да го видят.

Монреале и Амброзио приличаха на привидения, само белите лени ръкави на Фиамета изпъкваха като бледи петна в нощта. Тур се беше надявал Монреале да извади отнякъде шапка-невидимка, но абатът само измърмори някакво заклинание, размахвайки ръце около него. Може би ставаше по-чувствителен с цялата тази магия наоколо му, защото за пръв път усети нещо, пък макар и само като намек за неопределеност, която го обгърна при думите на Монреале.

– Ще ме видят ли въобще? – прошепна Тур.

– По-скоро няма да са склонни да те видят – измърмори в отговор Монреале. – Заклинанието е подобно на онова, което хвърлих върху малките уши. След няколко часа действието му ще премине. Ако хората на Феранте зърнат форма или чуят звук, ще го отдадат на животно или на обтегнатите си нерви. Но ако се натресеш върху някой, както си направил вчера, заклинанието няма да ти помогне. Така че си отваряй очите.

Нима едва снощи беше пристигнал в „Свети Джеронимо“?

– Да, отче.

Тур хвана въжето, подръпна го за проба, праметна крака и седна на ръба на стената. Нагласи кепето си по-здравно. Фиамета стоеше на покрива, обвила с ръце тялото си в напразен опит да се предпази от нощния хлад, полата ѝ бе издута като тъмен балон. Тур не виждаше лицето ѝ.

– Тур... – каза тя. – Внимавай. Тъ... новите дрехи ти отиват.

Тур кимна ободрен. Остави въжето да се плъзне в ръцете му и започна да се спуска.

9.

Тур прекара последните нощни часове задрямал зад едно дърво близо до пътя, на четвърт миля от североизточната порта на Монтефолия. Най-сетне златната зора се сипна откъм хълмовете на изток и той заоглежда прашния път. Не искаше да мине пръв през портата, нито втори. Прекалено много щеше да бие на очи. Трети, може би. Пътят беше необичайно пуст за това време на деня и толкова близо до голям град като Монтефолия. Сигурно хората гледаха да стоят колкото се може по-далеч от войниците. Но най-накрая по пътя се зададе конник, навярно лозимонец, а после и един старец, който буташе пред себе си ръчна количка, натоварена със зеленчуци. Тур излезе на пътя и го последва на почтена дистанция.

Градската стена се извиси пред него и той удивено преглътна. Дялани камъни и тухли на най-различна възраст се спускаха към езерния бряг, после се извиваха нагоре и обиколно, гушнаха Монтефолия в защитната си прегръдка. Поне една миля стена, най-малкото. И Рим ли беше такъв? В ясната утринна светлина градът изглеждаше вълшебен. „Нима хора са построили всичко това? На какви ли други чудеса е способен човекът тогава?“ Вярно, стената се нуждаеше от ремонт на някои места, където камъните се бяха оронили. Сякаш му бяха поникнали криле. Защо беше останал толкова дълго в Брюинвалд, когато всичко това го бе чакало в другия край на пътя? Ури се беше опитал да му го каже...

Мисълта за Ури, който навярно лежеше от дни в лапите на жестокия враг, без да има кой да се погрижи за раните му, накара Тур да усли крачка и не след дълго той настигна стареца с количката. Портата представляваше арковиден проход, врязан във висока квадратна кула с покрив от червени плочи. Там дядото със зеленчуците беше спрял от трима стражи – един невъоръжен мъж с униформената ливрея на града и двама лозимонци с мечове на кръста. Последните двама носеха натруфените ливреи, ушити специално за годишните тържества – туники в ярко зелено-златно райе и зелени наметала с герба на Феранте, избродирани върху тях, сега мръсни след неочакваното им превъплъщение в бойни одежди и седмицата на обсада и окупация.

– Репички? – попита недоволно градският страж, като разрови съдържанието на количката. – Само репички ли ни носиш? – Всъщност освен репички в количката имаше връзки маруля и зелен лук.

– Нашите хора ще ни осигурят прехраната, по един или друг начин, ако местните продължават да се дърпат – каза вторият лозимонец и погледна злобно стареца. – Предай това на съседите си.

Дядото вдигна рамене – най-смелото открито предизвикателство, което смееше да си позволи – и продължи напред, бутайки количката си. Градският страж насочи вниманието си към Тур.

– А ти по каква работа идеш, страннико?

Тур замачка смирено кепето в ръцете си.

– Търся работа, господине. Чух, че в замъка търсели да наемат леяр.

Градският страж изсумтя и вписа името на Тур – което той назова като „Тур Вил“ – и професията му във входната книга.

– А откъде си?

– От Майсен. Алтенбург – избра напосоки Тур. Веднъж беше срещнал един сакат миньор от Алтенбург – ръцете му бяха разядени и беше почти сляп от корозивния кадмий. Стори му се подходящо място, което да назове, достатъчно отдалечено.

– Немски металоработник, а? – рече по-ниският лозимонец. – Ще са доволни да те наемат.

Тур се обърна оживено към него:

– Знаете ли къде трябва да ида и кого да попитам?

– Ида в замъка – надясно и после все направо по главната улица – и питай за секретаря на господаря Феранте, месер Николо Вители. Той се занимава с наемането на работници.

– Благодаря ви, господине. – Тур побърза да се отдалечи.

Улиците бяха тесни – приличаха на клисури между скупчените високи каменни къщи и дюкяни. Небето отгоре се виеше като синя панделка. По улиците нямаше много хора. Внезапно му хрумна, че ще му е по-лесно, ако прескочи до къщата на Фиамета сега, преди да са го затрупали с бог знае какви задачи в замъка. Спря някакъв човечец, привел гръб под товар дърва за огрев, и го попита накъде е Виа Новара.

Следвайки указанията му, Тур свърна в посока, обратна на замъка. Суха канавка минаваше по средата на настаната с калдъръм главна улица. Откри Виа Новара близо до източната градска стена и продължи нагоре по хълма към края ѝ.

Онази голяма квадратна къща ли? В очите на Тур тя приличаше повече на палат, цялата от дялани камъни. Изящни решетки от ковано желязо с орнаменти във формата на листа и лозници охраняваха прозорците на първия етаж, а високо над тях се точеше редица големи прозорци с дървени кепенци. Колко подходящ за Фиамета декор беше тази къща.

Достойна да я защитава като перла в сърцето си, като малка ломбардска принцеса. Нищо чудно, че Фиамета се тревожеше за нея.

Масивна дъбова врата се вместише в арка от бели мраморни блокове, които изпъкваха във весел контраст на фона на жълтеникавите камъни на стените. Вратата беше отворена, пазена от въоръжен лозимонец със зелено наметало. Друг лозимонец – младо конярче с румено лице – стоеше на улицата отпред и държеше юздите на два коня. Едното животно беше с обикновен кожен оглавник. Другото – едър лъскав кафяв жребец с бяло петно на челото и бели чорапки – имаше дълъг позлатен мундшук и юзди от зелена кожа със златни кабари, нагръдник с копри-нени пискюли и подопашник в същия стил. Тур спря неуверено.

– Какво искаш? – попита подозрително пазачът, като го видя, че се мотае пред къщата.

– Чух, че секретарят месер Вители търси да наеме леяри – започна Тур, подчертавайки преднамерено северняшкия си акцент. Канеше се да добави: „Но обърках посоките и се изгубих“, когато пазачът се отпусна и махна разбиращо с ръка.

– Влизай.

Стреснат, Тур мина покрай него с рамото напред. Поспря в настланото с плочи преддверие, докато очите му се нагодят към полумрака. Вдясно от него една врата водеше към пуста работилница с тезгяси и неразбория от разхвърляни инструменти – захвърлени, осъзна Тур, забелязал празните скоби на стените. Пейките бяха разбутани, едната дори бе преобърната. Помещението явно бе посетено от плячкаджии, но още не беше оголено докрай от инструментите. Тур тръгна напред към светлика на просторен вътрешен двор.

Дворът имаше собствен кладенец. И малко басейнче, сега сухо. Първоначално може и да е бил проектиран като градина, но в момента по нищо не приличаше на такава. Повече напомняше за адска работилница, приютила някакъв сатанински проект, прекъснат без време и изоставен. Тур разпозна някаква система в очевидния хаос от кранове, зида-рия, изкопи и скелета.

Майстор Бенефорте беше изградил повдигната топилня в собствения си вътрешен двор. Под нея, в дълбок изкоп, стоеше огромна глинена буца, надупчена с тънки тръби и застопорена с железни скоби и греди. Буцата бледо напомняше за човешка фигура, като блатно чудовище в зачатък. Не можеше да бъде друго освен великият Персей, за когото бе споменала Фиамета. Въглените в ямата показваха къде стопеният въсък е бил източен от калъпа, изсушавайки и подготвяйки го за стопения

бронз. Около фигурата беше натрупан насип от пръст, надупчен на места с глинени тръби. Всичко това беше покрито с навес от брезент, който да пази изпечената глина от дъжда – но дъжд така и не бе завалил.

Откъм дървената галерия, обточваща втория етаж, се чу нечий дълбок мъжки глас:

– Тук няма нищо. – Проехтяха стъпки, Тур се обърна и видя мъжа, който се беше подпрял на парапета и също го гледаше.

Беше силен на вид човек към четирийсетте, облечен с ризница от метални брънки върху подплатен жакет и панталони за езда от твърда кожа. Явно офицер, ако се съдеше по меча и самоувереното му държане. Тъмната му коса беше подстригана късо, за да не стърчи изпод прилепналата шапка, която мъжът носеше под шлема си. Беше гладко избръснат, макар че гъстата брада тъмнееше по страните и брадичката му. Естествената грубост на лицето му контрастираше с живите тъмни очи, които оглеждаха Тур преценяващо и без страх. Дясната му ръка, отпусната върху парапета, беше превързана с бяла марля.

Отново се чуха стъпки и на верандата отсреща се появи друг мъж. Тур се стегна, насочил всичките си усилия към мускулите на собственото си лице, от страх физиономията му да не се сгърчи издайнически. Защото беше познал дребния мъж с червената роба, когото бе видял да насочва стрелците от върха на кулата в огледалото на Монреале.

– И тук нищо – каза той, после погледна надолу, видя Тур и се намръщи. – Кой си ти?

Тур отново замачка шапката си.

– Ще прощавате, господине. Аз съм металороботник. Стражът при градската порта ми каза да потърся месер Вители.

– А, ясно. – Дребният мъж като че се поотпусна. – Пратили са те значи? Е, вече ме намери.

Тур си помисли, че прокълнатият му талант да намира разни неща въобще не подбира. Никак не беше сигурен, че е готов да се срещне с месер Вители. Но пък човекът беше кльошав, приличаше на обикновен чиновник, определено не беше надарен с решителна брадичка, очичките му бяха лъскави, а самият той подскачаше неспокойно като кос. Защо тогава да се притеснява от него?

– Случайно да си майстор леяр? – попита Вители.

– Не, месер.

– Жалко. Е, изглеждаш достатъчно силен. Нает си. Бива ли те в раздаването на гатанки?

– Ъ?

– Силен, но не особено умен. Ела тук.

Тур послушно се качи по стълбите и застана пред мъжа в червено. Човекът с вид на офицер заобиколи и се присъедини към тях.

– Гърсим нещо – каза Вители на Тур. – Книга, или може би свитък. Вероятно са скрити добре.

Купчина книги и листове лежаха разпилени край една ракла, изнесена на верандата. Тур я посочи и попита:

– Не е сред тези, така ли, месер?

– Не. Но прилича на тях. И тези са ценни, но не тях гърсим.

Другият мъж каза гърлено:

– Откъде си толкова сигурен, че въобще съществува, Николо? Мисля, че ни прати за зелен хайвер. Или пък Бенефорте я е изгорил още преди години.

– Трябва да съществува, милорд. Ако е била у него, той никога не би я унищожил. Никой маг не би го направил. Особено ако е стигнал толкова далеч.

„Милорд“? Значи това бе самият Феранте? Тур се зачуди дали не трябва да извади малкия си кинжал и да се опита да го убие още тук и сега. Кинжалът му беше навикнал по-скоро да реже хляб за вечеря. Този мъж с вид на офицер определено не приличаше на въплътения дявол, който Тур бе очаквал да види. Обикновен човек, симпатичен дори. Ризницата защитаваше гърдите му, а той така и не се обърна с гръб. Явно му беше навик, което пролича, когато се плъзна покрай тях към съседната стая, като не позволи на никого, дори на Вители, да остане зад гърба му. После още един облечен в зелено страж излезе от стаята и удобният момент отлетя.

– Помогни му – каза Вители, като махна на Тур да се присъедини към войника. – Проверявайте всяка тухла и дъска, всяка.

– Да, месер. – Стражът, който изглеждаше доста отегчен, даде знак на Тур да го последва.

И така Тур се оказа зает да почуква по камъни и хоросанова мазилка и да клечи, промушвайки кинжала си в цепнатините между дъските на пода, педя след педя. Провериха първата стая, после продължиха в следващата.

Вители подаде глава през вратата.

– Довършете този под. Ние ще си опитаме късмета в мазето.

„Аз бих отишъл нагоре, а не надолу“ – помисли си автоматично Тур и прехапа устни, преди да го е произнесъл на глас. Не му беше времето да проявява таланта, късмета или каквото там друго притежаваше.

В това поне беше сигурен. Сведе глава към дюшемето и се зарече да не поглежда към тавана.

Следващата стая, както осъзна с известно притеснение Тур, беше спалнята на Фиамета. Дървеното легло клечеше разглобено, а дюшекът бе разпорен с нож явно при първото припряно претърсване за съкровището на бижутера. Две ракли лежаха прекатурени и опразнени, но от съдържанието им не беше останало нищо освен няколко стари ленени фусти, които се въргаляха захвърлени на пода. Това едва ли бяха били единствените дрехи на Фиамета. Войниците сигурно бяха отнесли хубавите рокли. Притеснен от смътно чувство за неприлично оскверняване, Тур изправи раклите, събра разхвърляното бельо и несръчно го нагъна. Дали войниците се бяха смели, правейки си просташки шеги с дрехите ѝ? Тур не искаше никой да се присмива на Фиамета, която така сърцато защитаваше достойнството си. Свъси гневно чело.

– Хайде, размърдай се – подкани го нетърпеливо войникът, решил, че Тур се опитва да изклинчи. Тур се зае да почуква усърдно стените. В тях нямаше нищо, знаеше го със сигурност. Една стена, втора, трета...

– Аха! – извика коленичилият в ъгъла войник. – Намерих го! – Той повдигна с върха на камата си една къса дъска. Под нея имаше свитък хартия, вързан с панделка. Войникът го измъкна и го размаха ухилен ликуващо, после бързо излезе да намери господаря си. Тур го последва.

Откриха Феранте и месер Вители в кухнята – явно току-що бяха излезли от мазето, защото изглеждаха прашни и намусени.

– Ето го, милорд! – Стражът възбудено размаха свитъка.

– Ха! – Вители го грабна, издърпа панделката и разтла листовете върху кухненската маса. Пукнатините по дървения плот бяха пожълтели от брашното на безброй омесени хлябове и макарони. Вители зачете, обръщайки нетърпеливо листовете, но физиономията му скоро се издължи разочаровано. – По дяволите! Боклук.

– Не е ли това? – попита обезкуражено стражът, който през последните няколко минути беше опипвал плоската кесия на колана си. – Намерих го скрито под една дъска на пода...

– Почеркът не е на Бенефорте. Сигурно е дневникът на момичето. Пфу! Бележки върху разни заклинания, да, но всичкото е обикновен чирашки боклук. Клюки, любовни заклинания и подобни простотии. – Вители презрително метна листовете встрани.

Когато Феранте и Вители му обърнаха гръб, Тур събра скришно листата, върза ги с панделката и ги пъхна в един шкаф, който приютяваше прашна и очукана калаена купа. Феранте спря на вратата, за да

пропусне Тур, Вители и горчиво разочарования страж пред себе си.

– Достатъчно време загубих тази сутрин – каза той, когато се върнаха във вътрешния двор. – Можеш да вземеш неколцина от хората и да се пробваш отново следобед, Николо, щом толкова държиш, но ако питаш мен, просто ще трябва да минем без него.

– Трябва да е тук някъде. Трябва – не се предаваше секретарят.

– Така казваш ти. Може пък да е пазил всичките си записки в главата си, а?

При тази мисъл Вители изпъшка. Феранте се огледа разсеяно.

– Може пък като стана дук, да ти дам тази къща.

– Това би ме задоволило, милорд – каза Вители и лицето му позагуби мрачното си изражение.

– Добре.

Вители излезе на слънцето и погледна под брезента, метнат върху някаква безформена купчина.

– Да наредя ли да пренесат тези слитъци в замъка заедно с книгите, милорд?

Грижливо подредените метални слитъци тежаха по около петдесет килограма всеки, прецени Тур, което без съмнение бе единствената причина да не бъдат отнесени още при първата вълна на плякосване, преди някой офицер да пристигне и да обяви къщата за личен периметър на Феранте.

– Остави ги засега – вдигна рамене Феранте. – Няма да избягат. Докато не намерим майстор-леяр, способен да излее оръдие, което да е поопасно за враговете ни, отколкото за нас, нищо не пречи да останат тук. – Феранте му обърна гръб. – Хайде, германецо.

Тур нарами вързопа си. Феранте спря при дъбовата врата и заговори на войника, който стоеше на пост там.

– Знам, че сте ровили из къщата за съкровище.

– Не, господарю – отрече потресен войникът.

– Не ме лъжи, или ще заповядам да те разпънат. Не ме е грижа, че ти и приятелчетата ти сте си прибрали някоя и друга дрънкулка в джоба. Но ако разбере, че някой е изнесъл и една хартийка, била тя и инвентарен списък на нощните гърнета, ще му забуча главата на кол преди да се е мръкнало. Разбра ли?

– Да, милорд. – Стражът остана като истукан, докато Феранте и Вители не яхнаха конете си. Двама войници с нагръдници и шлемове, които бяха претърсвали градината и бараката за инструменти, се появиха, повикани от коняръчето, и тръгнаха след конниците. Стражът на Тур и

конярчето вървяха най-отпред.

По знак на Феранте Тур застана до стремето му и малобройната им процесия пое през града. Стражите се блещеха подозрително към всеки непредпазлив гражданин, който не смогваше да се отдръпне навреме. На свой ред, монтефолианците сякаш се стопяваха във въздуха при приближаването на Феранте, шмугваха се в най-близкия дюкян или пресечка, или в най-лошия случай притискаха гръб към стените. Никой не дююкаше, никой не го поздравяваше с възгласи. Сякаш кръг от тишина обграждаше Феранте и се движеше заедно с него.

Само четирима стражи? Толкова ли беше смел Феранте? Яздеше с изправен гръб и не си правеше труд да се оглежда, за разлика от ескорта си. Хиляди монтефолианци живееха в този град. Ако всички се изсипеха наведнъж на улиците, Феранте и хората му нямаше да ги удържат и пет минути, въпреки оръжията си. Защо хората не правеха нищо, чудеше се Тур. Нима дук Сандрино е бил толкова непопулярен сред народа си? Или за гражданите тираните са взаимозаменими, опре ли до чисто практическата страна на живота? Може би неочакваният обрат в положението на Феранте – от зет в узурпатор, от приятел във враг – просто се бе оказал твърде внезапен и хората още не бяха успели да го осмислят. С какво държеше Феранте монтефолианците? Със страх, да, но... лесно беше да си представиш как тъппа разгневени граждани залива улиците, за да отмъсти за убийството на дука си, но кой ще бъде първият, изправил се доброволно пред вражеските мечове? Тур беше чуждоземец и тази борба не беше негова. Или беше? „Жив ли е Ури?“ Поредният завои разкри гледка към замъка, кацнал на склона на стръмния каменист хълм, и стомахът на Тур се сви.

– Е, германецо – заговори го дружелюбно Феранте. – Какво знаеш за направата на оръдия?

Тур раздвижи рамене, за да нагласи вързопа по-удобно на гърба си. Опитваше се да не мисли какво има вътре.

– Работил съм в топилни, милорд, извличахме метала от рудата. Чистех пещите и помагах да товарят горивото и метала. Задвижвах меховете. Помагал съм при отливане в пясъчни ями, но само дребни неща, табели и свещници... само веднъж помагах при отливането на църковна камбана.

– Хм. Как би поправил пукнатото оръдие? Ако ти се наложи.

– Аз... зависи от пукнатината, милорд. Ако е надлъжна, чувал съм че нагрявали железни обръчи и обшивали с тях дулото. Ако е напречна, може би трябва да се отлее калъп по старото оръдие, после самото

оръдие да се стопи и да се отлее наново. Но тогава ще ви трябва допълнителен метал, заради загубите в пещта и каналите.

– Разбирам. – Феранте го изгледа одобрително. – Виждал съм военни инженери да правят номера с обръчите. Изглежда, си разбираш от работата. Добре. Ако не открия друг майстор, може да получиш неочаквано повишение.

– Аз... ще се постарая, милорд – отвърна неуверено Тур.

Феранте се изсмя.

– И добре ще направиш.

Изглеждаше в доста бодро настроение за един убиец. Тур реши да насили късмета си и попита:

– Какво търсехте в онази къща, милорд?

Усмивката на Феранте се стопи.

– Не е твоя работа, германецо.

Тур разбра намека и млъкна. Наближаваха хълма, където пътят се изкачваше към замъка. С периферното си зрение Тур мярна някакъв мъж, който изтича и се сниши зад едно корито за водопой. На ъгъла на една пресечка стояха трима млади мъже и единият от тях се вираше настойчиво във Феранте. Останалите имаха вид, сякаш нарочно стоят с гръб към процесията. Феранте усети вперения в него поглед, макар да не му отвърна, само вирна брадичка и стисна челюсти, после прехвърли юздите в превързаната си дясна ръка, а лявата се приближи до дръжката на меча му. Други петима-шестима младежи, на пръв поглед прекалили с бирата, се клатушкаха по една странична уличка и пееха. Залитаха и се блъскаха един друг, но гласовете им бяха твърде приглушени. Стражите на Феранте настръхнаха като кучета, но не извадиха мечовете си, а погледнаха към господаря си, чакайки заповеди.

Тур се огледа за някакво място, каквото и да е място, дюкян или уличка, където да се шмугне. Нищо. Сградата вдясно от него не предлагаше изход, вратата беше заключена, а прозорците – със спуснати кепеници. Отпред тримата младежи се присъединиха към другите шестима и вкупом се изсипаха на улицата. Всички държаха извадени мечове. Вече никой не се провикваше пиянски. Решителност, гняв, страх и опасения пробягваха по лицата им. Едно момче, не по-голямо от Тур, изглеждаше толкова позеленяло, че той почти очакваше да се превие на две и да си изповръща червата.

Двама от младежите изскочиха напред, после отстъпиха, осъзнали, че съзаклятниците им не са ги последвали достатъчно бързо. Неколцина се развикаха, сипейки обиди по адрес на Феранте и стражите му –

повече, за да си вдъхнат кураж, помисли си Тур, отколкото за да подразнят противниците. Лицето на Феранте беше твърдо като стомана. Той кимна и стражите извадиха мечовете си. Вители, който беше въоръжен само с кинжал, дръпна юздите на коня си.

Опитните войници на Феранте запазиха мълчание, което беше много по-злобещо от заплашителните крясъци на нападателите. Стражите чакаха напрегнато – може и да бяха неграмотни, но познаваха аритметиката достатъчно, за да направят разлика между шест и десет. Въпреки това изглеждаха по-скоро възбудени, отколкото уплашени, сякаш им предстоеше неприятна, но до болка позната задача. Конярчето на Феранте извади камата си и погледна през рамо към своя господар. Феранте му кимна. Тур изръмжа наум. Трябваше ли и той да извади ножа си? Беше се оказал от погрешната страна...

Групичката най-после се втурна към Феранте, пришпорвана от кряскащия си водач, който пренасочи цветистите си обиди от лозимонците към своите разколебани другари. Тримата стражи се хвърлиха напред и ги посрещнаха с трясък и стържене на метал.

Добре облечен младеж със син елек и яркожълт клин се промъкна между вкопчените в близък бой стражи, без да сваля очи от лицето на Феранте. Конярчето изтича напред да го посрещне, размахвайки камата си. Двубоят беше неравен, а камата не можеше да устои на далеч подългото оръжие. Монтефолианецът заби меча си в гърдите на момчето и то изпищя. Жълтият клин спря, сякаш потресен и удивен от собственото си деяние.

Феранте почервения.

– Страхливец! – изрева той, изтегли с лявата ръка меча си и пришпори напред кафявия си жребец. Пламтящите му черни очи се впиха в Жълтия клин с ужасяваща съсредоточеност. Жълтия клин го погледна в лицето, издърпа меча си от тялото на конярчето сред фонтан от кръв, обърна се и побягна.

С което почти успя да отвлече Феринте извън кордона на стражите. Ръце се протегнаха да сграбчат позлатената сбруя на жребеца и нападателите зареваха победоносно. Феранте обърна коня си към тях и го пришпори отново. Жребецът се изправи на задните си крака, зацвили и зарита във въздуха, отбелязвайки поне едно попадение, ознаменувано от смразяващ звук като от разцепена диня. Стражите хукнаха да настигнат господаря си.

Един монтефолианец с меч изскочи пред Тур. Тур изтегли светкавично кинжала си и успя да отклони удара в последния момент, а после,

като не знаеше какво друго да направи, се хвърли напред и стисна нападаеля си в мечешка прегръдка. Пленникът му се дърпаше и бореше и двамата се окъпаха един друг с дъх на чесън, лук, крайно усилие и ужас.

– Не мене, идиот такъв! – изпъшка Тур в ухото на монтефолианеца.
– Аз съм на ваша страна! – Монтефолианецът се опита да му разбие устата с глава.

Някакво цветно петно се стрелна от едната му страна и Тур завъртя пленника си в мига, в който друг от монтефолианците замахваше към него. Мечът мина през гърба на другаря му като през масло и прониза корема на Тур. Тур отскочи с вик на болка и неверие, а мъжът, когото бе държал, се срина на калдъръма. Вторият мечоносец изрева и издърпа светкавично меч си, сякаш така щеше да върне своя зле насочен и фатален удар.

Тур докосна корема си. Треперещата му ръка се вдигна червена като петното, което се разширяваше върху новата му бронзовокафява туника. Но раната беше повърхностна, само порязване, което не беше за-сигнало вътрешните му органи. Беше в състояние да се изправи и да се отдръпне, което и направи. Монтефолианецът не го последва, а се опита да извлече тялото на ранения си другар, като плачеше с глас.

Тур се обърна – стържещият тропот бе станал оглушителен. Идваше от ударите на копита по калдъръмената настилка. Половин дузина облечени в зелено лозимонски кавалеристи препускаха откъм замъка на помощ на господаря си. Врязаха се изотзад в редицата на монтефолианците, разпръснаха ги и окончателно разстроиха атаката им. Младежите зарязаха Феранте и съсредоточиха усилията си в опит да спасят собствената си кожа. Лозимонците ги подгониха по страничната уличка. Чак сега Тур се сети за вързоп си – слава Богу, не го беше изпуснал, нито беше разпилял уличаващото му съдържание по калдъръма.

Феранте дишаше тежко и се опитваше да успокои жребеца. Очите на животното се въртяха диво, ноздрите му се издуваха от миризмата на кръв. Конярчето, с лице бяло като суроватка и невидящи ококорени очи, лежеше напреко на скута на Феранте. Той прибра меч в ножницата и, като си мърмореше нещо, обърна главата на детето към себе си, взря се безмълвно в мъртвото лице, после заръмжа като вълк.

Двама от стражите бяха ранени. Трима мъртви монтефолианци лежах на паважа, включително и онзи, с когото се беше сборил Тур. Двама кавалеристи бяха слезли от конете и едва удържаха пленника си – Жълтия клин, – който се мяташе неистово в ръцете им.

Лицето на Феранте от червено стана синкавосиво. Той посочи

пленника и каза на кавалерийския капитан:

– Този го изцедете. Разберете имената на съзаклятниците му. После ги намерете и ги избийте до крак.

Кафявият жребец танцуваше неспокойно.

– Милорд. – Месер Вители прибра камата, която не беше използвал, и подкара коня си към Феранте. – Може ли да поговорим? – После сниши глас: – Този ще го задържите, разбира се. Нека разберат какво знае. Но не хабете хора да преследват съучастниците му. Това само ще подтикне семействата им да търсят отмъщение.

Тур си пое дъх със скрито облекчение. Думи на разум и милосърдие, които да спрат този чудовищен омагьосан кръг от насилие... мнението му за Вители се повиши.

– Но когато войските ви пристигнат, арестувайте убийците и целите им семейства, незабавно – продължи Вители. – Да не остане нито един жив, който да потърси отмъщение. Това ще направи силно впечатление, след което управлението ви ще бъде значително по-безпроблемно.

Феранте вдигна вежди и погледна секретаря си така, сякаш думите му го бяха смаяли. Накрая изръмжа утвърдително:

– Погрижи се, Николо.

Вители се поклони.

– Това ми напомня за друго. Редно е да освободим враговете на покойния дук от тъмницата. Мястото тепърва ще ни трябва.

– Погрижи се и за това – въздъхна Феранте. Възбудата и приливът на енергия, родени от битката, видимо се отцеждаха от него, заменени от странна апатия. Той погледна към Тур. – Ранен си, германецо. – Дори да не бе точно загрижен, беше поне леко заинтересуван.

– Само драскотина, милорд – успя да каже Тур. Гърлото му се беше стегнало.

Феранте огледа преценяващо Тур и явно стигна до същия извод – че раната е само драскотина. Той кимна отсечено и каза:

– Добре. Харесвам мъжете, които не хленчат.

Напук на себе си, Тур се почувства нелепо стоплен от одобрението му. „Спомни си кой е той. Спомни си за Ури.“ Кимна вдървено в отговор, което незнайно защо накара Феранте да се усмихне студено.

С един последен тъжен поглед над стиснати устни, Феранте пригладя косата на коняръчето и подаде телцето му на един от кавалеристите. Намръщи се, забелязал дланта на Тур, притисната към червената предница на туниката му, и протегна лявата си ръка.

– Качвай се. Ще те отведе при лекаря си.

И така Тур се озова няма и на косъм от самия Феранте, възседнал кафявия жребец, който се изкачваше по пътя към замъка. Пръстите му стискаха извития заден лък на седлото, защото не смееше, нито желаше, да се хване за владетеля на Лозимо. Феранте пришпори коня си през портата с кулите, остави Тур във вътрешния двор на замъка и поръча на един страж да го отведе при личния му лекар.

– Когато ти закърпят корема, обади се на секретаря ми. Той ще ти покаже с какво да се заемеш.

10.

Тур последва стража през вътрешния двор. Един слуга отведе коня на Феранте в обратната посока. Вляво от себе си Тур позна изящното мраморно стълбище, което бе зърнал в огледалото на Монреале. Феранте взе стъпалата по две наведнъж и се скри в замъка. Следвайки стража, Тур влезе през един по-скромен вход откъм северната страна на вътрешния двор, който явно водеше към слугинските помещения. Минаха през кухня с каменни плочи по пода и варосани стени, където половин дузина мъже се потяха и псуваха, борейки се с наръчи дърва за огрев и с огромното туловище на един заклан вол. Две стреснати възрастни жени месеха малка планина тесто. От другата страна на кухнята следваше помещение, изпълнявало преди ролята на килер, а сега заето от военен аптекар. След още няколко стъпала нагоре и един завой, водещ към поредния коридор, Тур и стражът най-после стигнаха до трапезарията на покойния дук Сандрино.

Тя беше преустроена във временен лазарет. Десетина ранени лежах на сламеници по пода. По покритите с фрески стени румени полуголи богове и бледи зеленикави нимфи се гонеха усмихнати сред стилизирани листа, безразлични към плътската болка под нарисуваните им очи.

Докато стражът говореше с лекаря на Феранте, Тур тревожно огледа сламениците. Нито едно познато лице. Ури го нямаше тук. Така. А колко мъже беше видял досега Тур? Ако се брояха войниците, обсадили манастира, със сигурност повече от първоначалната почетна стража на Феранте. Изглежда, част от кавалерията вече бе пристигнала от Лозимо. На колко ли дни след тях се движеше пехотата на Феранте? Трябваше да се опита да разбере тези неща.

Военият лекар на Феранте беше набит мургав сицилианец, чиято енергия изригваше в подскоци при всяка крачка. Приличаше повече на бръснар, отколкото на лечител или маг, и нямаше нищо общо с облечените с дълги мантии падуански доктори, които мереха пулсове, душеха урина и обявяваха диагнозата с тържествен тон. Този човек изглеждаше така, сякаш повече би му прилягало да копае гробове. Нацупи пълните си устни и сви рамене, когато Тур свали палтото си и му показа раната. Първоначалното обилно кървене беше спряло, но естествената еластичност на кожата отваряше ръбовете на раната. Тур зяпаше, ужасен и очарован едновременно, как червеникавокафявите му мускули се движат

под зейналия отвор.

Лекарят му нареди да легне на една набързо скована маса, измърмори заклинание против гноясване, което прозвуча доста повърхностно, и се зае да зашие раната с една голяма закривена игла. Тур, с насълзени очи и захапал някакъв не особено чист парцал, дишаше едва-едва и дъхът му излизаше със свистене през зъбите. Не беше минала и минута, когато лекарят му каза да седне и стегна кръста му с ленена превръзка.

– След десетина дена срежи шевовете и ги издърпай, ако раната не е гноясала – посъветва го лекарят. – Ако усетиш, че гноясва, ела да я погледна. А сега бягай.

Тур надмогна болката и успя да каже едно: „Благодаря“. Стъгна окървавеното си палто и разрови предпазливо вързопа за другата си дреха – опърпана туника от сив лен. Дали да не постави едно ухо тук? Щеше ли то да чуе нещо ценно? Като се изключоха фреските, помещението не се различаваше много от манастирския лазарет. Мъжете изглеждаха същите, небръснати и бледи или зачервени и трескави. И миризмата беше същата – пот, засъхваша кръв, воня на урина и фекалии, и дъх на изгоряло, който подсказваше, че наскоро са обгаряли нечия рана.

Лекарят беше с гръб към него. Тур стисна в шепа едно от малките пергаментови дискчета и се огледа за място, където да го скрие. В един ъгъл зад масата беше натрупана купчина най-различни вещи – огънатата ризница, нечия празна войнишка раница, едно копие и два пръта за носилка. Тур понечи да се наведе, но го спря рязко придърпване в коремната област. Задържа дъх, измърмори задействащите думи, които му беше казал абат Монреале, и пусна диска зад купчината. После внимателно се изправи.

Лекарят прибра иглата в малък кожен несесер, който съдържаше още по-големи и страховити нейни роднини, и набута окървавените парцали в торба, предназначена за перачницата. Тур върза връзките на палтото си и попита небрежно:

– Колко от мъжете тук са от хората на лорд Феранте и колко са пленници?

– Пленници? Тук? – Лекарят смаяно вдигна черните си вежди. – Едва ли.

Смееше ли да попита конкретно за Ури?

– Взехте ли в плен много ранени войници?

– Не много. Повечето избягаха след онзи войнствен абат, а после разменихме онези, които бяха толкова лошо ранени, че повече не представляваха заплаха за нас. Нека ядат запасите на врага. На кого му пука.

Важното е да има за нас.

- И къде са те сега? Малцината, които държите пленници?
- В тъмницата, разбира се.
- И офицерите ли? Дори капитаните и служителите на дука?
- И те са врагове като всички останали – сви рамене лекарят.
- Не... не рискува ли лорд Феранте да си навлече критики с подобна жестокост?

Лекарят изляя някакво подобие на смях, в което нямаше и капка веселие.

- Не и от войниците си. Виж... можеш да четеш, нали?
- Да. Малко.

– Така си и мислех. Иначе не би повтарял такива свещенически и женски глупотевини. Започнах като лекар в лагера на един венециански наемник – няма да си мърся устата с името му. Преследвахме някакви болонци. Дни наред ги гонихме. Настигнахме ги при едно бласто и нашият скъп командир спря и ги остави да се подготвят за атаката ни. От цялата работа си спечели репутация на истински рицар и се оттегли да се радва в охолство на старините си. А аз получих шатра, пълна с умиращи мъже, които можеше въобще да не бъдат ранени. Фиаско. Пфу! На мен ми дай капитан, който мисли първо за собствените си хора. А врагът може да получи трохите от милостивото му сърце, в случай че останат такива.

- Значи се възхищавате на лорд Феранте?

– Той е разумен войник. Колкото повече остарявам, толкова повече ми харесва това качество. – Лекарят поклати глава.

Тур реши, че ще се чуди над думите му по-късно.

– Но сега на лорд Феранте му се налага да бъде и нещо повече от войник. Сега трябва да бъде управник.

- И каква е разликата? – Лекарят сви рамене.

– Ами... не съм сигурен. Просто ми се струва, че трябва да има разлика.

– Властта си е власт, мой млади философе, и хората са си хора. – Лекарят се усмихна, наполовина горчиво, наполовина развеселено.

- Леяр съм.

– И разсъждаваш като такъв. – Лекарят го плесна по рамото с жест, копиран от Феранте, в това Тур би могъл да се закълне. – Ти просто ни направи оръдие, леярю, а насочването му остави на тези, дето разбират повече от теб.

Тур се усмихна криво и стиснал здраво вързопа си, избяга от

изрисуваната стая.

Скоро откри, че се лута през смайваща поредица от стаи, някои светли, с дървена ламперия и фрески по тавана, други обикновени и сумрачни. В една малка зала двама лозимонски войници дремеха върху одеялата си в горещия следобед, а други двама играеха вяло на зарове, колкото да убиват времето. Хвърлиха по един поглед на Тур и се върнаха към играта си. „Надолу. Трябва да открия някакъв път надолу.“

След залата с войниците Тур попадна в една необичайно голяма стая с мраморен под. Двойните врати стояха отворени към бездихания въздух и трептящата омара. Тур надникна навън – там се простираше градина, оградена с висока стена. Насекоми жужаха приспивно в белия следобед. Неколцина измъчени от жегата стрелци охраняваха куличките по върха на зида. Тур се ориентира по сенките – стената на градината явно минаваше по протежение на канарата, която се спускаше почти отвесно към езерото. Нямаха голямо основание да се боят от атака в този участък. Нямаха никакво основание да се боят от атака в който и да било участък, мрамочно си призна Тур. Но може би Феранте не знаеше това.

До голямата стая имаше друга, по-малка и облицована с дървена ламперия. Писалището с натрупани на купове листа, лавиците с книги и покритата с нахвърляни карти маса подсказваха, че е кабинет. Работната стая на дук Сандрино? Подтикнат от неочакваната възможност, Тур се огледа и се шмугна вътре. Извади едно уше от вързопа си и зашари с поглед из стаята.

По дървения под се виждаха странни кафяви петна като от разплискана течност, спекла се в порите на дъбовите дъски. Имаше и една висока библиотечка. Той се протегна и прокара ръка по горнището ѝ, но откри единствено прах. По мрамора отвън се чуха стъпки. Тур изрече припряно думите и бутна малкото кръгло барабанче към стената. Човек трябва да е с половин глава по-висок от него, за да го види. Той се отдалечи бързо от библиотечката.

Месер Вители влезе в кабинета и се намръщи подозрително.

– Какво правиш тук, германец?

– Лорд Феранте каза, че сте щели да ми покажете с какво да се захвана, месер – отвърна Тур.

– Ха. – Дребният мъж порови сред листата и картите върху масата, откри каквото търсеше и махна на Тур да го последва в нагорещената от слънцето градина. Тур прехапа раздражено устни и тръгна след него.

Погледна назад към огромната каменно-тухлена конструкция на замъка. „Толкова съм близо. Трябва да открия път надолу.“

Вители поведе Тур към дъното на градината срещу конюшните, към които водеше заключена порта. Двама изгорели от слънцето работници, голи до кръста и с лъщящи от пот тела, бавно копаеха голяма яма. Отрупаните наблизко купове пясък, дърва, цели и натрошени тухли говореха достатъчно за предназначението на изкопа – бъдеща леярна пещ. Бронзов топ, позеленял от ветрове и дъждове, клечеше върху една шейна, огромното му черно дуло зяпаше към небето.

– Това е оръдието – каза Вители.

Човекоядски казан. Тур коленичи до оръдието и плъзна ръце по грапавата му орнаментирана повърхност – животински маски, изпъкналости и релефни лози се виеха около тялото му. Пукнатината се виждаше с просто око – назъбена спирала, която го пресичаше наполовина по ширината му. Навярно се бе появила, докато оръдието се бе охлаждало след поредица от изстрели. Ако толкова сериозен дефект се бе проявил по време на стрелба, бронзът щеше да се разкъса и да убие топчията. Същото щеше да се случи, ако произведяха изстрел при сегашното му състояние. Но желязно гюле, изплюто от този дяволски казан, щеше като нищо да пропука каменна стена, дебела колкото зидовете на „Свети Джеронимо“.

– Колко често може да се стреля с него? – попита Тур.

– Доколкото разбрах, веднъж на час. Предишният му собственик се опитал да пренебрегне това ограничение.

Подобен обстрел, поддържан денем и нощем, можеше да унищожи „Свети Джеронимо“ за по-малко от два дни. Спиралната пукнатина правеше бързото и лесноосъществимо подсилване с железни обръчи твърде съмнително начинание – в противен случай артилерийският майстор на дук Сандрино отдавна щеше да го е направил. Оръдието явно беше оставено за претопяване и повторно отливане.

– Какво ще кажеш, леярю? – Чак сега Тур си даде сметка за настойчивия поглед на Вители.

Дали да не каже на секретаря на Феранте, че оръдието може да се стегне с железни обръчи и така да подлъже враговете сами да си го взривят? Не, със съжаление реши Тур. От приготвянията ставаше ясно, че лозимонците вече знаят какво трябва да се направи. Но едно повторно отливане щеше да отнеме време и труд, а Феранте страдаше от недостиг на хора, пък и много неща можеха да се объркат. А за това, осъзна Тур, можеше да се погрижи той. Не беше майстор леяр, но за

саботаж като този не се и налагаше да бъде. Колкото по-непохватен, толкова по-добре всъщност. Лицето му светна.

– Ще трябва да се отлее наново.

– Можеш ли да го направиш?

– Досега не съм правил нещо толкова голямо, но... да. Защо не?

– Добре тогава. Можеш да започваш. Направи списък на нещата, които ще ти трябват, и ми го донеси. И, леярю... – потайната усмивка на Вители изкриви едното ъгълче на устата му, – нашият артилерийски майстор има една желязна верига, дълга шест стъпки. Единият ѝ край ще бъде занитен към зарядния сандък. Другият ѝ край завършва с окови, които ще бъдат заключени около глезена ти. На теб ще се падне честта да запалиш фитила при първата стрелба с новото оръдие. Веднага след това ще получиш кесия със злато.

Тур се ухили неуверено.

– Шегувате се... месер?

– Не. Такава е заповедта на лорд Феранте. – Вители възнагради Тур с ироничен поклон, обърна му гръб и тръгна към замъка. Усмивката на Тур се превърна в гримаса.

Двамата работници, както разбра Тур от отговорите им, вече копаеха ямата за предложеното от него изливане в пясък. Тур отклони многозначителното предложение сам да грабне лопата, като вдигна туниката си да покаже превръзката, и заоглежда критично купчините материали, придавайки си невъзмутим вид като на майстор Кунц, или поне се опита. Изобилие от тухли, но дървата бяха недостатъчно. Две каци качествена глина. Пясъкът беше чист и сух, но трябваше да покрийт купа с брезент, в случай че дойдеше дъждът, за който се молеха монасите в „Свети Джеронимо“. Тур вдигна лице нагоре и примигна. По небето не си виждаше и облаче. Добре де, брезент, който да пази пясъка от замърсяване. Тур още помнеше табелите, които майстор Кунц беше отлял по времето, когато селските котки си бяха харесали купчината му с пясък, а работниците не бяха пресели пясъка преди да го нахвърлят с лопатите си в ямата. Разтопеният бронз бе влязъл в съприкосновение с котешките изпражнения и бе последвала поредица от димни експлозии. Отливките отидоха по дяволите, работниците си отнесоха боя, а майстор Кунц прекара следващите две седмици в мятане на камъни по всяка котка, която имаше неблагоприятното да си покаже мустаците в близост до работилницата му.

А може би Тур трябваше да подправи купчината пясък на Феранте със, да речем, рибешки глави? Тук, писи-писи... После се сети за

дългата шест стъпки верига на Вители и се отказа. Засега.

След като приключи с първоначалния оглед, Тур се върна в замъка да търси месер Вители, като си напомни да се оглежда за още подходящи места, където да заложи ушетата си. Поставеше ли ги всичките, можеше да изчезне, а леярната и оръдието на Феранте да вървят по дяволите. Но трябваше да намери и Ури.

За съжаление, Тур откри Вители още на първото място, където го потърси – в кабинета на дука. Секретарят на Феранте седеше до прозореца и пишеше писма, възползвайки се от последните слънчеви лъчи. Щом Тур влезе, той обърна листа с написаното надолу и погледна младежа.

– Да, германецо?

– Искахте да ви дам списък с необходимите неща, месер.

Вители взе едно ново перо и лист хартия.

– Казвай.

– Кран или дълги греди и вериги, с които да го направя. Железни тръби за каналите. Достатъчно брезент, който да предпазва конструкцията, докато работим. Както и стар бронз или нова мед и калай, които да бъдат добавени при топенето, за да компенсират загубите на метал. Ще трябват и още дърва. Наличното ще стигне само да се подсуши калъпът. Въглища и хубава глина, с която да се замажат тухлите на пещта. Трамбовач. Две големи духала, направени от волска кожа, и достатъчно силни работници, които да ги задвижват на смени по време на по-трудните етапи от процеса. Шестима ще стигнат.

– За това мога да ти дам няколко войници. Още колко бронз?

– Не съм сигурен. Сто килограма най-малко. – При втрещения поглед на Вители Тур припряно добави: – Излишното може да се възстанови от каналите, но ако металът не стигне, цялото отливане ще се провали. Калъпът ще бъде унищожен, а тъй като старото оръдие дотогава ще е претопено, вече няма да може да се направи друг.

– Още бронз тогава. – Вители сведе примирено глава над скърцащото си перо. Тур си наложи да не поглежда към най-горния плот на библиотечната. Вители го погледна и смръщи вежди. – Връщай се на работа, германецо.

Явно все още не можеше да се измъкне от целия този театър. Тур се върна в градината, отбеляза габаритите на бъдещата пещ от високата страна на ямата и обясни на работниците как да издигнат основата ѝ от купчината изкопана пръст. Докато приключат, вече се беше здрачило и работниците го заведоха в кухнята, където един соннат лагерен готвач

им раздаде пържени филийки, месо и евтино вино. Тур беше толкова изгладнял, че излапа вечерята си на крак, докато го водеха към спалното на работниците, което се намираше над конюшните и което делеа с конярите. Тур намери един незает сламеник и го обяви за свой. Поне се надяваше, че не е зает – разрови подозрително сламата за признаци на живот. Издебна момент, когато никой не гледаше към него, и скри още едно уше досама сламеника, прикри го с износения юрган, връчен му от главния коняр, а останалите три пяхна под предницата на сивата си туника. Остави вързопа си и отклони поканата на новите си познайници да пийнат вино и да поиграят на зарове.

– Трябва да говоря с Вители за крановете – извини се той.

Всъщност изнервящият го дребен секретар беше последният човек, когото Тур би искал да види в момента. Той прекоси предпазливо конюшните, пълни с конете на лозимонската кавалерия. Няколко уморени коняри разговарваха каруци с фураж и вода. Тези тук трябва да бяха само част от конете на Феранте, осъзна Тур, като броеше шепнешком – останалите сигурно бяха на паша някъде извън градските стени, разбира се, охранявани от войници.

От конюшните се излизаше в двор при портата с двете големи кули и мраморното стълбище. Червените плочи по покривите на кулите грееха като емайл под косите лъчи на залязващото слънце, после избледняха в сенчести земни нюанси под хладното вечерно небе. Две глави с шлемове се движеха по платформите за стрелците.

Слаб златист светлик от запалени свещи се процеждаше от два потънали в сенки тесни прозореца на половината височина на една от кулите. Дали това не беше стаята, където държаха дукесата и лейди Джулия? Нищо по-дебело от сиянието на свещ или от стрела не би могло да премине през тези тесни каменни процеци.

Меко и настойчиво като сърдечен ритъм, шестото чувство на Тур го тикаше напред, към служебния вход от другата страна на вътрешния двор. Този път той не продължи към кухните, а пое по тъмен каменен коридор в противоположната посока. Уморен на вид лозимонец с къс меч на кръста седеше на едно преобърнато буре, копие то му бе подпряно на стената.

Копиеносецът изглежда намръщено Тур и плъзна ръка към меча си.

– Какво искаш, момче?

– Аз... аз съм новият леяр на лорд Феранте. Пратиха ме да проверя решетките и другите метални работи тук долу и да предам списък с необходимите поправки на месер Вители. – Толкоз. По-правдоподобна

лъжа Тур не би могъл да измисли. Ако не свършеше работа... Тур измери с очи копието. „Ури, идвам.“

– О. Да. Знам за коя килия са те пратили. – Стражът кимна. – Ще те заведа. – Стана от бурето и бутна вратата.

Някъде отдолу отекна вик. Един лозимонски страж се качваше тиешком нагоре с фенер в ръка. Видя другаря си и спря да си поеме дъх.

– Карло! Лудият пак се измъкна. Пази твоя край.

– Не е идвал насам.

– Добре, значи още се крие тук долу. Ще продължим да го търсим.

– Ще заключа вратата, докато го намерите. – Първият страж направи път на Тур да мине. – Този е работник на господаря, дошъл е да провери килията.

– Добре. – Вторият страж му махна с ръка и заслиза по стълбите. Тур го последва озадачен. Но всяка хрущяща стъпка на кожените му обувки по грапавия камък беше като ехо на растящата му увереност. „Надолу. Да. Оттук.“ Масивната врата се затвори с трясък зад него, съгъстявайки още повече полумрака, и железният ѝ лост се плъзна с пристъргване на мястото си.

След втория завой стените на коридора се промениха – от дялана каменна зидария в необработен пясъчник. Коридорът се стесни, а след поредния завой се ушири, колкото да побере стражево помещение и клозет. Зарешетено прозорче гледаше към езерото и пропускаше мътната синкава светлина на ранната вечер. Прозорецът явно бе издълбан в самата скала под стената на градината. Каменният улей за изпражненията пробиваше стената близо до него.

По-нататък коридорът продължаваше покрай зарешетени килии, железните панти бяха вкопани дълбоко в пясъчника. В килиите имаше миниатюрни зарешетени прозорчета, което ги правеше не чак толкова задушни, влажни или ужасни, колкото си ги беше представял Тур. Като се прибавеше и проветривата направа на вратите, вентилацията беше наистина превъзходна. Затова пък килиите бяха претъпкани – по четирима-петима души във всяка. Тур забави крачка, опитвайки се да различи отделни лица или фигури... Тук Феранте държеше не повече от двајсетина затворници. И Ури не беше сред тях...

– Насам. – Стражът се обърна и се намръщи и Тур побърза да го настигне. Мина покрай друг тесен коридор вляво, водещ... нагоре към замъка? Беше прекалено тъмно, за да прецени. Стражът посочи една празна килия в края на редицата. – Тази.

– Какво не ѝ е наред? – попита Тур. Не изглеждаше по-различна от

другите, само дето беше празна.

– Бас държа, че нищо – сърдито отговори стражът. – Според мен е магия. Магия и лудост. – Той разтърси начумерено вратата, която издрънча на пантите си, свали един ключ от колана си и я отключи. – Виждаш ли? Беше си заключена, точно като сега. И въпреки това лудият... как да кажа... отлетя.

Тур влезе притеснено в килията. Представи си как стражът трясва вратата зад него и виква: „Ха! Хванах ли те, шпионино!“ Но стражът само потърка носа си и вдигна фенера, за да го улесни. Тур пристъпи към квадратното прозорче, опипа решетките и ги разтърси. Не помръдваха. Поне две стъпки масивен камък делиаха килията от скалната стена отвън. Прозорецът беше като малък тунел. Порязаница от езерото блещукаше в сбиращия се здрач, а в малката кръпка небе грееше самотна звезда. Тур дръпна рязко ръка, когато тлъста стоновка изпъзля от една пукнатина, пролази по камъка и се измъкна навън.

Тур огледа варосаните стени на килията. Помещението беше малко, но не нечовешки малко – и по-висок от Тур мъж можеше да се побере на сламеника, а, както стоеше прав, главата му не докосваше тавана. Стените изглеждаха солидни. Тур започваше да нервничи под зоркия поглед на стража. „Хайде, махай се.“ Беше близо, съвсем близо до Ури, усещаше го. Ако само можеше да се спечели няколко мига насаме...

Груби гласове проехтяха по коридора, примесени с далеч по-необичаен звук... смях? После отекна пронизителен писък:

– Еее, еее, еее!

– А, спипали са го! – изсумтя лозимонският страж. – Никога не стига далеч. Но как се измъква е въпросът. – Той поклати глава и излезе от килията. Тур го последва, подгонен от тъмнината, която сякаш пролазваше от ъглите с отдалечаването на фенера.

Двама лозимонци влачеха някакъв човек към килията – закръглен мъж на средна възраст. При други обстоятелства навярно би внушавал царственост и достойнство. Мръсната му кадифена туника и коприненият клин го бележеха като високопоставена особа, а побелялата му коса – като човек, натрупал мъдростта на годините. Но сега косата му стърчеше невчесана, а брадясалите му бузи бяха хлътнали. Очите му бяха кръвясали и подути. Той изпищя отново, изви се и заразмахва безпомощно ръце.

– Къде го намерихте? – попита стражът с фенера.

– Пак беше долу – изпъшка единият от заловилите пленника, още младеж. – В същото къоше. Първия път не го видяхме, но като

погледнах пак, го видях да клечи там. Божке! Може пък наистина да се превръща в прилеп.

– Не казвай тая дума, че пак ще пощурее – рече другарят му, сержантът на затворническата стража, но вече беше късно. Възбуда се разля по лицето на затворника и той започна да бръщолеви нещо, а тялото му се заизвива неистово.

– Прилеп. Прилеп. В прилепа е истината. Черният Вители е фалшив прилеп, но аз съм истинският. Ще отлетя. Ще отлетя от вас, или ще увиснете на въжето. Ще отлетя при жена си и няма да ме спрете – напаст! Убийци! – Съзаклятническото му хихикане отстъпи пред истински бяс и той започна да се бори не на шега. Двата стражи го набутаха в килията и треснаха вратата след него. Той я блъсна с рамо, после още веднъж и още веднъж. Двата стражи с по-нисък чин натискаха решетките от външната страна, докато сержантът пхне ключа в ключалката – успя едва на третия път – и го превърти. Резето щракна и лозимонците отстъпиха облекчено от вратата.

Лудият продължи да блъска решетките и да крещи безсловесния си прилепени вик, като от време на време спираше, колкото да обиколи в кръг килията – размахваше ръце като пляскащ с криле прилеп. Беше нелепо, но не се стори смешно на Тур. Сълзи се стичаха по изпитото лице на мъжа, докато надаваше странните си викове: „Ще отлетя. Ще отлетя. Ще отлетя...“ – най-накрая проточи той и замлъкна. Клекна на пода, после седна тежко и захлипа.

– Кой е този нещастник? – прошепна Тур, вперил поглед през решетките.

– Бил е кастелан на мъртвия дук, казва се Пиа – рече сержантът, все още задъхан от борбата. – Изглежда, битката и кръвопролитие то са му повредили мозъка. Май не проумява, че е затворен в собствената си тъмница, това поне мога да ти кажа.

– Само дете не остава за дълго затворен, там е проблемът – промърмори по-младият страж. – Как го прави? Вители се кълне, че няма и следа от магия по ключалката.

При името на секретаря очите на затворника се ококориха, кръвясалият му злобен поглед се плъзна по мъжете от външната страна на решетката, после той отново се взря в пода и замърмори нещо неразбрано. „Наистина ли е луд? Или само се преструва?“ Или и двете... странна мисъл. Нищо чудно, че го държаха сам, колкото и претърпана да беше тъмницата.

Тур огледа желязната врата. Решетките бяха смазани, без следа от

ръжда. Пантите бяха яки и вдълбани дълбоко в дебелия каменен зид. Тур почука по всяка от дългите вертикални решетки. Всичките звънтяха нормално, нямаше скрити кухини за тайно приплъзване. Не беше ключар, но и ключалката му изглеждаше съвсем в ред.

– Всичко това вече сме го правили – нетърпеливо рече стражът с фенера.

– Претърсихте ли го за ключ? И килията?

– До голо. Два пъти.

– До голо. Хм... едва ли той би... тоест, въ, вие...

– Не, не си е пъкнал ключа в задника – каза развеселено сержантът. – Нито го е глътнал. – Тур реши да не пита как е разбрал. – Просто някой ще трябва да го наблюдава денем и нощем – продължи сержантът.

– Трябва да ида за вечерята – каза изнервено по-младият страж.

Сержантът го изгледа заплашително, но после сви рамене.

– Не ни стигат хора. Ще помоля капитана да ни придаде някой от по-леко ранените. Работата няма да е трудна. Ще трябва само да седи на една пейка срещу вратата и да наблюдава. И да е буден.

– Аз лично не бих заспал тук – разгорещено заяви по-младият страж.

– От паяците ли те е страх? – подигра му се онзи с фенера. – Или от плъховете? В затвора в Генуа ядохме плъховете печени.

– И сте си пържили паяците с чесън и смазка, без съмнение – не му остана дължен другарят му, раздразнен от тази, както изглежда, често повтаряна възхвала на мъжката издръжливост. – Не от паяците се притеснявам. Но в стените има разни неща. Странни неща.

Тур се притесни, защото никой не отрече твърдението, нито обвини младия страж, че е прекалил с пиячката.

– Оставете ми фенера и аз ще го наблюдавам за известно време – предложи Тур. – Може пък да ми хрумне някоя идея как го прави. – Сега кастеланът седеше с кръстосани крака на пода и се клатеше напред-назад, с втрънен в нищото поглед и безизразно като камък лице.

Сержантът кимна и стражът връчи фенера на Тур.

– И не се приближавай много. Може да те сграбчи през решетките.

– Ще викам.

– Ще викаш, ако не те сграбчи за гърлото.

Стражите се върнаха към преките си задължения. Под зоркия поглед на сержанта, който държеше лък със запъната стрела, те внесоха ведрата с вечерята в претъпканите килии и изнесоха пълните с фекалии кофи, които понесоха към клозета, за да ги изпразнят. Ала никой от

затворниците не изглеждаше склонен да бяга.

Тур гледа известно време клатещия се кастелан, после се облегна на отсрещната стена и затвори очи. Вече не му трябваше фенер. Можеше да открие крайната си цел и със завързани очи. Пулсираше в главата му, толкова близо. „Надолу. Надолу.“

Тур издебна момент, когато стражите бяха погълнати от задълженятия си в другия край на коридора, кой в клозета, кой в стражевото помещение, вдигна фенера и безшумно се шмугна в тъмната пресечка на коридора. Раменете му се опираха в стените. Издълбаната скала сякаш се издигаше в лек наклон към замъка и за момент той се усъмни в интуицията си, но после откри стълбите; едната – нагоре, другата – надолу. Тръгна надолу.

В края на стълбището имаше тесен коридор с четири врати, този път всичките от масивно дърво. Две не бяха заключени. Нито една от тях не беше търсената, той го чувстваше със сърцето си, но за всеки случай ги отвори и надникна вътре. Складови помещения. Бурета с брашно, прашни бъчви с вино... запасите на замъка в случай на обсада, било от хора или от природни стихии. Светлината на фенера улови в един от ъглите зелени искрици – лъскавите като скъпоценни камъни очи на подпласен плъх. Паяжини красяха ъглите като гирлянди. Паяците бяха по-малки от плъховете, но не чак толкова, колкото би му се искало.

Върна се в коридора. Тази врата. Пробва да я отвори, но без успех, после се опита да я насили с рамо. Желязната ключалка простена, но не поддаде. Защо не се беше сетил да вземе на заем някакви инструменти от другите работници и да ги скрие под туниката си, преди да тръгне на сам? Ако сега се върнеше, щеше ли втори път да си пробие път дотук с лъжи и блъфиране? Колко време щеше да мине, преди стражите горе да забележат отсъствието му? „Сега. Сега или никога. Ури, тук съм.“

Клекна, като се постара да не разпъва твърде болезнено раната си, и извика приглушено, прилепил уста до черния процеп между вратата и пода:

– Ури? Ури?... – „Защо ме е страх от отговора?“ Възлите, стегнали корема му, нямаша нищо общо с раната.

Прахта по пода под носа му се раздвижи в миниатюрни вихри. Нямаше течение. Тур бързо скочи на крака и нажежена до бяло болка раздра плътта около шевовете. Отстъпи заднишком, докато гърбът му не се опря в студената като лед каменна стена. Потисна с мъка напираният вик и застина безмълвно, само сърцето му се блъскаше като обезумяло. „Чакай и наблюдавай.“

Прахта се завихри нагоре, всяка миниатюрна пращинка се въртеше около себе си в светлината на фенера, докато съвкупността им не оформи една позната полупрозрачна фигура... голяма платнена шапка, къдрава брада... „Не мисли за него като за дух. Мисли за него като за... като за бъдещия си тъст“ – заповяда си сачисано Тур.

– Здравейте... – прошепна той. Паника стисна гърлото му. – Мм... майстор Бенефррте. Дойдох да...

Смътният намек за шапка кимна в знак на потвърждение.

Тур посочи ключалката.

– Можете ли да помогнете? – В колко силен дух се беше превърнал мъртвият маг? Дали това не беше тайната на бягствата на лудия кастелан? Беше съвсем малко по-добро от представата как господин Пиа се превръща в прилеп и се измъква през решетките.

Призрачната фигура раздвижи рамене като човек, който събира сили за трудна задача. Изваяните от прах черти се стегнаха в предчувствие за болка. Миг на подготовка и ето че прахта се сви и изпада от въздуха. Вътре в ключалката застърга метал, спря, после пак застърга. Прищракване... и вратата се откряна. Последва тишина.

Тур си пое дълбоко дъх, протегна ръка и отвори вратата докрай. После, стиснал здраво фенера, прекрачи през прага и внимателно придърпа вратата, без да я затваря напълно.

Стаята беше по-голяма от складовите помещения и имаше зарешетен прозорец, прокопан в скалата като в килиите горе. До едната стена беше тикната паянтова маса, отрупана с кутии, буркани, книги, листа, един мангал... цялата тази бъркотия напомни неприятно и твърде много на Тур за магическата работилница на абат Монреале. Сред книжата се мъдреше столче за крака във формата на малка разбована ракла с кожена тапицерия отгоре. Имаше и два железни свещника с дузина дебели свещи от фин пчелен восък, изгорели наполовина. Добро работно осветление за неща, които се правят нощем. Тур внимателно извади лоената свещ от фенера си и запали няколко от свещите. Чак тогава се насили да пресече стаята и да огледа онова до отсрещната стена.

Два правоъгълни сандъка бяха поставени един до друг, всеки върху двойка дървени магарета. Сандъците бяха около шест стъпки дълги, сковани от неодялани чамови дъски. Капаците им се придържаха от въжета, вързано през средата им.

Тур докосна предпазливо едно от въжетата. То не се стрелна да се увие около врата му, нито изпълни някой друг магически трик. Тур развърза хлабавия възел и въжето се свлече на пода. Тъй като нямаше

кърпа, която да притисне към лицето си, Тур просто затаи дъх и бутна капака настрана.

Добре. Не беше кой знае каква изненада. Тялото на майстор Бенефорте, все още увито в тънкото платно от пушилнята, лежеше в ложе от лъщяща каменна сол. Тур се зачуди разсеяно защо привидението винаги се явява с дрехите, в които го беше застигнала смъртта, а не с този тънък саван, който изглеждаше много по-подходящ за един призрак. Може би кадифеният официален тоалет му е бил любимият. Миризмата не беше толкова неприятна, колкото се беше опасявал Тур – най-силно се усещаше прилепчивият, но не и неприятен аромат на ябълково дърво. И все пак – Тур преброи набързо горещите летни дни – Феранте или Вители навярно бяха добавили някое силно заклинание за консервиране. Потъмнялото брадато лице беше студено. Никой дух не би могъл да вдъхне живот на тази плътна и тежка маса така, както го правеше с праха и дима. Тур потърси в сърцето си следи от суверен ужас, но нещото пред него изглеждаше по-скоро тъжно, отколкото страшно. Гол старец, изгубил всичко, дори и суетата си. Тур го покри с чамовия капак.

Обърна се неохотно и развърза възела на втория сандък, после спря за миг, призовавайки... не смелостта си, ако трябваше да е точен. Надеждата. „Може да не е Ури. Много хора са умрели в Монтефолия през последната седмица.“ За още един миг можеше да подхранва надеждата си. После щеше да разбере.

„Вече знаеш. Знаеше го от самото начало.“ И: „Не! Няма да е той!“ Тур избута решително капака назад.

Лицето на брат му изпъкваше над постелята от каменна сол, едновременно познато и чуждо. Красивите някога черти си бяха същите, незагрозени. Но живителното веселие, гневът, жаждите и амбициите, остроумието... колко празен беше този непознат, изпит, блед образ без тях. „Умрял е в болка.“ Само това се виждаше в застиналото лице.

Тур плъзна поглед по голото тяло. Една-единствена рана зееше тъмна в гърдите и в сравнение с нея парещото порязване на корема на Тур изглеждаше като бледа пародия. „Умрял е бързо. Преди дни.“ Поне тази част от кошмара – как Ури страда, затворен в килия – можеше вече да забрави. „Ако само си могъл да почакаш малко, братле. Да издържиш. Аз идвах. Аз...“

Нямаше недостиг от нови кошмари, които да заемат овакантеното място. С каква цел бе подготвил Феранте тази стая и странните инструменти в нея? Чувствайки собственото си лице изстинало и мъртво почти като на по-големия си брат, Тур обиколи още веднъж помещението.

Центърът на каменния под беше разчистен и по него личаха следи от тебешир и от други вещества, които не можа да разпознае. Черно некромантство, без съмнение. Тур извади с мрачна решителност едно от малките барабанчета, които кѳташе в туниката си, прошепна задействащите думи и, изправен на прѳсти, му намери място зад някакѳв буркан на една висока полица. Така. Поне това би трябвало да създаде достатѳчно работа на ослушващите се монаси в манастира.

Върна се при брат си и за прѳв път докосна студеното му лице. Само празна черупка. Ури го нямаше, или, най-малкото, нямаше го тук. Но колко далеч беше сега? Тур се огледа невиждащо из стаята, внезапно осъзнал, че и двата му кошмара са се оказали реални. Ури беше мъртъв. И Ури беше пленник в това ужасно място. „Как да те освободя, братко?“

Приглушен кѳнтеж на басов глас и каменно ехо на кратѳк смях долетяха откѳм коридора. Ужасен, Тур бързо издърпа капака върху сандѳка на Ури, като прищипа болезнено палеца си, опитвайки се да избегне изтракването. Твърде късно ли бе да избяга? Обърна се, очите му оглеждаха трескаво стаята за някакво прикритие.

Свещите изгаснаха моментално, явно по собствено усмотрение, защото не се усети и следа от повей, и потопиха стаята в почти пълн мрак. Рѳка, която Тур не мислеше, че би могѳл да види дори на дневна светлина, го сграбчи за рамото.

– Скрый се, момче! – погѳделичка ухото му шепот без дѳх.

Прекалено уплашен, за да спори, той клекна и се навря под масата. Вратата тихо се затвори и ключалката прещрака. Тур се сви до стената, а някакво платно го зарѳчка в рѳката с настойчивостта на куче, което си проси милувка. Беше леко и меко като лен и Тур го придърпа отгоре си.

Истински, материален ключ изстѳрга в ключалката и тя отново изщрака. Тур надзърна над платненото си прикритие кѳм треперливия жѳлт светлик, хвърлян от нечия лампа. Стражите ли бяха дошли да го тѳрсят?

Стѳпки на два чифта крака прекосиха пода, едните с ботуши, другите с по-меки подметки. „Де да бяха стражите“ – помисли си Тур, внезапно обзет от лошо предчувствие.

Гласът на месер Вители изкѳнтя глухо сред каменните стени на стаята:

– Не ви ли мирише на горещ восѳк, милорд?

11.

Фиамета потърка натежалите си клепащи и протегна високо ръце в пореден опит да надвие налегналата я дрямка. Вечерята от разрежено вино и хляб не беше чак такъв пир, че да предизвика сънлива апатия, но предната нощ почти не беше спала – въртеше се върху шумолящата слама и се притесняваше за Тур, да не говорим за скърцането на леглата, кашлянето и движенията на другите жени в пренаселеното спално помещение, които я стряскаха час по час. А за бълхите хич не искаше и да се сеща. Тя почеса една червена пъпка на лакътя си.

Работилницата на абат Монреале беше топла, варосаните стени на стаята още задържаха горещината на деня, а светлината на самотната свещ до нея беше златна и уютна. Тя размърда хълбоци върху твърдото дъно на бурето, което ѝ служеше за стол, опря лакти на масата и отново отпусна брадичка върху обърнатите си нагоре длани. На подноса пред нея трите останали барабанчета – устите-близнаци на ушетата, които носеше Тур – все така упорито мълчаха. Дали работеха още? Да, след като целия ден се бе упражнявала как да поддържа заклинанието им, това се бе превърнало в почти автоматичен процес, нещо като да си тананикаш разсеяно. Не предаваха нищо, защото нямаше какво да предават.

Чу как в съседната стая абат Монреале спря, колкото да се изкашля и да направи поредната обиколка, после продължи да диктува на брат Амброзио. Писмо до епископа на Савоя, в което описваше отчаяното им положение и молеше за помощ, магическа, ако не военна. Безсмислено писмо. Как смяташе Монреале да го изпрати? Изминалият ден беше изпълнен със зловещо спокойствие, лишено дори от обичайната спорадична размяна на псувни и стрели между обсаждащите и обсадените. Нито пратеници, нито нови бегълци бяха минали при портите днес. Никой. Сякаш хватката на Феранте се стягаше задушавашо около тях.

Фиамета впери поглед в малките кръгчета, сякаш с волята си можеше да ги накара да проговорят. Три се бяха задействали днес, две следобед и едно по здрач, когато тя беше отишла да вечеря. Посветени в тайната братя ги бяха отнесли после в килиите си, където седяха с перо и хартия, готови да запишат важните им разкрития. Не ѝ се вярваше братята да са заспали. Но поне по здрач Тур все още беше жив и, на свобода.

Преглътна поредната прозявка – ако Монреале надникнеше в

стаята и я видеше, че дреме, щеше моментално да я изпрати в леглото, което означаваше да пропусне следващата вест от Тур. Защо този едър глупак не се беше сетил поне да каже как е, докато бе задействал ушетата? Изскърца със зъби при следващата прозвявка. Белите пергаментови кръгчета се размазаха пред очите ѝ.

После, без никакво предупреждение, едното... припламна, май това беше най-подходящата дума, макар ефектът да не се виждаше с просто око. Фиамета си пое дълбоко дъх и изпъна гръб в очакване. Гласът на Тур, шепнещ на безобразния си латински, долетя до напрегнатия ѝ слух откъм барабанчето. „Кажи ми нещо, Тур!“ – но последва единствено стържещ звук като от буркан, поместен върху етажерка. Стъпки прокъртяха по каменен под, после настъпи тишина. Фиамета отчаяно се опита да си изгради някакъв образ, изхождайки от оскъдните звуци. Каменен под, силно ехо – стая с каменни стени? Скални стени – тъмницата на дуката? Вярна интуиция или самозалъгване? Ръката ѝ посегна към каишката около врата ѝ, извади пръстена с лъвската маска от топлото му скришно местенце между гърдите ѝ и се сви около него. Какво ли виждаше Тур? „Говори, швейцарски тъпак такъв!“

Но дълбокото жужене, внезапно изригнало от барабанчето, не беше гласът на Тур. Не можа да различи думите. Последва тенорен смях, после приглушено дрънчене, забързани стъпки, потракване и изщракване. В главата ѝ иззвънтяха думи, които не минаха през ушите – „Скрий се, момче!“ Тя се вцепени. „Папа?“ Звук от отваряща се врата, после непознат, висок глас: „Не ви ли мирише на горещ восък, милорд?“

„Милорд?“ Къде беше Тур? Беше ли успял да избяга? Сърцето ѝ се заблъска като полудяло.

– От фенера ти е, Николо. – Отегченият басов глас беше на Феранте.

Чу странно приглушено тупване, сякаш поставят нещо тежко върху дървена маса.

– Не мисля – отвърна гласът на... Николо? – Тези свещи са топли. – После: – Ох! – И тропот на пантофи, сякаш човекът се беше дръпнал внезапно.

– Ти ли направи това, Николо? – заинтригувано попита Феранте.

– Не!

Феранте се изсмя.

– Бенефорте с неговите жалки номерца. – Б гласа му се прокрадна подигравка, а въображението на Фиамета добави и един ироничен дворцов поклон. – Благодаря ти, последователю мой, задето ми освети пътя.

Мляскащ звук – някой смучеше изгорените си пръсти?

– Още не ни е последовател – изръмжа Николо.

– Абат Монреале – прошепна трескаво Фиамета после си напомни, че звукът се движи през малките двойки ухо-уста само еднопосочно... можеше ли това да се промени?... – Отче Монреале! – извика тя. – Елате бързо! Чувам самия лорд Феранте!

Монреале влетя през вратата, последван, след стърженето и трясъка на прекатурен и отново изправен стол, от брат Амброзио, който все още стискаше намастиленото си перо. Двамата наведоха глави над подноса с барабанчетата.

– Сигурна ли си? – попита Монреале.

– Помня гласа му от банката. Гласът на другия мъж обаче не ми е познат. Феранте го нарича Николо. Мисля, че са в някаква стая под замъка.

– Амброзио, поеми. – Монреале кимна към барабанчето.

„Мога да поддържам заклинанието не по-зле от него, отче!“ Фиамета потисна възмущението си, прехапа език и предаде заклинанието на Амброзио.

Гласът на Феранте попита:

– При това положение не знам доколко още можем да го подсилваме преди да поема контрола.

Николо отговори сърдито:

– Той трябва да се храни. А самото хранене го приближава до нас. Всичко е под контрол. Признавам, че ми се ще да бяхме намерили проклетите му записки върху оковниците. Най-сигурно бихме го уловили чрез собствената му магия. Но не може да е знаел много повече от мен. Скоро ще ни падне в ръчичките.

– Скоро не ми е достатъчно. Вече започва да ми писва от среднощните му разходки – тросна му се Феранте.

– Великите дела изискват известни жертви, милорд. Закачете трите торби на куките. И внимавайте с кожата.

– Естествено.

Последва шумолене – двамата мъже нареждаха нещо – сигурно мистериозните неща, които бяха донесли. Очите на абат Монреале се присвиха съсредоточено – явно и той като Фиамета се опитваше да отгада действията по предизвиканите от тях звуци.

– Кажете още нещо, проклет да си – измърмори той.

– Ех, да имахме един гълъб сега – жално проточи Амброзио.

– Гълъбите не летят в тъмното. А и няма за кога да пускаме прилеп,

пък и никой прилеп няма да чуе или види повече от това. Шшш! – Монреале му махна да пази тишина, защото барабанчето заговори отново.

– Е – рече гласът на Феранте. – Да призовем ли Бенефорте сега и да го принудим да ни разкрие тайната на солницата?

– Сигурен съм, че разбирам тайната на солта, милорд. Опитите ни с животните и затворника бяха повече от задоволителни. Дори само способността ѝ да открива отрова я прави безценна за трапезата ви, но това, че може и да пречиства... направо гениално!

– Дотук добре. Но не разбирам тайната на пипера. А не съм склонен да доверявам живота си на нещо, което крие тайни от мен. Солта е бяла, а пиперът – черен. По законите на логиката, солта олицетворява бялата магия, а пиперът – черната, не смяташ ли?

– Клевета! – изсъска Фиамета. – Глупак! Нима мисли, че папа би... – Ръката на Монреале се стегна върху рамото ѝ и тя преглътна гнева си.

– Възможно е – съгласи се Николо. – Макар че, ако е така, не знам как Бенефорте я е прекарал през проверките на онзи педант Монреале.

– Монреале е трябвало да стане инквизитор. Носът му е достатъчно дълъг за тази цел.

– Обаче не му стиска. Прекалено е благодушен.

– Или поне така внушава на хората – кисело рече Феранте.

– Познавам този глас – промърмори Монреале до ухото на Фиамета. – Николо. Николо чий?

Амброзио му се притече на помощ:

– Феранте има секретар на име Николо Вители, отче. Казват, че бил като сянка на Феранте. Чух, че работел за него от около четири години. Хората на Феранте се страхуват от него – мислех, че е заради коварството му, но сега ми се струва, че има и нещо повече.

Монреале поклати глава.

– Не за това се... Но предполагам, че точно този Вители може да се окаже причината Феранте, когото никой не свързваше с магията през наемническия му период, да е затънал до ушите в нея понастоящем.

– Пиперът не навреди по никакъв начин на животните – долетя гласът на Феранте откъм барабанчето.

– Естествено – промърмори Фиамета. – Те са безсловесни създания.

– А заклинанието, гравирано на дъното на солницата, действа без грешка на солта – продължи Феранте. – Второто би трябвало да действа на пипера. Мисля, че трябва да го изпробваме отново – върху обект, чиито способности да опише слабите въздействия надвишават тези на любимото кученце на лейди Джулия.

– Ние? – повтори подозрително Вители.

– Аз ще изрека заклинанието – каза Феранте, – а ти ще сложиш пипера на езика си. Но гледай да не го глътнеш.

– Разбирам. – Една лишена от ентузиазъм мълчалива пауза бе последвана от: – Щом казвате. Хайде да свършваме с това. Чакат ни по-неотложни задачи.

Сега на Фиамета ѝ беше по-лесно да свърже дрънченето и трополенето с образа на Феранте, който примижва към дъното на бащината ѝ солница на слабата светлина на свещите, после я нагласява върху абаносовата ѝ основа и слага щипка пипер в миниатюрния гръцки храм под дланта на златната богиня. С припян шепот тя обясни шумовете на Монреале и секретаря му. Така че никой не се изненада, когато малко по-късно гласът на Феранте изрецитира латинската молитва на пиперното заклинание.

– Опитай сега – нареди Феранте.

След миг Вители докладва със странната завалена интонация на човек, който се опитва да не глътне щипката пипер върху езика си:

– Нишо не шушуам, миуод.

– Не може да не прави нищо. Пипер. Езици. Да чувстваш прилив на красноречие? Желание за ругатни?

– Не.

– Хм. Да чувстваш, че си в състояние да влияеш на решенията на други хора? Каж ми някаква лъжа и ме убеди, че е истина. Какъв цвят е косата ми?

– Шерна, миуод.

– Каж, че е червена.

– Шерв... шерна. – Последното беше изплюто с такава сила, че едва не отнесе пипера.

– Но каж, че е червена.

– Не моха. Шерна!

Кратко мълчание.

– Боже Господи! – прошепна Феранте. – Възможно ли е пиперът да те принуждава да казваш само истината?

– Бая време ти трябваше да се сетиш – промърмори Фиамета.

– Изглежда истината не е нещо, което му идва лесно наум – отбеляза Лмброзио.

– Не, не го плуй още – нареди твърдо Феранте. – Трябва да се уверя. Какво... на колко години си?

– На рийсе и ве, миуод.

– Къде си роден?

– Милано.

– Твоето... ъъ, твоето име е?

– Шакопо Шренгер.

– Какво? – Неверието в гласа на Феранте се сля с това на Монреале, който удари с юмруци по масата и извика:

– Какво? Джакопо Спренгер? Не е възможно!

Неистови плюещи звуци долетяха откъм пергаментовото дискче, последвани от приглушени шумове като от човек, който трескаво бърше устата си с кърпа.

– Заклинанието наистина ли те принуждава да кажеш истината? – настоя гласът на Феранте.

– Така изглежда, милорд – каза Вители/Спренгер с ясно доловим нацупен тон. След кратка пауза, запълнена с кой знае какви гневни погледи от страна на Феранте, секретарят неохотно продължи: – Приех името Вители... когато бях още млад. След... един малък проблем с властите в Болоня.

– Е... това може да се каже и за половината от негодниците във войската ми. Но мислех, че нямаш тайни от мен, любимце мой. – Тонът на Феранте звучеше опрощаващо, но с опасен подмолен намек за стомана.

– Всички хора крият по нещо – измрънка притеснено Вители. После гласът му прозвуча приветливо: – Бихте ли искали сам да опитате пипера, милорд?

– Не – каза Феранте. Иронията в гласа му беше в пълна хармония с тази в гласа на секретаря му. – Въпреки всичко, мисля, че ти вярвам. Или, най-малкото, вярвам на Бенефорте. Боже! Какво съкровище! Можеш ли да си представиш колко ценно ще бъде това при разпитите на затворници? Или при хора, които се опитват да скрият златото или стоките си?

– Господи! – простена абат Монреале със съвсем различен тон. – Съществува ли такава магия, такова намерение, колкото и да е бяло, което хората да не могат да опетнят? Щом дори истината не е свещена... – Той оголи зъби в болезнена гримаса.

– Кой е Джакопо Спренгер? – прошепна брат Амброзио, явно и той като Фиамета неспособен да надмогне тайното убеждение, че щом те могат да чуват Феранте, значи и Феранте може да ги чуе.

– Възможно ли е?... Онзи човек на кулата – но толкова да е отслабнал! Ще ви кажа по-късно. Шшш. – Монреале сведе отново ухо към

барабанчето, опитвайки се и той като Фиамета да отгатне какво значат шумолящите звуци. Този път измърморваната от време на време дума или заповед, както и случайните стържещи звуци, изглежда, говореха на абат Монреале повече, отколкото на Фиамета, и той скоро зашепна предположенията си за улеснение на момичето и Амброзио:

– Мисля, че чертаят тайна диаграма на пода. Линии, които да привлекат мистичните сили на планетите или на техните метали... свещени имена, които да принудят или привлекат силите на техните духове. Особена смесица от висши и нисши магии, бих казал.

– Дали ще се опитат да оковат духа на папа към онзи отвратителен пръстен с бебешката маска? – жално попита Фиамета.

– Не... няма да е тази вечер, така мисля. Не чувам нищо, което да прилича на изграждането на пещ, а ти? Разбираш ли, пръстенът трябва да е новоотлят от стопен метал в момента на влагането. Металът трябва да е течен, за да поеме вътрешната форма на духа.

Фиамета си спомни как беше направила своя пръстен с лъвската маска и кимна.

– Пък и без това не могат да отлеят наново онзи пръстен с бебешката маска за баща ти – продължи Монреале. – Среброто е за женски дух. За Просперо Бенефорте ще е най-добре да използват злато. В случай, че знаят какво правят. Кое то, за съжаление, изглежда, е така. Ако Вители наистина е Спренгер, това едва ли е чудно... Той беше един от най-добрите ученици на... – Монреале млъкна, защото гласовете се чува отново.

– Черната котка за магьосника, черният петел за войника – каза Вители. – Подайте ми торбата с котката, милорд, над линиите, след като влезе в квадрата и го затворя. – Гласът му премина в поредния напев на латински, много по-правилен от този на Тур и дори на Феранте.

– Прави заклинание на острието – промърмори Монреале.

– Какво ще прави с него? – попита налрегнато Фиамета.

– Жертвоприношение с котката. Животът ѝ... колебая се дали да го нарека нейната душа, но духът ѝ, във всеки случай... ще бъде даден на духа на твоя баща, за да го... подсили. Като храна.

– Още ли е жива? – попита неуверено гласът на Вители.

Отговори му слабо и жално мяучене, пълно със страдание и болка.

– Кажете речите – уточни Феранте.

Фиамета и Амброзио се спогледаха ужасено.

– Бедното коте – рече Амброзио.

– Какво точно ще ѝ правят? – попита Фиамета.

– Достатъчно, за да обрече душите на двама мъже. Шш – нетърпеливо каза Монреале.

Мяученето на котката се извиси в смразяващ кръвта писък, заглушавайки латинските песнопения на Вители, после внезапно замлъкна.

– Папа със сигурност ще откаже подобно нечисто приношение – каза Фиамета. – Няма да го... изяде, нали? Бедното котенце!

Монреале поклати глава. Лицето му бе твърдо като гранит. Тайнствената сцена се повтори, но този път осветеното с тъмна магия острие на Вители прекрати крясъците и пляска на петел. Едно познато име привлече вниманието им сред латинското каканижене на Вители.

– Ури Окс? – повтори ужасена Фиамета. – О, не! Това... това означава ли, че капитан Окс е мъртъв?

– Да – мрачно отвърна Монреале. – Иначе няма как да му бъде вложено това заклинание. Това би обяснило защо не беше нито сред ранените, нито сред мъртвите, които ни върнаха... Изглежда, Феранте е решил да се подсигури с допълнителен пръстен.

– Бедният Тур... – прошепна Фиамета. Къде всъщност беше той? Едва ли бе имал време да избяга в краткия промеждутък между задействането на ушето и появата на Феранте и Вители. И все пак трябва да беше избягал, иначе досега щяха да са го открили.

– Не... – сам се поправи Монреале. – Капитан Окс трябва да е бил избран пръв, от самия Феранте, още в деня, когато е загинал. Момчето нямаше роднини в града, които да потърсят тялото му. Баща ти, а не Ури са включили по-късно в планове си, Фиамета.

– Готово – с явно доволство рече Вители. После се чуха пляскащи звуци, сякаш изтупваше робата си от тебешир, а и от нещо по-лошо.

– Още колко време ще загубим заради твоя педантизъм? – раздражено попита Феранте, – Искам си пръстените. Държавните дела няма да чакат фокусническите ти номера.

– Духът на Бенефорте е твърде опасен за това, което сме намислили, милорд. Враждебен е, а и знае прекалено много. Една малка грешка и... – Вители неохотно млъкна, после продължи: – Мисля, че можем да вложим войника още утре вечер. Това е единственият разумен ред на нещата, защото така ще го използваме, за да подчиним по-лесно магьосника. Вие донесете новия бронз за пръстена. Аз ще се погрижа за дървата. Така ще имате поне един пръстен, ъ, подръка.

– И без това бих предпочел швейцареца – отбеляза малко по-бодро Феранте. – Той не е такава хитра лисица като флорентинеца. И като войник, несъмнено е свикнал да се подчинява.

– Може тогава аз да задържа пръстена с мага – предложи Вители с небрежен тон, който не успя да прикрие докрай алчното потрепване на гласа му. – Пръстените са два и ние сме двама – ще ви е трудно да контролирате и двата.

Феранте отвърна студено:

– Не, не мисля така.

Тишината, която последва, беше толкова тежка, та чак лепнеше, докато Вители не я наруши рязко:

– Хайде да свършваме. Бихте ли свалили торбата с усойницата, милорд?

Последвалите шумове бяха трудни за разгадаване, докато Вители не каза:

– Съвсем сигурен ли сте, че този път сте притиснали главата, милорд?

– Да – тросна му се нетърпеливо Феранте. – Отвори торбата и бръкни. Или предпочиташ аз да го направя?

– Ами... добре, щом казвате, милорд. Аз ще донеса примката.

– А... ха! Хванах я. Точно зад главата. Виждаш ли как ти се усмихва, Николо? Ха-ха.

– ...не толкова близко, ако обичате, милорд. Да не хабим отровата й върху мен. Елате. Почти свършихме, а аз съм капнал от умора.

Феранте изръмжа неохотно в знак на съгласие. Потракващ шум като от преместени чамови дъски, последван от действия, които Фиамета не би могла да отгатне с цената на нищо, плюс поредната порция латински на Вители, изпъстрена с еврейски, или поне на нея така й се стори. Можеше и да е най-обикновено нечленоразделно мрънкане.

– Какво правят сега? – попита тя Монреале.

– Смятам, че е някакво заклинание, основано върху принципа на противоположността. – Монреале се заслуша напрегнато. – Не съм го срещал досега... Предполагам, че принуждават усойницата да, въ... съжалявам, Фиамета... да ухапе единия или и двата трупа. Изглежда, това е част от заклинанието за консервиране.

Още тракане, а после внезапно вик: „Внимавайте! Мята се...“ „Не я пускайте...“ Бърз тропот на крака. „Хванете я!“ „Ти я хвани!“ „Отиде под масата!“

Кратка тишина.

– Вие сте с ботуши, милорд – многозначително рече Вители.

– Те едва ли ще предпазят ръцете ми, когато ги пхна под масата в тъмното, ако за това намекваш – студено каза Феранте. – Ти бръкни да я

вземеш. Или ѝ направи заклинание да излезе. Нали си маг.

– Вече нямам сили да правя заклинания. – Слабият глас на Вители потвърждаваше думите му.

Феранте изсумтя, но не възрази. След малко каза:

– Сутринта ела и почисти тук. Хем ще виждаш по-добре, хем ще си събрал сили. Тогава можеш да я хванеш. Стига да не е избягала под прага. Хайде, слизай вече.

– Да... милорд – уморено рече Вители.

Внимателно тупване – Вители, скочил от масата? – бе последвано от още шумолене и тропот, стъпки, затваряща се врата и стърженето на ключ в желязна ключалка. После настана пълна тишина. Когато откъм прозореца на абатската работилница пропя славей, Фиамета подскочи. Пламъчето на свещта затрептя.

Амброзио се зае да запали нови свещи. Допълнителната светлина сякаш върна всички в настоящето. Монреале потри набразденото си от дълбоки бръчки лице. Фиамета разкърши схванатите си от напрежението мускули. Барабанчето не проговори повече – явно Тур беше избягал по някакъв начин от стаята преди Феранте и личният му магьосник да влязат. Фиамета можеше само да се радва, че не е станал свидетел на отвратителното насилие над тялото и духа на брат си.

– Папа не прие ужасното приношение на Феранте... нали, отче Монреале?

Монреале ѝ отпрати кратка, насилена усмивка.

– Дватама некроманти решиха, че усилията им са се увенчали с успех. Но може и да грешат. Самоизмамата е често срещан недостатък сред онези, които се занимават с черните изкуства.

Фиамета прецени, че слабата утеха в думите му е родена от желанието му да я успокои и едновременно с това да бъде честен. А Монреале си беше Монреале и честността бе взела връх. В известен смисъл Фиамета беше довольна.

Амброзио издърпа един дървен стол за абата и високо столче за себе си и се отпусна тежко; челото му бе набръчкано озадачено.

– Кой е Джакопо Спренгер, отче? Освен че е Николо Вители, придворният на лозимонския лорд?

Монреале се облегна уморено назад с вид на дълбоко разстроен човек.

– За момент си помислих, че е истински демон. Докато не се сетих за едно по-правдоподобно обяснение. Преди десетина години орденът ме прати да уча висше духовно магьосничество в Болонския

университет, под ръководството на кардинал Кардини. Така щях да придобия нужната квалификация, за да издавам разрешителни на майстори магьосници като твоя баща, Фиамета. По онова време в моя колеж имаше един блестящ студент от Милано на име Джакопо Стренгер. Произходът му беше скромнен, но бе успял да получи бакалавърски степени по седем свободни изкуства и скоро щяха да го издигнат в най-младия доктор по теология и магия за всички времена. Твърде млад, ако питат мен. Блестящ, но не и... мъдър. Това се случва понякога. – Монреале въздъхна. – Обучаваше се за инквизитор. Това също бе твърде тежък товар за възрастта му, макар да се боя, че интелектуалната му гордост беше толкова голяма, че последен би го признал. Задълбочи се в изучаване на черното вещерство, уж за да е в помощ на Инквизицията като специалист подушвач и за да изкоренява злото от вещици, покварени от общуване с демони. Работеше върху трактат, които възнамеряваше да посвети на папата и който бе нарекъл „Чук за вещици“. Темата го вълнуваше силно. Твърде силно, както разбрахме впоследствие, и както се оказа – прекалено късно. Беше се поддал на изкушенията на обекта, който проучваше, както се случва понякога с магьосниците. Започнал да прави експерименти в сферата на демонологията и скоро загубил контрол. Кой ще пази пазителите? – Монреале се втренчи в пламъка на свещите и потри изтръпналото си от изтощение лице. – Боя се, че имах немалко участие в разкриването на неговите, тъ, нощни занимания. Изключиха го и без много шум го дадох под съд, така че да не навредят на репутацията на университета. Аз свидетелствах срещу него. Но преди да бъде издадена присъдата, той се самоуби в килията си. Изпил някаква отровна тинктура, която му внесли тайно – или поне на мен така ми казаха. Сега си мисля, че трябва да се изнесли тялото му, докато е било още живо, макар и с всички смъртни признаци, подправени с помощта на медицински и магически средства. Кардинал Кардини, моя милост и един доктор от правния колеж съставихме комисия и се нагърбихме със задачата да прегледаме записките му. Отначало кардинал Кардини смяташе просто да занесем книгите му в библиотеката, докато ни остане време да ги прегледаме обстойно. Спренгер беше жаден за знания и имаше феноменална памет – сборката му от заклинания, поверия и слухове можеше да изпълни десет тома. Но му липсваше здрав усет. Езикът му беше изящен, дори завладяващ, но като учен беше слаб, лековерието му нямаше граници, а разбирането му за правната страна на нещата... докторът от правния колеж направо вдигна ръце. Спренгер съвсем сериозно препоръчваше обвинените в черна магия вещици да бъдат заставяни чрез

мъчения да назоват съучастниците си! Знаем с какви изтезания си служи Светата инквизиция, познавам и хората, които ги прилагат – можете ли да си представите пороя от хвърлени наслуки обвинения, които биха завалели, всяко предизвикващо нови арести и нови обвинения... ами че за нула време би пламнала цяла околия! План, който би довел до масова истерия. Мисля, че всичко това бе възплъщение на Спренгер – дневния Спренгер, – водещ отчаяна битка срещу своето нощно аз. Препоръчвам книгата и всичките му записки да бъдат изгорени.

Амброзио, самият той учен по своя си скромнен начин, примигна. Монреале разпери ръце.

– А ти какво би направил? По-добре да изгорим книгата, отколкото бедните стари вещици, които, съдя по собствения си опит – а и ти по твоя, работил си в селски райони – в девет от десет случая са или каканижещи старици със замъглени умове, или плод на злобата на някой съсед, който се опитва да хвърли другиму вината за смъртта на зле гледаната си крава, или за някое друго съвсем естествено явление като градушка например. А и книгата беше изтъкана от лоша теология, пренебрегваща силата на Христовото име... изключително опасна. Изгорихме всичко, до последната страница. Кардинал Кардини не беше съвсем убеден, че постъпваме правилно, но аз се чувствах като хирург, който успешно е спрял развитието на гангрена, като навреме е ампутирал засегнатия крайник. Но както и да е, самият Спренгер беше, по времето на своята, както ние мислехме, смърт, напълно покварен и волята му бе насочена изцяло към овладяването на демонична сила. Въпреки всичко, в нощта, когато ми казаха, че се е самоубил, аз се почувствах лично отговорен за загубата на една разминала се с Бога душа и сякаш чувах как Дяволът ми се надсмива, – Монреале поклати глава.

– Какво ще правим сега, отче? – попита Фиамета, когато мълчанието се проточи.

Иронична усмивка, изпълнена с болка, изкриви устните на Монреале.

– Бог знае. Аз мога единствено да се моля Той да сподели с мен знанието си.

– Но трябва да направите нещо, да ги спрете! – рече с треперлив глас Фиамета. – Това е черна магия, свещените ви клетви ви задължават да се борите срещу черната магия! Утре се канят да заробят бедния капитан Окс. После и папа. А след това ще пристигнат войските на Феранте и вече няма да имаме никакъв шанс!

– Ако ще... опитваме нещо, трябва да е преди да е пристигнала

пехотата от Лозимо – почтително се съгласи Амброзио.

– И без да го казваш, го знам – съгълча го Монреале. После овладя с видимо усилие раздражението си и изпъна приведените си рамене. – Задачата не е лесна. Трудно е да мобилизираш сила, която да е достатъчно мощна, за да спре Феранте, и в същото време да е неопетнена от черната магия, на която се осланя той. И най-малкото нечисто немерение може да се промъкне незабелязано и да застраши душата.

– Но... всички разчитат на вас. То е като да си войник. Войниците вършат ужасни неща, но ние се нуждаем от тях, за да ни защитават от... от други войници – каза Фиамета.

– Не е нужно да ми казваш какво правят войниците – сухо рече Монреале и Фиамета се изчерви. – Този зловреден довод ми е добре познат. Виждал съм да го използват като оправдание за престъпления, които дори не можеш да си представиш. Но в същото време...

Фиамета присви очи.

– Има нещо. Имате нещо предвид, нещо, което можете да направите, нали? Нещо магическо.

– Трябва да се помоля.

– Доста време прекарвате в молитви. Още ли ще се молите, когато войскарите на Феранте се изправят пред портата на „Свети Джеронимо“ и я сринат? Докато Феранте управлява духове с едно махване на ръката си? – разгорещено попита Фиамета. – Ако само ще се молите, защо още сега не предадете лорд Асканио и всичко да се свърши? Защо не вчера?

– Бихме могли да отложим борбата за по-добри дни – бавно каза брат Амброзио. – Да изчакаме и по-късно да повдигнем обвинение в черна магия срещу Феранте.

– И откъде ще намерим Херкулес, който да арестува злодеите, след като са се окопали като неоспорими господари и владетели на две херцогства? – тихо рече Монреале, загледан в пламъците. – Спренгер трябва да ме помни, точно както го помня аз. Знам, че ме помни, иначе не би се крил толкова грижливо от погледа ми. Не знам дали ще доживея да отправя обвинения срещу когото и да било.

– Тогава?! – викна Фиамета.

Пръстите върху броеницата в скута му застинаха. Той я погледна изпод рошавите си сиви вежди.

– Аз не съм... силен маг, Фиамета. Не колкото баща ти, дори не колкото някои от по-дребните магьосници тук, в Монтефолия... Бог ми е свидетел, че се опитах да стана, навремето. Това е товарът, който нося – да имам знания, по-големи от таланта ми. Онези, които могат, го

правят. Тези, които не могат...

Амброзио го прекъсна с кратко възмутено изпуктяване и размаха протестиращо ръце.

– Не е така, отче!

Едното ъгълче на устата на Монреале се кривна нагоре.

– Добри ми братко. И по какви стандарти ме оценяваш? Да не мислиш, че само монашеското призвание ме държи тук, в Монтефолия? Първокласните таланти отиват в Рим, отиват в Светия колеж. По-неспособните мъже остават погребани в провинцията. На млади години си мечтаех как ставам маршал преди да съм навършил двайсет и пет. Зарязах военните си тежнения, само па да ги заменя с мечтите как ставам кардинал и маг преди да съм навършил трийсет и пет... И Бог най-накрая ме дари със смирение, защото е знаел, че имам нужда от него. Спренгер – в случай, че Вители наистина е той – имаше талант, по-голям от мъдростта му. А сега, след десет години, през които е усъвършенствал тъмните си умения, си е намерил и могъщ покровител, който го защитава, осигурява го и от когото черпи животинска жизненост – защото Феранте притежава изключителна сила на волята, не се заблуждавайте. Прибавете към това и окован дух със силата на майстор Бенефорте и мощта, с която разполагат, би била... – Той замълча.

Амброзио се изкашля.

– Признавам, отче, че от думите ви стомахът ми се връзва на възел.

– Моето призвание е да спасявам души, не живот. – Пръстите на Монреале прехвърляха трескаво зърната на броеницата.

– Душите могат да бъдат спасени и по-късно – настоятелно посочи Фиамета. – Загубите ли живот, губите живот и душа едновременно.

Монреале я стрелна с неразгадаем поглед.

– Някога мислила ли си дали да не се заемеш със сериозно учение, Фиамета? Но не, полът ти го забранява.

Разтърси я внезапно прозрение.

– Вас не ви е страх да не загубите душата си. Страх ви е да не загубите. – Страх го беше самообвинението му във второразредност да не се потвърди окончателно.

Амброзио си пое шумно дъх при тази груба обида, но Монреале само се усмихна по-широко. Очите му се криеха под полуспуснатите клепачи, неразгадаеми.

– Върви да си лягаш, Фиамета – каза той накрая. – Амброзио, ще пратя брат Перото да дежури край това ухо през нощта. Макар да подозирам, че за момента представлението свърши. – Той стана. – Аз ще

бъда в параклиса.

12.

Тур седеше много, много неподвижно. Възбудата на усойницата беше преминала, но сега, вместо да се вмъкне под кръстосаните му крака като в дупка, тя се бе увила около прасеца и бедрото му. Заради топлината, изглежда. Тур усещаше студените хлъзгави люспи през тънкия си клин, докато змията се притегляше с още няколко пръста нагоре. Не се ли появеше по-силен източник на топлина от него, влечугото явно нямаше да го остави на мира.

Тур не смееше да помръдне дори тъмното ленено платно, което покриваше главата и тялото му и под което беше толкова задушно, че едва си поемаше дъх. Мехурът му беше пълен, а носът го сърбеше нетърпимо. Ужасяваше се при мисълта, че може да кихне. Опита да размърда носа си като кривеше и разтягаше устни, но и това не помогна особено. Колко ли време беше минало, откакто двамата некроманти бяха излезли от изсечената в скалата стая? Цяла вечност? Само дето гробовният мрак си оставаше гробовен, неразсеян и от най-слабия сив намек за зазоряване. Ако можеше да види проклетото влечуго, щеше да се опита да го сграбчи зад главата. Но да го търси пипнешком в тъмното... Но пък и не можеше да седи още дълго така. Студеният каменен под крадеше топлината от изтръпналия му задник, а мускулите на краката му, останали твърде дълго в едно и също положение, можеше всеки момент да се схванат болезнено.

Движението, когато най-после дойде, не бе горещо очакваното отегляне на усойницата, а поредното за тази нощ стържене на ключ в ключалката. Змията се стегна още повече около крака на Тур. Някой влезе и отиде до отсрещната стена. Слабо тракане като от керамични съдове беше последвано от тихо гъргорене, сякаш някой изливаше течност от стомна. После – Тур застина още повече, ако това изобщо беше възможно, макар сърцето му да се блъскаше като чук в гърдите – се чу гласът на Вители, припващ нещо кратко на латински. Змията се размърда. Пауза, после, с нарастващо нетърпение в гласа, Вители повтори думите. Змията се разви още малко, но не понечи да слезе от скута на Тур. Е, може би беше проста селска змия. Може би не разбираше изтънчения книжовен латински на Вители. Тур с мъка преглътна напирания в гърлото му истеричен кикот.

– Проклета тъпа змия! – изруга Вители. – Може пък да е избягала.

Утре ще трябва да пратя да намерят друга.

После си тръгна и заключи вратата. Змията сърдито изсъска и Тур примигна. Трябваше да се опита да я сграбчи...

Чу се едва доловим топуркащ звук. Тур успя да го чуе само благодарение на каменната тишина и нощното безмълвие. Змията, изглежда, също го чу, надигна глава и я залюля, после, увивка след увивка, се спусна по крака на Тур и изпълзя изпод лепеното платно. Сякаш минаха векове, докато се изхлузи цялата. Тур задържа дъха си още няколко секунди, после го изпусна шумно, изтърколи се от тесния затвор на масата и скочи отгоре ѝ. Посегна към един политащ железен свещник, като по-скоро го усети, отколкото го видя, и успя да го сграбчи преди да е паднал с трясък на пода. Очите му, които допреди секунди се бяха напрягали в пълния мрак под платното, сега успяваха да различат неясни сенки на слабата, отразена от езерото светлина, която се процеждаше през прозореца – масата, на която беше клекнал, сандъците върху дървените магарета. Но не беше достатъчно светло, за да види змията.

– Майстор Бенефорте – с треперещ глас се примили той, – ще запалите ли една свещ? – Никакъв отклик. После, още по-неуверено: – Ури? Моля те!

С треперещи ръце Тур заопипва плота на масата. Листа, ножове, студени метални инструменти. Малка кутия. Кутийка с прахан? Тур я отвори, но вътре имаше само ситен прашец. Понечи да оближе пръсти, за да определи вкуса му, но после реши, че няма да е разумно, и вместо това ги отри в туниката си. Странни дращещи звуци долетяха откъм пода, съскане и кратък животински писък, за чийто произход Тур се опита да не мисли. Можеха ли змиите да се катерят по краката на маси? Беше чувал за змии по клоните на дървета...

Със следващата, по-голяма кутия, извади късмет. Кремъкът и стоманата натежаха познато в ръцете му. Откри праханта на треперливата светлина от искрите на кремъка и след няколко опита успя да запали една треска. Която едва не изгасна, докато я поднесе към фитила на една свещ, но въсъкът подхрани миниатюрното синьо пламъче и то избухна в жълт пламък. Коленичилият върху масата Тур реши, че това е най-прекрасният пламък, който е виждал. Поднесе треската към него и запали всички свещи в свещника – шест почти напълно изгорели бучки въсък. После се огледа за змията.

Нищо чудно, че ѝ бе отнело цяла вечност да се източи изпод масата. Беше дълга цели четири стъпки. Беше се навила край едната стена близо до чинийка с мляко. Челюстите ѝ бяха разтворени широко,

гърлото раздуто – задната половина на много голям плъх стърчеше от устата ѝ. Задните крака на плъха ритяха спазматично, а опашката му беше безпомощно въздуха.

Без да се замисля, Тур скочи към змията, стисна я здраво с две ръце през пълното гърло, така че да не може да изплюе плъха, да се извие и да го ухапе, после изтича към прозореца и я избута през решетките. След миг глух плясък долетя откъм езерото долу. Тур се отпусна задъхан на пода. Минаха няколко минути преди другите му проблеми да се затъпвят един през друг в главата му.

Огледа се и реши, че Вители е донесъл чинийката с млякото за змията. Със сигурност не беше предназначена за убитата котка. Сбърчи лице при вида на отвратителната купчина животински останки, която лежеше в центъра на сложна диаграма, начертана с червен и бял тебешир на пода – кръвта вече се съсирваше. Заобиколи внимателно линиите и огледа вратата. И от тази страна бравата не се отваряше без ключ. Колко време всъщност беше минало? Стражите горе със сигурност вече бяха забелязали отсъствието му и бяха претърсили навсякъде. Но не и тук. Тур беше повече от убеден, че никой не слиза тук доброволно – освен Феранте и Вители.

– Майстор Бенефорте? – прошепна Тур. – Ури? Майстор Бенефорте? Можете ли пак да отключите вратата?

Но и този път духовете не му отговориха. И все пак Тур беше видял Бенефорте. А силното усещане за присъствието на Ури го беше довело тук. Той огледа листата, разхвърляни по масата. Призоваващото заклинание принуждаваше един дух да се яви, независимо дали иска, или не. Не му се вярваше да е чак такъв късметлия, че да открие нужната рецепта, надраскана някъде тук. Заобръща листата. Латински – разпознаваше по някоя дума тук-там.

– Майстор Бенефорте, моля ви!

– Какво? – Раздразненият глас звучеше болнаво и треперливо, но някак по-енергично. Не така измъчено като при по-ранните отчаяни опити на Бенефорте да говори. Тур се обърна, впивайки поглед във всеки ъгъл на стаята, но течението, раздвижващо пламъците на свещите, този път не разлюляваше прашни силуети. Само глас и толкова.

– Къде... къде е брат ми? Можете ли да го видите от мястото, където сте вие? Той защо не говори? – попита Тур празното пространство.

Дълго мълчание. Тур започна да се притеснява, че духът на Бенефорте е напуснал стаята и го е изоставил. После чу неохотния шепот:

– Той е по-немошна сянка. Не е прекарал години, въздействайки

чрез силата на духа върху материалния свят, както правех аз благодарение на професията си, на изкуството си. Сега тленната ми плът я няма и слепите ми очи се отвориха за такива видения... но... не смятах, че толкова много ще ми липсват усещанията на жалката ми плът... – Бавният глас заглъхна в неизречен копнеж.

– Как мога да ви спася? Какво трябва да направя? Вители каза, че смята да зароби брат ми утре вечер!

– Феранте може и да не се окаже толкова лош господар, комуто да служиш – промърмори замислено гласът на Бенефорте. – Феранте, Сандрино, Лоренцо... принцът си е принц. Службата си е служба... Феранте спомена, че щял да заповяда да отлеят моя Персей.

– А според мен е по-вероятно да го претопи и да използва метала за оръдия! – рече Тур.

– Вярно, досега се е проявявал като покровител по-скоро на военните изкуства, отколкото на изкуството на скулптурата. Но не е защитен срещу чара на величието, възплътено в скулптурната форма. Като възвеличи себе си чрез моя Персей, той ще обезсмърти и мен...

– Но вие сте мъртъв – отбеляза Тур. – Преди три нощи викахте за помощ, сякаш от това зависеше спасението на душата ви! – „Буквално.“

– Е, душите... какво да ти кажа... – Призрачният глас заглъхна. – Защо да бързам към онзи свят, в края на краищата?

– Можете ли да... да видите другия свят? – попита Тур благоговейно. Дори уплашено.

– Зърнах светлина... почти болезнено ярка. Направо болезнена.

„Но ти би трябвало да идеш там. А не да останеш тук.“ Духът, който му говореше сега, нямаше нищо общо с паникьосаното привидение отпреди три нощи, осъзна Тур и тръпки полазиха по гърба му. Доколко черните ритуали на некромантите бяха вече отслабили волята на Бенефорте?

– Вители не е принц. Бихте ли искали да служите нему?

– На този милански аматьор? Второразреден нещастник – с лекота бих могъл да го... – Блясък като онзи, който се отпечатва върху затворените клепачи след заслепение с ярка светлина, пресече зигзагообразно стаята. Изблик на... гняв? На чиста воля? „Баща ти може би го грози опасността да се превърне в демон...“

Тур потръпна. Ако духът на Бенефорте вече се поддаваше на покварата, още колко можеше да му се доверява? Вече не изглеждаше да се бори срещу намеренията на Феранте. „Не съм закъснял, не!“

Но какво би могъл да направи? Телата – Вители и Феранте,

изглежда, се нуждаеха от телата, за да завършат дяволските си ритуали. Можеше ли да ги изнесе някак от замъка? Не би могъл да вдигне сам дори един от тези пълни с каменна сол сандъци, та какво оставаше за двата? А оставаха стълбите, които трябваше да изкачи, и стражите, покрай които да мине. Смътната представа как подпалва стаята и превръща труповете в пепел отстъпи пред очевидната липса на достатъчно гориво. Ако телата бяха само частично унищожени, можеше ли Вители да ги използва?

Тур клечеше пред ключалката. Изведнъж странно, познато проблясване погъделичка крайчеца на окоото му. Той завъртя глава и огледа сенките из стаята. Дали Бенефорте – или Ури – не се опитваше да придобие материална форма? Онази неясна, движеща се сянка до стената не беше плъх, нито (ужасна мисъл) още една змия. Сянката се отдели от стената, придоби измерения и се шумгна да се скрие зад крака на едно от дървените магарета. Дребно джудже, няма и две стъпки високо...

– Божичко! – стреснато възкликна Тур. – Не знаех, че и тук си имате гномове!

– Има една малка колония в хълмовете западно от града – отбеляза призрачният глас на Бенефорте, зловещо разговорлив.

– Мислех, че живеят само в планините, далеч от хората. И че не се приближават до градовете.

– По принцип това е вярно. Но магията ги привлича. По едно време се бяха превърнали в истинска напаст. Пробиваха си тунели под къщата ми да ме шпионират какви ги върша в работилницата. Досадни са и обичат да ти разместват нещата, но не са толкова зловредни, ако не ги нападаш.

– Да, и нашите в Брюинвалд са същите – съгласи се Тур. Неясната дребна фигурка се шумгна към по-близкия крак на магарето. Очета като мъниста проблеснаха към него.

– Веднъж хванах един – впусна се в спомени Бенефорте. – Накарах го да ми донесе необработено сребро и берил. Кълнеше се, че по тия места нямало злато. Накрая го пуснах и оттогава цялата им пасмина гледаше да стои по-далеч от работилницата ми. Не са ме торозили оттогава.

– Мислех, че ги привлича най-вече млякото, защото не могат да го намерят под земята. Или поне в планините е така. Понякога крадат от ведрата, ако са оставени без надзор, веднага след като стопаните са издоили кравите или козите. Имаше една дойка в селото ни, която си навлече големи неприятности, когато откриха в къщата ѝ късчета

самородно сребро – обвиниха я, че ги е откраднала или че е лягала с ми-
нъори, които са ги откраднали от шахтите. Но тя се кълнеше, че ги раз-
меняла с гномовете срещу мляко.

– Мляко, да – чу се тъничък обнадежден гласец. – Ние обичаме
мляко.

– Използвах мляко за примамка в капана си за гномове – потвърди
Бенефорте. – Иначе те се хранят предимно с хляб, направен от лишей,
който отглеждат под земята. За тях млякото е по-ценно и от вино. Нико-
га не съм чувал да крадат вино.

– Майка ми тайно им оставя мляко в навечерието на Все светии –
призна Тур. – С молитва за безопасност в мините. Брат Гларус не би
одобрил това. На следващия ден паничката винаги беше празна.

– Те плуват в камъка, както човек плува във вода. Странно... – Гла-
сът на Бенефорте се поколеба. – Сега мога да ги виждам. Макар че очи-
те ми са... Виждам навсякъде, през скалата. Половин дузина от скалния
народ се мотаят под замъка, откакто Вители пристигна и подхвана... за-
ниманията си. Мисля, че Вители по някакъв начин ги притеснява.

„Вители притеснява всички ни.“ Възлесто пръстче посочи чинийка-
та с мляко иззад крака на магарето.

– Не е капан, господари? – попита джуджето. – Вие не го искате,
нали?

– Млякото не е мое – каза Тур. – Можеш да го изпиеш, доколкото
зависи от мен. Вители го остави там заради змията. Но не мога да ти га-
рантирам, че не е отровено или нещо друго.

– Трябва ти солницата ми – самодоволно рече Бенефорте.

Тур погледна към масата.

– Отнесли са я. – Феранте едва ли би оставил статуетка от масивно
злато тук, та дори и да не притежаваше магически свойства.

– Имам ли всъщност нужда от солта, за да фокусирам... – продъл-
жи замислено гласът на Бенефотре. – Очите ми виждат добре и ако смея
да погледна...

Тур не видя нищо, но присъствието, което усети до чинийката, на-
кара космите по ръцете му да настръхнат. Непрозрачната бяла повърх-
ност на течността потрепна.

– Вители му е сложил опият, за да приспи змията – докладва гласът
на Бенефорте. – Мога ли... смея ли...

Син пламък лумна от повърхността на млякото, издължи се и
угасна.

– Вече е пречистено – каза Бенефорте ликуващо. – Не бих могъл да

направя това, докато носех товара на плътта си.

Тур погледна неспокойно към диаграмата и нечистото приношение на пода. „И вчера не би могъл да го направиш, бас държа.“

Гномът предпазливо прилази до чинийката.

– Благодаря ти, господарю – обърна се той към Бенефорте. Където и да беше той.

Още един гном, и още един, се отделиха от стената до първия. После се опряха в пода с чворестите си малки ръце и залокаха млякото, също като три мършави котки около паница. Тукашните гномове бяха по-светли на цвят от гранитеносивите малки човечета в Брюинвалд, с жълтеникав оттенък на кожата, като монтефолианския пясъчник. Двамата новодошли бяха голи, макар предводителят им да носеше престилка като планинските си братовчеди. Млякото намаляваше бързо. Предводителят вдигна чинийката, голяма колкото главата му, и я облиза, докато не остана и капка. Черните му очички метнаха един поглед към Тур над ръба на чинията, после, съвсем внезапно, и тримата се стопиха в камъка и изчезнаха, без дори да кажат „благодаря“.

Тур примигна и отново опита ключалката. Не помръдваше.

– Майстор Бенефорте? Как да ви спася? И брат ми? – „И себе си?“

– Уморих се... – въздъхна призрачният глас. – Повече не мога да говоря.

Не толкова уморен, колкото гледащ да изклинчи беше духът на майстор Бенефорте, мрачно отсъди Тур. Лоша работа. Опита се да раздвижи мозъка си през мъглата на изтощение, от което лицето му изтръпваше, а главата му се въртеше. Краката едва го държаха. Бръкна в туниката си. Бяха му останали още две ушета. Три, ако се опиташе да намери по-добро място за онова, което беше оставил в спалното над конюшните. Абат Монреале изрично го беше помолил да се опита да вмъкне уше при пленената дукеса, която държаха в кулата. Е, беше се промъкнал в тъмницата, нали така. Беше работа на Монреале да се противопостави на черната магия. А работата на Тур бе да следва нарежданията му. Ако можеше. Челюстите му се сковаха.

Не можеше да мине покрай стражите, докато не измислеше как да се измъкне от тази стая. По масата и лавиците бяха нахвърляни какви ли не инструменти – ако не друго, можеше поне да строши ключалката. Но когато се приближи до вратата с грабнато наслуки шило, откри, че не може нито да пхне металното острие в ключалката, нито да го подвре под пироните. Ключалката беше омагьосана, защитена сякаш от някакво невидимо, нечупливо стъкло. Разбира се, призракът на Бенефорте не бе

имал проблеми с това. Призрактът на Бенефорте минаваше и през стени-те, ако поиска. Тур изскърца със зъби.

– Майстор Бенефорте. – Постара се гласът му да прозвучи жалови-то и умолително. – Пуснете ме, моля ви.

Никакъв отговор.

– Заради Фиамета!

Единственото, което чуваше, беше тътенът на кръвта в собствените си уши.

– Ури, ако ме обичаш! – Преглътна пискливия обертон на паниката. В неоткликващата тишина ужасната мисъл да остане в капана на тази клетка заедно с мъртвите и закъснелият потрес от наблюдаваната черна магия се стовариха като чук отгоре му. – Помогни ми!

Този път присъствието, което усети, не беше хладната сила на Бе-нефорте, а нещо първично и диво. Странно синкаво сияние се уви около желязната ключалка като миниатюрна светкавица. Когато резето се освободи със силно изщракване, присъствието се отдъпна рязко като ране-но животинче. „Боли.“ Деянието беше коствало болка и воля. Ури наистина беше тук. Няма, но не и безсилен. Не и марионетка на Вители, още не.

Тур сведе глава и прошепна:

– Благодаря ти, братко.

После отново запали светилника с лоената свещ, който беше взел от стража. През цялото време той беше стоял на пода до крака на маса-та, без никой да го забележи. И защо окото на Феранте да бъде привле-чено от нещо толкова скромно и познато? Тур духна восъчните свещи, тихо се изниза от стаята и затвори вратата. „Все ще се върна някак, Ури. И тогава ще имам план. Ще се върна с абата. И с армия.“

Трябваша му няколко мига да се ориентира в коридора. Заизкачва се предпазливо по тясното стълбище, напрягайки слух и за най-слабия дъх или изскърцване на дебнеш в засада войник. Никой не го чакаше в кори-дора към затворническите килии. Стълбището се виеше като змията на Вители, все по-нагоре и по-нагоре в сърцето на замъка. В пълния мрак на горния му край Тур се натъкна на солидна дъбова врата. Заключена, разбира се. Върна се в коридора към килиите.

В крайна сметка болезнено напрегнатият му мехур предреши начи-на му на действие. Ако се съдеше по острата миризма, тъмното къоше в края на коридора се използваше за импровизиран клозет и от други мъ-же. Той се облекчи на същото място, като се опитваше да не вдига шум. После духна свещта, тръгна на пръсти по коридора, остави светилника,

легна на каменния под, подложи ръка под главата си, затвори очи и се престори на заспал. Изкривени образи на нощните му приключения се загълпиха в главата му. Заповтаря си наум редактираната версия на събитията, но мислите му скоро потънаха в мрак...

Мощна псувня го изтръгна от съня. Тялото го болеше от студените твърди камъни и първият му опит да се надигне бе осуетен от болки във всички мускули и стави. Нечий крак в ботуш го ритна, макар и не много силно.

– Какво? Какво става? – измънка сънено Тур. Объркването му бе само наполовина престорено. Наистина беше заспал. Сержантът стоеше над него с лампа в ръка и го гледаше навъсено. Викът му доведе и втори страж, който дотича с изваден кинжал. Тур кихна.

– Къде беше? – попита сержантът.

Залп от кихавици забави отговора на Тур достатъчно, за да подреди мислите си.

– Майко Божия – подсмръкна той. – Никога не съм сънувал по-странен сън! – Седна, разтърка очи и потри носа си. – Аз... заспал ли съм? Извинявайте, обещах да пазя... лудият не е излязъл, нали? – Тур стисна ботуша на сержанта.

– Не.

– Слава богу! За миг ми се...

– За миг какво?

– За миг ми се стори, че е истина. Сънят ми. Кое време е?

– Почти се съмна.

– Не е възможно! Само преди няколко минути ходих да пикая в дъното на коридора.

– Ти изчезна. Нямахте те цяла нощ.

– Не! Вие тъкмо раздавахте вечерята на затворниците. Отидох да се изпикая, после се върнах. Чух дрънченето на баките. А после... а после...

– После какво?

– Внезапно се почувствах страшно уморен. Очите ми направо се затваряха... и реших да полегна на пода само за минутка. И тогава ми се присъни онзи чудат сън... а после вие дойдохте и ме събудихте.

Двамата стражи се спогледаха неспокойно.

– Какво сънува, леярю?

– Лудият кастелан се превърна в прилеп пред очите ми. А после

превърна и мен в прилеп. Полетяхме на юг, към Рим. Пълна глупост. Аз никога не съм ходил в Рим. – Тур прокара замаяно ръце през косата си. – Видяхме го целия от птичи поглед. Стражеви светлини блещукаха по Тибър... Папата, целият в сияйни бели одежди, стоеше на балкона на огромен палат. Кастеланът, все така във формата на прилеп – с прилепски уши, но лицето му беше човешко – кацна на рамото на Негово светейшество и му зашепна нещо в ухото. После папата на свой ред му зашепна и го докосна с пръстена си. После литнахме обратно към дома – завърши разказа си Тур. Успя да възпре набралия си скорост език миг преди да добави: „О, ръцете ме болят от летенето!“ Стражите на Феранте имаха основателна причина да вярват в мистерии, но и тяхното лековерие си имаше граници.

– Но ние минахме по този коридор десет пъти! – каза по-младият страж. – Ти не беше...

– Млъкни, Джовани! – прекъсна го сержантът и грубо дръпна Тур да стане. Беше по-нисък от него, но силен. Погледна го с ядни, разтревожени очи. – Мислиш ли, че може да са те омагьосали, леярю?

– Аз... не знам. Никога не са ме омагьосвали. Помислих, че съм снубвал.

– Трябва да те заведе за проверка. При някой, който разбира от тези неща.

Виж, това не влизаше в плановете на Тур.

– Почти се е съмнало, казвате? Божичко. Трябва да се връщам на работа. Господарят Феранте държи оръдието да бъде поправено навреме.

– Къде ще работиш? – попита сержантът и присви очи.

– В градината или в задния вътрешен двор, или както там го наричат. Утре трябва да издигна пещта... днес, тоест.

– Добре. Стига да знам къде мога да те намеря. Джовани, изпрати леяря на господаря Феранте до работното му място. И не говори за това с никого. Аз ще докладвам където трябва.

Тур имаше силното усещане, че не му остава много време. Мъжете тъкмо се надигаха и тръгваха към кухнята, за да си вземат закуската от горещо шилешко, увито в хляб. Каквито и други грехове да имаше Феранте, поне се грижеше хората му да са добре нахранени. Тур всячески избягваше темата къде е прекарал изминалата нощ.

Излезе в студената утринна мъгла с другите работниците и

тръгнаха към мястото на бъдещата леярна пещ в дъното на градината. Изпотъпканата трева се пързалиеше под краката им. Но влагата беше измамна – когато погледна право нагоре, погледът на Тур проби тънката мъгла и стигна до високия син купол на безоблачното небе, вече осветено от неизгрялото иззад източните хълмове слънце. Колкото и да се радваше да види светлина след тъмните нощни вълнения, на Тур му се искаше времето да забави ход. Розови лъчи докоснаха кулите на замъка – новата цел на Тур. Твърде скоро.

Той даде указания на работниците, като през цялото време се мъчеше да измисли как да се измъкне от тях и да се добере до онази кула. Нареди тухли по очертанията на бъдещите стени на пещта и се опита да мисли въпреки пулсиращата болка в главата си. Трябваше да внесе уше при дукесата – и да заложи някъде другите две – и да излезне от проклетия замък най-късно по обяд. После да се добере някак до манастира и да настоява да помогнат с магия на брат му. Можеха ли да се промъкнат с лодка до скалите по тъмно? И да се изкатерят или да се издигнат с магия до прозореца на стаята-гробница? А после какво?

Или да се опита да убие Вители днес следобед, преди да е извършил следващата си серия от нечисти ритуали? Феранте, макар да бе затънал до уши, едва ли беше движещата сила зад целия този масиран набега в тъмните изкуства. Тур потръпна при мисълта как острието в ръката му се плъзва в човешка плът. А беше ли въобще възможно да убиеш маг? Глупав въпрос – спомни си за майстор Бенефорте. Магьосниците умираха като всички. Или... може би не точно като всички. Щеше ли новото убийство да създаде още един злонамерен дух, или нещо още полошо? Може би Монреале щеше да може да го опее и да го прати при Бога. Да ги опее всичките.

Тур подреждаше тухлите за пода на пещта и планираше бягството си – веднага щом стигне до края на този ред, под предлог, че отива до клозета. Откъм тежката дървена порта към конюшните в другия край на градината се чу трясък. Тур вдигна очи. Двама едри, наперени лозимонски войници, облечени в стомана и кожа, минаха на заден ход през портата – теглеха нещо. Подвикванията им звучаха твърде бодро, за да вещаят неприятности.

След двамата войници се появи керван от мулета, вързани самар до оглавник. Първото муле беше сиво, второто – светлокафяво с бяла муцуна... пъстрите чулове му бяха твърде познати. О, Господи, та това беше керванът на Пико. Щеше ли керванджията да се издаде, че го познава? Щеше ли след половин час Тур да виси от стената на замъка, обесен

за шпионство? Тур клекна зад наполовина издигнатата пещ и трескаво се заоглежда. По дяволите, Пико беше казал, че ще мине направо през хълмовете към Милано. Кой зъл дух го беше подтикнал да докара това си от мед в Монтефолия? И то точно сега?

Но осемте мулета минаха неохотно през портата, без следа от Пико или двете му момчета. Подкарваха ги само четирима лозимонски войници. Тур се изправи смутен.

– Хей, леярю! – извика войникът, който водеше кервана. – Къде искаш да стоварим това?

Тур за малко да отговори: „Наредете блокчетата по двойки ей там“ – но в последния момент осъзна грозната грешка и вместо това каза:

– Какво да стоварите? – И тръгна към мулетата. Животните бяха потни и мръсни. Лъскави зелени мухи вече налитаха върху ожулените от кожените каиши места. Едното муле куцаше още по пътя към Монтефолия и сега едният му заден крак стоеше леко свит в коляното, така че да не поема тежестта. Всичките сведоха глави към тревата и бурените в краката си и започнаха да пасат – очевидно умираха от глад.

– Новата мед на господаря. – Войникът отметна покривалото на един от самарите и посочи гордо металните блокчета.

Тур не можеше да отмести поглед от наранените и изтощени животни. Пико никога не бе позволил...

– Къде е Пи... е керванджията? – попита той. Страхът придаде необичайна дрезгавина на гласа му.

– Отиде при Създателя – ухили се войникът. – И ни остави това в завещанието си, нали се сещаш?

Тур преглътна.

– Къде ги намерихте?

– Бяхме на патрулна обиколка, събирахме храна северно от езерото, вчера. Далеч от града. И тъкмо се канехме да обръщаме, когато попаднахме на бивака на онзи приятел сред хълмовете. Лейтенантът реши, че такъв подарък ще се хареса на господаря, така че взехме мулетата. Гонихме ги цяла нощ, докато пристигнем тук. Големи инати, накрая трябваше да ги шибаме с плоското на мечовете, за да вървят.

Да, по хълбоците на няколко от животните се виждаха дълги кървави бразди. Тур трябваше да признае, че кавалеристите на Феранте са били еднакво жестоки и към собствените си животни, както и към самите себе си. Потното, мръсно лице на войника беше набраздено от умора, не по-малка от тази на изтощените мулета. Но на мулетата им липсваше алчното му въдоушвление.

– Пи... керванджията не... не се ли противопостави? – Тур се помъчи гласът му да прозвучи хладно и незаинтересовано.

– Испанската стомана на нашия офицер уреди нещата без много бабене. – Войникът млъкна замислено. – Макар че не ми хареса много онова, дето го направи на момчето. Хлапето направо пошурия, след като всичко приключи. Беше като побъркано. Батко му имаше повече акъл в главата си и се опита да го спре. Е, не беше по-лошо от някои от нещата, дето се случиха след последната обсада на Пиза.

– Той... какво направи на момчето?

– Какво, какво – отсече му главата, та да не писка.

– Убил го е? – ахна Тур.

– Че как иначе? – Войникът плю на земята. – Можеше да бъде и по-лошо.

Тур стисна ръце зад гърба си, за да скрие треперенето им.

– И... и двете момчета ли уби?

– Нее. По-умното избяга. – Войникът погледна нагоре. – А, ето ги.

Тур проследи погледа му към вратите на замъка. Феранте тъкмо излизаше в градината, облечен със същата ризница от фини метални брънки и кожените панталони от вчера сутринта. Чиста бяла ленена яка блестеше около врата му, а златната кокарда на зелената му шапка намигаше с диамантите си на слънцето. До него вървеше един мръсен и уморен кавалерист. Прашна черна брада обрамчваше кривата му усмивка и се виждаше, че му липсват няколко предни зъба. Тур се вкамени – но всъщност нямаше основания да очаква, че мъжът ще го познае от странноприемницата на Кати. Тогава дворът тънеше в полумрак, а Тур не се бе приближавал много, докато нещата не взеха такъв ужасен обрат. „Трябваше да го позная по стила му“ – уморено си помисли Тур.

– Така – безцеремонно рече Феранте. – Какво са ни докарали, германецо?

Тур се приближи до самара и се престори, че оглежда съдържанието му.

– Чудесна швейцарска мед, милорд.

– Подходяща ли е за нуждите ни? Ще стигне ли?

– Ще стигне и ще остане. – Тур поглади с пръст знака на майстор Кунц, отпечатан в червеното блокче. – Аз... чувал съм за тази топилня. Металите им са с голяма чистота.

– Много добре. – Феранте се обърна към войниците и откачи една кесия от колана си. Насипа златни монети в шепата си, вдигна ги, така че всички да ги видят, после ги върна обратно и подаде кесията на

беззъбия лейтенант да разпредели парите между хората си. Мъжете се развикаха радостно.

– Разтоварете животните, после прати хората си да хапнат – нареди Феранте на лейтенанта. – Мулетата предайте на квартирмайстора, вън от стените. – Феранте тръгна покрай мулетата и се намръщи. – Погрижете се да получат вода и сено и да им се махнат сбруите – преди да отидете да ядете. Кажи на главния коняр да погледне задното копито на кафявото. Моите мулета трябва да се гледат така, че да ми служат дълго.

После се обърна и тръгна към замъка. Под вдървените указания на Тур гладните мъже бързо разтовариха и подредиха медните блокчета на земята до пещта. После, като се смееха и се шегуваха по повод новоспечеленото си злато, войниците поведоха мулетата към конюшните.

Някаква птичка запя откъм белите цветчета на една слива до стената на градината. Работниците отново започнаха да копаят спечената земя. Линията светлина, която пълзеше по земята с издигането на слънцето, стигна до подредените блокчета мед и обля ръбовете им с ослепителен червен огън. Тур преглътна надигналата се от стомаха му жлъчка.

– Аз... отивам до клозета – каза той, обърна се и се повлече през градината.

13.

Наистина отиде до клозета – ниша, изкопана в стената на замъка в дъното на конюшните и използвана от конярите и работниците. След малко излезе, без, както се бе страхувал, да си изповръща червата. Облегна се треперещ на стената и се заслуша в ритмичното примляскване на един зает със сеното си кон. Присъствието на животните малко го успокои. Немите твари бяха невинни. Макар че Бог бе накарал ослицата на Валаам да говори срещу неправдата, или поне така им беше разказвал брат Гларус. Защо не и мулетата на Пико?

Необичаен трепет накъса дишането му. Омраза. Гняв, един от седмте смъртни гряха. Убийството на Зилио, момчето на Пико, описано така безцеремонно, го изгаряше и го гневеше дори повече от смъртта на Ури. Ури беше голям мъж и поемаше мъжки рискове. Лозимонците обаче не би трябвало да убиват детето. Можели бяха само да го ударят или да го вържат, или нещо друго... Справедливият му гняв стихна, когато си спомни за конярчето с бяло като суроватка лице, праметнато през седлото на Феранте.

Тръгна към вратата на конюшната, извеждаща в централния двор. Двама коняри бяха извели мулетата на Пико и ги привързваха към скоби в стената под стесняващата се сянка. Бяха ги напоили, сбруите им бяха свалени, и сега ги изтъркваха и мажеха ожулванията им с гъша мас. Мулетата похапваха сено, свиваха раздражено дългите си уши и се хапеха. Тур присви очи, заслепен от горещината в двора и от блясъка, отразяващ се от голямото мраморно стълбище. Слънцето се беше издигнало високо. Винаги ли се издигаше толкова бързо сутрин? От другата страна на павирания двор двама стражи стояха до малката врата в основата на северната кула.

Тур опипа туниката си за двете останали му ушета и огледа внимателно мъжете. Лицата им бяха по-обветрени и изглеждаха бдителни. Смееше ли Тур да се пробва за втори път с неубедителната си история за резетата и решетките, които се нуждаели от проверка?

Докато стоеше и събираше кураж, малката врата се отвори навътре и стражите застанаха нащрек. Излезе един лозимонски офицер, последван от три жени, които се спряха, присвили очи от ярката светлина. Поточно две жени и едно момиче, поправи се Тур. Първата жена беше тъмнокоса, приятно закръглена матрона на около двайсет и пет години,

облечена в минзухареножълта ленена рокля. Втората беше по-възрастна и носеше коприна в черно и бяло. Беше дребна, повехнала блондинка, лицето ѝ под периферията на сламената шапка бе изпито. Момичето, високо почти колкото нея, носеше бледозелена ленена рокля и боне, а от тила му се спускаше дълга златна плитка. Стискаше здраво ръката на повехналата блондинка.

Офицерът им даде знак да минат напред, като човек, който подкарва овце. Жените му се намръщиха, пресякоха бавно двора, качиха се по мраморното стълбище и се скриха в замъка. Тур прехапа устни, после бързо се върна през конюшните и влезе в градината през задната порта. Работниците подметнаха на висок глас няколко остри забележки относно хора, дето кръшкат от задълженията си, докато Тур бързаше покрай купчината тухли. Но не беше прекосил и половината градина, когато жените се появиха откъм главния вход, пак подкарвани от офицера. Тур се поколеба, после се наведе, уж че вади камъче от обувката си. Облечената в коприна жена седна на една мраморна скамейка под гъста асма с нежни зелени листенца. Момичето и жената в минзухареножълто се хванаха под ръка и тръгнаха бавно по една калдъръмена алея. Явно високопоставените затворнички бяха изведени да подишат чист въздух.

За колко време? Смееше ли да отиде при тях, просто така? Ленивите и уж безцелни крачки на офицера го доведоха достатъчно близо, за да чува всяка разменена дума. Объркан от тази съмнителна и на косъм пропуснатата възможност, Тур се оттегли при купчината тухли и се зае със следващия ред, като през цялото време наблюдаваше с едно око градината. Шапката на дукесата се обърна веднъж в неговата посока, после отново се извърна; разхождащите се жени поспряха край скамейката ѝ. После тръгнаха към него. Тур затаи дъх. Офицерът понечи да ги последва, после промени решението си и остана на пост близо до дукесата, облегнат на една от колоните на беседката, със скръстени на гърдите ръце.

Двете млади жени се приближиха. Момичето трябваше да е лейди Джулия, а матроната – някоя от придворните дами. Един от работниците измърмори нещо цинично.

– Агнешко или шилешко, все ще е за трапезата на господаря – отговори другарят му с кисела усмивка. – За нас и мръвка няма да остане, бас държа.

– Млъкнете – изръмжа им Тур. Работникът го погледна сърдито, но, навярно сплашен от размерите му, преглътна каквато там заядлива забележка му беше на езика и отново се наведе над лопатата си. Тур обиколи основата на пещта, оглеждайки я критично, като се постара да

си придаде началнически вид. Явно беше успял, защото когато стъпките ѝ я доведоха близо до него, тъмнокосата жена го попита:

– Какво майсторите тук, та сте разкопали така бедната ни градина?

Тур наведе глава в несръчен поклон и веднага се приближи до нея.

– Строим пещ, мадонна. За да поправим ей онова оръдие.

– По чия заповед? – попита тя, като отстъпи крачка назад.

– На лорд Феранте, разбира се. – Тур махна неопределено с ръка и най-после се приближи достатъчно, за да сниши глас, и избъбри припряно: – Казвам се Тур Окс. Брат съм на вашия гвардейски капитан Ури Окс. Праща ме абат Монреале. Вмъкнах се тук под предлог, че съм леяр.

Ръката на тъмнокосата жена се стегна около лакътя на момичето.

– Иди да доведеш майка си веднага, Джулия.

– Не – понечи да възрази Тур, но момичето вече подтичваше към беседката. – Не трябва да ни виждат да разговаряме тайно, това ще ме издаде. – Той се обърна и започна да сочи различни части на недовършената пещ, сякаш все още обясняваше предназначението ѝ. Работниците, достатъчно далеч, за да не ги чуват, но все пак твърде близо, обърнаха любопитните си очи да проследят жестовете му и Тур се възползва от случая да измъкне едно уше от туниката си и да прошепне задействащите го думи в дланта си. После отпусна небрежно ръката с ушето до хълбока си, като я разтвори за миг, колкото да привлече вниманието на жената. – Това е магическо ухо. Когато говорите в него, абат Монреале и неговите монаси в „Свети Джеронимо“ ще могат да ви чуват. Скрийте го, бързо!

Вперила поглед в оръдието, тя извади носна кърпичка от ръкава си и я вдигна към лицето си, сякаш да си повее. Кърпичката падна от ръката ѝ. Тур се наведе да я вземе. Заедно с ушето, кърпичката се скри в ръкава на жената. Тя му кимна учтиво в знак на благодарност, но отстъпи назад, сякаш отблъсната от селяшката му миризма. Или пък наистина беше отблъсната от селяшката му миризма. Сивата му туника беше потъмняла от пот в горещата сутрин.

Дукеса Летиция дойде, водена от лейди Джулия, и поне беше достатъчно благоразумна първо да огледа строежа, вместо да се втренчи в Тур.

– Този леяр твърди, че е пратен от епископ Монреале – промърмори тъмнокосата жена. Тур преглътна и преви кръст в непресторено тромав поклон. „Прост работник, представен на дукеса“ – представлението като нищо можеше да мине, от разстояние поне.

Зачервените бледосини очи на Летиция станаха твърди като

стомана. Тя пристъпи към Тур, погледна го и ръката ѝ стисна конвулсивно ръкава му.

– Монреале? – прошепна задъхано тя. – Асканио при него ли е?

– Да, милейди. На сигурно място в манастира.

Подпухналите ѝ клепащи се затвориха.

– Благодаря ти, Боже. Благодаря ти, Майко Божия.

– Но... манастирът е обсаден от лозимонци. Трябва да се върна там, за да доведе помощ. Брат ми е мъртъв, а Феранте и Вители се опитват за заробят духа му в оковен пръстен. Трябва да ги спра, но не знам как.

Очите на дукесата се отвориха отново и тя безизразно отбеляза:

– Убийството им би свършило работа.

– Аз... досега нямах подходяща възможност – запелтечи Тур, макар думите му да отговаряха само наполовина на истината. Възможности беше имал, но не и достатъчно подходящи. „Бас държа, че за Ури биха били повече от подходящи.“

– Ако само можех да се добера до абаносовата си молитвена броница, кълна се, че сама бих си създала подходяща възможност – заяви Летиция.

– Моля? – каза Тур.

– Виж... мислиш ли, че можеш да се промъкнеш в покоите ми? В писалището ми има една абаносова броница. Или поне имаше. Някой може и да си я е харесал вече. В края ѝ има малка топчица от слонова кост с изящна резба. Ако можеш да я намериш и да ми я донесеш...

– Самото пукнато оръдие ще бъде претопено, за да се използва металът му – прекъсна я на висок глас Тур, после се ококори насреща ѝ, давайки ѝ отчаяни сигнали с очи. Феранте тъкмо беше излязъл от замъка. Огледа се и забеляза жените, махна на офицера си и тръгна през градината. Стражът го последва и се облегна на стената, така че да не ги чува, но и да е достатъчно близо. Феранте държеше под мишница едно малко мърляво куче с изпъкнали кафяви очи. Тур продължи: – Ще използваме и нов метал, който да компенсира загубите. Лорд Феранте се грижи да имаме всичко необходимо.

Отначало Джулия се сви до майка си, но после видя малкото кученце и извика:

– Пипин!

Кучето се заизвива неистово. Феранте го почеса зад ушите да го успокои, после се наведе и го пусна. То изприпка при господарката си, заскача с радостен лай по полите ѝ, после затича в кръгове из градината. Най-накрая се върна при Джулия, тя го вдигна, гушна го до гърдите си и

обсипа главичката му с целувки.

Тъмнокосата жена изкриви възмутено лице.

– Не целувай кучето, Джулия!

– Мислех, че е убил горкия Пипин! – Яростен поглед към Феранте даде да се разбере кой е предполагаемият негодник. В очите ѝ заискриха сълзи.

– Казах само, че искам да го взема на заем – рече Феранте със спокоен и дори любезен тон. – Сама виждате, че жив и здрав. Трябва да се научите да вярвате на думата ми, лейди Джулия, щом така и така се налага да свикваме един с друг.

И трите жени му отправиха изпълнени с отвращение погледи, сякаш бяха принудени да погледнат стоножка или скорпион. Феранте пристъпи неспокойно от крак на крак и се намуси.

– Налага се да свикваме един с друг, така ли? – поинтересува се хладно дукесата.

– Обмислете преимуществата. – Феранте сви рамене и добави с хлад, който не отстъпваше на нейния: – Или обмислете недостатъците, ако така предпочитате.

– Да сключа някаква сатанинска сделка с убиеца на моя господар и съпруг? Никога!

– „Никога“ е тежка дума. Животът продължава. Имате деца, за които да се грижите. Вярно е, че всички пострадахме от това твърде злощастно стечение на обстоятелствата. Не съм го търсил съзнателно и съжалявам, че дадох воля на гнева си, но бях предизвикан. Вие какво бихте направили? Гневът е човешка слабост!

– И вие въпреки това имате наглостта да ми предлагате да обвържа Джулия в един съюз, над който ще тегне постоянната заплаха от необуздания ви нрав? – сопна му се Летиция. – За да стане следващата жертва, която семейството ми ще плати в дан на вашия гняв? И как точно умря първата ви съпруга, милорд? Вие наистина сте луд!

Феранте стисна зъби, изви устни в насилена усмивка и извади една кожена топка от везаната кесия на колана си.

– Вземете, Джулия – обърна се той към момичето, съзнателно смекчавайки гласа си. – Донесъл съм ви топка за, ъх, Пипин. Защо не го заведете в другия край на градината и да му дадете да си поиграе с нея? Обзалагам се, че ще му хареса.

Джулия погледна колебливо майка си, която не откъсваше очи от Феранте.

– Да, обич моя – накрая се съгласи Летиция. – Иди.

Джулия неохотно пусна кученцето на земята и се подчини, като хвърляше от време на време погледи през рамо. Пипин заприпка около краката ѝ.

– Милейди? – Жената в жълто повдигна вежди и кимна след Джулия.

– Остани с мен, Пиа – каза дукесата. – Държа да имам свидетел на следващото престъпление на този човек, каквото и да се окаже то.

Феранте сви раздражено устни.

– Помислете, Летиция! Каквото станало – станало, и никой не може да го върне. Трябва да гледате към бъдещето и да оставите миналото да почива в мир! – Ръката му се сви в юмрук, после се отпусна внимателно върху кожения панталон на бедрото му, току до дръжката на меч. Погледът му падна върху Тур, който стоеше наблизко и се стараеше да изглежда невидим. – Хващай се на работа, германецо. – Феранте го отпрати с рязък жест. Тур се поклони и се оттегли към най-близкото възможно място – купчината счупени тухли, – клекна и се престори, че ги сортира по големина. Феранте задържа сърдития си поглед още миг върху работната площадка, после го последва, снишавайки глас: – Е, леярю? Когато ще отлееш оръдието ми?

„Никога, копеле такова.“

– Ако работим през целия ден, до довечера може и да успеем да издигнем пещта. После трябва да се облепи с глина, а глината трябва да изсъхне и да се закали с огън.

– Можеш ли да го направиш през нощта?

– Бих могъл, но рискуваме да се напука, ако я закаля, докато е още влажна.

– Хм. Рисувай – нареди Феранте, като хвърли поглед към слънцето. Изглежда, и него времето го гонеше по петите.

– Трябва да направим и калъп на оръдието, милорд. Пещта може да съхне бавно, докато се занимаваме с това.

– А, да. – Феранте се намръщи разсеяно. Дали не виждаше с вътрешното си око как оръдието му обсипва с гюлета стените на „Свети Джеронимо“? И после какво? Бой за пробойната в стената, победа, монасите и войниците на Сандрино избити. Жените – Фиамета, Господи! – поругани, бегълци прогонвани от ъглите и съсичани, докато пишат безпомощно за правото на убежище, предоставяно им от манастира? Щеше ли Фиамета да е сред тях? Със сигурност би се борила като котка, за което сяха да я убият и смъртта ѝ нямаше да е красива. Тур не мислеше, че Фиамета ще се предаде. Уплашеният Асканио, извлечен изпод

леглото на абата, за да му прережат гърлото... като на момчето на Пико. Макар че нито стражи, нито каменни стени бяха защитавали Зилио. Не че това би променило крайния резултат.

„Убийството им би свършило работа.“

Тур беше сам до Феранте. Ножът в канията тежеше на колана му като подканяща ръка. „Каква по-подходяща възможност от тази?“ Феранте беше с ризница, вярно, но вратът му беше незащитен като... като на момче. Но можеше ли Тур да избяга след това? Да се прехвърли над портата към конюшните, да речем, да се измъкне през вътрешния двор преди да се е вдигнала тревога? Представата как пиката на беззъбия лейтенант го пронизва между плешките, докато бяга по пътя, стегна мускулите му като при спазъм. Не искаше да умре, още по-малко в слънчева утрин като днешната. Може би и Феранте не искаше да умре. "Не това е призванието ми. Дойдох в Монтефолия, за да създавам красиви предмети от метал, а не да превръщам живи хора в трупове. О, Господи! Тур се изправи.

Но Феранте вече му беше обърнал гръб и крачеше към дукесата. Още една пропиляна възможност. За добро, или за зло? Дали ангелите плачеха, или дяволите скърцаха със зъби? Тур се наведе и продължи да премята в ръце тухлите, така че да държи Феранте под око, напрягайки слух да чуе следващите думи.

– Все още можем да уредим нещата, милейди, да ги направим обществено достойние по един приемлив за хората начин – продължи да убеждава дукесата Феранте, вече доста по-спокойно. – Смъртта на Сандрино беше нещастен случай. Сборичкахме се, той се подхлъзна и се низа на собствения си нож. И двамата бяхме пили твърде много на банкета. Моят лейтенант прецени погрешно ситуацията.

– Всички знаем, че това са лъжи – студено отвърна дукесата.

– Но ние сме единствените, които го знаят – възрази й Феранте, след като един поглед към каменното лице на госпожа Пиа го увери, че би било безсмислено да отрича. – Ако ние твърдим друго, ами, тогава така и ще бъде, що се отнася до всички, които не са били непосредствени свидетели на случилото се. Можете да спасите семейната чест и да излезете чиста от тази неприятна ситуация. Ако се венчая за Джулия и стана настойник на Асканио, тогава за всички ще е ясно, че ненавременната смърт на Сандрино е била резултат от злополука. Вие не губите нищо, дори дома си, и печелите защитник в мое лице.

– И така да ви развържа ръцете, за да можете необезпокоявано да си присвоите владенията, които се падат по право на сина ми? И да го

убиете, когато това стане удобно за вас?

– И сега мога да го убия, моментът е достатъчно удобен! – тросна ѝ се Феранте. – Доверете ми се! Опитвам се да спася всички ви!

– Просто се опитвате да спасите себе си. От справедливото възмездие, което непременно ще се стовари върху главата би, стига Бог да не е изоставил този свят!

Ноздрите на Феранте се издуха, но той успя да нагласи обратно усмивката, която се беше изхлузила от лицето му.

– Аз не съм безчовечен. Не искам да ви насилвам. Вижте, дори ви нося броеницата, за която помолихте. Аз и хората ми не сме крадците, за които ни мислите. – Той извади наниз полирани черни мъниста от кесията си и ги вдигна пред нея.

Летиция пребледня, удържа литналата си напред ръка и прие дара с лек реверанс.

– Благодаря ви, милорд – заекна тя. – Нямам представа какво означава това за мен.

– Мисля, че имам – усмихна се Феранте. Тя плъзна мънистата по меката си бяла длан, стигна до края – черно мънисто със златен обков от външната страна, – после припряно обърна броеницата и стигна до другия ѝ край, също обикновено черно мънисто. Вдигна рязко лице – очите ѝ бяха разширени от гняв, – а Феранте ѝ показва малко топче от слонова кост с фина гравюра, което държеше с два пръста: – Това ли търсите? – любезно попита той.

– Дайте ми... – Летиция се стрелна напред сред шумолене на коприна, после замръзна на място с отпуснати ръце.

– Много интересен предмет. Накарах Вители да го проучи основно.

Госпожа Пиа скръсти ядно ръце под гърдите си, но остана на мястото си зад дукесата.

– Очарователно заклинание – продължи Феранте с неприкрита ирония. – Позволява на една жена да убие мъж, многократно по-силен от нея. Отрова, за която не е необходима нито храна, нито напитка и срещу която солницата ми би била напълно безполезна. Жената слага това малко топче, пълно с въпросната отрова, под езика си. После съблзнява врага си да я целуне. Вие ли щяхте да се нагърбите с тази задача, или Джулия? Или госпожа Пиа? Хубава картинка би се получила – да ме съблзнява, докато съпругът ѝ гние затворен под собствените ѝ крака. Прошепва думата, която отваря топчето, и издиша в устата на нищо неподозиращия си любовник. Отровата се влива в него под формата на змия от дим. Той умира от задушаване, неспособен да си поеме дъх.

Предполагам, че жената трябва да внимава да не вдишва, докато трае цялата операция, нали? – Ръката му се сви в юмрук около топчето от слонова кост.

– Ако има мъж, който да заслужава подобна смърт, това сте вие – изсъска госпожа Пиа.

– О, значи вие е трябвало да бъдете моят ексекютор? – измърка Феранте. – Ще го запомня. Но не. Като се добави и това към едно много любопитно изрисувано сандъче, което държите заключено в будоара си, милейди Летиция, струва ми се би се получило едно доста убедително обвинение в черно магьосничество и отровителство. Помислете върху това.

– И вие ли ще ме обвините? Лицемер! Господ да разцепи лъжовния ви език!

– Човек ще си помисли, че Господ е личният ви наемен убиец, като ви слуша как се позовавате на него – озъби й се саркастично Феранте. – Добре пазите тайните си. Преди тези любопитни разкрития нямах и представа, че притежавате талант за черните изкуства. Но това – той завъртя малкото топче между пръстите си – е едно доста добро постижение.

– Не съм го направила аз – отрече Летиция.

– Как тогава се сдобихте с него?

– Взех го от едно момиче, което изгориха на клада заради него. Тя го получила от някакъв мавърски магьосник във Венеция. Използвала го, за да убие неверния си любим. Посетих я в килията ѝ вечерта преди екзекуцията, от милосърдие и в Христово име. Самият инквизитор, с всичките си нагорещени жезла, така и не беше открил как го е направила, но тя сподели тайната си с мен. Даде ми го. Запазих го като... като сувенир. Да създам нещо такова определено не е по силите ми. – Летиция здраво стисна устни.

– Естествено е да го твърдите. Но погледнете на проблема от моята гледна точка. Човек, който е заповядал да удушат тайно тъщата му, неминуемо ще се сблъска със силно неодобрение от страна на безбройните ѝ братовчеди, макар други завистливи люде да се възхищават насаме от деянието му. Но един праведен човек, който се е погрижил да я изгорят публично на клада заради черно магьосничество и опит за посегателство над живота му, може да си спечели единствено симпатия.

– Постановеното от съд убийство – вдървено изрече Летиция – е убийство като всяко друго. – Госпожа Пиа беше пребледняла и сякаш не смееше да диша.

– Но ръцете ми няма да бъдат оцапани от него, нали? А и не се ли нагледа Монтефолия на достатъчно убийства? Хайде, милейди. Нека сключим мир. Днес аз ви моля смирено и ви предлагам в дар достойнството на доброволното сътрудничество. – Усилието на Феранте да заговори отново дружески беше натегнато като пружина пред скъсване.

Летиция извърна лице.

– Пак ме заболя главата. Твърде дълго ме държахте на слънце.

Гласът на Феранте загубя.

– Утре ще разполагам със средствата да ви застава да ми сътрудничите. И ще ви се иска да сте сключили по-добрата сделка, докато още сте имали тази възможност.

– Искам да се прибера. – По лицето на Летиция имаше по-малко живот, отколкото по лицата на мраморните статуи покрай алеите на градината.

– За да продължите да тровите ума на дъщеря си със злословия срещу мен? – Феранте прибра топчето от слонова кост в кесията си и ѝ се поклони официално. Летиция и госпожа Пиа погледнаха към Джулия, която седеше на една скамейка и уплашено стискаше кученцето в скута си. Феранте проследи погледите им, полупритворил очи. – Мисля, че е дошло времето да ви разделя от нея и от вашата толкова вярна придворна дама. Преди да сте ме подтикнали към грубото ухаждане, към което са прибегнали нашите благородни римски предци, за да спечелят сабиняните си съпруги¹².

Мина един миг, докато подтекстът на тази заплаха стигне до съзнанието на двете жени. Очите на Летиция заискриха яростно.

– Само посмей...

– А вие бихте ли посмели да ми откажете ръката ѝ... след това? – Веждите на Феранте се смръщиха, сякаш обмисляше тази нова идея. – Навярно не. Това ли е начинът да се справя с вашето упорство, Летиция? Драстично е, признавам, но ако ме принудите да прибегна до жестокост, за да извърша добро...

– Чудовище! – извика госпожа Пиа и замагна да издере с нокти лицето му. Той хвана с лекота ръката ѝ и я изви, стиснал раздражено устни. Бяло кръгче падна от минзухарения ѝ ръкав и подскочи върху опечената пръст. Тя ахна и го настъпи с крак, но беше късно – плътна оранжева светлина облиза пантофката ѝ и изчезна.

---

12. Според преданието, римляните поканили сабиняните на пиршество и в разгара му отвлекли жените и момите им. Но вместо това да предизвика война, римляните и сабиняните се помирили и така двата народа се слели. – Бел.пр.

– Какво е това? – попита Феранте и се наведе да вдигне смачканото барабанче.

Ролята му на шпионин щеше да бъде разкрита всеки момент. Тур се изправи и плъзна ръка към дръжката на ножа си. За последно го беше изпозвал, за да си отреже печено шилешко за закуска. Нуждаеше се от заточване. Защо не се беше сетил да го наточи? Не можеше да си поеме дъх.

Извади го и се хвърли напред точно когато Феранте се изправи. Но беше твърде далеч – стражът край стената го видя и извика предупредително. Феранте се обърна, вдигна защитената си от ризницата ръка и отби удара на Тур. Острието се плъзна по брънките и поряза отстрани гърлото на Феранте. В отчаян опит да си върне пропиляната възможност, Тур удари отново – към тила на Феранте. Но хватката на лозимонския владетел, учудващо силна за толкова неудобен ъгъл, вече се стягаше около китката на Тур и ножът не можа да се забие дълбоко. Двамата се сбориха за дръжката. После ослепяваща болка избухна в слабините на Тур – обръгналото в сражения коляно на Феранте се заби в целта си с поразяваща сила и точност. Краката на Тур се подкосиха, той залитна напред и брадичката му се наниза на ботуша на Феранте, а главата му отхвъркна назад от удара. Беше по-лошо от скално свличане. Втори ритник попадна в корема му, шевовеите се скъсаха и раната се отвори.

Върхът на дълъг блестящ меч се притисна в гърлото му. Той лежеше и примигваше нагоре към ясното синьо небе и тъмното лице на Феранте. Владетелят на Лозимо притисна ръка до врата си, после погледна лепкавата кръв по дланта си и изруга. Вдигна меча си и отстъпи крачка назад, когато още двама стражи дотичаха и съвсем излишно започнаха да ритат Тур.

Благородничките пицяха. Фиамета поне щеше да вземе някоя тухла и да се опита да строши главата на Феранте, докато двамата се боричкаха. Тур дълбоко съжаляваше за свенливостта си. Само ако беше малко по-смел, можеше и да си спечели някоя целувка от нея, или дори повече... преди смъртта си...

Феранте се подпря на меча си. Дишаше тежко и бялото на очите му проблясваше на слънцето. След минута, когато стана повече от ясно, че Тур няма да се надигне за втори опит, той махна на стражите да се отдръпнат и каза:

– Върнете жените в кулата.

Двама мъже подбраха ревящите жени през окъпаната от слънце градина.

Тур примигна и се опита да запомни небето. Искаше да се издигне и да пропадне в него, да иде при Бог. Би предпочел Фиамета да е последното нещо, което виждат очите му, но определено не искаше тя да е тук, така че и синьото небе трябваше да свърши работа. Лицата на враговете потрепваха над него. Ето го и това на Феранте, размазано и двойно, червено като тухла от гняв.

– Защо, германецо? – изхриптя Феранте. Лъскавият меч отново натисна гърлото на Тур. Приличаше на улей към небесата, разкривен от слънцето. Можеше да се плъзнеш нагоре по него, право към синьото небе...

– Швейцарец – поправи го с надебелял език Тур. Устата му беше изтръпнала и пълна с пръст.

– Защо се опита да ме убиеш?

Защо. Защо. Е, беше му се сторило редно. Всички искаха да го направят. Самият той не го беше искал, наистина. Много повече искаше Ури да се върне, отколкото Феранте да умре.

– Защото ти уби брат ми – каза Тур и изплю хрчка кръв.

– А, да не би да става въпрос за швейцарския гвардейски капитан на Сандрино! – Зъбите на Феранте лъснаха в певързно доволна гримаса. Явно в неговия свят отмъщението за мъртви братя беше достатъчно основание да се увеличи броят на мъртвите братя. Феранте имаше ли брат? Безкрай ли щеше да се върти този омагьосан кръг?

Секретарят Вители, с развяваща се червена роба, дотича в тръс и още отдалече викна:

– Милорд!

– Не е толкова лошо, колкото изглежда, Николо. – Гласът на Феранте отново бе спокоен.

– Ранен сте...

– Не е дълбоко. Ей, стражи! Доведете лекаря ми.

– Нека спра кръвта... – Вители прокара ръка по врата на Феранте и кръвенето намаля значително.

Феранте се почеса внимателно покрай раната с окървавени нокти, лицето му бе разкривено от раздразнение.

– За малко да ме убие, по дяволите! Претърсете го за скрити оръжия. – Той кимна на един войник, който клекна предпазливо до Тур и се зае да го претърсва, ръчкайки насиненото му тяло. Намери тънката му кесия, затъкната в туниката, и я подаде на секретаря. После остави разсеяно едно бяло пергаментово кръгче на земята. Тур изпъшка.

Дори на Вители му се наложи да се вгледа на три пъти.

– Какво?... – Наведе се да го вземе и след миг изруга. Ръката му се затвори около пергаментовото барабанче и го смачка. Оранжевата светлинка се процеди за миг между пръстите му. – Откъде взе това? – попита той Тур.

Тур се усмихна замечтано, понесен върху крилата на болката.

– Отговори! – кресна един от стражите и го изрита отново. Тур изръмжа и загреба трескаво след оттеглящия се мрак, който щеше да го отведе далеч от всичко това.

– Няма значение. – Вители вдигна ръка да спре услужливите усилия на стража. – Ако има и други, мога да използвам това, за да ги намеря.

– Какво представляват? – попита Феранте, като взе и сравни смачканото барабанче с другото.

– Мисля, че е някакво устройство за подслушване, милорд. Доста... тъ, изящна изработка. Чувствам, че има и още из замъка.

Феранте погледна Тур и стисна устни.

– Той шпионин ли е?

– Без съмнение – рече Вители.

– Каза, че е брат на гвардейския капитан на Сандрино. Разбира се, може да е и двете. – Феранте даде знак на войниците си. – Обесете го на южната кула. Така, че да се вижда от северната.

Двама стражи се наведоха да хванат ръцете на Тур и да го изправят. Той смътно си спомни как се бе помолил на Бог да го опази жив за бесилото. „Връщам си думите назад.“ Нали му беше обещана смърт от земя и вода, а не от провисване във въздуха?

– Почакайте, милорд... – Вители се приближи и се взря в подутото и окървавено лице на Тур. – Брат на капитан Окс? Наистина ли? Не си приличат много. Е, може би в брадичката.

– Има ли значение?

– Има една възможност...

– Какво? – попита раздражено Феранте. – Предпочитам да не се мотаем. Той е шпионин и убиец, така че да го екзекутират веднага като назидание за останалите.

– Да го екзекутират, да, но... мисля, че можем да се възползваме по-добре от смъртта му. Под... стълбите. Котките и петлите са дреболии в сравнение с човек. А ако един човек е роден брат на... друг, тогава защо да не... ще трябва да преизчисля всичките си диаграми. О, това е чудесно, милорд!

– Хм. – Феранте замислено потри брадичката си. – Разбирам. – За

миг застина в нехарактерна за него нерешителност. – Чудя се дали има и друг брат, който ще ме нападне изневиделица? Е... в крайна сметка той е доказан престъпник. Лошо. Аз всъщност го харесвах.

– Още по-добре, милорд. – Очите на Вители светнаха доволно.

Устните на Феранте се свиха, но той все пак се обърна към войниците:

– Отведете го в тъмницата. Ще го разпитаме по-късно, а екзекуцията му няма да бъде публична.

Двамата лозимонци вдигнаха Тур на крака. Градината се завъртя около него в бавни, неравномерни кръгове и стомахът му се надигна. Ето че и новата му сива туника беше оклепана с кървави петна, забелязва той със съжаление, от което очите му отново се напълниха със сълзи. Майка му щеше да е недоволна... Подкараха го през градината. Полумракът на замъка погълна деня. Кухото ехо на коридорите заплава покрай него. Слезе с препъване по някакво стълбище, водещо към вечна, каменна нощ. Завиха зад ъгъл и оттам покрай познати зарешетени килии. Някакви хора заспориха и раздражените им гласове дразнеха ушите му: „...прекалено е претъркано...“ „Не там!“ „Защо не, и без това ще трябва да го наблюдаваме. Може пък това да раздвижи нещата.“ „Хич не ми е притрябвало да се раздвижват!“

Светът, приел формата на студен камък, най-после застина в покой, притиснал лицето на Тур. Ръцете му заопипваха грапавия хлад и той завъртя внимателно пулсиращата си от болка глава. Мътна синя дневна светлина си пробиваше път през един тунел в стената над него. Някъде издрънча метално резе и нечии стъпки заглъхнаха в далечината.

Голяма топла ръка го сграбчи за косата и обърна лицето му на другата страна. Тур впери празен поглед в две червени очи върху небръснатото лице, брада като сол и пипер, поръсени по хлътнали бузи. Две рошави вежди се вдигнаха към средата на челото.

– В прилепа е истината – посъветва го любезно лудият кастелан и пусна главата на Тур, която тупна върху камъка.

14.

– И последното отиде – каза мрачно брат Перото. Оранжев светлик се пръсна като мараня от повърхността на пергаментовото барабанче на масата пред него. Маранята потрепна неуверено в студената северна светлина в работната стая на абат Монреале и изчезна.

– Целият ни труд... – изпъшка брат Амброзио. Останалите монаси около масата, всеки стиснал по една замлъкнала вече пергаментова уста, изкривиха лица в съгласие. Фиамета опипа последното барабанче на масата пред себе си. Нямо. Така и не беше заговорило, но сега магическата му аура не беше просто пасивна, а бе изчезнала без следа. „Къде си, Тур?“

Фиамета тъкмо беше предала на Монреале устата, говореща – ту ясно, ту странно приглушено – от ръкава на госпожа Пиа, когато от барабанчето бе долетял вик, а после дискът бе замлъкнал внезапно. Монреале веднага бе наредил да повикат останалите слушащи монаси и всички заедно бяха проследили унищожителния поход на Вители из замъка – кабинета на Сандрино, лечебницата, спалното на конярите. Думите, предадени от барабанчетата преди да онемееят, бяха оскъдни и делови: „Ето още едно, милорд“ „Под одеялото. Ха!“ И така до последното, открито на лавицата в некромантската стая. Фиамета бе подразбрала, че именно съответстващата му уста бе държала буден брат Перото през изминалата нощ, дори след като тя самата си бе легнала по заповед на Монреале, но Перото бе отговорил влудяващо неясно на въпросите и отнотно събитията, които беше подслушал.

Последното прошепнато съобщение на Вители беше кратко и ужасяващо: „Това е твое дело, нали, Монреале? Познах стила ти. Нищо хубаво няма да излезе от това. Ориста ти е подпечатана, а глупавият ти шпионин ще умре в най-скоро време.“ Пукот, тишина, и устата пред брат Перото остана без магията, вложена в нея с цената на толкова труд.

Монреале седеше превит на две, блед, сякаш някой късаше парчета месо от корема му. Брат Перото разпери ръце в израз на безпомощен смут.

– Какво стана, отче? Всичко вървеше толкова добре и после...

– Страхувам се за бедния Тур – изрече тихо Монреале, вперил поглед в скута си.

Фиамета обви тялото си с ръце и скришом притисна пръстена с

лъвската маска между гърдите си. Още усещаше топлото му мелодично жужене, тъничкия му пулс. Ако истинското сърце на Тур спреше, щеше ли тя да разбере? Огледа облечените в сиво мъже около масата – сериозни, загрижени и безпомощни.

– Каква полза от вас? – настоя тя във внезапен пристъп на паника.

– Какво? – остро попита брат Амброзио. Абатът само вдигна поглед към нея.

– Каква полза от вас? Задачата на Църквата е да ни защитава от злото. О, вие ходите насам-натам из страната и тероризирате разни стари лечителки заради навъдилите се въшки в косата на съседа им или заради някоя глупава настойка за любов, която и без това в повечето случаи не действа, и ги плашите с адския огън, ако не престанат веднага. Нямате грешка, когато трябва да досажда на работните хора в дюкяните им, но дойде ли истинско зло, каква полза от вас? Прекалено много ви е страх, за да се борите против него! Преследвате дребните престъпления на дребните хора, защото така ви е лесно, но когато се появат големи престъпления и зад тях крачи армия, къде остава тогава цялото ви проповядване? Замлъква! Големи, глупави... момчета... увисват на въжето, а вие си седите и се молите... – Сълзи се стичаха в носа ѝ и тя подсмъркна, изтри с ръкав лицето си и прехапа устни. – О, каква е ползата...

Брат Перото отпочна гневна лекция относно смириенето, подхождащо на неуките момичета като нея, но абат Монреале му махна да замълчи.

– Фиамета отчасти е права – каза той, огледа мъжете около масата и се усмихна тъжно. – Всички добродетели се свеждат до смелостта пред острието на меч. Но смелостта трябва да бъде смекчена от благоразумие. Напрасно пропиляната смелост е най-сърцераздиращата от всички трагедии. Ако имаше осми смъртен грях, той би трябвало да е глупостта, която поглъща всички добродетели като сух пясък вода. И все пак... къде свършва благоразумието и къде започва страхът?

– Вие пратихте Тур сам в замъка – задъхано каза Фиамета, – за да потвърди моите обвинения в черна магия и убийство. Защото думата на едно неуко момиче не тежи достатъчно срещу думата на един толкова велик и добродетелен благородник като Уберто Феранте? Сега моите обвинения, че и много отгоре, намериха потвърждение от устите на самите обвинени. Какво още чакате? Няма никаква причина да се чака и има сто причини да се бърза!

– Така е. – Монреале вдиша дълбоко през зъби. – Брат Амброзио, иди да доведеш приора и лейтенанта на гвардията на Сандрино. Брат

Перото, Фиамета, вие ще ми помогнете. Започнете, като разчистите всичкия боклук от масата ми.

Въпреки целия си страстен апел за действие Фиамета се смути от този светкавичен отклик. Стомахът ѝ се свиваше уплашено, докато бързаше из стаята и разчистваше, подреждаше и донасяше инструментариума, необходим за изкуството на Монреале, като следваше указанията му. Монреале беше подготвен, душевно поне – явно всичките часове в параклиса не бяха прекарани единствено в молитви. Когато лейтенантът на спасилата се зад манастирските стени монтефолианска гвардия дойде, Монреале му нареди да седне, разпъна пред него карта на града и му даде точни указания, които трябваше да координират магическите и военните им усилия.

Знаеше се, че пръстенът от лозимонски обсадници около „Свети Джеронимо“ е тънък. Монреале настоя по стените да останат само толкова стрелци, колкото да държат врага далеч от манастирските зидове, а останалата част от монтефолианската гвардия да разкъса пръстена и да се отправи към града. Като обезсилеше Феранте и Вители със заклинанието, което се готвеше да направи, и изненадаше града с неочакваното нападение, Монреале се надяваше да все объркване сред лозимонската войска. После хората на Сандрино – сега на Асканио – можеха да вдигнат гражданите в своя подкрепа.

– Лозимонците вече посяха достатъчно омраза – разсъждаваше на глас Монреале. – На хората им трябва само някаква реална надежда за успех, която да потуши страховете им от възмездие, и те ще излязат на улиците. Ако можете, гледайте да стигнете до замъка и дукесата още при първия шум. Макар че, при отсъствието на предводителите им, лозимонците може и да са склонни да се предадат при известни условия още преди да сте завзели замъка.

Фиамета изтръпна, докато го слушаше. Е, лозимонските убийци на Феранте наистина бяха безмилостни, но лоялността им може би не стигаше чак до саможертва. Макар че не биха се поколебали да жертват чуждия живот. Сложността на военната ситуация всяваше страх в сърцето ѝ. Нямахше да стигне само едно махване с вълшебна пръчка, за да се измъкнат от тази чудовищна паяжина. Ако някой можеше да издърпа всичките нишки наедно, това определено беше абат Монреале. Дори и папа я беше пратил при него за помощ.

Монреале благослови празната работна маса, докато брат Амброзио, припяващ монотонно, обиколи стаята с една кадилница, от която се процеждаше тамянов дим.

– За да се прочисти стаята от остатъчното ехо на предишни заклинания – обясни Амброзио. Фиамета кимна. Баща ѝ бе използвал подобен метод за прочистване на къщата от време на време, преди да се заеме с някоя особено важна, деликатна или сложна поръчка. Или такава, за чийто изход не беше съвсем сигурен. Ритуалът като че ли очистиеше по-скоро ума, отколкото помещението, мислеше си Фиамета, докато кашляше от дима.

В това време Монреале подреждаше нещата, които му бяха необходими за заклинанието.

– Ще бъде заклинание колкото на дух върху материя, толкова и на дух върху дух. Трябва да се изберат правилните символи, за да се съсредоточи умът във върнатата посока. Щеше да е по-добре да имам някакъв материален проводник. Кичур коса, дреха, която е била носена... Със същия успех бих могъл да си пожелая и папската армия да се появи на хълма. – Той въздъхна, после лицето му се проясни. – Все пак разполагам с истинското име на Вители. Без него заклинанието със сигурност щеше да се провали, а аз дори нямаше да знам защо. – Той взе един съвсем нов бял тебешир и усърдно започна да чертае някаква диаграма върху плота на масата.

След като приключи с това, Монреале постави един нож с навити около него зелени и златни конци успоредно до пръчка от суха върба, овързана с конци в червено и черно. Феранте и Вители – войникът и духовно увехналият маг. Монреале отстъпи назад и ги огледа.

– Дали ще е достатъчно?... При това разстояние, което трябва да преодолеем, повече от миля.

„Би трябвало да се кръстосат с върховете надолу като олицетворение на връзката им и на злото в тях“ – помисли си Фиамета, но не го каза. Баща ѝ я бе гълчал жестоко, задето се осмелява да изказва предположенията си пред чужди хора. Монреале сигурно знаеше по-добре от нея какво прави.

Абатът сгъна тънко парче плат до ножа и пръчката – тензук, донесен от манастирската кухня, от онези, които използваша, за да изцеждат прясното сирене.

– Свилата щеше да е по-подходяща – промърмори Монреале. – Но поне е неупотребяван.

„Свилата от паяци би била още по-подходяща“ – помисли си Фиамета, но потръпна при мисълта как предлага да иде и лично да събере такава, макар че в манастира имаше достатъчно запустели къшета, където можеха да се намерят паяци. Много запустели къшета.

– Ще бъде заклинание за дълбок сън – обясни Монреале, – същото основно заклинание, което използват нашите лечители, когато пациентите им се страхуват от някоя лека операция. Достатъчно силно е, но трябва да се помъчим да го подсилим допълнително, така че да надвие двама души едновременно, още повече, че никой от двамата няма да ни сътрудничи доброволно, а единият е напълно способен да ни се противопостави с всички сили. А може и да е разставил защитни заклинания...

„Защо да не ги задействаме едно след друго? Вители пръв, разбира се.“

– Най-голямото ми притеснение – продължи да мърмори Монреале – е относно чистотата на това заклинание, или иначе казано, относно духовната му доброкачественост. Която е доста съмнителна.

– Какво – рече Фиамета, – защо? То няма да ги убие – освен ако някой от тях не се е надвесил през балкон, когато го удари – няма да ги нарани даже. Просто ще заспят. Какво може да е по-чисто от едно лечителско заклинание?

Монреале сви устни.

– Но накрая – ако спечелим – и двамата рано или късно ще изгорят на кладата. Едва ли може да се нарече безвредно като намерение, макар и да е законно като средство.

– Ако те спечелят, смятате ли, че ще си направят труда да се притесняват кое е законно и кое – не?

– За да задържат заграбеното, ще трябва да обвият престъпленията си в някакъв плащ на обществена привидност. Очевидците на обратното ще... ще си имат много сериозни неприятности.

– Което включва и мен – каза Фиамета и потръпна.

– Което вече включва достатъчно хора, за да вещае истинско клане – въздъхна Монреале. – Е, аз съм готов. Докато лейтенантът съобщи, че хората му са в бойна готовност, предлагам да успокоим умовете си с молитва.

„Това и аз можех да го предскажа.“ Но Фиамета коленичи пред разпятието в кабинета на Монреале без възражения. Не й липсваха неща, за които да се моли. Споходи я тъжната мисъл за всичките молитви, които бе изхабила в миналото за дребните си желания... дантелено боне, сребърна гривна като на Маделена, кон... съпруг. И все пак, по един изнедадващ начин, всичките й желания се бяха изпълнили – бонето и гривната от папа, белият кон... Тур? Каква беше тази странна девическа сила, която караше суровия свят да изпълнява желанията й? „О, как ми се

иска всичко да е приключило.“

След известно време най-висшият оцелял офицер на Сандрино дойде за кратък разговор с Монреале. Очите му проблясваха сурово в сянката на стоманения шлем. Очуканият му нагръдник беше с мътен оловносив цвят. Повече решителност, отколкото ентузиазъм стягаше челостта му, но може би тя беше по-държеливото чувство, когато си подобстрел. Предложението на десетгодишния дук лично да поведе войската било отклонено тактично, докладва лейтенантът, но гръбнакът му сякаш се вдърви при спомена за това. Монреале го благослови и го отпрати с плесване по ризницата, което отекна глухо в кабинета.

После Монреале заведе Перото, Амброзио и Фиамета в работната си стая. Приорът ги последва в ролята на свидетел. Той беше по-скоро администратор, отколкото магьосник или лечител, или, както подозираше Фиамета, дори монах, но затова пък беше действал като практичната дясна ръка на Монреале по време на цялата криза, грижейки се за хората и настаняването и изхранването им.

Монреале подреди братята прави около масата, върху която бяха приготвени нещата за заклинанието, наведе глава за още една, слава Богу, кратка молитва, после протегна дясната си ръка към Амброзио и лявата към Перото.

– Братя, дарете ми силата си.

Фиамета пристъпи към четвъртата страна на масата.

– Отче, с удоволствие бих ви дарила и моята.

Монреале се навъси.

– Не... не. Не искам да те излагам на опасността от откат, ако усилията ни се провалят.

– Малкото сила, която ще добавя, може да се окаже пращинката, която да наклони везните към успеха. А и въпросната пращинка не е чак толкова малка, между другото!

Монреале се усмихна тъжно, макар че брат Перото се намръщи с възмущение.

– Ти си добро момиче, Фиамета – каза Монреале. – Но все пак не. Моля те да не отвлечаш повече вниманието ми.

Вдигна ръка да спре възраженията ѝ и тя ги преглътна през стегнатото си гърло. Отстъпи от масата и застана до приора, като склочи ръце зад гърба си.

– Амброзио, Перото, хванете се за ръце – каза Монреале и двамата затвориха кръга. Монреале стисна още по-здраво ръцете им. – Първият удар ще изисква цялата мощ на сърцата ни, ако искаме да надвием

съпротивата на Спренгер. – Той сведе поглед към символите на масата – ножа и пръчката – и започна да припява с ниския, монотонен глас на лечител.

Фиамета чувстваше как силата нараства, сякаш някаква невидима сфера се събира над масата. Контролът на Монреале изглеждаше изключително прецизен, точен, дори педантичен в сравнение с шеметните, помитащи жестове на папа. „Монреале не пропилява и трошица.“ И все пак... пестеливостта му губеше време и отслабваше вниманието, както се стори на Фиамета. „Изобилието може да си позволи да бъде дръзко.“

Сферата започна да свети с искрящ бял огън, който трептеше на вълни както по повърхността, така и в недрата ѝ. Силата нарастваше все повече и повече. Виж, това си беше чиста загуба. Папа винаги беше твърдял, че правилно изработеното заклинание не трябва нито да се вижда, нито да се усеща топлината му. Може би се дължеше на някакво неизбежно триене заради необходимостта да се тегли от силата на Амброзио и Перото. Фиамета затаи дъх. „О, ударете сега, или Вители ще ви усети и нама да го сварите неподготвен!“

Но Монреале все така задържаеше удара и трупаше сила. Дантелена-та сфера хвърли монашески сенки по стените. После светлината се заизлива като вода в ножа и пръчката, докато не ги изпълни докрай. Острието на ножа грееше като луна. Тензухът се вдигна безшумно, заплува към двата светещи предмета и нежно се спусна отгоре им.

Монреале отвори очи и прошепна последната сричка на заклинанието. Амброзио се ухили тържествуващо, дори и очите на вечно намусения Перото засвяткаха. Монреале вдиша усмихнат и понечи да каже нещо.

Сухата върбова пръчка избухна в пламъци, които плъзнаха по тензуха и го погълнаха в разпадащ се мрак. Бял огън е червени отсенки изригна към лицето на Монреале като подпален барут. Чертите му, осветени изотдолу, се изкривиха. Червени и зелени образи се завихриха пред очите на Фиамета и тя замижа напразно пред яркия им блясък, а ръцете ѝ литнаха към устата да затиснат напирания писък.

Очите на Монреале се подбелиха и той се строполи. Никой не му се притече на помощ, защото Амброзио стискаше с ръце очите си, а Перото залиташе безпомощно. Докато падаше, Монреале удари челото си в ръба на масата. Лицата и на тримата бяха обгорени.

Фиамета и приорът се сблъскаха в стремежа си да заобиколят масата по-бързо. Приорът коленичи до кървящата глава на Монреале и понечи да го докосне, но се поколеба, явно се боеше да не прекъсне

някоя все още действаща магия. Но не беше останало нищо, което да прекъсне. Фиамета го усещаше ясно. С кръга и със заклинанието беше свършено.

– Отче? Отче! – извика паникьосано приорът. Лицето на Монреале беше мъртвешки бледо, нашарено от червени петна. От опърлените му вежди се носеше силен дъх на изгоряло. Преодолял колебанието си, приорът притисна ухо до гърдите на Монреале.

– Нищо не чувам...

Фиамета изтича до шкафа, грабна парче счупено огледало и го бутна под носа на абата.

– Замъглява се. Диша...

Перото изпъшка. Амброзио лежеше безжизнен като абата.

– Какво стана? – попита приорът. – Вители ли отвърна на удара им?

– Да, но... ответният удар на Вители можеше да бъде овладян. Би трябвало да бъде овладян. Всичко стана заради излишеството от топлина и сухата като прахан върбова пръчка. Абат Монреале допусна да се събере твърде много топлина.

Приорът се намръщи при тази критика и отри кръвта от надигащата се цицина върху челото на Монреале. После опипа черепа му.

– Не е счупен, струва ми се. Скоро трябва да се свести.

„Едва ли.“ Не само ударът по главата обезсилваше Монреале, а и заклинанието, обърнато срещу източника си – тя не беше сигурна как точно го е постигнал Вители, но почти виждаше една тъмна ръка да притиска лицето на Монреале, така както човек задържа врага си под водата. Странно. Тя разтърси глава. Напоследък ѝ се бе събрала прекалено много магия и сетивата ѝ сякаш бяха придобили една почти болезнена, нова чувствителност. Може би Амброзио щеше да успее да вдигне ръката на заклинанието, когато се свести. Ако се свестеше.

Брат Перото седна без чужда помощ. Брат Амброзио най-после отвори очи, но беше замаян и отнесен. След като се огледа сащисано за последен път, приорът изтича да доведе главния лечител брат Марио. Лечителят нареди на няколко монаси да пренесат поразените мъже в леглата им. Фиамета чакаше Марио да я попита какво е станало, но той не го направи, така че тя се опита да му обясни.

– Ти! – Перото, подрепян от двама монаси, се обърна към нея. – Ти развали заклинанието. Не ти е мястото тук!

– Аз? Абат Монреале ми нареди да присъствам! – сопна му се Фиамета.

– Нечиста... – простена Перото.

Фиамета го изгледа възмутено.

– Как смееш! Аз съм девица! – „И толкова по-жалко.“ И обречена да си остане такава, предвид спасителната операция, на която можеше да се надява Тур при така стеклите се обстоятелства. Поне докато лозимонските войници не превземеха манастира. Трябваше ли да се самоубие преди падането на „Свети Джеронимо“? Но това също влечеше след себе си вечно проклятие. Сърцето ѝ гореше от ярост и бяс. Защо трябваше тя да умира и да бъде прокълната заради мъжки престъпления? По-скоро би се борила със зъби и нокти, за да избегне мрачната съдба на жените и сирачетата.

Приорът я хвана за лакътя и я побутна към галерията покрай правоъгълния вътрешен двор.

– Той не искаше да те обиди. Но все пак не е редно да бъдеш в тази част на сградата. Върни се при жените и остани там, Фиамета.

– Докога? Докато лозимонците превземат стените?

– Ако абатът не се свести скоро след този удар... – Приорът облиза сухите си устни.

– Направено му е заклинание. Няма да се свести, докато заклинанието не се вдигне. Все има начин да се определи как да бъде вдигнато. Вители работи при същото неблагоприятно разстояние като нас.

– Ще се погрижа лечителите да направят, каквото могат.

– Трябва ни нещо много повече от лечител!

– Каквото и да си говорим, останали са ни само лечителите, освен ако Амброзио не дойде на себе си.

– И какво ще правите, ако никой от двамата не се оправи скоро?

Раменете на приора се изгръбиха, сякаш цялата тежест на абатските отговорности се бе стоварила внезапно върху тях.

– Ами... ще изчакам да мине нощта. Може би утрото ще ми бъде по-добър съветник. Но ако пратениците на Феранте дойдат отново... може би ще е по-добре да се предадем при техните условия. Преди да е станало твърде късно.

– Да се предадете на Феранте? Мислите, че ще спази собствените си условия за повече от пет секунди? – извика Фиамета.

Приорът сви безсилно юмруци.

– Върви при жените, Фиамета! Не разбираш основния принцип на мъжките дела!

– Какъв основен принцип? Спасявай собствената си кожа, пък нека дяволът вземе тези най-отзад? Разбирам го много добре, благодаря!

– Върви по...! – ревна приорът, после сниши глас и изсъска през

зъби: – Върви при жените! И си затваряй устата!

– Няма ли поне да ми позволите да се опитам да вдигна заклинанието за сън, ако лечителите се провалят? – отчаяно възкликна Фиамета.

– Перото е прав. Не ти е мястото тук. Тръгвай!

Още миг и щеше да я набие в безсилието си и да нарече това телесно наказание – Фиамета усещаше как идеята узрява в ума му. Озъби му се, обърна се и тръгна през двора. По-добре да си беше мълчала. По-добре да беше настояла на своето. По-добре да беше... по-добре да беше...

В женското отделение две деца повръщаха, три ревяха, а разгорещеният спор между две майки коя да вземе последните чисти пелени се беше изродил в писъци и скубане. Фиамета избяга. Опитът ѝ да види абат Монреале в лечебницата беше отклонен сурово от брат Марио. Един монтефолиански войник в трапезарията се опита да я стисне за гърдите, докато минаваше покрай него, и прошепна мръснишка шега в ухото ѝ, когато тя ужасено се отдръпна. Старата жена от градския съвет, която отговаряше за кухнята, с боне и дълга престилка, фрасна войника по ухото и го сгълча, че щяла да каже на майка му. Той се отдръпна и се ухили, а Фиамета се гмурна в хаотичното, ревящо и повръщащо убежище на женската спалня.

Хвърли се на своята купчина слама и зарови лице в нея, скърцайки със зъби срещу напирашите сълзи. Някаква клечка я бодеше във врата, а една блъха скочи на ръкава ѝ и оттам в косата ѝ, преди да успее да я смачка. Тя се обърна и младата жена до нея я сръга с лакът.

– Стой си в твоята половина, чернилко мавърска! – Думите ѝ бяха ядни, но бледото ѝ лице беше набраздено от потиснати мъка и страх. Бе изнервена, както и всички други, от чакането да я убият.

Фиамета едва не ѝ подпали косата с една дума. Стисна устни пред жегата, извираща от езика ѝ, и се сви. Трепереше. „В практикуването на магията – беше казал Монреале – ще бъдеш изложена на изкушения, непознати за невежите.“ Наистина. Но какво да се каже тогава за заклинанието, вложено в сребърния колан-змия, все още скрит под кадифения ѝ корсаж? Ефектът му далеч не се беше оказал приятен, макар и да не беше съвсем смъртоносен. Беше ли си позволил нейният папа да омърси душата си с малко грях като цена за магията си? Ако той го бе направил, защо и тя да не може?

„Света Майко, пази ме от прегрешения.“ По нареждане на Монреале, Фиамета се беше молила на Девата за търпение, беше коленичила на пода на параклиса, беше разстлала внимателно полите около себе си и

се бе взираше тържествено във ведрото бяло мраморно лице на статуята, прегърнала Младенеца. Търпението явно беше още една от типично женските добродетели, защото не помнеше да го е забелязвала у баща си. Погледът ѝ падна върху същите тези кадифени поли, мръсни и окъсани, които стискаше едно в юмука си. „Света Майко... мамо, каква си била?“

Тази червена рокля беше по-малко избеляла от накъсаните спомени, които Фиамета пазеше за жената, носила я първа. Майка ѝ беше умряла, когато Фиамета бе на осем годинки, в Рим, от треската, отнесла толкова много хора. Лоша година, а през август беше станало най-лошо – онези времена бяха истинско изпитание за тях, защото папа беше затворен в замъка „Свети Анджело“, обвинен в онези смъртно опасни неща... Фиамета не помнеше нищо за смъртта на майка си. Сигурно някой друг се беше грижил за нея вместо болната жена. Пазеше само неяния спомен как върви след евтиния ковчег по нажежени, задушни, вонливи улици, облечена в твърди и неудобни дрехи и хванала нечия голяма женска ръка.

Не ѝ даваше мира, че си спомня толкова малко от Рим. Виж, Венеция си представяше ясно, дори помнеше как папа я бе завел там, чучнала върху самара на товарния кон. Вълнението на пътуването, чудесата, блясъкът и самодоволството на града... но мама я нямаше във Венеция. Фиамета бе гледала от прозореца си на втория етаж как маври с ярки тюрбани се возят на гондолите си по канала, а веднъж бе видяла дори плаващия антураж на един етиопски посланик. Но всичко това сякаш нямаше никаква връзка с мама – стройната тъмнокожа магьосница от Бриндизи... Фиамета беше свикнала да мисли за баща си като за силния в семейството, но майка ѝ също беше била магьосница. Фиамета опипа издутината на колана-змия. Сребърната изработка беше на папа, но оригиналното заклинание?... „На мама ли е било? Да...“ Наистина ли? Тъмнокожата жена се усмихна на Фиамета над рамото на благата бяла статуя.

„Мамо, защо си се отказала от силата си, за да ожениш за папа?“

„Замених я за теб, любов моя, и нито за миг не съжалих за сделката. Магията е сила, но децата са самият живот, без който няма нито магия, нито добро...“

„Татко съжالياваше, че не съм се родила момче. А ти?“

„Не, никога. Не се страхувай, Фиамета. При жените силата идва в пълната си мяра късно. Трябва да изживееш пътя си към нея, да растеш и да сбереш още живот... тогава всичко, което беше мое, ще бъде твое,

в ядката.“

Не. Не цялата сила е идвала от папа, защото той бе обикалял около тази ядка, сякаш завъртян в края на здрава сребърна нишка. Докато смъртта не я бе скъсала. Спокойният унес на Фиамета бе пометен от вълни на паника. „Но аз се нуждая от сила сега. От сила, не от търпение. Мамо! Света Майко...“

Двете лица – хладният бял мрамор и меката кафява усмихната плът – се сляха в едно като в някакво сестринство на майките. „Ти си моето златно дете...“

Фиамета се събуди рязко от писъка на някакво пеленаче, потресена от отлитания сън, потна и недоволна от непоносимата врява. Пискливата глъч в това претъпкано помещение със сигурност щеше да я подлуди. Светлината на залязващото слънце си прорязваше път през тесните прозорци на западната стена. Фиамета стана от сламеника и отиде до клозета, който вонеше непоносимо. Дори и там не остана сама – имаше още две жени. Тя погледна към тъмните квадрати на прозорците, изкопани високо в стената за проветряване, точно под стрехите, и ѝ се прииска да бяха по-големи. Двете жени излязоха. Нов спор на висок глас гръмна в спалното. Замаяна от напрежение, Фиамета се повдигна на пръсти, запъна лакти върху мръсния ръб и се измъкна до кръста през един от прозорците.

Стрехите на покрива висяха над малките прозорчета като шатра и ги скриваха от поглед отвън. Дебели греди образуваха поредица от триъгълници. Далеч под носа на Фиамета външната манастирска стена се срещаше със земята – обрасла с тръни, камениста и пуста. Фиамета с мъка провря хълбоците си през тесния прозорец и се просна върху две от гредите. Беше тясно и опасно, но дали не можеше да се използва като скривалище, в случай че лозимонците превземеха манастира? Може би, поне докато гредите не изгоряха и покривът не се срутеше.

Но поне беше сама и влудяващата врява на женското спално помещение бе отслабнала до неясен звуков фон. Най-после си позволи да заплаче, макар и тихичко, да не би някой да я чуе. Сълзите ѝ се откъсваха и падаха в залязващата светлина като стопено злато в работилницата на папа, което капе в купа студена вода и се превръща в мънички кръгли мъниста. Капчиците вдигаха малки облачета прах далеч под нея. Сълзите се превръщаха в перли, после, с падането на мрака изчезнаха в сенките. Главата, гърдите и коремът я боляха от онези, които не беше доизплакала.

Упованията ѝ я бяха предали до едно. Вратата ѝ бе станала за

посмешише под ударите на заредилите се провали – папа, Монреале, Тур... бедният Тур. Въвлечен напълно неподготвен във всичко това. Едва ли беше негова вината... Голям паяк, който плетеше паяжината си в един триъгълник западно от Фиамета, падна, проточвайки нишка от свила, и за миг се залюля на нея, преди да се изкатери обратно, и Фиамета потръпна от приликата му с обесен човек. Рус млад мъж, целият само сини очи, безпомощност и невървеж в любовта...

„Можех да донеса един такъв паяк на абат Монреале – реши Фиамета. – Какво, като трябваше да го докосна.“ Ако само беше настояла. Може би това щеше да промени изхода от заклинанието.

Паякът клечеше в паяжината си, която леко се полюляваше. После се стопи в черна точка в събиращите се сенки.

„Аз съм само едно недорасло момиче. Би трябвало някой да ме спаси. Не би трябвало сама да трябва да се спасявам.

Или да ги спасявам тях.“

Не би могла да направи нищо, затворена сред каменните зидове на този манастир. Майстор магьосник или недорасло момиче, при всички случаи човек трябваше да се приближи до целта си. Да поеме риска. Да рискува... какво? Смърт? Този риск го поемаше със самото си оставане тук. Мъчения? Същото.

Вечни мъки в ада?

Това явно не беше спряло Феранте, нито бе забавило Витети. Нито техните развилнели се наемни убийци.

„Бих се сражавала със стомана срещу тези негодници, ако бях мъж.“ Ако беше мъж, някой свещеник щеше да напръска меч а й със светена вода и да я обяви за опростена още преди да са изстинали телата на убитите от нея. Но не беше мъж и се съмняваше, че би оцеляла и десет стъпки с меч в ръка. „Може и да не съм мъж, но съм истински маг.“ И ако Бог искаше да я осъди на вечни мъки, задето използва едничката сила, която Той й е дал, така да е.

Стомахът й се загърчи в пламъци на решителност. Тя протегна ръка и стисна в шепа смътния паешки силует пред носа си. Животинката се загърчи, гъделичкайки дланта й. За едно заклинание се изискваше повече от напън на волята. Необходими бяха фокус и натрупване на сила вътре в постройка от символи.

– Bene¹³ – прошепна тя на паяка, – Forte¹⁴. – Макар че едва можеше

---

13. Добре. – Бел.пр.

14. Силно. – Бел.пр.

да го види, Фиамета стисна коремчето му. Тънка сребърна нишка се запреде откъм ръката ѝ и се уви около една греда. Тя изрита увилите се около краката ѝ поли и се спусна по паешката нишка към твърдата като желязо земя. Ръката ѝ за малко не изскочи от рамото, когато нишката се опъна докрай. Завъртя се веднъж, два пъти, краката ѝ се удариха в земята и тя залитна, загубила равновесие.

Ако беше скочила от такава височина, щеше да си счупи и двата крака. Импровизираното ѝ заклинание беше проработило. Отвори дясната си ръка – в средата ѝ имаше лепкаво размазано петно.

„О! Съжалявам, паяче.“ Едва не я погълна вълна на гадене и тя бързо изтри ръката си в топлите грапави камъни на манастирския зид.

Замаяна от спускането и остатъчната топлина, която магията пращаше по нервите ѝ, Фиамета едва сега си даде сметка, че стои на открито в здрача до стената, лесна мишена за всеки лозимонски стрелец, достатъчно наблюдателен, за да забележи движението на забавеното ѝ падане. Паешката нишка, вече с изчерпана магия, се бе пръснала на прах по вятъра – вече не можеше да се изкатери обратно по нея. Нито можеше да накара бедния смазан паяк да ѝ изпреде друга. Хвърли се по корем на земята, едва поемайки си дъх. „О, Господи! Разгневих ли те вече с моята гордост? Света Майко!“ Но никакви стрели не изсвистяха злобно над главата ѝ, нито я засипаха викове. Само първите изкряквания на жабите и последните трели на птиците се носеха в захладняващата тъмнина. Фиамета изчака няколко минути, вцепенена от страх. Мракът се стъсти.

„Свърши се. Вече не можеш да се върнеш. Трябва да продължиш напред.“ Измъкна колана, скрит под корсажа ѝ, и го закопча на кръста си. Пое си дълбоко дъх, изправи се, вдигна полите си и затича към гората.

Под дърветата беше още по-тъмно, но затова пък опадалите листа, бурените и сухите вейки пукаха под краката ѝ. Тя стъпваше възможно най-леко. Ако успееше да се промъкне през лозимонската обсада и да стигне до пътя към града...

Не изпищя, когато тъмната фигура във войнишко кожено облекло скочи отгоре ѝ. Не е като да не беше очаквала нещо подобно. Въпреки това гърлото ѝ се стегна, а сърцето ѝ се заблъска като лудо.

– Ха! – извика войникът. – Пипнах те!

– Не. Аз те пипнах – заяви тя, после млъкна сащисано. Дори и на слабата лунна светлина се виждаше ясно, че мъжът е плешив като яйце и гладко избръснат. Но под кожената жилетка носеше вълнена риза и

Фиамета подушваше излъчващата се от нея миризма на изсъхнала пот. – Ріго – ясно произнесе тя.

Ръкавите му избухнаха в пламъци, които се увиха около ръцете му като оранжеви цветя в мрака. В странно приповдигнато настроение, тя потъна сред лудо потрепващите сенки, докато той още крещеше и се търкаляше по земята. Дори не затича. Виковете му щяха да доведат още лозимонци – вече ги чуваше как кършат забързано хрсталака зад нея. Но не и след нея, помисли си тя. Не бяха много онези сред обикновените лозимонски войници, които биха сглупили дотам, че да преследват неизвестна магьосница в тъмното толкова бързо, че наистина да я хванат. Продължи да крачи, обзета от някаква отнесена отпадналост, подобна на онази, налягала я в редките случаи, когато бе прекалявала с неразредено вино. Не изпитваше страх и ѝ се спеше. Чувстваше пръстите си дебели като наденици, краката ѝ бяха като от дърво.

В гората на юг от манастира имаше стръмна просека, спускаща се досама езерото и пътя. Тя се запуска с подхлъзвания и препъвания по склона, хващаше се за грапавата кора на дърветата в почти напразни опити да намали скоростта си. Усещаше лепкавата кръв, но дланите ѝ сякаш бяха станали безчувствени към болката. На дъното на просеката едно почти пресъхнало поточе се процеждаше черно и тинесто покрай бледите петна на големи камъни. Тя заподскача от един на друг, като внимаваше да избягва хлъзгавите.

Застина, клекнала сред няколко повалени дървета и кръстосала белите си ръкави под гърдите, когато двама лозимонски войници изтърчаха покрай нея с извадени мечове – привлечени от виковете, които долиаха глухо откъм гората край манастира, те тичаха натам и не я забелязаха. Изглежда, бяха охранявали пътя, защото когато стигна до прашните коловози, които се точеха като смътна панделка в безлунния мрак, не видя никого. Езерото се стелеше край нея като платно от черна свила.

Фиамета се обърна на юг и тръгна към дома.

15.

След цяла вечност кънтежът на болката, заливаща тялото на Тур, утихна достатъчно, за да може да се опита да седне. Гледаният на север прозорец на килията не пропускаше пълзящо петно слънчева светлина, по което да бележи времето, но наситеносиният цвят на късчето небе, което можеше да види, му подсказваше, че следобедът преваля. Много внимателно Тур опипа подутите си устни, докосна разклатените си зъби и примижа. Беше цяло чудо, че не си е прехапал езика. Ребрата, гърбът и бъбреците го боляха от тежките ритници и почти заглушаваха протестите на вчерашната рана от меч, която отново се бе отворила. Червеното му кепе беше изчезнало, също и обувките. Плетеният му клин се беше скъсал и целият беше в бримки. Той опря гръб в стената и изпружи крака.

Господин Пиа седеше с кръстосани крака на един сламеник, покрит с одеяло. Клатеше се напред-назад и гризеше ъгъла на одеялото по същия разсеян начин, по който хората обикновено си гризат ноктите. Зачервените му очи бяха вперени немигащо в Тур. Коприненият му клин също беше надупчен и съсипан, забеляза Тур с чувство на мрачно съпричастие.

– Кой си ти? – изграчи кастеланът, без да отмества вбесяващия си поглед и без да спира да се клати.

– Казвам се Тур Окс – изломоти Тур през подпухналите си устни. – Брат съм на капитан Ури Окс. Дойдох да търся брат си, но Феранте вече го беше убил. – Разказът звучеше почти механично в собствените му уши, толкова често го беше повтарял.

– Брат на Ури? Наистина ли? – Погледът на Пиа се проясни малко. – Той споменаваше нещо, че имал брат... Умря пред очите ми.

– И той споменаваше понякога името ви, господин Пиа, в писмата си. – Тур сведе почтително глава. И двамата бяха били приближени на Сандрино, сигурно се бяха виждали ежедневно по работа.

– Ури беше добър човек – отбеляза Пиа, вперил очи някъде в далечината. – Понякога ми помагаше да ловя прилепи в пещерите западно от езерото. Не го беше страх от пещерите, след като е бил в мините, така казваше. – Поглади сребърната бродерия на туниката си, която, осъзна Тур, след като се вгледа по-внимателно, представляваше миниатюрни прилепи, наредени крило до крило и обрамчващи яката и маншетите.

Госпожа Пиа ли ги беше бродирала?

– О? – промълви Тур, спомнил си как споменаването на малките крилати същества беше възбудило Пиа предната вечер.

– В прилепа е истината, да знаеш. Умни създания. Мисля, че хората биха могли да летят, както летят прилепите, без пера, стига да изобретят криле, които са достатъчно леки и в същото време силни... Кожата беше твърде тежка дори за заякналите от меча и щита ръце на Ури. Следващия път ще пробвам с пергамент... Знаеш ли, че прилепите се хранят с блатните комари, които са истинска напаст за нас? Козинката им е много мека, като на къртица. И можеш да ги обучиш да не хапят ръката, която ги храни. За разлика от хората. – Кастеланът се замисли за миг, после продължи: – И като си помислиш, че хората имат наглостта да ги наричат зли само защото летят през нощта, когато хората убиват посред бял ден... лицемери с лицемери!

– И те са Божии създания, сигурен съм – внимателно рече Тур.

– А! Колко е хубаво да намериш човек, който не страда от предразсъдъците на глупави суеверия.

– Често съм виждал прилепи в старите миньорски шахти. Също толкова безвредни са като гномовете.

– Ти си миньор, а? Така казваше и Ури. И теб ли не те е страх от тъмното? Браво. – Кастеланът се ободри. Дружеските му чувства към прилепите биха изглеждали по-скоро резултат на ентузиазъм, отколкото на лудост, ако не беше странният блясък, който светваше в очите му, заговореше ли за тях.

– Аз... днес видях госпожа Пиа – подхвърли Тур още по-предпазливо. – Изглеждаше добре. Не се отделя от дукесата и лейди Джулия. Много храбра жена. Феранте ги държи и трите в северната кула при портата.

– В моите покои – каза Пиа. – Ах. – Напрегна се, запримигва да прогони сълзите и загриза пръстите си, взрян невидящо в стената.

Тур стисна ръце. Луд или не, кастеланът на два пъти беше бягал от килията.

– Брат ми – започна Тур, после спря, стреснат от скърцането на кожа и наполовина потиснато оригване. Един лозимонски страж седеше на пейка току пред килията, наблюдаваше ги и слушаше. Лявата му ръка беше превързана, а по лицето му имаше едноседмични синини, но на колана му висеше къс меч. Тур стисна устни. Какво пък, нека слуша. – Тялото на брат ми лежи в една стая точно под тази килия – продължи по-високо той. – Феранте и Вители го използват за някакви ужасни

некромантски ритуали. Магия толкова черна, че да те обрече на вечни мъки в пламъците на ада. – И още по-високо: – Да, достатъчно черна, та да обрече и онези, дето им помагат! – Не можеше да види добре на слабата светлина, но му се стори, че превързаният страж потръпна. – Откраднаха са и трупа на Просперо Бенефорте, магьосника. Искат да оковат духа му към един пръстен, който Феранте да използва.

– А – рече отнесено Пиа, – виждал съм я тази стая. Значи това са намислили.

– Всички ще горите в ада! – извика Тур на стража, после се сви към стената и се закашля. Без съмнение изглеждаше не по-малко луд от кастелана. Сниши гласа си до шепот: – Господин Пиа, помогнете ми! Те държат духа на Ури чрез тялото му и искат да му навлекат Божието проклятие. Той е затворник и го грози голяма опасност дори и в смъртта. Трябва да... да го освободя по някакъв начин. И майстор Бенефорте също.

– А – рече кастеланът и вдигна вежди. – Свободен. Точно в това е номерът, нали?

Тур млъкна объркан. Кастеланът изгърби едното си рамо, извърна се на сламеника си и отново почна да гризе одеялото и да се вира в празното пространство. „Той е луд. Безсмислено е.“ Тур въздъхна. После добави предпазливо:

– Младият Асканио... дук Асканио е на сигурно място при абат Монреале в „Свети Джеронимо“, но манастирът е обсаден от лозимонците. – Пиа не реагира на думите му. – Абат Монреале хвърли заклинание върху няколко прилепа, които трябваше да му послужат за шпиони, но не знам дали са идвали насам.

– А! – възкликна кастеланът. – Те са добри и нежни създания, нали виждаш, щом служат на светия абат. Монреале знае. – Пиа закима вещо и продължи да гризе вълната. Тур се облегна на камъка и отново потъна в пулсиращата болка, обзет от отчаяние.

Разсъни го шум от стъпки и гласове откъм коридора. Двама едри лозимонци изникнаха пред вратата, последвани от месер Вители в червената си роба. Вители държеше зелено стъклено шишенце, увито в плетена слама. Дребният мъж се втренчи през решетките към Тур, прозина се и засмука долната си устна.

– Действай – нареди той и отстъпи да направи място на сержанта, който отключи вратата. Сержантът, държейки под око кастелана, изчака предпазливо двамата войници да влязат в килията. Пиа дори не вдигна поглед при това нахлуване в територията му.

Единият от войниците мина зад Тур и изви ръцете му зад гърба. Вители се облегна на стената и се прозина така, че челюстите му изпукаха, после докосна нещо под робата си и разтърси глава като отърсващо се от вода куче.

– Проклет човек – промърмори той и видиша дълбоко.

Тур настръхна – тъмната аура на Вители причини смущения в нещо много по-неуловимо от онова, което възприемаха сетивата му. Нямаше нито топлина, нито блясък, звук или мирис, и в същото време сякаш аромат на магия се разплиска по корема на Тур, без преди това да е минал през ноздрите му. Вители поддържаше някакво заклинание, без да е вложено, удържано или поддържано от предмети-символи, а контролирано от собствените му мисли, заклинание мощно и потискащо. И въпреки това беше в състояние да ходи и да говори, гладко и спокойно. Впечатлението избледня миг след като Тур го бе уловил и остави след себе си само световъртеж, подобен на халюцинация. Може пък да беше поредният закъснял ефект от побоя. Той стисна здраво клепачи, примига бързо и тъмната аура се сви и остана да витае само в черните очи на Вители.

Мъжът зад Тур сграбчи русата му коса и изви главата му назад, а вторият пристъпи напред, напъха някаква пръчка между зъбите му и го стисна за ноздрите. Вители махна запушалката на шишенцето и изля съдържанието му в изранената уста на Тур. Беше сладко вино с кисел привкус. Тур се задави, понечи да изплюе течността, изви гръб, стомахът му се надигна... И преглътна.

– Добре. – Вители отстъпи и обърна празното шишенце с дъното нагоре. Една последна капка са залюля на ръба на гърлото и падна като звезда от кръв на пода на килията. – Това би трябвало да свърши работа дори и при толкова едър човек. Върнете се след половин час и го отнесете долу.

После всички излязоха от килията и заключиха. Провлачените им стъпки заглъхнаха по коридора. Пред килията остана само стражът на пейката. Главата на Тур се люшна неудържимо и издрънча върху студения камък. Каstellанът вдигна лице и се изкиска. Кикотенето му премина в дюдюкане, после в пронизителни викове. Той скочи на крака.

– В прилепа е истината! – кресна той, грабна кофата с нечистотии от ъгъла и заскача из тясната килия. С лукава усмивка спря до вратата, махна рязко капака на кофата и лисна вонящата урина върху стреснатия войник.

Стражът скочи с гневен крясък от пейката, но за нещастие по-скоро

налетя на зловонната баня, отколкото да я избегне. Кастанеланът се облегна на решетките, размахвайки ръце, после затанцува назад, когато войникът изтегли меча си и се хвърли към него. Пиа скочи върху ръката с меча и измъкна оръжието, после го заразмахва над главата си – когато острието се удряше в тавана, изскачаха искри. Като псуваше и викаше на сержанта да му даде ключа и как щял да убие лудия, пък каквото ще да става, стражът хукна по коридора, като изтупваше отвратено туниката си и само дето не плачеше с глас.

– Бързо. – Пиа хвърли меча и се обърна към замаяния Тур, който бе наблюдавал цялото представление, свит на безчувствена топка в ъгъла. Странни шарки, като мокра коприна, се вихреха и трептяха пред очите му. Пиа навря кофата под носа на Тур, изви главата му назад, сграбчил косата му в шепа, доста по-грубо от лозимонския войник, и пхна дебелиите си мръсни пръсти в гърлото на Тур. За всеки случай натисна корема му с коляно.

– Точно така, момче, нека излезе всичкото – мърмореше той окуражително, докато Тур повръщаше в смрадливата кофа. Тур не се нуждаеше от повторен стимул, за да изпразни стомаха си до дъно. Сладкото вино, жлъчка и отровно кисел привкус от опиата изпълниха устата му и той заплю неистово, с насълзени очи и течаш нос. Пиа извърна глава и се заслуша, после грабна кофата и ливна, доста точно и чисто, новото й отвратително съдържание през решетките на прозореца.

– Чуй ме! – Пиа отново дръпна Тур за косата. – Лежи неподвижно! Преструвай се, че още ти действа. Трябва да си отпуснат като плужек, не викай дори да ти мушкат месата с желязна игла и те сами ще те изнесат оттук. После продължавай да се преструваш, докато не ти викна да станеш и да се биеш! Чу ли? Разбираш ли какво ти казвам? – Зачервените му очи гледаха яростно. Тур кимна замаяно. Никак не му беше трудно да се преструва на припаднал – мозъкът му беше обвит в тъмна мъгла. Вцепенението поне приглушаваше болката от ожулванията и ритниците. Отри устни в ръкава си, с което предизвика още едно: – Лежи неподвижно!

После Пиа грабна меча от пода и заскача от стена към стена, като го размахваше и виеше. След секунда стражът и сержантът дойдоха.

– Глупак тъп, да се оставиш да те обезоръжи! – викна сержантът. – И как според теб да ти прибера сега меча от този побеснял ненормалник? А? Да го чакам да си пререже сам гърлото? Би трябвало да... – Дватаматата отскочиха, когато мечът издрънча по решетките. Желязото продължи да звънти слабо, дори след като той спря, килна лукаво глава

и се оплези на лозимонците. Стражът, окончателно побеснял, посегна към връзката ключове на сержанта, но началникът му го плесна по ръката.

– Безмозъчен глупак! Ще се погрижа да ти съдерат кожата от бой, ако не се подчиняваш на заповедите. Хей, ти! – Последното беше предназначено за Пиа, който, със страховит кикот, отиде с танцова стъпка до прозореца, промуши меча през решетките и го пусна.

Стражът изкрещя гневно и разтърси решетките, но сержантът го стисна здраво за китките.

– Мухльо! Върви да го прибереш. Хем ще се поизмиеш в езерото. Не че ще имаш друг избор, защото мечът е потънал най-малко на десет стъпки. И гледай да се върнеш преди да се е стъмнило!

– Ще го пипна аз него – озъби се нещастният страж, но бе прогонен от дъжда от зловни хули и обиди, излял се от устата на сержанта, който след това погледна към каstelана, поклати глава и се плъосна на пейката в примирено подчинение на собствената си заповед измъкващият се луд да не бъде оставян без постоянно наблюдение. Пиа, задъхан и потен, с разрошена сива коса, се хвърли на сламеника си и се втренчи в тавана с празни очи.

Двамата едри войници на Вители се появиха преди да се е върнал обезоръженият страж. Каstelанът не им обърна никакво внимание, когато застанаха до Тур. Единият изрита младежа в корема, не злонамерено, а просто за проба. Тур не можа да се сдържи и се сви на две, но се постара очите му да се подбелят убедително и се отпусна безжизнено. Не беше толкова трудно. Да се опита да стане – това би било трудно.

Падаше нощ. Светлината от прозореца приличаше на странно розово-оранжево отражение. Сержантът държеше високо лампата си – тя приличаше на призрачно златисто животинско око в съгъстващите се сенки. Единият лозимонец хвана Тур за раменете, другият – за краката. Хубаво беше да те носят. Чувстваше се като потопен под вода, всеки дъх изискваше усилие. Докато го вдигаха, Тур остави прибулените си очи да се плъзнат по каstelана, който отвърна безизразно на погледа му, докато пръстите му потропваха в странен, несвързан ритъм по каменния под, също толкова безформено натрапчив като гризането на одеялото.

„Защо се водя по акъла на един луд? Ако въобще му е останал акъл?“ Но ето че го изнасяха от килията, точно както беше казал Пиа. Понесоха го грубо надолу по тясното каменно стълбище в непрогледния мрак на познатото му подниво с четирите врати. Едва ли можеше да се надява, че просто ще го заключат при буретата с вино... не. Внесоха го

през вратата на магьосническата работилница.

– Оставете го там – нареди Вители и махна към средата на стаята. Лозимонците го стовариха на пода.

– Нещо друго ще има ли, месер? – попита един от войниците с предпазлива почтителност.

– Не. Тръгвайте си.

Не се наложи да ги подканя. Тежките им ботуши затопуркаха по стълбите в двоен ритъм.

Тур лежеше проснат с лице, притиснато в пода. Леко отвори едното си око. Вители беше с гръб към него и палеше още свещи, които да добавят светлината си към яркия блясък на вече запалените. Дребният мъж беше сменил червената си роба с дреха от черно кадифе. Златна бродерия лъщеше тук-там сред диплите ѝ. Символи? Магически или просто за украса?

Влезе Феранте, размахал малка кожена торба по начин, който подсказваше, че този път съдържанието ѝ не се числи към дивия животински свят. Раната на врата му беше почистена и защитена с тънки копринени конци. Беше с чиста риза без кървави петна, но отгоре ѝ отново беше облякъл ризницата си, на кръста му висеше познатият меч, а черните кожни панталони си бяха същите.

– Имаш ли всичко необходимо? – попита той Вители.

– Носите ли новия бронз?

– Да. – Феранте залюля торбата.

– Значи имаме всичко необходимо.

Феранте кимна, после се наведе да заключи вратата и прибра големия железен ключ в кесията, която висеше на колана му. Тур за малко да изпъшка на глас. Как, по дяволите, щеше да се измъкне оттук? „Преструвай се, докато не ти извикам да станеш и да се биеш.“ Как, но дяволите, смяташе Пиа да влезе вътре?

– Почакайте – каза Вители, когато Феранте тръгна към сандъците с каменна сол. – Трябва да прехвърля това проклето некадърно заклинание за сън в нещо, което ще го задържи за известно време.

– Не можеш ли просто да го оставиш? Дори и свързано, то пак ще ти отклонява вниманието.

– Не и наполовина колкото би ме разсейвал Монреале, ако се съвземе достатъчно и се намеси в някой критичен момент. А и е по-лесно да го поддържаш, отколкото да го развалиш. Благоразумие. И търпение, милорд.

Феранте се намръщи, седна на ръба на масата и залюля крак.

Намръщи се разсеяно, свел поглед към малкото столче за крака, и го бутна встрани. След миг извади един сребърен пръстен от кесията на колана си и го заоглежда замислено. Дясната му ръка вече не беше превързана, осъзна Тур, макар че все още беше червена и изглеждаше недоизлекувана.

– Въпреки всичкия ти труд, Николо, Бенефорте с лекота освободи духа на този пръстен. С едно махване на ръката. И нито един от маймунджилъците ти с трупа и с пръстена след това не успя да върне силата в оковника.

– Да, казах ви, че трябва да открием скритите записки на Бенефорте върху оковната магия. Казвах го неведнъж.

– Аз пък си мисля, че склучих лоша сделка – тихо каза Феранте, – като продадох душата си в замяна на една толкова краткотрайна мощ. – Той стисна ръка около пръстена.

Вители, с гръб към Феранте, завъртя раздражено очи, после нагласи грижливо чертите си в нужната почтителност и се обърна.

– Вече говорихме за това, милорд. Новороденото беше болнаво. Майка му умираше. Самото то нямаше да преживее нощта. Бихте ли предпочели тази смърт да бе отишла на вятъра? Какво добро би произлязло от това? Пък и без това беше най-обикновено момиче.

Феранте рече хладно:

– Едва ли бих се оставил да ме убедиш, ако се касаеше за моя син и наследник, Николо, болнав или не. – Издиша шумно. – Повече не искам никакви болнави момичета. Ти си магьосник. Как да си осигурия здрав син следващия път, кажи?

Вители сви рамене.

– Казват, че от жената идва материята, а от мъжа – формата, която се носи от семето му. Всички неща се стремят към съвършената форма – мъжката, – така както металите в земята се стремят да се превърнат в злато. Но мнозина се провалят и така се получават женските.

– Да не би да казваш, че е трябвало да добавя повече форма? – Веждите на Феранте се вдигнаха. – Тя се чувстваше толкова зле. През цялото време повръщаше. Отвратително. Не ми даваше сърце да ѝ се натрапам. Пък и имаше предостатъчно жени в града.

– Не е била ваша вината, сигурен съм, милорд – успокоително рече Вители.

Феранте се намръщи.

– Е, следващия път не искам дете за невяста. Бледата и плашлива Джулия не става да ражда.

– С Джулия върви и цяло херцогство – остро каза Вители. – Дайте й малко време.

– Херцогството го държа и сега, по силата на оръжието, или поне ще го държа в най-скоро време – сви рамене Феранте. – Нима се нуждая от друго право? А и кое друго право би свършило работа, ако не разполагам с армия?

– Вярно, милорд, но Сфорца направи и двете в Милано.

– И остави твърде много живи Висконтиевци, които сега обикалят половината дворове на Италия и се опитват да му подлеят вода. – Феранте обърна пръстена в ръката си, без да го поглежда, сякаш се чудеше дали и малкото късче метал не търси някакво подобно коварно отмъщение.

Вители замълча, после продължи лукаво:

– Дайте ми сребърния пръстен, милорд, и ще видя дали не може да се спаси нещо.

Феранте се усмихна криво и тихо, но твърдо каза:

– Не. Беше справедливо и правилно духът на мъртвата ми дъщеря да ми служи. На мен и на никой друг. Няма да допусна дете от моята кръв да служи на един прост милански... дилетант.

Вители сведе глава, челюстите му се стиснаха.

– Както желаете, милорд. Ще има и други възможности. По-добри. – Обърна се да разчисти място върху плота на другата маса, поръси го със сив прах, а после го избърса грижливо. След това подреди необходимите за заклинанието предмети – мъничък златен кръст с лицето надолу и парче тънка коприна. Чертите му се изостриха в съсредоточение и той започна да мърмори нещо. След няколко мига коприната се издигна във въздуха като главата на търсеща змия и леко се спусна върху кръста. Мърморенето му заглъхна. Той си пое дълбоко и решително дъх и се обърна към Феранте: – Готово. Ще държи Монреале за... достатъчно дълго.

– В такъв случай да запалят ли пещта? – попита Феранте.

– Не, аз ще го направя. Съблечете швейцарския шпионин. След миг ще ви помогна да вдигнете брат му.

Феранте му хвърли малката торба, която той хвана с една ръка. Малка бижутерска пещ стоеше върху каменни блокчета близо до прозореца. Вители вече я беше заредил с гориво. Сега се наведе към долния отвор и прошепна: „Pigo!“. Сини пламъци облизаха чамовите трески и въглищата, които се разгоряха бързо. Вители изсипа дрънчащото съдържание на кожената торбичка в нов глинен тигел, не по-голям от юмука

му и го пхна в пещта.

Тур изтърпя разсъбличането си, като застави мускулите си да останат напълно отпуснати, а дишането си – бавно като в много дълбок сън. Феранте действаше бързо и делово – беше ли практикувал върху труповете на бойното поле? – макар че не беше и останало кой знае колко за събличане, само разплетеният червен клин и сивата туника. Подът студенееше под голата кожа на Тур. Трепереха ли упоените хора? Това представление не можеше да продължава още дълго. Трябваше в най-скоро време да се събуди от привидния си сън и да удари, или в противен случай да умре. Или да удари и да умре. Един последен шанс. Предоставяше му се още един последен шанс да бъде герой като Ури...

Вители натисна няколко пъти духалата на пещта, после се обърна да помогне на Феранте и двамата извадиха вдървения сивкав труп на Ури от соленото му ложе и го положиха с лицето нагоре на пода близо до Тур. Няколко кристалчета каменна сол паднаха и отскочиха, разпръсквайки се по камъните с приглушен блясък. Феранте се върна да обърне Тур с лицето надолу. И къде, по дяволите, беше духът на майстор Бенефорте, докато ставаше всичко това? Само дето, ако Бенефорте наистина беше при дяволите, всичко това въобще нямаше да се случва. В миг на лудост Тур си пожела от все сърце майсторът наистина да е там. Този път никакъв пращен човек не се издигна от пода, за да му се притече на помощ.

– Поемете духалата – каза Вители на Феранте. Едва доловимото напрежение в гласа му подсказа ня Тур, че изработването на самото заклане ще започне всеки момент. Вители нареди три нови пръчки тебешир – зелена, черна и червена – като ветрило в лявата си ръка, пристъпи напред и клекна до Ури. Латинският му напев звучеше почти като молитва. Тур не вярваше да е молитва, поне не молитва към Бога. Вители извади глинен калъп на пръстен от робата си и го постави на пода между живия и мъртвия. Близо до главата на Тур остави нож с костена дръжка и дълго излъскано острие. От каква точно кост беше направена дръжката? Ставаше му все по-трудно да държи очите си разфокусирани и неподвижни, а Вители току поглеждаше към него...

Вители замърмори пак и се зае да чертае тебеширените си диаграми по пода около двамата братя. Тур се сети за котката и за петела. Подът бе добре изтъркан след предната нощ и то не, подозираше Тур, от някой слуга, освен ако Вители не държеше човек с отрязан език. Духалата пухтаха равномерно, дрезгавият глас на огъня бумтеше.

– По дяволите! – Феранте приклепна. Един прилеп беше влетял

през прозореца и обикаляше стаята в бързи, безшумни кръгове, както децата въртят вързана на конец играчка. Вители, зает с напева, който не можеше да прекъсне, изгледа кръвнишки както Феранте, така и прилепа. Феранте изтегли мечта си и замахна към летящата цел, но и трите пъти пропусна. Изруга и се хвърли след създаването.

Вители стигна до края на една строфа и си пое дъх, колкото да изръмжи:

– Това е най-обикновен прилеп. Оставете го, по дяволите! – После продължи с напева.

Феранте изкриви лице и спря за малко, но при следващата обиколка на прилепа мечът му отново литна нагоре. Не бе имал време да насочи добре удара, но този път извади късмет и събори нощната животинка на пода. Със счупено крило, прилепът запърха по камъните, размазвайки една от тебеширените линии на Вители.

Вители скръцна със зъби и прекрати монотонното си пеене. Думите му напомниха на Тур за маршируващи войници, които се блъсват един в друг, след като предводителят им е спрял без предупреждение. Вители разпери ръце и остави ужасното напрежение да се оттече, преди да помръдне.

– Непохватен... – извика той на Феранте. – Ще трябва да започнем отначало. Донесете гъба и изтрийте тези линии. – После с разкривено лице закрачи към ранения прилеп, настъпи го и го уби. Вдигна малкото трупче за едното крило, като го държеше далеч от робата си, и го метна през решетките на прозореца.

Феранте определено не остана доволен от тази безцеремонна заповед да се земе със слугинска работа, но се подчини със застинало лице. Навярно защото не се чувстваше в свои води сред цялата тази сложна магьосническа еквилибристика. Все пак си свърши работата добре и след няколко минути подът отново беше чист, сух и готов. Вители взе калъпа за пръстена и ножа и започна отначало.

Този път накара Феранте да застане в очертанията на диаграмите, близо до Тур, и едва тогава започна да ги чертае. Тур не изпускаше от полупритвореното си око ножа с костената дръжка. Трябваше да стигне до него преди Феранте, пък каквото ще да става. Отчаяно му се искаше да е в по-добра форма. Можеше и въобще да не успее да се изправи, та какво оставаше да се бие. Гнусните изпарения на магията тежаха в стаята така, че едва успяваше да си поеме дъх, сякаш тъмната аура на Вители се бе разпростряла до самите стени. Вители се появи в крайчеца на полезрението му, стиснал щипци, които държаха черешовочервената

глинена чашка, пълна с разтопен бронз. Пот се стичаше на лъскави ручейчета по лицето му. Когато излееше бронза, пръстенът щеше да се втвърди почти моментално... улавяйки в капан духа на Ури? Напевът се извиси до кресчендо. Кожените панталони на Феранте изскърцаха, когато коленичи зад Тур, чакайки знак да вдигне ножа. Тур трябваше да удари сега... дращещ звук и пухтене долетяха от прозореца, който гледаше към езерото. Доста шумно за прилеп...

– Стани и убий тия мръсници! – изрева Пиа.

Феранте се завъртя и изтегли меча си. „Стани“ не беше точната дума, защото Тур се хвърли напред в нещо, което приличаше повече на жабешки подскок, падна върху ножа и се претърколи. Костената дръжка, вече в ръката му, прати парализиращи вълни нагоре чак до рамото му – не беше съвсем болка, но разтърси нервите му неудържимо. Ръката му се отвори като при спазъм, ножът издрънча по пода и се търкулна някъде под краката на дървените магарета. Тебеширените линии изгориха кожата на Тур като бичове, когато падна върху тях. Мечът на Феранте изкара искри и остави бял белег по камъка там, където Тур беше лежал само допреди миг.

Вители се преви на две и започна да се дави. Щипците паднаха от ръката му. Глинената чашка се спуска и разтопеният бронз запръска по студения каменен под.

Кастеланът се провря през прозореца и се изправи, с развята коса и блеснали очи. Късият меч на стража бе в дясната му ръка, а в лявата стискаше железен прът от решетката на прозореца. Краката му бяха голи и космати. Зъбите му лъщяха оголени в зверска гримаса.

Протегнатата ръка на Тур най-послед докопа един от краката на дървеното магаре и той успя да се изправи. Коленете му се подгъваха, но някак успя да се задържи прав. Феранте понечи да се хвърли към Пиа, препъна се, пресичайки тебеширените линии, и възстанови равновесието си точно навреме, за да парира меча на кастелана със собственото си острие, после пое убийствения замах на желязната пръчка с вдигнатата си в последния момент ръка. Отстъпи назад, съвземайки се от шока на внезапното нападение. Да, Пиа беше войник и не отстъпваше по майсторство на Феранте. Но беше по-стар и по-дебел. Дробовете му вече свистяха като мехове.

Вители лежеше наполовина проснат, наполовина коленичил до тялото на Ури и правеше нещо с устата му. Тур се довлече до него, сграбчи го за кадифената дреха и го запрати към стената.

– И да спечеля, и да загубя, до брат ми няма да се докопаш! – Беше

предназначено да прозвучи като предизвикателен вик, но излезе от уста-та на Тур като задавено грачене. Той стисна вдървените глезени на Ури и го затегли към прозореца.

Погледна навън и изненада един гном, който тъкмо изтегляше последната пръчка от решетката в масивния камък – меко като лъжица от попара. Гномът му се ухили и се стопи след плячката си. Тур вдигна Ури и се изправи, ставите му скърцаха и пукаха като минни подпори. Нагласи брат си в дупката на малкия квадратен прозорец и се засили напред, сякаш буташе таран. Добре се беше насочил. Трупът излетя през тесния отвор, без да заседне, и се изви в дъга в нощния въздух. След миг отдолу долетя шумен плясък. Тур се изправи с мъка, стиснал с ръце перваза на прозореца, и се обърна да потърси враговете си.

Пиа още се биеше с Феранте, мечовете им дрънчаха като чукове на двойка обезумели ковачи. Тур, гол, както майка го е родила, нямаше нищо, с което да нападне човек с меч. А черният магьосник?

Вители беше вече на крака и бавно пристъпваше към Пиа, като си мърмореше нещо и жестикулираше трескаво. Тур сграбчи с една ръка изпречилия се пред погледа му железен свещник, а с другата помете закланателните предмети от масата – златното кръстче и парчето коприна. Вители изпищя, залитна и се обърна към Тур.

Тур замахна, събрал всички сили, за да уцели главата на Вители с този пръв шеметен удар – не мислеше, че ще има възможност да повтори. Вители се наведе, а Тур загуби равновесие и залитна. Обърна се точно навреме, за да види как Феранте пронизва Пиа в дясната ръка, с която кастеланът държеше меча, и го приковава към дъбовата врата. Пиа не извика. Феранте остави меча си да вибрира, потънал в плът и дървесина, улови късия меч на Пиа още преди да е паднал на пода и без да спира и за миг, се завъртя и се хвърли към Тур.

Тур отклони меча със свещника, после още веднъж. Феранте го притискаше и бързо го изтласкваше към пещта. Тур вече усещаше топлината по голия си задник. Направи крачка встрани, така че да е с гръб към прозореца, а не към пещта. Феранте се движеше плавно и уверено, сякаш проучваше Тур. Вители, който се примъкваше след Феранте, вдигна ръка към Тур и закрепя нещо на латински. Тъмната аура се завихри около главата му като циклон.

Тур не искаше да е тук, когато това заклинание, каквото и да бе то, го достигнеше. При следващия напад на Феранте той замахна със свещника, влагайки в удара цялата си останала сила, и избяга далеч встрани. Феранте все още се прикриваше с нож – не онзи с костената

дръжка, а друг, който незнайно как се беше появил в лявата му ръка. Тур се завъртя и се метна през прозореца след Ури. Този път не уцели толкова добре. Грапавият пясъчник ожули жестоко кожата по раменете и коленете му. Миг по-късно вече падаше в тъмния въздух. „Хората могат да летят като прилепите, без пера“ – каstellанът беше ли летял додолу? И къде, по дяволите, беше водата...

Плюсна се по корем. След задушавачата горещина в стаята студът го вцепени. Водата се затвори над главата му и спря дъха му. Той заплува нагоре през пътечката от гъделичкащи мехурчета и накрая напълни дробовете си с въздух. Студен, но чист. Почти физически усещаше как ледената вода отмива замайващото, отвратително вцепенение от мускулите му, докато най-последно не почувства крайниците си като свои. Раздвижи крака и се обърна, търсейки някакъв ориентир.

Нощта беше безлунна, звездите – полускрити зад лека мъгла. Поплътни мъгливи пипала се протягаха от повърхността на езерото и стесняваха още повече полезрението. На фона на някаква надвиснала черна маса Тур различи няколко мътни златни петънца светлина, скалната стена с прорязаните в нея прозорци и стената на замъка над нея. Трябваше да се махне оттук. Заплува колкото можеше по-безшумно в обратната посока, само очите и носът му бяха над повърхността на тъмната тиха вода. Блъсна се в понесен от водата дървесен ствол.

Не. Не беше ствол. Беше тялото на Ури. В разгара на трескавата битка Тур бе решил, че трупът ще потъне на дъното, далеч от ръцете на Вители, но ето че беше изплувал и се носеше по повърхността. Той се опита да го избута надолу, но трупът пак изскочи. Всеки лозимонец с лодка можеше да го прибере на сутринта и да го върне на Вители и тогава всичките му усилия щяха да се окажат напразни.

Не, не напразни. Не напразни. Но не и достатъчни. Беше си върнал Ури, но беше загубил Пиа. Каstellанът може и да беше луд, но беше умен и смел... както абат Монреале беше свят човек, дукеса Летиция – горда, Асканио – невинен, а Фиамета... Фиамета... и всички те, всички те бяха станали жертва на неимоверната суета на Феранте, на жаждата му за слава. Какво даваше на Феранте правото да прегазни живота на всичките тези хора по пътя си нагоре?

„Правото няма нищо общо с това. Той се бори за собственото си оцеляване. И колкото повече затъва в грях, толкова по-ожесточено ще се бори. Ще трябва да се бори.“ Така казваше разумът. Но разумът не му беше от помощ.

Тур се носеше по водата. Започна да трепери, когато студът

заизсмуква топлината от тялото му. Езерната вода поне не беше толкова убийствено студена, колкото водата в мината. Дали Ури щеше да се напои с вода и да започне да потъва или да се разлага? Тур зарита колебливо, бавно изтласквайки себе си и трупа на брат си напред. Вече не беше сигурен къде точно е брегът. Мъглата беше толкова гъста, че никой запалена от човек светлинка не можеше да я пробие. Но след известно време Тур постигна някакво ниво на равновесие, като риташе с крака достатъчно бързо, за да се топли, но и достатъчно бавно, за да не се задъхва. Чувстваше, че може да продължава така с часове. И после какво?

Когато най-после се блъсна в кея, не знаеше нито колко се е отдалечил, нито колко време е престоял във водата. Чувстваше се така, сякаш е преплувал половината разстояние до Цечино. Силуетът на някакъв град изникна от другата страна на стъпалата, доковете и осеяната с дребни камъчета брегова ивица. Камъните се впиха в босите му стъпала, когато се изправи подгизнал и водата вече не поддържаше теглото му. Остави Ури в езерото и го влачи, докдето можа, покрай брега, после го изтегли като риба на сушата. Беше хлъзгав почти като истинска риба. Тур се изправи, краката му трепереха, и се вгледа в тъмнината, прошарена туктам от бледия светлик, процеждащ се през затворените кепенци на къщите. Големи сгради, твърде големи за село. Някакво куче излая два пъти, после млъкна. Кой град беше това?

По дяволите! Не можеше да е друг освен Монтефолия. Все още беше в Монтефолия. В кръг ли беше плувал? Нищо чудно. Огледа бреговата ивица, като мислено набелязваше отправни знаци, които всъщност не можеше да види. Вдясно от него – хълмът със замъка, вляво – големите докове, по-ниските стени и в самия край високата външна градска стена, която се спускаше до самото пристанище. Пред него лежаха тесни, преплетени като лабиринт улички, тъмни и непознати. Е, напоследък се беше сблъсквал и с много по-непознати и тъмни неща.

Постоя така, обзет от пристъп на нерешителност; водата се плискаше около глезените му. Къде би трябвало да иде всъщност? Налагаше се да скрие Ури. Искаше... искаше да поговори с Фиамета. Искаше да намери Фиамета, да. При което разумът му настоя, че трябва да нагази обратно в езерото и да се добере с плуване до „Свети Джеронимо“. Прогони разума от главата си, коленичи, вдигна Ури на рамо, изправи се с пъшкане и тръгна.

Нагоре по каменните стъпала на пристана. Краката му тропаха силно под двойната тежест. Стражи? Трябваше да има поне един... ето там. Тур се шумгна в най-близката уличка, когато някакъв мъж с фенер се

появи близо до пристана. Старец – градски пазач, а не лозимонец. Тур продължи да крачи напред, без да се обръща. Ами ако се сблъскаше с някоя от типичните градски опасности из този лабиринт от тесни улички? Представи си каква картинка би представлявал за чуждите очи – гол швейцарски ненормалник, понесъл труп на рамо... Е, определено нямаше с какво да привлече вниманието на крадците.

Завий тук. Завий там. Къде, по дяволите, отиваше? Нямаше да се върне в замъка, каквото и да крещеше шестото му чувство. Спъна се в някаква покрита с одеяло купчина в уличката. Изпод одеялото долетя приглушен вик и тежко натовареният Тур едва успя да запази равновесие, спестявайки си удара в калдъръмената настилка, който със сигурност щеше да натроши капачките на коленете му.

– Мълчи! Нищо няма да ти направя. Забрави, че си ме виждал! Заспивай – изсумтя Тур, уплашен до смърт от мисълта за надигаща се врява.

– Тур? – рече един познат младежки глас. – Ти ли си?

– Тик? – Тур се закова онемял. – Какво правиш тук?

– Я, че ти си съвсем гол! – По-голямото момче на Пико се изправи, лицето му беше бяло петно в мрака. – Какво носиш?

– Ури. Брат ми. Познаваш Ури, нали?

– Това е труп – ужасено рече Тик, след като побутна товара на рамото му.

– Да. Откраднах го от черния магьосник на Феранте. А ти защо си тук?

– Тур, тези крадливи лозимонци... те убиха баща ми и Зилио! Прерязаха му гърлото като на куче... – Гласът му се извиси от превъзбуда. Сигурно бяха минали няколко дни, откакто за последен път бе срещал човек, когото да нарече приятел.

– Тихо! Знам. Вчера видях мулетата на баща ти, когато ги докараха в замъка.

– Да, аз ги проследих. А и сега те са мои мулета. Искам си ги. Искам да убия тези разбойници! Опитвах се да измисля как да се вмъкна в замъка.

– Не. Нямах работа в този прокълнат замък. Аз едва се измъкнах жив оттам.

– Къде отиваш? – попита Тик. Гласът му прозвуча точно толкова смутено, колкото се чувстваше самият Тур.

– Ами... не съм сигурен. Но не мога да стоя гол на улицата и да чакам зората!

– Можеш да вземеш одеялото ми – предложи му Тик, макар в тона му да се прокрадваше очевидно колебание.

– Благодаря. – Тур се уви с одеялото. Внезапно се почувства значително по-добре и не само заради топлината. – Аз... Виж, не е редно да ти взимам единственото одеяло. Защо не дойдеш с мен?

– Но къде отиваш?

– Във... в една къща тук, знам я къде е. – Образът на Фиаметината къща изникна ясно пред вътрешния му взор още преди да е довършил изречението си, най-сетне несмушаван от застъпващия се повик на... на Тик? Да. Не беше никаква случайност, че се бе спянал точно в Тик, така както нямаше нищо случайно във факта, че бе открил малката изгубена Хелга в снега. Но вече знаеше накъде е тръгнал. – Сега там няма никой. Освен някой лозимонски страж може би – добави Тур, обзет от внезапно колебание. Може би разумът трябваше да надделее, поне този път...

– Имам кама – каза Тик. – Ако е лозимонец, ще го убия!

– Може да не се наложи. Нека първо стигнем там. И...

– Аз... ще го хвана за краката – неохотно предложи Тик.

– Благодаря.

Тур осъзна, че отново ще трябва да се лиши от одеялото. Хванаха несръчно Ури и продължиха напред, без да говорят, с изключение на някое и друго прошепнато указание от страна на Тур:

– Завий тук. По тази улица... така. Нагоре по склона. Почти стигнахме...

– Тих квартал – отбеляза Тик. – Къщите са като крепости.

Познатите стени на къщата на майстор Бенефорте... на Фиамета, най-последно изникнаха пред очите му. Ето я дъбовата врата под мраморната арка, която лъщеше дори в тъмното. Не се виждаха светлини. Със сигурност беше и заключена, и охранявана. Оставиха товара си на земята и Тур отново се уви с одеялото.

– Как ще влезем? – прошепна Тик.

Тур не мислеше, че е в състояние да изкачи и две стъпала в момента, камо ли да се изкатери по стената. Пристъпи напред и почука на вратата.

– Да не си луд? Нали каза, че имало страж! – изсъска Тик.

Да, може и да беше полудял вече. Но нямаше смисъл да го казва на Тик. Знаеше само, че е много, много уморен.

– Е, ако има страж, така ще го изкарам от къщата. Тогава ще можеш да го убиеш – обеща Тур. Почука отново и подпря тялото на Ури до себе си, като го придържахше братски, праметнал ръка през студеното

му рамо. Чакаше стражът да ги поздрави. И обратното. Почука още веднъж, по-силно.

След малко се чу шум от отместен лост и издърпано резе. Тик се напрегна, като свиваше и отпускате ръка върху дръжката на камата си. Вратата се отвори широко.

Фиамета стоеше на прага, стиснала лампа в едната си ръка и дълъг кухненски нож в другата. Още беше облечена с червената си кадифена рокля, останала без ръкави. Дръпна се половин крачка назад и се ококори, като видя кой е. Тур се почувства двойно благодарен за мръсното одеяло на Тик, което сега беше увито около кръста му като пола.

Фиамета премести поглед от единия към другия брат.

- Божичко, Тур. По какво се познава кой от вас е мъртвият?
- Ури изглежда по-добре – реши Тур след кратък размисъл.
- Боя се, че си прав. Влизайте. Влизайте. Махнете се от улицата.

16.

– Какво направихте със стражите? – попита Тур, докато оглеждаше тъмното преддверие. Двамата с Тик положиха Ури върху плочите на пода, докато Фиамета заключваше и залостваше вратата след тях.

– Стража – поправи го тя и се обърна. – Беше само един. В момента е заключен в избата под кухнята. Надявам се, че ще се напие до безсъзнание. Не успях да му взема меч. – Тя погледна любопитно Тик.

– С магия ли го напъхахте там? – попита впечатлен Тур. Веждите на Тик литнаха нагоре. – Ох. Съжалявам – рече Тур. – Това е Тик Пико. Не го ли помните от хана на Кати? Синът на мулетаря. Банда от наемниците на Феранте убили баща му и брат му и откраднали мулетата. Тик, това е Фиамета Бенефорте. Баща ѝ беше майсторът магьосник, когото Кати опушваше. Това е неговата къща. Беше неговата къща.

– Да, помня, че съм те виждала – каза Фиамета. – Значи имаме общи сметки за уреждане с Феранте. Всички ние.

– Да, мадонна Бенефорте – кимна Тик. – Искате ли да убия онзи лозимонец в избата?

– Не знам. Но избата не е кой знае какъв затвор. Боя се, че може да се измъкне. О, Тур, толкова се радвам, че си тук! – Тя обви ръце около врата му и го прегърни силно.

Тур се изчерви от удоволствие и изохка от болка.

– Наистина ли? – попита той, обзет от внезапен свян.

– Забеляза ли те... о, каква ужасна рана! Трябва да се зашие и превърже веднага! Изглеждаш ужасно. – Тя се дръпна, но той успя да задържи топлите ѝ ръце. Още му беше студено от езерната вода и нощния въздух. Но се наложи да я пусне, защото одеялото се беше разхлабило и се плъзгаше надолу, така че той го улови и го притисна смутено към тялото си. Фиамета замълча озадачено.

– Но как се озова тук?

– Исках да ви намеря.

– Но откъде си знаел, че трябва да дойдеш тук? Самата аз допреди час не бях сигурна, че ще успея да се промъкна. Мислиш ли... Пак ли заради пръстена ми? – Тя докосна гърдите си. Да, пръстенът се гушеше там, под лена и кадифето, Тур беше сигурен в това. Но не се беше сетил за пръстена.

Поклати глава.

– Не знам. Тази къща беше единственото място в Монтефолия, където ми хрумна да се скрия. Искам да кажа, знаех... чувствах, че това е начинът да ви намеря. Но не знам откъде знаех. Бива ме да намирам разни неща. Така е, откакто се помня. А напоследък ставам все по-добър в това. Открих Ури...

– Това е талант. Трябва да е. Ури беше прав като ти уреди да чиракуваш при баща ми. О, ако само беше жив! – Очите ѝ се насълзиха от гняв, умора и скръб.

Тур се впусна в припрян и объркан разказ за приключенията си в замъка, чиято кулминация беше бягството му с трупа на Ури. Тик го слушаше с отворена уста, а Фиамета стискаше яростно зъби.

– Разбрахме, че са те разкрили, този следобед. Преди да унищожи последното ухо, Вители го използва, за да каже на Монреале, че ще те убие – рече тя. – Помислих, че смятат да те обесят. Не съм си и представяла нещо толкова противно.

– Но... вие как така сте напуснали „Свети Джеронимо“? – попита Тур.

Тя вдигна насмешливо вежди.

– Търсех теб. Възнамерявах да те спася от бесилото. Не бях измислила как, все още. Мислех, че ще те обесят призори.

Бавна, доволна усмивка повдигна ъгълчетата на устата му.

– Е, никой друг не изглеждаше склонен да се опита... о, Боже. – Странно трополене отекна из къщата и я прекъсна. – Май стражът се опитва да се измъкне. Елате. – Тя вдигна лапмата и ги поведе през вътрешния двор към кухнята. Тур закуцука след нея, а Тик вървеше най-отзад.

Широките полирани дъски, които покриваха наполовина пода в кухнята, подскочиха, когато нещо твърдо ги удари изотдолу. Главата на стража, замаяно си помисли Тур. Порой от псувни достигна полуприглушен до ушите им, когато лозимонецът чу стъпките им. След миг острие на меч изникна от тясната пролука между две дъски, търсейки сяло до мишена. Тур погледна надолу да се увери, че стои върху плочите.

– Как въобще го замъкнахте там? – попита Тик и също внимателно пристъпи встрани от дъските.

– Не с магия, във всеки случай – каза Фиамета. Използва пламъчето на лампата, за да запали една изгоряла до половината свещ, която стоеше забучена в гърлото на бутилка върху кухненската маса. – Канех се да използвам магия. Мислех да го подпала. От всички заклинания, които знам, само това мога да извърша изцяло в главата си, без материални символи, които да го поддържат. Нещо като талант. Но когато дойде да

отвори вратата, реших, че ще е по-добре първо да вляза. Затова му казах, че живея тук и съм дошла да видя дали е останало нещо от дрехите ми. Но после разговорът пое в... в неочаквана посока. Той ме пусна да вляза и каза, че щял да ми помогне да си намеря дрехите, ако преди това му позволя да... да ми направи разни неща.

Идеята Тик да убие лозимонеца внезапно се стори на Тур много добра. Той стисна челюсти, после моментално ги отпусна, защото разклатените зъби го стрелнаха болезнено.

– Казах му... ами, казах му, че съм съгласна. – Ръката ѝ погали главата на сребърната змия, която всъщност беше колан, закопчан на кръста ѝ. – Но му казах, че има едно буре с вино, което баща ми крие в мазето зад рязата, специална реколта. Наистина имаше такова буре. Може и още да е там. Когато слезе да го потърси, затворих капака и издърпах шкафа отгоре му. – Тя кимна към големия резбован кухненски шкаф, преместен от мястото си до стената. – Той успя да повдигне капака колкото да си провере пръстите, но аз започнах да скачам върху него. После дойдохте вие. Бях решила, ако успее да се измъкне, да му подпаля косата – той поне има коса, – а после да се опитам да го намущкам. – Млъкна, когато мечът изскочи отново между дъските. – И сега мога да го подпаля. А ти можеш да го намущкаш – обърна се тя към Тик.

Тур си спомни за преживяванията си с Феранте и потръпна при мисълта как дребничката Фиамета влиза в двубой с вбесен лозимонски ветеран.

– Просто... почакайте минутка – каза той. Взе лапмата от ръката ѝ и закуцука обратно към вътрешния двор. Спомняше си, че е зърнал... да, ей там на един куп с инструменти под галерията се мъдреше огромен чук. Той го занесе в кухнята. – Нека най-напред му вземем меч.

За да го примами, Тур закричи по дъските, като внимаваше да не стъпва върху пролуките. Както и предполагаше, острието на меч, придружено от ядни ругатни, изскочи от една цепнатина току пред него. Той вдигна чука, който тежеше познато в ръцете му, и замахна с всичка сила. Желязото издрънча в острието и Тур едва не падна, повлечен от инерцията. Сграбчи плъзгащото се одеяло и замаян от усилието, подаде чука на Тик, който веднага разбра какво да прави и заудря по изкривеното острие, докато лозимонецът напразно се опитваше да го издърпа. На третия удар металът се счупи. Отдолу се чу трясък, последван от нова доза ругатни.

– Браво, Тур. Това беше умно – каза Фиамета изненадано. Тур набръчка чело. Малко по-малко изненада щеше да прозвучи доста по-

похвално.

– Сега сме равностойни – ухили се задъхано Тик и размаха камата си. – Да го пипнем.

– Чакай – каза Тур. – Има ли нещо, с което да го вържем?

Фиамета замислено прехапа устни.

– Ако не са я взели... беше от обикновено желязо, а не сребърна или златна, може и да са я оставили... почакайте за минутка. – Тя изтича навън с лампата. Лозимонецът се беше умълчал. Фиамета се върна след няколко минути, повлякла желязна верига.

– Баща ми работеше върху тези окови по поръчка на дука. Няма ключ. Отваря ги заклинание.

– Знаете ли заклинанието? – попита Тур.

– Ами... не. Знам къде го записа папа в тетрадките си, но Феранте и Вители са отнесли всичките му записки.

– Но не трябва ли да знаете заклинанието, за да заключите оковите?

– Не, сами се заключват. Вложено е при изработката.

Тур огледа оковите, после се приближи до вратата и надзърна към двора и каменните арки, които поддържаха дървената галерия.

– Става. – Върна се в кухнята и викна към дъските на пода: – Хей! Ти! Лозимонца!

Отговори му нацупено мълчание.

– Тук горе има двама въоръжени мъже... – ръката му стисна држката на чука – ...и една ядосана магьосница, която иска да те подпали. Ако се предадеш, без да ни създаваш повече неприятности, няма да им дам да те убият.

Дрезгав мъжки глас отвърна:

– Откъде да знам, че няма просто да ме вържете и после да ме убие?

– Имаш думата ми – каза Тур.

– И колко струва тя?

– Повече от твоята. Аз не съм лозимонец – изръмжа Тур.

Последва дълго мълчание.

– Феранте ще ми вземе главата, ако се предам – каза накрая лозимонецът.

– Можеш да дезертираш.

Лозимонецът извика нещо нецензурно относно това какво можел да направи Тур с предложението си, но младежът не му обърна внимание, а прошепна на Фиамета:

– Дали ще можете, да речем, да го посгреете малко? Не да го

подпалите наистина. Само като демонстрация.

– Ще се опитам. – Тя затвори очи и меките ѝ устни зашепнаха нещо.

Откъм мазето долетяха вик и пляскащи звуци.

– Добре! Добре! Предавам се!

Тур остави Тик и Фиамета да издърпат кухненския шкаф от капака в пода, а самият той зачака отстрани с вдигнат чук. Капакът изскърца и лозимонецът предпазливо подаде глава. Беше прошарен мъж, силен, но не в първа младост. Малки червени искрици все още просвятваха в къдравата му коса, от която се носеше силен мирис на опърлено. Не си беше направил труда да вземе дръжката на счупения си меч, просто излази от отвора в пода и застана пред тях.

Тур накара Тик да щракне белезника в единия край на веригата около китката на мъжа, да го изведе във вътрешния двор, да увие веригата около една от каменните колони и да закопчае втория белезник на другата му китка. Не остави чука, докато Тик не подръпна няколко пъти веригата, за да се увери, че оковите държат лозимонца прилепен към колоната. Тик се запъна с един крак в каменния стълб и задържа лозимонца неподвижен, докато Фиамета му запуши устата. Стражът току извиваше очи към огромния чук и стоя послушно, докато момичето си свърши работата.

Фиамета ги заведе обратно в кухнята.

– Ела седни на този стол – каза тя на Тур. – Руберта държеше тук някъде лечебен мехлем за натъртено. О, Боже, отстрани си като пъстър кон. Имаш ли счупени ребра?

– Не мисля. Иначе едва ли щях да стигна дотук. – Тур внимателно седна на стола.

Фиамета заотваря една по една вратичките на шкафовете.

– Тази грозна рана няма да заздравее, ако не се зашие. Поне изглежда чиста. Не съм лечителка, но с иглата ме бива. Ако... ако аз събера кураж да я зашия, ти ще събереш ли кураж да ми позволиш?

Тур преглътна една жално стенание при мисълта какво го очаква.

– Да.

– А, ето го мехлема. – Фиамета се обърна. Стискаше бурканче от венецианско стъкло. Светлият крем вътре миришеше приятно – на полски цветя и прясно масло. Тя втри малко в ребрата на Тур и той усети топла, успокояваща изтръпналост. – Ще ида да си взема шивашкия комплект, стига лозимонците да не са го отнесли. – Остави бурканчето и бързо излезе от кухнята.

Тур загреба скришом от мехлема и пъкна ръка под одеялото да го втрие в болезнено подутите си слабини. Веднага почувства облекчение и въздъхна доволно.

– Трябваше да я накараш тя да ти го втрие там – изкиска се Тик и седна с кръстосани крака на пода.

– Това щеше да причини повече вреда, отколкото полза – изръмжа Тур, очарован от идеята, но и засегнат от това, че Тик я е предложил. Боже, та той дори не я беше целунал още, не беше се опитал дори. Спомни си колко дълбоко бе съжалил за този свой пропуск, докато си мислеше, че умира в замъка. – Господи, навсякъде ме боли.

Фиамета се върна с малка покрита кошничка.

– Имаме късмет. Намерих закривената игла, с която Руберта зашива пълнените гъски преди да ги сложи във фурната.

– Идеална е за целта – каза Тик и веждите му се вдигнаха в изблик на черен хумор.

Тур реши, че устните го болят прекалено много, за да се усмихне.

– Мисля, че ще е по-добре да легнеш по гръб на масата – каза Фиамета.

– Точно като гъските – отбеляза Тик. Фиамета му се намръщи, наполовина развеселено, наполовина раздражено, и той млъкна.

Тур се опна на масата и занамества одеялото си, докато Фиамета вдвасваше иглата. Тя огледа изучаващо двата оцелели шева в единия край на прореза.

– Да. И аз мога да го направя. – Долната ѝ устна се издаде решително напред, тя пое дълбоко дъх и заби иглата.

Тур спря да диша, стисна ръбовете на масата и впери поглед в тавана.

– Мислите ли, че някой може да дойде да провери дали онзи страж си е на мястото? – попита Тик и стана да провери. Фиамета тикна една свещ в ръката му, за да ѝ свети.

– Може, но не преди да се е съмнало – каза Фиамета, докато връзваше първото възелче. Работеше чисто, но много по-бавно от лекаря на Феранте.

– А може и въобще да не дойдат – успя да каже Тур. – Не им достигат хора, а тази къща вече е оплячкосана. Освен ако Вители не дойде пак да тършува. Убеден е... ох!...

– Извинявай.

– Продължавайте. Убеден е, че баща ви е скрил някакви тайни записки или книги за оковната магия в къщата. Точно това правеше,

когато завчера го заварих тук.

– Тайни книги? – Фиамета смръщи чело. – Папа? Ами... възможно е.

– Вие знаете ли нещо за такива книги?

– Не... и да е имал, значи ги е пазил в тайна от мен.

Тур се вираше в тавана през замъглени си от сълзи на болка очи.

– Мисля, че наистина съществуват. Мисля, че са... горе някъде. Почувствах го, когато Вители ме накара да разкова дъските по пода. Не казах... ох!... на Вители, разбира се.

Веждите на Фиамета се свъсиха съсредоточено.

– Горе? Хм. – Завърза следващия взел и погледна към тавана. Наполовина готово. Бавно, но сигурно. Е, поне бавно.

– Вители много държи да ги докопа. Сигурен съм, че ще се върне – изохка Тур. – Но може и да не дойде още утре. Изглеждаше доста зле, когато му прекъснах заклинанието.

– Толкова близко до края... и толкова сложно... – Фиамета кимна замислено. – Бас държа, че и в момента не се чувства добре.

Настана тишина. Фиамета се трудеше съвестно върху раната. Последният шев, най-послед. Бледността не фигурираше в репертоара ѝ, но някакъв определено зеленикав оттенък прозираше под топлия цвят на смуглата ѝ кожа. Сви устни и втри цяла шепа от мехлема около раната, преди да помогне на Тур да седне и да стегне около кръста му ивица плат, която подозрително приличаше на част от фуата.

– Справихте се... справихте се добре – измърмори галантно Тур. – По-добре от лекаря.

Доволна усмивка изви устните ѝ.

– Наистина ли?

– Да. – Той свали крака от масата и се изправи. Розови и черни облаци възвряха в главата му и стаята се килна. В следващия миг откри, че се е превил на две и стиска ръба на масата.

– Тик, помогни ми! – Фиамета се втурна към него. Той ѝ махна да стои далеч, уплашен, че ще я смаже, ако падне, но тя не му обърна внимание и решително подложи рамо под мишницата му.

– Отиваш право в леглото – заповяда тя. – Ще те сложа в стаята на Руберта, тя е вдясно до кухнята. Лозимонците само нейното легло не са потрошили да дирят скрити съкровища. Тик, лампата.

И докато Тур се освести, вече го бяха отвели в спалнята на икономката.

– Не! – запротестира той. – Тайните книги на баща ви, Фиамета.

Трябва да ги намерим преди Вители. Сигурен съм, че е много важно. Трябва да ви помогна да ги намерите.

– Трябва да легнеш ето тук. – Фиамета дръпна одеялата на първото истинско легло, което Тур беше виждал от седмици. Имаше ленени чаршафи.

– О! – измърмори победен Тур. Леглото сякаш го засмука. Беше му малко късо, но приказно меко. Фиамета метна завивките отгоре му и с плавно движение издърпа одеялото на Тик изпод тях. После го върна на собственика му.

– Но записките... – немощно отрони Тур.

– Аз ще ги потърся – каза Фиамета.

– Горе са. Над втория етаж.

– Тази къща има само два етажа, нали? – Тик изви врат, сякаш можеше да види през тавана.

– Имам някои идеи – каза Фиамета. – Заспивай, Тур, иначе няма да има никаква полза от теб утре.

Най-после убеден, Тур се отпусна назад. Фиамета и Тик излязоха на пръсти от стаята. Тур не помнеше да е бил толкова уморен, но хаотични образи от последните няколко дни се завихриха в главата му. Беше спасил Ури, но майстор Бенефорте още го грозеше опасност. Дукесата. Госпожа Пиа. Кастеланът с неговата чудата страст към прилепите, прикован към дъбовата врата, докато кръвта му изтичаше. Тъмната аура на Вители, все по-заплашителна с нарастващата си мощ...

Но само след няколко минути Фиамета се върна с голяма глинена чаша. Остави лампата на пода, докато Тур се изправяше с мъка да седне.

– Ял ли си нещо? Едва ли. Точно сега в къщата няма нищо за ядене, освен малко брашно, боб и повехнала ряпа, но открих това вино. Пий. – Седна на ръба на леглото и му помогна да сложи ръцете си около чашата.

Виното беше неразредено. Силно, червено, гъсто, леко сладнещо вино. Тур го изгълта с благодарност.

– Така е по-добре. Благодаря. Направо умирах от глад.

– Направо се тресеше. – Тя го погледна загрижено. Той отвърна на погледа ѝ над ръба на чашата. Съдбите им се бяха преплели покрай събитията в Монтефолия, помогнало бе и странното пророчество на нейния пръстен. Беше ли заклинанието на Майстора от Клуни от самоосъществяващите се пророчества? Отначало Тур бе поразен от хубостта на Фиамета, а и самият той беше във влюбчив период, склонен да се влюби във всяко момиче, което му намекне, че го харесва. Но сега не беше

толкова сигурен, че тя наистина го обича, въпреки пръстена. Какво ли изпитваше тя в действителност? Имаше неприятното чувство, че не е спечелил и наполовина интереса ѝ. Всичко беше толкова сложно. Самата тя беше сложно момиче. Щеше ли животът с Фиамета винаги да бъде толкова объркващ? Започваше да подозира, че ще е точно така.

Спомни си как погледът му се бе плъзнал нагоре по блестящото острие на Феранте в градината на замъка. Виж, в онова нямаше нищо сложно.

Той плъзна несръчно ръка около кръста на Фиамета, наведе се напред и я целуна. Носовете им се сблъскаха и той уцели устата ѝ само наполовина. Големите ѝ кафяви очи се разшириха и той примирено зачака отвратеното ѝ отдръпване.

Вместо това тя също го целуна. Енергично. И уцели право в центъра на мишената. Ръката му се сви радостно около раменете ѝ. Тя покри решително с длан сребърната змийска глава на колана си. Усещането беше странно – да се целува с ухилена и подута уста. Когато се откъсна от нея, очите ѝ грееха. „Направих поне нещо както трябва!“ – радостно си помисли Тур.

Но преди да е продължил с проучването си, тя скочи. Като се имаше предвид окаяното му физическо състояние, така май беше по-добре. После се наведе и леко го целуна по челото.

– Заспивай, Тур.

Поне си тръгна усмихната – с тайнствена момичешка усмивка. Тур се отпусна назад. Този път сънят го споходи почти едновременно с тъмнината.

Събуди се и видя колебливата сивкава дневна светлина да се сипва през наполовина отворените капаци на прозорците. Седна. Не се беше чувствал толкова ужасно от деня след срутването и наводнението в мината. Но се чувстваше много по-добре от предната вечер. Шеметът, от който му се беше повдигало, вече го нямаше. И все пак още една шепа от онзи мехлем щеше да е добре дошла. Той свали босите си крака от малкото легло.

Поне нямаше да му се наложи да се увива с юргана. На леглото бяха метнати дрехи, е, нещо като дрехи – износена мъжка роба от тъмна вълна, поизтъркана от времето. Тур я нахлузи през главата си. Очевидно бе шита за по-дребен човек, навярно за Просперо Бенефорте, защото подгъвът, който би трябвало да мете пода, стигаше едва до прасците на

Тур, а ръцете му въобще не можеха да влязат в прикачващите се ръкави. Той ги остави на леглото и стегна робата с връв на кръста си, превръщайки я в нещо като туника. Надзърна през прозореца към оградената със зидове градина зад къщата. Да, там беше клозетът. Оказа се, че сивият цвят на небето не се дължи на сипваща се зора, а на гъста утринна мъгла. Беше ли се успал? Притеснен, той влезе в кухнята и застина.

Непознатата жена с боне, престилка и дървена лъжица в ръка се обърна от облицованата със сини плочки фурна и го погледна без изненада.

– А, младежът. – Кимна му сърдечно, но и преценяващо в същото време, сякаш беше топче плат, което смята да купи, но не е сигурна дали боята му няма да избелее при първото пране. Беше по-скоро яка, отколкото набита, на средна възраст.

– Аз... – почна Тур.

– Попарата ще е готова след малко. – Жената посочи с лъжицата една черна желязна тава върху печката. – По-късно ще има торта със сушени ябълки, подсладена с мед. Много тесто, малко ябълки, но човек трябва да се задоволява е каквото има. Освен това варя мляко с билки – то е много по-подходящо за сутрешно пиене от онова силно червено вино, а само него имаме в къщата. Бира няма. – Кимна твърдо, после се наведе да отвори с дръжката на лъжицата желязната вратичка на печката и разръчка въглищата.

Устата на Тур се напълни със слюнка – уханията бяха великолепни.

– Сигурно първо искаш да идеш до клозета, нали? Излез оттук и ще го видиш. – Тя махна с лъжицата към една врата.

– Да, точно натам бях тръгнал... госпожо. – Тур замълча за миг, после добави: – Казвам се Тур Окс.

– Брат сте на бедния капитан Ури, знам.

– Да не би случайно да сте Руберта?

– Икономката на майстора, да. Или поне бяха такава преди ония крадливи, жадни за кръв лозимонци да ни се стоварят на главата. – Тя се намръщи сърдито. – Престъпленията им нямат край... Не беше лесно да се работи за Просперо Бенефорте, но той беше велик човек, нямаше друг като него в Монтефолия. А сега тичай. Като се върнеш, измий си ръцете в онзи леген там и доведи Фиамета да хапнете.

– Къде е... мадонна Бенефорте?

– Някъде из къщата, опитва се да намери някакви вещи на баща си, ако ония проклети обирджии въобще са оставили нещо.

Тур направи, както му бе казано, после се върна през кухнята във вътрешния двор. Пленникът им лежеше на едно одеяло, устата му не

беше запушена, но затова пък спеше дълбоко, стиснал до гърдите си мях с вино. Едва ли с хубавото червено вино, предположи Тур. Някой беше тършувал тук след предната нощ. Фиамета вероятно. Сигурно тя бе довела Руберта. Тур се надяваше, че е проявила достатъчно здрав разум да вземе със себе си Тик. Не че едно момче, въоръжено с кама, би било кой знае каква защита срещу мъже с мечове.

Стъпи на плочите в преддверието. Ури го нямаше. Тур надникна в една стая вдясно, която си имаше собствено огнище в единия ъгъл, както и килими и столове – явно тук бяха приемали важните гости и клиентите. Увита в чаршаф фигура лежеше върху импровизирана поставка за ковчег от сковани дъски, повдигната на две дървени магарета. Тур въздъхна, влезе и повдигна чаршафа да погледне брат си – и ако трябваше да бъде честен, да провери дали не е започнал да се разлага. Трогна се като видя, че Ури е прилично облечен, също с дрехи, останали от Просперо Бенефорте; плетен клин, риза, къса туника – нито едно не беше ново или от хубав плат, иначе войниците щяха да са го отнесли – но нагласени грижовно. Работа на жените, без съмнение. Запазващото заклане на Вители явно още действаше. Той покри брат си и отиде в работилницата отсреща.

Фиамета седеше на едно високо столче, опряла лакти на работния тезгях. Не беше отделила време сама да се преоблече, а още носеше съсипаната кадифена рокля с липсващите ръкави. Тур се зачуди дали въобще е лягала да поспи. На масата пред нея лежеше отворена голяма тетрадка с кожени корици, а в кръг наоколо ѝ бяха разпръснати листовے хартия и пергамент. Девојката четеше, свъсила съсредоточено вежди.

Щом чу стъпките му, тя вдигна глава и каза:

– Тур. Прав беше. Намерих ги. – Лицето ѝ изглеждаше измъчено.

– Къде? – Той застана до нея.

– Сещаш ли се за малката ъглова стая с двата прозореца, до спалнята на папа, която той използваше за кабинет?

– Да. Вители също я забеляза. Накара ни да я претърсим основно. Аз... чувството вътре беше много силно, така че се постарах да не си давам много зор в претърсването.

– Таванът е облицован с дървени квадрати, всеки с декоративни розетки в центъра.

– Почуквахме по всеки от тях. Нито един не кълтеше на кухо. Дори свалихме няколко, но после убедих лозимонеца, че всичките са еднакви.

– Ако сте ги били свалили всичките, сте щели да ги намерите. Като завъртиш една от розетките, се освобождава някакъв механизъм и

квадратът се спуска надолу. Той всъщност е дъното на кутия. Не много голяма кутия. Всичко това беше натъпкано вътре. Нищо чудно, че не е кънтяло на кухо. – Тя махна с ръка към книжата. – Папа е щял да загази сериозно, ако тези неща са попаднали в чужди ръце.

Тур се прокашля.

– Черна магия?

– Не съвсем... поне според мен. Зависи от предразсъдъците, които инквизиторът би хранил към флорентинците. Но достатъчно, за да застршат разрешителното ѝ хляба му. Има рецепти за заклинания... описания на експерименти... в дневника се споменава и за две нощни посещения в гробищата, макар че резултатите, изглежда, не са били задоволителни. Има подробно описание на нещо, което според мен е отливането на великия оковен пръстен за Медичите, заедно със списък на плащания, макар да няма имена, само инициали. Но датите съвпадат с времето, когато папа за последно беше във Флоренция. Опасни доказателства срещу хора, които още са сред живите. Папа, изглежда, е вършил някои неща с животни, които са били... доста спорни. Не само пръстени. Много повече от пръстените! Моето бедно зайче... ето тук – тя отвори на една страница в книгата, изписана гъсто на латински – тук има описание на това как е вложил духа на едно от зайчетата ми, за да съживи някакъв месингов заек, върху който е работил. Нослето му мърдаше, то се движеше... – Пръстът ѝ спря на един ред и тя преведе: – „Подскача по работния ми тезгях в продължение на четвърт час преди духът му да се изчерпи и заклинанието ми да пропадне. Твърдостта на изстиващия месинг, изглежда, го уморява бързо. Следващия път ще се опитам да запазя топлината на отливката, за да подобря еластичността.“ Мили Боже, Тур, направо не е за вярване! И не е споменал и дума... искам да кажа, на същата тази маса! И сигурно след това сме изяли бедното зайче, сготвено на яхния! Много добре помня изящните детайли на онзи месингов заек – стоя на перваза на прозореца му година и половина преди лозимонците да го отнесат. – Ужас, гордост и гняв се смесиха върху лицето ѝ. Ръката ѝ притисна собственически тетрадката, дали за да предпази нея, или себе си, Тур не можа да прецени.

– Какво ще правим със записките при това положение? Да ги предадем ли на абата? Баща ви вече не го заплашва човешкото правосъдие.

– Ако успеем. Ако доживеем дотогава. Аз... тук има неща... цял един живот на работа и трупано знание е събран в тези страници. Не бих понесла мисълта да ги унищожат, но... Тур, възможностите са ужасяващи. Вители няма да се ограничи със зайци! Представи се, че реши

да създаде армия от месингови войници, от заробени духове! Папа е писал за това – нарича ги армия от големи. Тази дума не я знам, не вярвам да е и на латински. Папа е пристъпвал толкова внимателно, опитвал се е да използва магическата си сила, без да си навлече вечно проклятие, но други ще видят само силата и ще посегнат към нея, без значение че... – Тя си пое дълбоко дъх. – Бих предпочела книгата да отиде при Монреале, отколкото да бъде унищожена. Но по-скоро бих я изгорила сама, отколкото да позволя да попадне в злите ръце на Феранте или Вители.

– Цяла Монтефолия пада в ръцете им – горчиво рече Тур. – И изглежда, никой не може – или не иска – да ги спре. Господ ми е свидетел, аз опитах. И се провалих. Не ме бива с оръжията. Ако имах чук, можеше и да постигна нещо. Нямах нужда от мен, Фиамета. Трябва ти някой герой – като Ури, – който може да върти меч. По-добре аз да лежах мъртъв в съседната стая, а Ури да беше жив.

– Тур, не се самообвинявай! Феранте се подвизава по бойните полета от двайсет години! Защо въобще си мислиш, че би могъл да го надвиеш в двубой?

– Господин Пиа отстояваше своето, за известно време поне. Почти ги бяхме надвили с общи усилия! Докато аз не го изоставих, заряхах го прикован към стената като някакъв мъченик, обкръжен от врагове. Но почти успяхме, Фиамета. Феранте не е непобедим. Поне докато армията му не пристигне. Тази вечер, утре... – Тур изкриви лице в гримаса.

– Няма да е тази вечер – каза Фиамета. – Според Руберта на пазара се говорело, че лозимонците не можели да прекарат оръдията си през брода на границата. Но утре... утре може и да са тук. – Фиамета уморено въздъхна. – Открих Руберта тази сутрин, беше при сестра си. Реших, че трябва да е отишла там, ако е оцеляла. Тя ми каза какво е станало тук. Когато войниците дошли, онзи идиот Тесео се паникьосал и им отворил вратата. Руберта едва успяла да се прехвърли през стената отзад. Е, това е спасило бедната ни врата, иначе щяха да я потрошат... но всъщност едва ли би имало някаква разлика.

– О, като стана дума за Руберта... тя каза да отидем да хапнем.

Фиамета въздъхна.

– Май ще трябва. За да си пазим силите. Да имаме сила да избягаме, ако не друго. – После гневно удари с юмрук по масата и тетрадката подскочи. – Не! – извика тя. – Не искам да бягам! Тази къща е единствената зестра, която ми е останала, наемниците на Феранте се отнесли всичко, което са успели да откънат. Няма да се омъжа без зестра като шерката на някой просяк, като робиня... – После се разплака.

– Фиамета... Фиамета... – Тур разпери ръце, защото не смееше да докосне тези тресящи се рамене. – Твоите дарби, твоето изкуство и магията ти са зестра сами по себе си. Всеки мъж би го разбрал, стига да не е пълен глупак. А ти си прекалено ценна, за да се омъжиш за глупак. Макар че аз бих се венчал за тебе още сега. И аз обаче нямам пукната пара. Останах дори без дрехи и обувки! Ако можехме... да живеем в Брюинвалд, бих могъл да се върна в мините или в топилнята. Но пък в Брюинвалд не се търсят много бижутери.

Фиамета вдигна обляното си в сълзи лице.

– Но... не би ли искал да живееш тук, Тур? Аз бих могла да поема работата на папа, в началото по-скромно, разбира се, но повечето му инструменти са все още тук... а ти би могъл да носиш дърва, да местиш пещите, да превозваш по-големите поръчки и да ми бъдеш с-с-съпруг. Съветът на гилдията ще ти издаде разрешително за работилницата без никакви проблеми. Понеже съм сираче и съм непълнолетна, гилдията ще поеме контрол над собствеността ми, но ако съм омъжена, ти ще поемеш всичко. И... и Руберта пак ще може да идва да готви, и можем да бъдем щастливи!

Тур се сачиса от всичките тези делови подробности, вмъкнати в картината на семейно блаженство. Сигурно го беше обмисляла надълго и нашироко. Самият той почти не си беше позволявал да премине отвъд смътния физически копнеж... все пак трябваше да признае, че къщата е прекрасна и стои толкова над миньорската къщурка, колкото монтефолианският замък над дома на един бижутер. Имаше да се поправят доста неща след оплячкосването, разбира се. Той можеше да се справи с ремонта, разбираше от такива работи.

– Би било чудесно – каза той. Майка му би се смаяла, че се е оженил толкова добре и толкова скоро... – Може ли майка ми да дойде да живее тук? – Да, рано или късно, на него се падаше бремето да й каже какво се е случило с Ури. При тази мисъл стомахът му се сви.

Фиамета примигна.

– Е, има много място... – После каза по-неуверено: – Мислиш ли, че ще ме хареса?

– Да – твърдо рече Тур. Представи си как майка му дундурка внуче на коляно, докато Фиамета се труди над изящна златна статуетка, Руберта готви, а той се занимава с пещта и прави калаени чинии, свещници и други такива практични неща.

Яркоцветният образ избледня при мисълта за напредващите лози-монски войски. Явно и Фиамета се бе сетила за същото, защото

блясъкът в очите ѝ угасна.

– Всичко ще е напразно, ако Феранте победи – въздъхна тя.

– Да. Хайде да... идем да хапнем. – Срамежливо и напук на Феранте и на съдбата, той я хвана за ръка и двамата тръгнаха към вътрешния двор. На свой ред тя здраво стисна неговата.

Фиамета поспря, свела поглед към ямата за отливане и голямата глинена буца в нея – крехкия калъп за великия Персей.

– Толкова много от проектите на папа останаха недовършени. Ако можех да направя едно нещо, с което да облекча нещастната му сянка, щях да отлея тази статуя вместо него. Преди лозимонците да са унищожили калъпа или времето и немарата да го повредят. Но вече няма откъде да вземем необходимия метал.

– Жалко, че не можем да вложим Ури в този древен гръцки герой, както при месинговия заек – намръщено каза Тур. – Той би прогонил Феранте.

Фиамета замръзна.

– Какво?

– Е, не можем... нали? Искам да кажа, това би било тежко некроманство. Черен грях.

– По-грешно ли ще е от убийството?

Тур неспокойно се вгледа в напрегнатото ѝ лице.

– Да предположим... само да предположим, че духът, духът на Ури не е окован против волята му? Да предположим, че е поканен... не като роб, а като доброволец, като духа във великия пръстен на Лоренцо Великолепни? – дрезгаво каза тя. – Духът на Ури вече е бил подсилен за оковаване, пък макар и чрез нечисти средства, от Вители... а ние разполагаме с калъпа, с пещта, с достатъчно дърва, имаме и заклинанието, ох, аз го разбрах, Тур! Не са само думите, има си и вътрешна структура... – Раменете ѝ се прегърбиха. – Но нямаме метал и няма откъде да го вземем. Дори и Вители не може да направи толкова мед от въздуха.

Един образ затанцува шеметно пред очите на Тур като блясък от светкавица. Ухилен гном, който изтегля желязна пръчка от твърдия камък, сякаш е попара...

– Аз не мога да го извадя от въздуха. – В собствените му уши задъханият му глас прозвуча така, сякаш идваше от много далеч, от другия бряг на огромно море. – Но се кълна, че мога да го извадя от земята.

17.

– Виж, това наистина е абсолютно забранено – каза Фиамета и огледа един по един събралите се в предната работилница хора. Нейните приятели. Нейните съюзници. Руберта и Тик седяха в противоположните страни на двойната диаграма, която Фиамета беше начертала с тебешир на пода. В центъра на едната ос лежеше тялото на Ури. Подтикната от някакъв абсурден и неразбираем импулс, тя бе подпъкнала възглавница под главата му, сякаш спи. Не изглеждаше заспал. Тази сивкава вдървеност беше смърт и нищо друго. Тур седеше с кръстосани крака в центъра на другата ос и изглеждаше уплашен и твърдо решен едновременно. Капаците на прозорците бяха затворени и залостени, свещите в основните точки на диаграмата излъчваха колкото същинска, толкова и магична светлина. – Ако някой иска да се оттегли, по-добре да го направи сега.

Тик и Руберта поклатиха глави, и двамата с еднакво стиснати устни.

– Аз съм готов – енергично рече Тур.

„Явно всички сме полудели“ – помисли си Фиамета. Е, ако наистина беше така, то вината беше на Феранте. Ето как злото раждаше зло. „Не е съвсем зло. Аз не принуждавам душата на Ури. Само я моля.“ Тя провери за последно указанията в бележките на баща си. Щом той не беше пропуснал нищо, значи и тя нямаше да го направи.

– Сигурна ли си, че не трябва да правя нищо? – жално попита Тур.

– Ти няма да правиш нищо... във, въ, на практика. Подозирам, че е по-трудно, отколкото звучи. Ще трябва да предадеш контрола другиму. – Фиамета се замисли над думите си. – Трябва наистина да се довериш на своя... на своя гост.

Тур поклати глава и се усмихна тъжно.

– На всеки друг... гост, не. На Ури – да.

– Да. – Тя издаде устни. – Абат Монреале започва всяко заклинание с молитва. В нашия случай изглежда малко лицемерно, но... – Какво да каже? Едва ли можеше да се помоли за благословия при подобно начинание. Сведе глава и другите последваха примера ѝ. – В името на Исус и Светата Дева се молим. Бог да се смили над нас, Бог да се смили над нас, Бог да се смили над нас.

– Амин – промърмориха нестройно останалите. Подкрепи ги и едно

нетърпеливо, негласно присъствие.

Тя погледна за последно бележките, нахвърляни на латински с плавния почерк на баща ѝ. Няваше много за говорене. Изрече наум сричките, като изпробваше всяка, и я озари внезапно прозрение. Същността на заклинанието не беше в латинските думи, а в нещо като подструктура на мисълта – упоритото придържане към латинския дали не беше просто начин да се държи силата далеч от ръцете на неуките? Ури и без това не говореше латински, само немски и италиански и малко от простонародния френски. Но сега със сигурност не беше подходящ момент да експериментира.

Устните ѝ оформиха думите като мост от звуци над една шарка, която се редеше секунда след секунда в ума ѝ и на която тебеширените линии бяха само мнемонично напомняне.

– Ури, влез! – Това ли бяха магическите думи, толкова обикновени и непоетични? Импулсивността ѝ беше развалила заклинанието и сега трябваше да започнат отначало...

Тур се изпъна, очите му се разшириха, устните му се разтвориха. Приведената му стойка, отчасти резултат от умората, отчасти навик, останал му от годините, когато бе трябвало да пригажда високия си ръст към непрощаващо ниските минни тунели, изчезна. Гръбнакът му се изправи, като на войник по време на парад. Нетърпеливо, жадно, почти трескаво обладаване...

– Фиамета, тук съм. – Беше гласът на Тур, но с интонацията на Ури, полиран до кадифена гладкост и смекчен от престоя му на юг. А и очите му... очите му бяха напрегнати, ярки и много, много ядосани. – Трудно ми е да остана дълго. Побързай!

– О, Ури, толкова ми е мъчно, че те убиха!

– На мен ми е мъчно двойно повече. – Проблясъкът на черен хумор си беше типично негов, на Ури. И гневът му не беше насочен към нея.

– Аз бях виновна – изпищях и те разсеях.

– Не ти ме разсея, а онова, което изпадна от прокълнатото столче за крака. Ужасно!

Едно възелче на вина и съжаление се поотхлаби в сърцето ѝ. Очите на Ури/Тур се затвориха.

– Благословен да си, братко, задето ме измъкна от лапите на некромантите. – Очите се стиснаха по-здраво, сякаш натежали от утайката на старата агония. – Опитах се да им се противопоставя. Но те... не се биеха честно.

– Мога да си представя – тихичко каза Фиамета. – Бог да ти даде

покой.

– Трудно ми беше да мисля за Бог на онова тъмно място. Някои хора намират покой в тъмници и минни шахти, сякаш цветовете, врявата и безумието на живота ги заслепяват и само в мрака могат да виждат ясно. Но аз се озовах там твърде късно и в неподходяща тъмница. Сянката на Вители е мрак, където няма място дори за Господ. – Чертите му бяха застинали от спомена за тази празнота, за този мрак.

– Шшш... вече всичко е наред. – „Е, едва ли е точно така“, помисли си Фиамета, хвърляйки поглед към сивия труп. – Но би ли могъл... би ли посмял... да се изправиш отново срещу него?

Ури/Тур потръпна.

– Срещу Вители?

– Да. Но този път борбата няма да е толкова неравна. Ури... открихме едно заклинание на папа, чудесно заклинание. Вместо духът ти да бъде окован в пръстен, мисля, че с това заклинание можем да ти отворим път към великия Персей. Той е направен по твой модел в крайна сметка, с изключение на лицето и белезите от шарка. Тяло, но не от плът, а от бронз, което не усеща болка и е невероятно силно. Няма да трае дълго, макар че смятам да използвам моето огнено заклинание, за да го поддържам топло и в движение за колкото се може повече време. Но докато работи, ти ще имаш възможност, една последна възможност, да си го върнеш на Феранте и на Вители. Аз не мога и не бих си помислила дори да те принуждавам по какъвто и да било начин. Но ще те помоля. Ури, помогни ни!

– Отвори ми пътека – промълви Ури/Тур – и аз ще литна по нея. Велика вълшебнице! – Очите му горяха. – Сандрино ми беше поверил живота си. А аз стоях досами него, зинал като някой селски глупак, когато Феранте го уби. Не удържах клетвата си, загубих честта си... няхах вяра на Феранте и трябваше да бъда по-настоятелен, о, Фиамета! Бих дал душата си за шанс да измия безчестието си с кръвта на Феранте!

– Не го казвай! – извика уплашено Фиамета. – Не това искам от теб! Но щом кръстоносците са войници на Бога, не виждам защо ти да не бъдеш. Вители е по-лош и от най-лошия сарацин. Но ще ни е нужна още помощ. Папа смяташе да наеме десет силни мъже за отливането. А ние сме само четирима, трима дори, защото аз ще съм заета със заклинанието. Ти си бил в замъка – можеш ли да ни кажеш как кастеланът е заставил гномовете да му помогнат?

– Кастеланът отдавна е добър приятел на скалния народ. Затова и ги има толкова много около замъка. Споделяха общ интерес към

пещерите и създанията, които ги обитават. – Ури/Тур разпери ръце и ги размахва, имитирайки полета на прилеп. – Веднъж господин Пиа ме заведе да видя колонията им. Не знам дали ти би могла да ги заставиш да направят каквото и да било, най-малко пък да работят, защото са мързеливи и вятърничави и по принцип предпочитат да въртят номера на хората. Могат да ти погодят доста неприятни номера, ако им причиниш болка. Не е много умно да се опитваш да заставиш гном да направи нещо против волята му.

Свъсеното му изражение внезапно се отпусна и той сякаш се смути. Гласът на Тур си проправи с мъка път през собствената му уста, бавен и завален:

– Подкупи ги. С майчино мляко. Готови са на всичко за него. – Челюстта му се отвори, затвори се, после Ури се върна отново, очевидно изненадан.

– Това би свършило по-добра работа. Аз си мислех да откраднем някоя коза. Такова нещо не им се предлага често! Направо ще се изсипят на тумби в къщата!

– Но откъде ще намерим... о, става все по-сложно и по-сложно!

– Много е странно... – Погледът в очите на Ури/Тур се замъгли. – Странно е какви неща виждам сега. Повече. И по-малко. Различни. Стените са като стъкло. Камъкът е като вода. Виждам гномовете в сенчестата им форма вътре в скалите и те изглеждат странно плътни. Хората – живите хора – ги виждам както преди виждах сенките им, изопачени, далечни и недостижими. Освен сега, когато гледам през тези очи. Радвам се да ви видя пак. – Устните му се разтеглиха в кратка усмивка, после той отново стана сериозен. – С изключение на Вители. Неговата сянка е плътна, вътре в плътта му. Плътна и тъмна. Виж, от него ме е страх. – Ури/Тур въздъхна дълбоко. – Трябва да побързате. Дори и в момента Вители прави поредната крачка към оковането на баща ти в пръстена. То е нещо като състезание по борба. И майстор Бенефорте го губи! Ако прикове и овладее духа на баща ти, Вители ще разполага с всичките му знания и сила. А нима можем да се надяваме, че майстор Бенефорте няма да надвие собственото си заклинание, твоето заклинание, нашето заклинание?

– Вители кога смята да отлее пръстена? – настойчиво понита Фиамета. – Знаеш ли, имаш ли представа?

– Довечера.

– Довечера? О, не! Можеш ли въобще да говориш с папа? Кажу му...

Но лицето на Ури/Тур се сгърчи, едно последно, измъчено: „Не мога да удържа! Довиждане...“ – се отрони от устните му и той се килна назад, едва поемайки си дъх – и отново и единствено бе Тур.

– Господи. Господи! – проплака той.

– Болеше ли? – разтревожено попита Фиамета.

– Да ме е боляло? – Тур поклати объркано глава. – Лошо ми е. Ури... Ури го боли. Вители го е наранил.

– Можем ли вече да се движим? – попита, притаил дъх, Тик. – Безопасно ли е?

– Да. Свърши се – кимна Фиамета. Тик изпружи крака пред себе си и започна да се кълчи и да се протяга, а Руберта закуцука из стаята, подритвайки бухналите си поли. – Всъщност не. Едва сега започваме – осъзна Фиамета. – И времето ни е съвсем малко! Всичко стана прекалено сложно. А войниците на Феранте може ни се изсипят на главите всеки момент и... ох! – Тя потръпна отчаяно.

– Ще го направим стъпка по стъпка, Фиамета – каза Тур. – И последната няма да изглежда толкова голяма, след като сме направили първата. Коя е първата? Медта. За което ни трябва гномовете. За което трябва да намерим... хм. – Той смръщи чело и впери поглед в тавана.

– Не ми се вярва някоя дойка да падне от небето – тросна се Фиамета, проследила погледа му. – Поне не такава, която с охота да сложи гадно дребно скално демонче на гърдта си. А не можем да включим някоя против волята ѝ, което означава, че ще трябва да ѝ разкрием намеренията си. А ако ѝ кажем и тя не се съгласи да ни помогне, може да ни предаде...

– О, ама какви сте ми деца само – изсумтя Руберта.

Фиамета вдигна очи, озадачена от тона ѝ.

– Да не мислите че сте единствените, които страдат от злината, сполетяла града ни? – попита икономката. – Войниците на Феранте от дни вилнеят из улиците и създават врагове на господаря си. Не се държат като стражи на нов владетел, а като окупационна армия. Мога да ви посоча поне дузина недоволни жени, които с охота биха направили и нещо много по-страшно, за да си го върнат на Феранте и на хората му. Това го остави на мен, момичето ми. – Руберта изсумтя отново и сложи ръце на кръста си. – Самата аз бих го направила, без да се замисля дори, ако преди четири години не се бях отказала от кърмачеството, за да стана икономка на татко ти. Пък и без това бях почнала да остарявам. Това не е работа за гнусливи хора. Не знам защо втълпяват в главите на мометата, че е хубаво да са гнусливи – в женската работа няма място за такива,

дето ги е страх да не си изцапат случайно ръчичките. – Тя кимна отсечено и излезе от стаята.

Тик вдигна вежди, сякаш развеселен, или най-малкото озадачен от маршовата ѝ стъпка.

– Я не я гледай така – остро рече Фиамета. – Преди две нощи неколцина от пианиците на Феранте изнасилили племенницата ѝ. Завлекли я направо от улицата, когато се осмелила да излезе, за да потърси храна за семейството си. Момичето още беше на легло, насинено и пребито, и си изплакваше очите, когато отидох у тях призори да търся Руберта. Семейството ѝ място не може да си намери.

Тик разкаяно премигна.

Тур си пое дълбоко дъх и се надигна.

– Тик. Може да започнем да редим дървата в пещта, докато чакаме.

– Добре – каза Тик и също се надигна.

Фиамета уморено отпусна рамене.

– О, Тур. Чувствам се така, сякаш току-що съм ритнала камъче от върха на някоя от онези твои планини и то е повлякло още две след себе си, които са повлекли още пет... цяла планина ще се стовари върху нечия глава тази вечер. Дали ще е върху нашите?

– Върху главата на Феранте, доколкото зависи от мен. – Той ѝ подаде ръка. Тя я хвана и Тур я вдигна да стане, толкова лесно, все едно беше сламена кукла.

Фиамета се наведе и вдигна ценната тетрадка.

– По-добре да погледна закланието още веднъж. И да събера каквото мога от необходимите символи. Добре ще е да не влизаме и излизаме от къщата повече от крайно наложителното. Дима от печката на Руберта може и да припишат на стража, но какво ще стане, когато запалим топилната пещ? Със сигурност ще привлече нечие внимание.

– Дотогава най-вероятно ще се е смрачило. Вече минава обяд – отбеляза Тур. – А ти трябва и да си починеш малко преди да започнем.

– Да. – Вече нямаше време за половинчати опити или съмнения. Фиамета изправи решително рамене. Трябваше да танцува на върха на сриващата се планина, иначе всички щяха да се окажат погребани под нея. „Господ да се смили над нас, амин.“

Почукването на входната врата беше без съмнение на Руберта – обичайното ѝ силно потропване, последвано от три кратки почуквания – което сега се повтори нетърпеливо. Фиамета изтича да ѝ отвори.

Следобедът вече повяхваше. Всъщност, като се имаше предвид естеството на задачата ѝ, Руберта не се беше забавила много, но отлитащото време изнервяше Фиамета до смърт. Кое то едва ли отговаряше на спокойното и овладяно състояние на духа, необходимо на един майстор, комуто предстои заклинание от най-висш разред, мрачно си помисли Фиамета. Но пък и тя едва ли можеше да се нарече майстор. Надяваше се Руберта да не е забравила за сушеното седефче.

Тик, който не познаваше почукването на Руберта, също бе изтичал в преддверието, стиснал камата си в ръка. Фиамета му махна да се връща на работа и отлести дъбовата врата. На прага стоеше Руберта, с боне и огромен шал, натоварена с кошница и голяма стомна. Зад нея стоеше висока жена с дълго наметало и голяма качулка, смъкната ниско над челото. Руберта кимна отсечено да успокои Фиамета, сякаш казваше: „Ето. Справих се.“ Фиамета покани жената да влезе, после заключи и залости вратата.

– Здравейте – каза тя на непознатата. Жена, а не момиче. Имаше сиви кичури в черната ѝ коса, стегната в плитка и навита на кок на тила. Дама, поправи преценката си Фиамета – дрехите ѝ бяха хубави като нейните собствени преди лозимонците да откраднат повечето от тях. – Благодаря ви, че дойдохте. Господ да ви благослови, че дойдохте. Руберта обясни ли ви... о, извинете. Казвам се...

Руберта вдигна предупредително пръст.

– Разбрахме се да не споменаваме имена.

Това беше разбираемо. Фиамета кимна.

– За мен няма и най-малък шанс да остана анонимна, но вие можете да останете безименна, щом такова е желанието ви. Наричайте ме Фиамета. – Жената кимна на свой ред. – Руберта обясни ли ви каква е молбата ни към вас? – Тази жена определено не беше дойка.

– Да. Оставих бебето на свекърва си и се нахраних обилно преди да дойда.

– Донесох малко хубава бира, за да поддържа силата ѝ – добави Руберта и вдигна стомната.

– Руберта обясни ли ви какво трябва да кърмите? – повтори Фиамета, просто за всеки случай.

– Да. Скален демон, гном, джудже, самия Сатана ако искате, стига да потопа Уберто Феранте във вечна скръб. – В очите ѝ грееше същият нажежен до бяло блясък, който Фиамета бе видяла по твърде много лица в Монтефолия напоследък. – Лозимонците убиха съпруга ми още първия ден. Убиха и първородния ми син, радостта на живота ми,

младеж в най-хубавата му възраст в едно улично сбиване преди два дни. Само бебето ми остана, а то ще ми е последното. – Ръцете ѝ се свиха в юмруци. Фиамета коленичи и ги целуна.

– Значи сте също толкова готова да започнем, колкото и аз – каза тя и се изправи. – Последвайте ме.

Преведе ги през вътрешния двор към кухнята. Заобиколи отдалеч окования лозимонец, който отново беше буден и със запушена уста. Мъжът тръгна заплашително към тях, но късата верига го дръпна обратно и той им се ухили презрително. Високата жена придърпа наметалото си, но не от страх, а както човек би се отдръпнал от прокажен, и го изгледа е убийствена омраза. Въпреки оковите, той успя да извие ръце в неприличен жест, после се отказа и седна намусено на земята, защото Тур се появи с чука в ръка. Двамата с Тик придружиха жените до кухнята и Тур повдигна капака в пода, за да слязат.

Фиамета запали лампата и поведе жената надолу към мазето – помещение, голямо наполовина колкото кухнята и частично обточено с рафтове и каменни стомни. Тур също се спусна по тясната стълба. Руберта и Тик ги наблюдаваха тревожно отгоре. Фиамета обърна една шайга с дъното нагоре и жената се настани на нея с изящество, достойно за стол с кадифена тапицерия.

Стените бяха облицовани с дребни камъчета. Подът беше пръстен с изключение на едно оголено място, където се подаваше голям плосък камък – почвата в Монтефолия беше оскъдна. Фиамета остави лампата на пода и седна до Тур, който се взираше в камъка, сякаш можеше да види през него. Колкото и прозрачен да беше камъкът за призрака на Ури, за нея той упорито си оставаше плътен и сив. Тур сложи ръце върху грапавата повърхност и килна глава, сякаш се вслушваше в нещо.

– Размажете малко мляко по камъка – предложи той след малко. Безименната дама се изправи, развърза дрехата си, наведе се и изцеди струйка мляко където ѝ показва Тур. Фиамета го размаза и извика с тъничък, отчаян глас:

– Ела, гномчо, гномчо, гномчо!

– Това да не ти е шайка улични котки! – изсумтя Тик откъм кухнята. – Не трябва ли да изпееш нещо?

Ужилена още по-силно, защото сама си бе задала същия въпрос, Фиамета му се сопна:

– Щом знаеш толкова много, защо ти не изпееш нещо? Ела, гномчо, гномчо, гномчо!

Полумрак, потрепващият светлик на лампата, тишина. Не се

чуваше дори топуркането на плъх или скърцането на хлебарка. Зачаках. И чакаха.

– Не става – установи Тик, като си гризеше нервно пръста.

Фиамета загрижено погледна високата жена.

– Може би ще се наложи да почакаме още малко...

– Заникъде не бързам – каза жената. Търпението, с което чакаше отмъщението си, капеше от гласа ѝ като сярна киселина. Дори Тик се смути.

– Ела, гномчо, гномчо, гномчо – пробва отново Фиамета. Тик разкриви лице, очевидно дълбоко засегнат от това толкова обикновено и неподобаващо на една магьосница поведение. Но в следващия миг очите му се разшириха.

Тъмни сенки се закривиха по стената и по камъка на пода, сенки, които не бяха хвърлени от светлината на лампата. Две, три, четири... шест... чворести дребни човечета се надигнаха, сякаш вместо да хвърлят сянка, сами бяха хвърлени от своите сенки. Примъкнаха се мълчаливо към високата жена и наобиколиха щайгата, на която седеше. Най-смелото посегна да докосне полата ѝ и килна главица със срамежлива и едновременно с това лукава усмивка.

– Милейди? – избърбори то. – Добра милейди... – Тя отвърна сериозно на погледа му, без изобщо да трепне.

– Ще получите мляко – каза Тур, – но по-късно.

– Че кой си ти да казваш, метални майсторе? – попита предводителят на гномовете и се намръщи.

– Той говори от мое име – тихо каза високата жена. Гномът се изгърби и сви рамене, сякаш да каже: „Не исках да обидя никого“. Светналите му черни очички не се откъсваха от нея.

– В градината на замъка има купчина медни блокчета – каза Тур. – На всеки от вас, който помогне да ги пренесем под земята до двора на тази къща, ще му бъде позволено да пие до насита. След като бъде пренесена всичката мед. Не и преди това.

– Прекалено много работа. Прекалено тежка – замрънка жално гномът.

– Ако всички се включите, няма да е тежка.

– Не можем да бягаме на слънце.

– Облачно е, а и денят почти си отива. Сянката на градинската стена вече е паднала върху купчината.

– Само една малка глътчица преди това, колкото да си наквасим усните, а, метални майсторе?

Тур отри пръсти в размазаното по скалната плоча мляко и ги бутна под носа на гнома.

– Харесва ли ти? Хубаво е, нали? Първо ще ни донесете медта.

– Ти ще ни изиграеш, ще ни измамиш.

– Ако направите както ви казва той, ще получите наградата си – рече високата жена. – Давам ви моята дума. – Гледаше гнома право в очите. Той отклони рязко поглед, сякаш се беше опарил и викна на другарите си:

– Дамата дава дума. Чухте я.

– И бъдете внимателни, дребосъци – предупреди ги Тур. – Стойте далеч от тъмния човек на име Вители. Мисля, че той може да ви нарани.

Гномът го изгледа отегчено и изви устни.

– Това го знаем, метални майсторе.

– Виждали ли сте... – в очите на Тур се прочете внезапно напрежение, – виждали ли сте Пиа? Убиха ли го, или е още жив?

Гномът приклепна на пода.

– Приятелят Пиа живее, но не става. Много сълзи има в очите му.

– А госпожа Пиа? И дукесата и Джулия? Те как са?

– Държат ги прекалено високо. Ние не стигаем дотам.

– Добре. Вървете. Колкото по-скоро се върнете, толкова по-скоро ще си получите наградата. – Тур въздъхна и се изправи, като внимаваше да не удари главата си в таванските греди. Всички се качиха в кухнята, където Руберта изтри грижливо една чаша от венецианско стъкло и я напълни с бира, плесна Тик по протегнатата ръка и подаде чашата на високата жена, която седна и послушно отпи. Фиамета, Тур и Тик излязоха на двора.

Когато се бяха преместили в Монтефолия, двамата с татко й закусуваха на една селска дървена маса в двора. Тогава той приличаше повече на градина, хладна и уютна, с многобройни сандъчета с цветя и гъргорещ фонтан. Сега проектът Персей изпълваше двора от стена до стена, старата маса беше изтикана под галерията, наполовина погребана под купчини инструменти и боклуци. Пещта – тухлен кошер, висок колкото Тур – стърчеше върху купчина пръст, изкопана от ямата за отливане. Красивите плочи бяха изтръгнати от местата им и вградени в основата ѝ.

Фиамета надзърна в пещта. Тур вече беше наредил първия слой изсушен чам. Тик внимателно бе помел и покрил канала, направен от дърво, замазано с дебел слой глина – той водеше от дъното на пещта към най-високата точка на калъпа. Скованият от дълги дебели талпи кран,

който бе спуснал грижливо калъпа в ямата за отливане и който щеше да извади оттам готовата статуя, беше извъртян настрана, така че да не пречи на работата. Огромната глинена буца беше стегната с железни обръчи, точно както при отливането на камбана, беше казал татко й, за да попречи на калъпа да се пропука, когато излеят в него огромната тежест на стопения метал.

Фиамета тръгна около ямата и почна да подготвя заклинанието си. Щяха да положат тялото на Ури от страната, срещуположна на пещта. Нямахше нужда да включва и самата пещ в диаграмата на силите. Ако не друго, на Тур и Тик щеше да им се налага да пресичат линиите й, за да прибавят дърва, да разбъркват стопения метал и да поддържат огъня с духалата. Топенето на бронза не изскваше намесата на магия. В момента, в който Тур избиеше желязната запушалка в основата на пещта и металът потечеше, тя трябваше да започне процеса на прехвърлянето на нетърпеливия дух на Ури към раждащата се статуя. Фиамета си даде сметка, че не е съвсем наясно с времето на охлаждане. Железните обръчи трябваше да се махнат, за да освободят... Ури, но ако го направеха прекалено рано, калъпът можеше да се спуска и статуята да се изкриви, а ако закъснееха, можеше да стане прекалено твърда. Правилната преценка на момента винаги създава проблеми, често казваше татко й. А тя трябваше да съобрази преценката си и с отмъщение. „Сигурно съм се побъркала.“

Неочакван остър звук долетя откъм окования лозимонец и на Фиамета й трябваша няколко мига да се сети, че става въпрос за писък, заглушен от кърпата, с която бяха запушили устата му. Стреснатият страж се беше свил и опъваше веригата си докрай. Два гнома, помъкнали блокче мед, също изписаха и се отдръпнаха от него. Лозимонецът направи опит да се прекръсти и изгрухтя през кърпата в устата си:

– Демони! Демони посред бял ден!

– Грозник! Грозник! – запищаха гномовете.

Всъщност вече се смрачаваше, разбра Фиамета, след като хвърли поглед към небето. Дворът бе потънал в сянка, а по лилавеещото небе препускаха тлъсти облаци. Направо надуваше дъжд във въздуха.

– Тук. – Тур махна на гномовете да донесат товара си при пещта. Тик изтича с новината към кухнята. Докато се върне с Руберта и безименната жена, втора двойка гномове вече беше изникнала от земята до краката на Тур. Имаше нещо отблъскващо органично в начина, по който пръстта ги изтискваше от себе си – Фиамета си спомни за фокусника, който показваше изкуството си на пазара и вадеше от издутата си уста

цели яйца. Но гномовете... гномовете донесоха още едно медно блокче. Първата двойка се гмурна с кикот обратно в земята, с главите напред. После се появи и трета двойка гномчета, жизнерадостни като славейчета.

Тур се зае да нарежда блокчетата в пещта, като редуваше ред мед с ред дърва. Майстор Бенефорте беше напълнил склада на долния етаж с подбран чамов материал, оставен да съхне специално за този проект. Лозимонците бяха отнесли част от него – доколко прецизно бе изчислил баща ѝ горивото си? Скоро щяха да разберат. Още гномове, или същите гномове, изникваха от земята като невестулки. Фиамета скоро им загуби бройката, за разлика от Тур.

– Това е последното – каза той.

Фиамета се приближи до него. Той затвори железната врата на пещта, през която беше пъхал блокчетата и горивото и отместил косата от очите си с опакото на мръсната си ръка. Беше голям и топъл, а в сините му очи грейеше вълнение. Дори и нелепата, твърде малка за размерите му роба, която носеше като туника и под която стърчаха голите му прасци, не му придаваше съвсем глупашки вид.

Можеше да изгуби душата си заради това. Заради нея. В движението му се долавяше сила, която нямаше нищо общо с Феранте. Фиамета го усещаше – неударимия стремеж на изкуството да се излее навън, решимостта да довършиш започнатото. Имаше дни, в които бе мразила баща си заради готовността му да погълне всички край себе си, само и само да поддържа огъня на този стремеж. И никак не беше сигурна дали ѝ харесва да открива у себе си онова, което бе мразила у баща си.

– Страх ли те е? – попита тя Тур.

– Да. Страх ме е да не разваля това прекрасно творение. Нищо чудно, че духът му не е намерил покой... да го откъснат от света малко преди това да бъде завършено. Цяло чудо е, че не вие отчаяно наоколо. Ако аз успея да го доведа до успешен край, то ще е достойна цена за невеста като теб. А синът на бедния миньор да върви по дяволите!

„В никакъв случай.“

– Тур, надявам се, разбираш, че... че нямам представа какво ще стане със статуята, когато закланието се изчерпи? – „Нито с Ури.“

– Нали каза, че малкият месингов заек не е пострадал. Ще бъде великолепно. Ще видиш. – Той замълча. – Вече можем да запалим пещта.

– Това е работа за мен. – Лицето ѝ светна. – Аз палех всички огньовете на папа.

Стиснаха си ръцете, после Тур отстъпи назад. Фиамета затвори очи.

„За теб, папа.“ И за абат Монреале, и за Асканио, и за неговата майка, и за бедните господин и госпожа Пиа, и за Тик и Руберта и нейната пленница и за дамата без име. За цяла Монтефолия.

– Piro!

Пещта изрева, после звукът се сниши до дрезгаво със-кане. Тур се зае с едната двойка духала, а Тик направи същото с другата от отсрещната страна. Малко встрани зад пещта безименната дама седеше под навеса на галерията и ги наблюдаваше. Първият светлик от пещта улови одобрителен проблясък в тъмните ѝ очи. Тя уви наметалото си около един гном, първия от групичката до краката ѝ, и той вдигна към нея набръчканото си лице и я погледна с обожание. На здрачната светлина човек почти би ги взел за нейни деца. Почти.

Няколко искри се завихриха в нагорещения въздух над вентилационните отвори на пещта, но димът не беше много. Сухите дървета горяха с висока температура и почти без дим, точно както трябваше да бъде. Не... не прекалено забележимо, надяваше се Фиамета. „Но по-добре да не се мотаем твърде дълго.“

Подбра Руберта и двете изнесоха тялото на Ури в притъмняващия двор. Откъм пещта се процеждаше достатъчно светлина, за да не се спънат, но Фиамета реши, че ще е по-добре Руберта да ѝ свети с лампата за следващия етап.

– Мога да начертая диаграмата и да поставя символите, а после да си почина, докато бронзът се топи. Стига всички да внимаваме да не стъпваме върху линиите. Ще ги начертая колкото се може по-близо до Ури и ямата. А ти ми свети с лампата – трябва да съм сигурна, че линиите няма да се прекъснат някъде.

– Къде ти е тебеширът? – попита Руберта.

– За това заклинание не ми трябва тебешир. – Фиамета коленичи и извади малък остър нож от кошницата с инструменти и други неща, която беше приготвила. Нави десния си ръкав и обърна ръката си с китката нагоре. После заоглежда вените си.

– Хм.

Руберта притисна ужасено устата си с ръка, но после тихичко предложи:

– Успоредно на жилите, мила, а не напречно. Ако искаш да си в състояние да пишеш или да правиш нещо друго и след това.

– Добре. Благодаря. – Това щеше да е трудно. „Приеми го като тренировка за раждането.“ Линиите трябваше да бъдат начертани с кръвта на самия маг. Ничия друга нямаше да свърши работа. Това поне

трябваше да го признае на папа – никога не бягаше от трудностите. Заби острието и разреза плътта си. Наложил се да го направи още веднъж, преди кръвта ѝ да потече по дланта, така че да чертае с показалеца си. Очисти ума си, пристъпи до главата на Ури и започна.

Когато най-после завърши кръга и напевите и се върна при началната точка, главата ѝ се въртеше. Още един проблем с преценката. Спря да стиска китката си над разреза и след малко кръвта спря да тече. Приседна за миг на земята и зачака световъртежът да отmine.

– Топи ли се вече? – попита Тик, без да престава да помпа духалата.

– Не още. – Тур изви глава да погледне покрай пещта и се усмихна на момчето. – Ако го прибавиш твърде рано, калаят се изпарява от сплавта и всички ти труд и разходи отиват на вятъра. И ще трябва да се бъхтим още часове.

Тик простена. Но след няколко разменени шепнешком реплики две самодоволно ухилени гномчета се отделиха от групата около дамата и поеха духалата – подскачаха и се весяха на дръжките им като маймунки. Тик отри потното си чело и седна до Фиамета. Останалите гномове също се включиха, като от време на време се гмурваха в пещта, приели сенчестата си форма, и изскачаха, кикотейки се доволно. Оранжевият светлик на пламъците осветяваше демоничната сцена. Изглежда, лозимонският пленник също я възприемаше като видение от ада, защото се бе отказал от намусено-подигравателното си сумтене и се бе свил и хленчеше и подсмърчаше, а бялото на облещените му очи лъщеше в полумрака. Руберта донесе вино, хляб и подправена с чесън луканка от кухнята и раздаде на всички. Фиамета прие храната с благодарност, но мисълта, че трябва да бързат, не я оставяше и за миг.

Папа. „Цяло чудо е, че не вие отчаяно наоколо“ – беше казал Тур, с неговата изумителна наивност. Цяло чудо, наистина. Къде беше майстор Бенефорте? Защо духът му не бе привлечен от това, което правеха тук и от което беше така маниакално обзет приживе? Трудно можеше да си представи някакъв по-сигурен начин да бъде призован. Проблемът не беше в разстоянието. Беше се появил в „Сейнт Джером“, а манастирът бе много по-далеч. Тя затвори очи и се опита да опразни съзнанието си, да слуша и да усеща. „Папа?“ Нищо. Щом не идваше, значи нещо му пречеше да дойде. Окован или частично окован – тя си представи как Вители го напъхва във все по-тесни и тесни граници, стая, диаграма, а най-накрая го смалява до дебелината на косъм. Още колко време им оставаше?

„Съвсем малко“ – помисли си тя и стомахът ѝ се сви. А самият

Вители? Колкото и тихи да бяха, приготовленията ѝ бяха достатъчно забележими, за да привлекат свръхестественото му внимание, стига да се ослушваше за нещо такова. Вители и папа сигурно бяха изцяло заети един с друг, щом така забележимо липсваха тук. „То е като състезание по борба и майстор Бенефорте го губи...“

Тя отвори очи, изправи се и тръгна към пещта. Тур беше смъкнал горната част на туниката си и сега беше гол до кръста. Тялото му лъщеше на светлината на жещките пламъци, докато ръчкаше с дълъг железен прът през малкия отвор на пещта.

– Топи ли се вече? – тревожно попита Фиамета.

– Започва.

Тя затвори очи, съсредоточи се дълбоко и изрече:

– Pigo. Pigo. Pigo.

Млъкна замаяна. Когато отвори уста, дъхът ѝ сякаш завря. Пещта ревеше. Оранжеви искрици се издигаха в спирали над вентилационните отвори и се вихреха бясно, а надигачият се вятър ги помиташе встрани.

– Фиамета, пести си силите. – Голямата ръка на Тур я прегърна загрижено през рамото.

– Не ни остава много време. Усещам го. – „Страх ме е.“

Ръката му я стисна малко по-силно.

– Можем да се справим – прошепна той в ухото ѝ. – Ще бъде великолепен. – Тя се вгледа в ялната синя светлина на очите му и почти успя да му повярва.

Тик дойде с голям наръч цепеници, стовари го с трясък в краката им и задъхано докладва:

– Тези са последните.

– Какво? – възкликна Тур. – Не може да са свършили вече. – И притеснено надникна през отвора на пещта.

– Няма други – каза Тик. – И тресчица не остана.

– Ами да ги слагаме тогава. – С общи усилия двамата заредиха цепениците, докато гномовете се оправяха с духалата. Тур разръчка пещта с железния прът. – Може би ще е добре да прибавим и остатъка от каляя. Няма да чакаме още дълго, Фиамета.

Тя кимна и отстъпи малко назад. Гледаше как жарката светлина се гони по напрегнатото му, съсредоточено лице, докато разръчкваше отново дървата. „И той я усеща, страстта на съзиданието.“ Сърцето ѝ се стопли и тя се усмихна от неочаквана радост. „Толкова е красив! Като резбована слонова кост. Моят мулетар. Кой би предположил?“

Внезапно Тур се озъби и простена:

– Не! – Започна да ръчка по-силно, после отсъпи назад, прогонен от горещината. – Спича се!

– Какво означава това? – попита Тик, озадачен, но и уплашен от отчаяното изражение на Тур.

– Означава, че всичко се провали! Металът се пресича. По дяволите! – Той тропна ядно с крак, хвърли пръта на земята и се разтрепера. Тик се присви. Фиамета спря да диша. Руберта простена. Гномовете записукаха объркано.

– Не! – изрева Тур. – Все трябва да има начин да го спасим! Повече калай... повече дърва...

– Няма повече – плахо промълви Тик.

– Как да няма! Аз ще намеря още дърва! – Тур хукна като обезумял през двора към старата селска маса и я преобърна, разчиствайки с едно движение натрупаните отгоре ѝ неща. Крещейки като побъркан, той хукна да вземе чука.

– Сух дъб. Нищо не гори с по-голяма температура от сухия дъб! Още, Тик! Фиамета, Руберта! Всичко от дъб в къщата! Пейки, маси, рафтове, столове, донесете ги! Бързо! Гномове, при мен! Помпайте проклетите духала, малки чудовища такива! Пъхнете онези дъски под скарата, където пада пепелта, така че температурата да се качи...

Следващите няколко минути бяха като оргия на разрушението. Тур довлече съвсем сам един огромен работен тезгях, мускулите и вените му бяха издути от сила и бяс и това напомни на Фиамета за прославените с пристъпите си на безумна ярост викинги – дотам, че се уплаши напъните да не разкъсат отново шевовете на раната му. На гномовете, изглежда, им харесваше целият този хаос, защото пищяха и кряскаха възторжено. Руберта хвърли в пещта дори дървените си лъжици. Огънят ревна в кресчендо, искри и пламъци струяха от вентилационните отвори като река, ливнала се към небето. Отвън сигурно приличаше на сигнален огън.

Задъхан, Тур отвори вратичката, отново разбърка съдържанието на пещта и клекна, свел мръсното си, опърлено лице почти до коленете.

– Не е достатъчно – промълви накрая. – Свърши се... – И се сви на топка, загледан в нищото. Фиамета се преви на две – сякаш нажежени игли прерязваха корема ѝ в съпричастие с неговата болка. Да са само на крачка и да се провалят точно сега... Господ не чакаше смъртта, за да те осъди на вечни мъки, тях ги имаше предостатъчно и в живота...

– Калаените съдове – прошепна Тур сред одименото мълчание.

– Какво?

– Калаените съдове! – изкрещя той. – Донесете ми всички калаени съдове, които намерите в къщата! – И без да ги чака, той хукна към кухнята и се върна, крепейки огромен куп стари чинии, подноси и паници. Метна ги в пещта, без да се бави и секунда, и хукна обратно за още. Фиамета изтича нагоре по стълбите към галерията и влетя в първата стая, после във втората и третата... Върна се с голяма чаша, очукан леген и два мърляви стари магически свещника, които се палеха само като кажеш необходимата дума и за чиято истинска стойност лозимонците не се бяха досетили. Руберта донесе още лъжици. Сигурно бяха събрали повече от петдесет килограма метал. Тур напъха всичко в пещта, като не спираше да крещи. Разбърка, добави още парчета дъб, разбърка отново. Ревът на огъня беше всеяден, зловещ и толкова оглушителен, че уби дори трясъка на далечната гръмотевица, разтресла небето над езерото.

– Топи се! – извика невярващо той. Устните му се изкривиха в безумна усмивка. – Втечнява се, о, колко е красиво! Красиво! Фиамета, твой ред е!

Тя изтича до мястото, което си беше избрала – върха на един триъгълник по средата между главата на Ури и ямата за отливане – и коленичи върху разровената земя. Нямаше никаква представа как да размърда мозъка си, как да настрои духа си до точката на ведрия контрол на майстор магьосник в целия този вресящ сатанински хаос. „Точно затова научи заклинанието наизуст. Не мисли, просто го направи.“

Докосна шестте билки, подредени пред нея, ножа и кръста. После допря пръсти до челото и устните си. Подчинявайки се на внезапен импулс, тя се прекръсти набързо: „ОтцаСинаиСветияДух.“ Господи! „Да се слави Бог за всички чудеса.“ Затвори очи, отвори сърцето и ума си. Ури беше помиташа сила, надвисваща воля, витаеща на педя от нея, три части гняв и една част страх, а от скъпия на сърцето ѝ хумор почти не бе останала следа. „Аз наистина те обичах, по особен начин.“ Тя отвори очи, погледна към Тур и кимна.

Тик дръпна платненото покривало от канала. Тур грабна извития железен лост и откачи запушалката от дъното на пещта. Нажежен до бяло огън изригна навън и прогони сенките. Потече надолу, впи зъби в чертата от засъхващата кръв на Фиамета и се изля в големия глинен казълп – река от светлина, бърза като врящо масло.

Ури потече през Фиамета. Хиляди и хиляди запечатани спомени и образи, чак до кулминацията на изтръгващия мрак, означавал смъртта му, всичко това, без да забавя движението... Устата ѝ се отвори широко и гърбът ѝ се изви в агония. „Гори, гори! Света Майко. Майко...“

Над тях, в ревящата помиташа жега, дървената галерия се запали. Жълти пламъци облизаха балюстрадата и парапета. Входната врата се разтресе под тежките удари на крещящи мъже. А огънят във вените на Фиамета продължаваше да бушува, устремен напред. Не смееше да помръдне, не смееше да прекъсне потока, сигурно всеки момент щеше да се подпали като галерията, да се взриви като човешка факла... Тик хукна към стълбите, понесъл кофа с вода. Тур вдигна чука си.

Вратата зина с трясък към настланото с плочи преддверие. Трина лозимонски войници с таран в ръце се запрепъваха, повлечени от собствената си инерция. Зад тях вървеше офицерът им, крещеше заповеди и размахваше меч си. Брадат, жесток мъж с черна уста, от която се сипеха ожесточени псувни. Последният ярък метал се плъзна по канала и бе засмукан в калъпа. Заклинанието освободи Фиамета рязко като отворила се ръка. Тя се свлече на земята, неспособна да помръдне, едва намирайки сили да диша, без дори да знае дали е успяла, или се е провалила.

Лозимонците влязоха на бегом във вътрешния двор и спряха разколебано, явно зашеметени от неразбираемата сцена, разкрила се пред очите им – горящата галерия, пиращите жени, защото Руберта и безименната дама тичаха след Тик с още вода, гномове, хукнали кой накъдето му видят очите, окованият страж, който виеше през запушената си уста и се мяташе бясно, изпънал веригата си. Фиамета, просната по корем и обърнала глава настрани, се изкиска. Тур леко люлееше чука си. Един мъж с чук срещу четирима бойци с мечове. Фиамета спря да се хили, претърколи се и впери замаян поглед в ямата за отливане. Какво беше станало там долу?

„Пуснете ме“ – извика някакъв глас. Фиамета не смяташе, че го е чула с ушите си. „Пуснете ме!“

– Тур – успя да изхърка тя през свирещите си дробове. – Скочи долу и махни скобите. И сваляй железните обръчи.

Той отмести неспокойно поглед – към нея, към калъпа, към приближаващите се лозимонци, които опипваха предпазливо въздуха с мечовете си, сякаш търсеха невидими врагове. Скочи в ямата и се зае със закончалките на предпазните обръчи. Сърцето на Фиамета препускаше. Ами ако беше твърде рано? Ами ако калъпът се пропукаше и нажежен до бяло стопен бронз изригнаше навън, обливайки Тур... Първият обръч се скъса, после още един и още един. Връхчето на меч се допря до гърлото на Фиамета и я притисна към земята. Тя вдигна очи и видя мургаво брадато лице, лишено от интелект, лишено от човешки образ...

– Остави чука и излез оттам, или ще я понижа – викна

лозимонският лейтенант. Тур хвърли чука и излезе от другата страна на ямата. Клекна на четири крака, после се ухили, с грейнали очи и затаен дъх.

Глината в ямата започна да се пропуква, да се отплюспва, разпадайки се на фрагменти и прах. Дълбоко в пукнатините нещо проблясваше – нещо червено като кръв. Нещото се отърси от глинената си туника, както куче се отърсва от сняг. Най-напред се появи отрязана глава и нечия силна ръка я заразмахва зловещо. Бронзови змии, вишневочервени, се извиваха вместо коса около митичния череп. Раменете се изгърбиха, после се изправиха рязко. Една мускулеста ръка, стиснала извит меч, се освободи от глинената утроба. Последва я крилат шлем и, с рязко движение на брадичката, едно мъжко лице. Само дето не беше ведрото лице на приветливия грък, не.

„Това е Ури – помисли си Фиамета. – Цял-целеничък, чак до белезите от шарка.“ Боже, колко се радваше да ги види тези белези!

Жарките метални очи се вдигнаха и откряха лейтенанта с липсващите зъби. „Помниш ли ме? – изреваха безмълвно горящите очи. – Защото аз те помня.“ Бронзовите устни се резтеглиха в усмивка, натежала от зловеща заплаха.

Лозимонецът най-после се отърси от хипнотичния си транс и побягна с писъци.

18.

Фиамета се надигна и седна. Ломотещият несвързано беззъб лозимонец се гърчеше в ръцете на двама от войниците, които не бяха видели случилото се в ямата за отливане. Третият войник тъкмо бе успял да скъса веригата на пленника с няколко удара с меч си. Освободеният се отплати за усилията му, като го събори на земята в стремежа си да се добере колкото може по-бързо до изхода. Гръмотевица изгътна в среднощното небе и разтресе къщата.

Ръцете на Ури, едната стиснала извития меч, другата – огнената глава на Медуза, се показаха над ръба на ямата. Червени бронзови мускули заиграха, докато се надигаше. Великолепен гол герой от сказанията. Дори и в светлика от горящата галерия той грееше със своя собствена тъмночервена светлина, с изключение на очите, които светеха жълтобели. „Сигурно магията го държи цял при тази температура“ – замаяно си помисли Фиамета. Очертанията му бяха по-изчистени, по-свършени дори от восьчното копие на тялото му, което беше направил баща ѝ. Тур скочи с лекота в ямата, за да си прибере чука, който явно му вдъхваше точно толкова увереност, колкото смущаваше зяпащите го отдалеч врагове.

Нажеженият бронзов Ури погледна надолу към студения Ури от плът, после вдигна очи към Тур. Двамата братя се погледнаха и дори в лишеното от израз жежко-жълто сияние на метала Фиамета прочете съжаление, тъга и нещо като обич, примесени с решителност и гняв.

Тур, чиито сини очи искряха от влагата, събрала с в тях, вдигна чука си в тържествен поздрав.

– Води ни, капитан Окс. В името на Бог, Брюинвалд и дук Сандрино.

– Следвай ме, момче – отвърна Ури с ленива усмивка, – и ти обещавам представление, за което да разказваш на племенничките и племенниците ми. И гледай да не се бавиш много с направата им. – Бронзовият му глас екеше като ниските тонове на орган, дълбок, силен и с обертонове, способни да вдигнат мъртвите от гробовете им, и в същото време пак си оставаше гласът на Ури. Жълтите му очи откриха Фиамета, която тъкмо се изправяше. – Не разполагам с много време. Давай да ги почваме.

– Води. Ние ще те следваме – каза задъхано Фиамета. Къщата ѝ

гореше. И какво от това? Тя ѝ обърна гръб.

Ури сведе поглед към четиримата лозимонци, които си бяха възвърнали някак куража. Стояха близо един до друг, предвидливо застанаха с гръб към коридора, който водеше към входната врата. Ури сви здраво пръсти около дръжката на меча си и бавно тръгна към тях. Пръстта почерняваше и пушеше под тежките му стъпки.

Беззъбият лейтенант стисна меча, призова остатъците от храбростта си и се спусна към приближаващия се гигант. Мечът му отскочи от голия хълбок на Ури и едва не му извади ръката от рамото. Ури вдигна главата на Медуза и я стовари върху черепа на убиеца си. Лозимонецът падна, разтресе се конвулсивно, краката му изритаха няколко пъти, после застина безжизнен. Оцелелите заотстъпваха, като приклякаха и се прикриваха един друг в някакво подобие на боен ред, поне докато не стигнаха до разбитата входна врата. Сетне подобие на дисциплина се изпари моментално и те хукнаха по улицата. Фиамета понечи да вдигне меча на мъртвия, просто за всеки случай. Яркочервеното оръжие на Ури беше впечатляващо, но тя не беше сигурна дали бронзът – при това омекотен от висока температура бронз – може да се справи с оръжия от закалена стомана. После си даде сметка, че Ури не може да си смени меча. Той беше вложен, едно с ръката му.

Тур прегърна Фиамета през раменете и двамата последваха Ури на улицата. Фиамета спря, сащисана от тълпата, която се беше стекла там. Десетки хора се блъскаха неспокойно пред къщата – мъже, момчета, дори няколко жени, кои с върхни дрехи, кои наполовина облечени, кои по нощни ризи. Фиамета позна лицата на неколцина съседни.

Лоренцети, нотариусът, който живееше до тях, изтича към нея. Лозимонците бяха оплячкосали и неговата къща. Главата му още беше превързана вследствие на неразумната му съпротива.

– Фиамета! Какво става? Какво си направила?

– Къщата ми гори – безизразно каза тя. С уплашени викове хората се дръпнаха встрани от Ури, макар и не много далеч. Пулеха се и викаха, настояваха за обяснение. – Създадохме бронзов герой, воин, който да се изправи срещу лозимонците вместо нас и да освободи Монтефолия. Тръгнаха сме да убием Феранте. Моля, отдръпнете се.

Тримата останали лозимонци бяха спрели и отново се бяха подредили в боен ред отатък тълпата. Един от съседите на Фиамета – Бембо, свещарят – вдигна факла над главата си, после се появиха още факли, откъде – Фиамета нямаше представа, пламъците ставаха все повече и повече и накрая цялата улица засия.

Лоренцети примижа и заекна:

– Т-т-ова не е ли Ури Окс, швейцарецът на Сандрино? Играл съм на зарове с него. Дължеше ми половин дукат, когато умря... Хей! Ури!

Ури вдигна меча си за поздрав, доволен, че са го познали.

Лоренцети отстъпи крачка назад, ококори се, после разпери ръце и се поклони.

– Е, моята благословия я имате. Хей! Направете път, вие там! – Размаханите му ръце разделиха тълпата. Лозимонците внезапно се оказаха обградени от две вражески редици. После настана странна тишина. Миг по-късно излетя паве, метнато от разгневен младеж, и издрънча в металния нагръдник на един от лозимонците. Войникът залитна. Ури тръгна по улицата между хората. Фиамета и Тур, хванали се за ръце като деца, вървяха малко след него. Откъм монтефолианците се надигна рев, който напомни на Фиамета за рева на нагорещената пещ. Лозимонците се обърнаха и побягнаха, този път без да спират или да поглеждат назад.

Викове заехтяха из улиците. Кепенци се отваряха с трясък по горните етажи и глави в нощни шапки накацаха по прозорците. Викове на любопитство и страх заваляха като дъжд. Фиамета погледна през рамо. Хората ги бяха последвали, отначало по един и по двама, после в поток, после в река. Врати се отваряха широко и прииждаха още хора. Появиха се ножове и ками, дори няколко меча, както и други оръжия, още по-импровизирани – бравди и чукове, тояги, мотики, кирки и дори един ръждясъл сърп. Дебела жена се присъедини към тълпата, въоръжена с огромен тиган. Още факли изникнаха високо над главите на хората. Фиамета нямаше представа какво си въобразяват че следват онези най-отзад – нещо средно между парад и нападение, хора въодушевени, грозни, решителни и объркани.

И нищо общо с безшумното, тайно среднощно промъкване по улиците на Монтефолия, което беше планирала. Ури и без това едва ли можеше да мине незабелязан, както грееше яркочервен в мрака. Ако някога Инквизицията я изправеше на съд за тазнощните ѝ дела, щеше да разполага с хиляди очевидци.

Светкавица разпука небето. Първите няколко тлъсти, студени дъждовни капки пернаха вдигнатото нагоре лице на Фиамета. Възвираха мигновено по тялото на Ури и се провлачваха след него в миниатюрни следи от прозирна пара. Стъпалата му съскаха по навлажняващия се, лъщящ калдъръм. „Много си студен – насочи мисълта си към дъжда Фиамета. – Спри, върни се, рано ти е!“ Препъна се. Тур я стисна и я задържа на крака.

Стигнаха до подножието на хълма и тръгнаха нагоре към замъка. Нямаше надежда, абсолютно никаква надежда, да се промъкнат през портите и да изненадате Феранте. Лозимонски войници вече тичаха по стените и палеха факли. Чуваше се ръждивият писък на спускащата се вертикална решетка. После огромните, тежки дъбови врати се затвориха с трясък, чиято сила не отстъпваше на гръмотевичния екот, цепещ небе-то над черното езеро.

– Не – извика в паника Фиамета. – Какво ще правим сега? Феранте няма просто да ни чака там, докато, докато...

Ури й се усмихна през рамо.

– Спокойно. – Той спря на десетина крачки от портата на замъка. Стоманена стрела свирна отгоре, заби се в рамото му и остана там. Той се отърси, бръсна я с ръка като досадно насекомо и огледа портата. – Фиамета, затопли ме.

– Ріго – викна Фиамета, подреждайки с мъка заклинанието сред хаоса, настанил се в главата й. Но познатата й до болка последователност успя някак да я успокои. – Ріго. Ріго.

Ури вдигна ръката, в която държеше меч.

– Засега е достатъчно. – Приближи се до дъбовите врати и ги докосна. Дървото почерня и избухна в пламъци. Ури провря ръце през отворилата се пролука и започна да кърти с лакти и ритници дървото, сякаш беше изгнила прахан. Пламтящи отломки захвърчаха на всички страни. Фиамета и Тур наведоха глави, после клекнаха.

Стъпките на Ури прокълтяха в тъмния проход между двете охранителни кули. Няколко крачки по-нататък напредъкът му бе спрял от вертикалната решетка. От дупката горе един загубил ума и дума лозимонски войник изля съд с врящо масло върху главата му.

Ури започна да се смее със звук като от огромен бронзов тромпет. Завъртя се под огнения поток, сякаш бе освежаващ душ, като човек под водопад, който се наслаждава на силните струи по голата си кожа. Обзети от кой знае какво мисловно безумие, лозимонците изляха още два съда с врящо масло, преди на някой от офицерите им да му светне, че с това никак не си помагат. Пламъците весело танцуваха по лъскавото тяло на Ури. Той тръгна наперено към решетката.

Провря ръката си с меч през един от квадратите от ковано желязо, уви я около една от пречките и дръпна силно. Желязото се счупи с пукот. После още едно и още едно, докато не се отвори достатъчно голяма пролука, за да мине през нея в цял ръст и с изпъчени гърди. Фиамета хукна след него през загасващите пламъци. Тур тичаше на крачка след

нея. Спря, колкото да разшири отвора в решетката с няколко умело насочени удара с чука за удобство на идващите след тях. А след тях наистина напираха хора, напук на стрелите, които ошашавените хора на Феранте успяваха да изстрелят от стените над тях. Втурваха се наляво и надясно, на групички от по няколко души, разпръсваха се из замъка, за да накажат мъчителите на Монтефолия. Тълпата отзад задръсти портата, после си проби път.

Фиамета клекна на калдъръма, останала без дъх и ококорила очи. Ури излезе във вътрешния двор и го освети като човешка факла. Довяна от поредния порив на вятъра дъжд се изпари в лека мъглица над главата и раменете му.

– Уберто Феранте! – ревна той. Камъните откликнаха уплашено с трескав ек. – Уберто Феранте! Излез!

Неколцина лозимонски войници изхвърчаха от вратата на замъка и се втурнаха надолу по мраморното стълбище. Войнственият им ентузиазъм излия и те замръзнаха, когато видяха какво ги е предизвикало. Спогледаха се ужасено.

Феранте излезе на площадката пред вратите и огледа двора. Носеше лъскава плетена ризница, сребристоклатна в танцуващата огнена светлина, и познатите на Тур черни панталони и ботуши. Нямаше нито шапка, нито шлем и няколко дъждовни капки лъщяха в тъмната му коса като диаманти. За миг остана неподвижен, сетне изтегли меч си с бавно, съзнателно изстъргване, което сякаш продължи вечно и от което Фиамета я заболяха зъбите. После обърна глава и извика през рамо:

– Николо! – Вирна брадичка, хвърли кратък поглед към северната кула при портата и вдигна меч в поздрав към някого, когото Фиамета не можеше да види, сякаш казваше: „Посвещавам тази смърт на теб!“ . Сетне, нащрек, с готов за битка меч, бавно тръгна надолу по стълбите.

Стражите му, като хвърляха неспокойни погледи назад, се разтеглиха в защитно ветрило пред него. Формацията им издържа няколко мига, докато Ури не вдигна ръце и не тръгна към тях. Тогава се разбягаха до един. Феранте ги гледаше как го изоставят. Не беше изненадан, само лека иронична усмивка потрепваше на устните му. Но все пак отвори уста и извика:

– Николо! – И още веднъж, по-силно: – Николо! При мен, веднага!

Дали Феранте не усещаше, че противникът го превъзхожда? Поне на Фиамета ѝ се струваше, че е така. Но ето че той продължаваше да стои на последното, посребрено от дъжда стъпало и не отстъпваше.

– Той е зъл – прошепна Тур. – Но...

Фиамета също го беше почувствала.

– Смел. Или черпи сили от напрежението на момента. – Нищо чудно, че хората го следваха. Понякога Фиамета се бе чудила защо казват, че ангелите проливали толкова много сълзи над грешниците. „Те не плачат заради злото. Плачат заради доброто, задушено от него.“

– Значи си ти – започна Феранте и облиза устни. – Некадърният гвардейски капитан на Сандрино се въздига от вълните като Венера. Мислех, че сме те убили.

– Значи си ти – каза Ури, опитвайки се да не пада по-долу в иронията. – Моят некадърен убиец. Искаш ли да опиташ още веднъж? – И вдигна червения си меч като покана. Феранте, помисли си Фиамета, се справяше по-добре с иронията. Идваше му отвътре. Но гневът на Ури гореше видимо, в надигащи се вълни от жар, и каквото не достигаше на думите му като острота, се компенсираше от сила.

Феранте килна глава на една страна, усмихна се криво и слезе от последното стъпало на двора.

– Мисля... че ти си по частта на моя секретар. Но ще направя всичко по силите си да те забавлявам, докато той пристигне. – И викна раздразнено: – Николо!

– Какво ли го задържа толкова? Мислех, че ще тича насам като жуилин – прошепна Тур.

– Мисля, че знам – прошепна в отговор Фиамета със свито сърце. Но все още не можеше да хукне из замъка да търси баща си. Трябваше да остане с Ури и да продължава да го нагрява.

Феранте нападна.

Първата схватка беше кратка. Нападът на Феранте преодоля защитата на Ури, но ударът само издрънча безсилно в бронзовата му плът. Феранте отскочи, изтръпналите му пръсти стиснаха здраво меча и последните следи от ирония по лицето му се стопиха. Нападна отново, опитвайки се да прониже жълтите очи на Ури, после се отдръпна, стиснал зъби и съскаш от болка, защото насочената с убийствена сила към черепа му глава на Медуза го бръсна по бузата, която моментално се покри с ивица белезникави мехури.

– Не може да победи, би трябвало да бяга. Защо не бяга? – трескаво прошепна Фиамета. Искаше Феранте да избяга. Да се прояви като страхливец, да, като напълно заслужаващ презрението й нещастник. Но вмесото това той отново се хвърли към Ури, мечовете им се сблъскаха...

– Приема го като изпитание за себе си – внезапно каза Тур. – Иска да бъде най-добрият. Иска да знае, че е най-добрият. И иска всички

останали също да го знаят.

– Той е луд!

– А Ури защо се бави? Защо просто не го сграбчи и не го смачка?

Замисълът на Ури най-после стана ясен – той подлъга Феранте, който се спъна и падна назад върху мраморните стъпала. Мечът на Ури се стрелна напред и го прикова там, върхът му бе притиснат към същото място върху плетената ризница, където се бе намирала и смъртоносната рана на самия Ури. Бронзовото лице се скова от гняв и той се облегна на меча с цялата нечовешка тежест на металната си снага.

– Николо! – изкрещя Феранте. Най-сетне в гласът му се бе промъкнал чисто човешки ужас.

„Свършено е с него“ – помисли си Фиамета. „Свършено е.“ Но не се зарадва.

Ризницата се скъса и мечът прониза гърдите на Феранте, изгаряйки плътта и закалявайки острието с едно-единствено движение. Ури стоеше приведен, приковал Феранте под себе си, и дълго не помръдна.

Вители изхвърча от вратата на замъка и се дръпна миг преди да се е блъснал в мраморния парапет. Черната му, обсипана със символи роба се развяваше след него. После той размахва триумфално десния си юмрук. На показалеца му грееше златен пръстен с маска с образа на брадат мъж.

– Милорд, успех!

Фиамета извика безмълвно, юмруците ѝ се стиснаха безпомощно. „Закъсняхме...“

Феранте погледна Вители и изрече накъсано:

– З... абави се... Н... иколо. Н... арочно ли?

– Не! Господи! – изкрещя ужасено Вители, като го видя прикован на стълбите. Но късня с един удар на сърцето и думите му не убедиха никого.

– Не ме... лъжи, Николо. Мразя хората, които лъжат. Видях те как се криеш зад вратата. Чакаше. Видях бялото на очите ти. Проклети да са очите ти, Николо... – Устата му се отвори широко и лицето му се изкриви в предсмъртна агония, когато Ури стъпи с единия си крак върху гърдите му и изтегли меча си.

За миг Ури се поколеба, вдигнал подозрителен поглед към магьосника. Лицето му бе застинало до такава степен, че наистина приличаше на бездушен метал. После, с два скока, под които мраморът се напука, Ури изкачи стъпалата, делеящи Вители от вратата. Вители се преметна с една ръка през парапета и скочи на двора. Коленете му се подгънаха и

той изпъшка, но после се изправи и отскочи назад, за да си осигури свободно пространство, а ръцете му заприглаждаха кадифената роба.

– Спихах те, нещастно подобие! – изврещя той към Ури. – Студът ще те смрази на място и птици ще гнездят в ушите ти! – Той замърмори нещо, направи няколко жеста и Ури, който слизаше решително към него, забави крачка. Червеното му сияние избледня и вместо него зальщя бронз – по носа, ушите, пръстите на краката. Ури измъчено вдигна мечата си.

– *Rigo, rigo, rigo rigo rigo!* – изкрещя Фиамета. Ури се отърси, целият нажежен до червено, и отново тръгна напред; движеше се като котка по калдъръма, заобикаляйки Вители в търсене на удобна позиция за нападение. Фиамета се строполи на четири крака.

Вители й хвърли бърз поглед, който казваше: „По-късно. И ще ти се иска никога да не си се раждала“ – но после се видя принуден да насочи цялото си внимание към Ури. Заотстъпва и потърка новия си пръстен. Приглушеното му мърморене набра сила, после се извиси във вик:

– Освобождавам те! Лети, отвързан и на воля!

Бронзовият Ури се закова на място. Вители, присвил тържествуващо очи, пристъпи да огледа вкаменения герой.

– Не! – изпъшка Тур. – Това беше заклинанието на баща ти, Фиамета! Онова, което ти каза, че използвал, за да освободи духа на бебето от първия сребърен пръстен на Феранте. Провалихме се! Господ да ни е на помощ – и на нас, и на Ури! – Той стисна здраво чука, впил поглед във Вители, и напълни дробовете си с въздух, готов да удари при несъществуващи изгледи за успех. Издулият се от самодоволство некромант се хилеше на безмълвната статуя.

– Чакай! – изсъска Фиамета, изправи се някак на крака и стисна ръката на Тур. – Нещо не е наред, не е наред, чакай!...

Бронзовият Ури също се ухили и шепотът му отекна сред стените на замъка:

– Не можеш да ме освободиш. Аз не съм окован.

И мечът му изсвистя и отсеке главата на Вители, но не преди думите му да бъдат чути и разбрани, така че последното изражение върху черновеждото лице, докато главата се въртеше във въздуха, бе на най-дълбоко озадачение.

Главата падна на земята, търкулна се и спря.

Настана тишина, после плисна дъжд. Фиамета се огледа. Стотина души наблюдаваха сцената, свили се покрай стените около двора. Три неясни бели петна от лицата на три жени се притискаха към тесните

прозорци на северната кула. Повечето свидетели бяха монтефолиански граждани, както и неколцина замаяни пленени лозимонци. Далечни викове, писъци и трясък долитаха от разни места в замъка, докато последните оцелели от хората на Феранте биваха изтласквани от тълпата. Кръвта на Вители по калдъръма вдигаше пара в студения въздух. Ури беше отстъпил назад под дъжда и от тялото му също се вдигаше пара. Червеното му сияние потъмняваше и металическият блясък на бронза вече се прокрадаваше тук-там. Студ и нещо като самотно предчувствие угасиха триумфа в очите Му. Скоро трябваше да напусне временното си метално тяло. „За да отиде къде?“

И къде беше папа? Тя се сети за новия златен пръстен на ръката на мъртвия Вители и тръгна към него. Трябваше да го вземе. Може би абат Монреале щеше да знае какво да прави с него. Сигурно беше възможно баща ѝ да се освободи от пръстена и пръстенът да се освободи от волята на Вители, защото как можеше един мъртвец да е окован към друг?

Феранте също пълзеше към обезглавеното тяло на Вители, потресено осъзна Фиамета. Не беше мъртъв! Горещото острие, изглежда, бе обгорило кръвоносните съдове, така че въпреки натрошените си ребра Феранте не губеше кръв толкова бързо, колкото бе къвил Ури при същата рана. Лицето му бе пръстена маска на решимост и болка.

Тя хукна към пръстена. Тур я последва с чука, макар на Фиамета да не ѝ се вярваше, че Феранте все още представлява физическа заплаха за когото и да било. И все пак имаше някакво извратено величие в непрекъснатата му воля, която влачеше безполезното му тяло по мокрия калдъръм.

Но когато посегна към дясната ръка на Вители, някакъв студен мощен порив я блъсна назад. Феранте също се сгърчи, вдигнал ръка да се защити от невидимия удар. Изглежда, усилието бе скъсало нещо в тялото му, защото той изохка, после тъмните му очи застинаха, за да не се затворят никога повече. Фиамета клекна и зяпна. Не вярваше на очите си.

Някаква форма се сбираше над трупа на Вители, сякаш нощта се превръщаше в нещо осезаемо. Тъмен мъжки силует, чернота, по-дълбока от всяка сянка в осветения от факли двор. Вътре в черния човек сякаш се провиждаха други малки, наполовина погълнати духове, дузини, деформирани и агонизиращи.

– О, не! – задавено възкликна Тур. – Създадохме още един дух! Никога ли няма да се свърши?

– Не – прошепна Фиамета. – По-лошо е. Много по-лошо. Създали

сме демон. – Къде беше папа? Вътре в тъмния човек? Един от онези поддухове беше съвсем пресен и го мъчеше огромна болка.

Лицето на тъмния човек се разбуди, изострайки се в ясно различими и познати черти. Черните очи на Вители се отвориха и засветиха със свое собствено червено сияние. Изглеждаше не по-малко изненадан от Фиамета. Обърна ръце с дланите нагоре и ги заоглежда смаяно. Ярка светлина обгърна един от черните пръсти. Вители отметна глава и се изсмя, осъзнал новото си битие и сила.

– Получи се! Жив съм! И вече съм безсмъртен! – После буквално подрипна от радост и заметна поли в ироничен поклон към Ури, който стоеше замръзващ и зашеметен. – Приеми дълбоката ми благодарност!

Ето че го беше направила, нещастно си помисли Фиамета. Абат Монреале, в една от многобройните си проповеди на тази тема, беше описал греха като допускането на наистина сериозна грешка, която води след себе си непоправими последствия. Сега тя се визираше в собствената си огромна грешка и мислеше: „Осмият смъртен грях наистина е глупостта“. И невежеството. Нямахме никаква представа как да се пребори с един демон, абсолютно никаква. Но беше дълбоко убедена, че ако Вители избяга, последствията ще бъдат ужасяващи.

– Какво си направил с татко ми? – с треперещ глас извика тя на демона Вители.

Съществува впи червените си очи в нея.

– Сега волята му ми принадлежи – прошепна Вители с глас, студен като лед. – Ти закъсня. – После се усмихна гробовно. – Той също закъсня. – Лицето му се вдигна към портата.

Конски копита изтрополиха върху мокрия калдъръм. Сърцето на Фиамета подскочи и й се прииска да закрещи от триумф и облекчение. Беше абат Монреале – идваше да ги спаси, яхнал бял кон.

– Фиамета! Тур! – извика той.

Радостният вик се стопи в гърлото й, докато попиваше е очи съмнителните подробности. Първо на първо – конят. Тя познаваше този кон. Дори и кавалерийското седло, което Монреале бе взел отнякъде, не успяваше да прикрие хлътналия му гръб. Дъхът свистеше и свиреше в дробовите му, ноздрите се издуваха червени върху посивялата муцуна, изражението му беше жално, а краката му трепереха. Абат Монреале със сигурност беше чудотворец, обичан от Бога, щом беше успял, незнайно как, да накара добичето да тича по нанагорнище.

Монреале беше облечен със сивото си монашеско расо, под което стърчаха голите му крака, а сандалите му се бяха наполовина изхлузили

в резултат от бъртенето по хълбоците на стария кон. В двете си ръце някак успяваше да държи жезъла си, юздите и две шишета. Косата му стърчеше също както и рошавите му вежди, а на челото си имаше голяма червено-синя цицина.

– Фиамета! – извика отново той и спря, когато видя живата картина във вътрешния двор.

– Канех се да кажа – продължи той със странен, спокоен, небрежен тон: –, „Фиамета, каквото и да правиш, не убивай Вители.“

Сивите му очи се вкопчиха в безмълвен двубой с червените зъркелни на демона. Фиамета с благодарност усети как се изплъзва от опасното внимание на Вители. Цялата фигура на Монреале изглеждаше нелепа, с изключение на очите.

Без да откъсва поглед от Вители, Монреале праметна десния си крак над приведения врат на коня и с лекота скочи на земята. Пъхна шишетата в джобовете на расото си, вдигна жезъла пред себе си и прокара замислено ръка по дължината му. Тръгна напред, после спря рязко, сякаш усетил същия студен удар, който беше отблъснал Фиамета.

– Джакопо Спренгер. Макар душата ти да е отделена от тялото, ти все още съществуващ частично в света на волята. Докато волята ти е свободна, ти все още можеш да се покаеш, да изповядаш греховете си и да прославиш вярата. Кълна ти се, Бог е по-велик от всяко зло, което си в състояние да обладаеш. Спри. Спри сега и промени лицето си! – Гласът на Монреале бе изтерзан и искрен.

Беше яздил през нощта не за да убие Вители, а за да го спаси, осъзна Фиамета. Осъзна и каква страховита опасност се крие в това. Вители можеше да се опита да измами Монреале, да го предизвика достатъчно, за да приспи бдителността на абата. Въпреки всичките му съмнения, собствената му съвест щеше да застави Монреале да направи един последен опит да спаси душата на Вители...

Но гордостта, която силата вдъхваше на Вители, на свой ред го изпълваше с презрение към преструвките. Той се прекръсти подигравателно, дори обидно. Следващият жест доведе до нещо по-осезаемо и когато завихрилите се бясно цветове се прочистиха от очите на Фиамета и ревът се стопи в ушите ѝ, абат Монреале беше паднал на колене и то не за да отправи молитва към Бога. Въпреки това той размаха жезъла и атакува на свой ред – Вители сякаш се вгъна сам в себе си, но само за миг.

Ури вече не можеше да помогне. Охлаждаше се до студен бронз пред очите на Фиамета, а в нейния дух не беше останал достатъчно огън, за да го стопли отново. Не можеше дори да се задържи права и

падна на колене, после на четири крака и накрая легна на мокрия калдъръм. Всеки минаващ край нея лозимонец можеше да ѝ пререже гърлото, а тя щеше само да го гледа тъпо като овца на заколение. Тур клекна притеснено край нея и я хвана за раменете.

Оковният пръстен. Златото лъщеше на ръката на трупа, няма и на пет стъпки от нея. Нищо чудно, че оковната магия беше толкова рядка. Толкова трудна и толкова крехка! Ако само знаеше бащиното си заклинание за освобождение... тя извика в ума си спомена за онзи момент, вдигнатата ръка на Феранте, припукването и яркия блясък на сребърния пръстен, миризмата на горяща плът...

Но тя знаеше много за пръстените. Беше вложила малка частичка от себе си в златото на своя пръстен с лъвската маска. И тя се бе задържала там от... беше се задържала там от... „Структура“ – промърмори замаяно тя. Заклинанието беше потънало в стопения метал като кристално зрънце в разредената стипца, която използваша бояджиите, и от него структурата се бе разклонила като скреж по прозорец през зимата, заплетена и красива... Обратното трябва да е... обратното трябва да е...

Търколи се по лице върху камъните малко по-далеч от мъртвата ръка с пръстена. Не ѝ беше останала достатъчно сила да съживи Ури. Но все пак нещо ѝ беше останало. Златото беше по-мек метал от бронза, а в този пръстен имаше съвсем малко повече от един напръстник. Беше достатъчно. Щеше да стигне...

– Pigo – изскимтя тя. – Pigo.

Златната маска улегна, увисна, металът закапа, а плътта под него се загръ, зацвърча, запуши и почерня обгорена. Силната миризма на горящо месо опърли ноздрите ѝ.

Вители изкрещя, когато халката от светлина около призрачния му пръст изчезна. Завъртя се, ярост изригваше от червените му очи, и впи поглед във Фиамета. Тя му се ухили самодоволно, сгушена в ръцете на Тур, неспособна да направи и най-малкото движение.

Той сякаш се изпълни с въздух, все повече и повече, извисявайки се нагоре във вретено от черен дим, който се вмъкна пъргаво в отворената уста на бронзовата Медуза, вдигната високо в замръзналата лява ръка на Ури. Малките змии по черепа станаха вишневочервени и започнаха да трескаво да се вият. Клепачите се отвориха в тънки, нажежени до бяло резки. Лицето бавно се изкриви, призрачните очи се отвориха широко и откряха Фиамета.

„Ще ме изгори на пепел, както си лежа тук.“

– Тур, махни се! Бягай! – Опита се да се освободи от прегръдката

му, но тя само се сви още по-силно около раменете ѝ.

И после между нея и ужасната глава се появи дъждовният човек. Целият беше направен от гъсти, застинали, диамантени капчици дъжд, които искряха като миниатюрни дъги на светлината на факлите. Грееше толкова ярко и силно, колкото тъмен беше призрачният Вители. И беше шеметно красив. Носеше лъскава туника с богати дипли, голяма кръгла шапка като дъждовен брокат, брадата му беше мъгла, а очите – бистра вода.

– Папа! – прошепна щастливо Фиамета.

Той ѝ прати една въздушна целувка – или беше просто дъждовна капка, паднала хладна върху кожата ѝ? Тя потърка учудено бузата си и усети, че трепери.

Лъч от нажежен до бяло огън изплюща в двойна линия откъм очите на Медуза. Дъждовните капки по пътя му се превърнаха в пара, малки облачета от врящ въздух, но дъждовният човек остана ненаранен, беше само мъничко по-бял от допълнителната мъгла.

– Излез оттам – каза властно майстор Бенефорте. – Това е мое. – Клекна, събрал шепа, и бавно като катран, черната форма потече, извлечена от устата на Медуза. Дъждовният човек я побра. Фиамета я виждаше вътре в него, риташа като черна кукла и пищяща безмълвно.

Майстор Бенефорте се обърна към абат Монреале:

– Бързо, Монреале! Изпрати ни сега, заедно, докато го удържам! Защото няма да е за дълго!

Монреале – изглеждаше зашеметен – се изправи, като се подпря на жезъла си.

– Къде... къде е тялото ти, Просперо?

– Швейцарчето знае.

– Тур – викна абат Монреале. – Тръгвай веднага... вземи тези мъже с теб. – Двама задъхани монаси бяха дотърчали малко след абата. – Донесете тленните останки на майстор Бенефорте. Побързай!

Тур кимна, стисна чука си и хукна през двора, като махна на монасите да го последват.

Монреале много внимателно се приближи до главата на Вители, вдигна я и я положи до врата на трупа му. Коленичи и извърши ритуалите, поръси вода от едно от шишетата и сведе глава в молитва. Куклата в тялото на дъждовния човек потръпна конвулсивно, после застина.

Когато Монреале се надигна, майстор Бенефорте отбеляза:

– Проповедта ти за волята отпреди малко ми хареса. Но пък твоите проповеди винаги са ми допадали, Монреале. Понякога ме правеха

добър за цял половин ден след като ги бях изслушал.

– Ще ми се да ги беше слушал по-често – усмихна се абатът.

– Ти ни предупреждаваше неведнъж, че смъртта идва внезапно за неподготвените. А аз определено не бях подготвен да ме навести по този половинчат начин. – Той пристъпи по-близо до Монреале, потрепвайки като езерна вода на слънце, за да се отдалечи от онемелите в страхопочитание зяпачи, които лека-полека се примъкваха към тях. Сниши глас до шепот не по-силен от дъжд, трополящ по затворени кепенци. – Благослови ме, отче, защото съгреших...

Монреале кимна и заговори тихо. И говори, докато Тур не се появи с импровизирана носилка, върху която лежеше неподвижно тяло, увито в тънко платно. Монреале благослови дъждовното създание, после се обърна да повтори ритуалите върху не съвсем напуснатото тяло.

Фиамета допълзя до дъждовния човек и попита треперливо:

– Добре ли сме го отлели, папа? Твоя велик Персей?

– Ужасен риск, като за двама начинаещи... – започна той недоволен, после килна глава и се усмихна. – Достатъчно добре.

Само „достатъчно добре“? Е... това си беше папа.

– Омъжи се за швейцарчето, ако искаш, той е честен млад човек, който няма да предаде доверието ти – добави той. – По-добро няма да намериш за никакви пари. Като говорим за пари, Руберта ще получи сто дуката, това е посочено в завещанието ми, а то е при нотариуса Лоренцето. Довиждане и бъди добро... – Силуетът му се разлюля, когато тъмната кукла вътре се раздвижи трескаво. – И, Фиамета, ако не можеш да бъдеш добро момиче, поне бъди по-внимателна!

После се обърна към Монреале:

– Отче, въздействието на проповедта ти отслабва. Прати ни. Докато все още мога да искам да го удържа.

– Върви с Бога, приятелю – прошепна Монреале и направи последния знак на благословията.

Дъждът заплющя. А после вече нямаше нищо.

Тур умолително вдигна ръце към Монреале.

– Отче! Ще кажете ли една благословия и за Ури? Моя брат?

Монреале примигна и сякаш дойде на себе си.

– Разбира се, момко. – Обърна се тромаво и едва не се спъна. Тур го прихвана за лакътя. Двата заедно огледаха статуята. Беше се втвърдила в първоначалната форма на отливката, но една малка одухотворена искра се помайваше още в очите ѝ. Какви ли усещания му даваше металното тяло? Останалата все още горещина, която му вдъхваше живот,

не му позволяваше да прегърне брат си или да целуне Фиамета за сбогом.

Фиамета, застанала на колене, се помоли за сила и още веднъж измърмори: „Pigo!“. Този път само бронзовите устни разцъфнаха в тъмночервено.

– Отче, благослови ме, защото съм съгрешил – прошепна като най-нежните звуци на флейта кухият глас. – Макар не и наполовина толкова, колкото би ми се искало.

Устата на Монреале потрепна леко нагоре, но той само измърмори:

– Не пропилявай времето си с шеги, защото е малко.

– Всичките ми малки времена бяха пропилены, отче – въздъхна заглъхващият глас.

Монреале сведе глава в знак, че е разбрал.

– Това е честна и пълна изповед. Не се отчайвай, защото отчаянието е грях. Надявай се, момко.

– Има ли надежда да си почина? Толкова съм уморен...

– Ще почиваш в съвършен покой. – Когато плавните движения на ръцете на абата затихнаха, пред тях стоеше само една бездушна отливка.

Не точно както беше замислен, осъзна Фиамета, вдигнала очи към него. Приветливото гръцко лице не се беше върнало. Вместо него в метала бяха впечатани изразителните, напрегнати, несъвършени черти на Ури. В извивката на устата му се долавяше дори намек за хумор, напълно чужд на класическия оригинал.

И, забеляза потръпвайки тя, лицето на Медуза също се бе променило. Черновеждият Вители бе получил безсмъртието, за което толкова беше жадувал. Донякъде.

19.

Тур вдигна длан пред лицето на статуята. Бронзът, макар вече да не светеше, бе все още твърде горещ, за да го пипне. Но Ури вече и без това го нямаше там. Силният дъжд скоро щеше да охлади метала окончателно. Тур вдигна лице към небето и остави студените капки да се смесят с горещите в очите му, прикривайки мъката си пред всичките тези непознати. В техния свят Ури вече нямаше да го има, скоро щяха да забравят, че някога е живял сред тях и се е смял. „Но аз ще помня, кълна се.“

Примигна и видя войници – монтефолиански войници – да се изсипват през разбитите порти. Двамина от тях посочиха стреснатата статуята, познали в нея чертите на покойния си капитан, после забързаха нанякъде. Фиамета стоеше под блещукащия дъжд и изглеждаше мъничка, изтощена и подгизнала, черните ѝ къдрици се измъкваха от плитката ѝ и залепваха моментално по кожата ѝ. Искаше му се да я увие с наметало, но самият той разполагаше само с подгизналата стара роба, смъкната над слабините му. Пъхна ръце в отворите за ръкавите и я нахлузи на ранените си, после остана да стои бос в локвите и да трепери.

Фиамета се обърна към Монреале и попита:

– Вие как се озовахте тук, отче? Когато ви отнесоха в лечебницата на „Свети Джеронимо“ след като ви поразиле заклинанието на Вители, бяхте блед и безжизнен като труп. Брат Марио не ми позволи да вляза при вас.

Монреале се подпря на жезъла си, откъсна замисления си поглед от изстиващия бронз и каза:

– Заклинанието беше разтурено късно снощи. Твое дело ли беше, Тур?

– Ами... може и да е било, отче. Не бях съвсем сигурен кое заклинание разтурих, но Вители определено се разстрои, когато съборих символите от масата. Беше точно преди да избягам от тъмницата с тялото на брат си.

– Сигурно така е било – каза Монреале. – Събудих се, но се чувствах много зле. Лечителите ме държах на легло до сутринта, когато най-после си възвърнах силите достатъчно, за да им надделя. Чак следобед разбрах, че си избягала от „Свети Джеронимо“, Фиамета, и изглежда, никой не знаеше от колко време те няма. Разпратих птиците си, но не

можах да науча друго, освен че Вители и Феранте най-вероятно са в замъка и че Тур още не е увиснал на кулата. С офицерите на Сандрино решихме, че трябва да нападнем според плана от предния ден. Но аз прецених, че ще е по-добре да скъся разстоянието преди да се счепкам с Вители. По всичко личеше, че силата му е нараснала неимоверно. Решихме нападението да стане през нощта, така че мракът да прикрие малочислеността ни. – Той потърка уморено тила си. – Изчакахме да се мръкне и излязохме от манастира, но схватките с обсадилите ни ни забавиха повече от предвиденото. Накрая пробихме и тръгнахме към града. Войниците се нуждаеха от малкото коне, с които разполагахме, но един от братята намери това бяло добиче да се мотае сред овцете ни. Сред остатъка от овцете ни. Това ли е конят, който баща ти е купил в Цечино, Фиамета? Колкото и да е платил за него, много е било. Е... все пак ми помогна да си запазя силите. Но когато стигнахме до градските врати, подготвени за отчаяна битка, лозимонците вече бяха пометени от тълпата. Така че вместо да поведем населението към замъка, ние го последвахме. Дотогава вече се бях досетил, че подготвяш някакъв магически трик, Фиамета, така че препуснах възможно най-бързо, уплашен, че демоничните сили на Вители може наистина да са нараснали до степен да надвият смъртта. Както се и оказа. – Монреале въздъхна печално. – Не че второразреден старец като мен би могъл да се надява на успех срещу тъмна мощ като неговата.

– Но въпреки това дойдохте – каза Тур.

– Отче, щяхме да загинем, ако не бяхте вие. Всъщност – Фиамета свъси съсредоточено вежди – сам по себе си никой от нас не можеше да се мери с Вители. Папа можеше да го удържи, но не й да го прогони от този свят. Вие можехте да го прогоните, на което не бяхме способни нито аз, нито папа... но само ако някой ви го удържа. А всички ние въобще не бихме могли да влезем тук, ако не беше Ури, който нямаше да съществува, ако не беше Тур. Всички ние може и да сме били по-слаби от него поотделно, но заедно бяхме първокласна дружина.

– Хм. – Монреале се усмихна и притвори очи. – Възможно ли е това да е бил урокът, който Бог се е опитвал да ми даде през цялото това време? От устата на младенците...

– Аз не съм дете – възрази Фиамета.

– Мила моя, от висотата на моето половин столетие всички вие ми изглеждате деца. – Монреале разкърши измъчено гръб и отново се загледа в бронзовата статуя. – Не. Не си дете. И те грозят опасностите на пораснала жена.

– Отче – каза Тур. – Има нещо, което трябва да видите, докато е още непокътнато. Оставих един от вашите монаси да пази вратата.

Монреале кимна.

– Води, момче. Защото ме чакат още много неща.

Тур го въведе в замъка през входа за слугите и оттам по вече познатите коридори към тъмницата. Поне се скриха от дъжда. Един монах държеше лампа и осветяваше пътя на абата. Тур не разбираше как е възможно изрязаните в скалата коридори да са по-тъмни нощем, отколкото деном, но точно така му се струваше. Силата, дадена му на заем от неумолимия ужас, вече се оттичаше от крайниците му и той току се блъскаше в стените. Започна да накуцва. Всяко мускулче в тялото му сякаш се бе покрило с ръжда, щракаше при всяко движение и болеше, щом той застанеше на едно място.

Железните решетъчни врати на килиите сега зееха отворени и затворът се беше изпразнил наполовина. Здравите вече се бяха включили в схватките горе. За ранените се грижеха монтефолиански граждани, вероятно техни роднини.

Продължиха по стълбата към долното ниво. Монах с бледо лице стоеше с чука на Тур в ръка пред разбитата врата на некромантската стая. Монреале влезе пръв. Тур взе единствената горяща свещ и запали с нея останалите, разкривени и полуизгорели.

Дървените магарета бяха прекатурени, сандъците със сол лежах на земята с разсипано по пода съдържание – Тур и придружилният го монах ги бяха прекатурили, докато бързаха да изнесат тялото на майстор Бенефорте. На пода се виеше сложна двойна диаграма. Едната ѝ половина беше празна – Тур беше вдигнал тялото на майстор Бенефорте, след като уплашеният монах бе отказал да го докосне – а втората ограждаше друг труп. Гол млад мъж, осакатен и с прерязано гърло.

– Това значи е билата, с която окончателно са натикали папа в оковния пръстен – прошепна Фиамета ужасено. – Пресният дух. Аз го видях, вътре във Вители. О, отче! – Тя се обърна, затвори очи и преглътна.

„Това можех да бъда аз“ – помисли си Тур.

– Кой е този нещастен човечец, отче?

Монреале облиза устни, приближи се бавно и коленичи до мъртвия. Но каквато и магия да бе родена от това сатанинско дело, тя очевидно беше вече изчерпана.

– Да. Познавам момчето. Един от моите братя... казваше се Лука. Именно него изпратих да шпионира два дни преди теб, Тур, и повече

нито го чух, нито го видях. Вители сигурно го е избрал сред другите затворници след като ти си избягал. Той има семейство в града – родители, братя, сестри... Убийство, убийство и черна магия. – Той сведе горестно глава и поде ритуалите на благословието.

Когато свърши, Тур попита тревожно:

– Трябва ли да зазидаме тази стая?

Монреале бавно тръгна из стаята, като оглеждаше всичко с хладното усърдие на човек, който съзнава, че скоро ще му се наложи да опише всичко в официален доклад.

– Хм? Не... – Той събра бележките и листата, пръснати по работната маса. – Виж, тези не бива да остават тук. Не, Тур, тъкмо обратното. Тази стая трябва да остане отворена и колкото се може повече стражи и граждани трябва да бъдат доведени да я видят. Нека доказателствата за грешните дела на Вители и Феранте станат видни за възможно най-голям брой свидетели. – Той замълча. – Толкова свидетели, колкото видяха как една бронзова статуя става, тръгва към замъка и убива двама души. Поне толкова свидетели. – Обърна се към Тур и Фиамета. – Вие двамата знаете какво сте направили, но за това ще си поговорим по-късно. Първите доклади до архиепископството, курията и ръководството на моя орден ще напиша лично. Междувременно... можете да сте сигурни, че сред хората ще плъзнат най-невероятни слухове за тазнощните събития. Надявам се колкото се може повече от тези слухове да бъдат прикачени на Вители, а не на вас. Разбирате ли?

Фиамета кимна не съвсем уверено, а Тур поклати глава в искрено недоумение. Монреале му даде знак да се наведе и сниши глас:

– Виж, момче. Изключително важно е да не допуснем Инквизицията да разпита Фиамета. Острият ѝ език ще я качи на кладата още преди да е свършил първият ден, да не говорим за другите улики. Разбираш ли?

– О... – Тур разбираше, да.

– Ако я обичаш, помогни ѝ да не си вири много носа и да си държи устата затворена. Църковната политика е моя грижа. Ако се наложи... е, има един-двама, които ми дължат услуга. Но Фиамета трябва да внимава да не обиди с нещо съседите си и поведението ѝ да не изглежда... необичайно. В противен случай може и да не съм в състояние да овладее всички последствия.

– Ами... ако се омъжи и си отвори работилница в къщата на баща си, това ще бъде ли твърде... необичайно?

– Не. Това би свършило чудесна работа. Но ако отвори

работилница, без да се омъжи... това би било опасно.

Лицето на Тур светна.

– Готов съм да ѝ помогна с всичко, което тя ми позволи, отче.

– По-добре бъди готов да ѝ помогнеш и с повече от това, момче, ако се наложи – сухо промърмори Монреале.

– От цялото си сърце, отче.

Монреале кимна и се обърна. Тур се спря за един последен поглед към младия мъж, проснат в собствената си кръв.

– Той е бил... моята изкупителна жертва. Лука. – Трябваше да запомни това име, така, както се надяваше другите да запомнят името на Ури.

Монреале сви устни.

– Да, в известен смисъл... макар че ако ти беше умрял вчера, това нямаше да го спаси тази нощ. Все пак, като покаяние ти налагам да палиш свещ за него всяка неделя в монтефолианската катедрала и да се молиш за душата му.

– Да, отче – каза Тур и се почувства успокоен.

Монреале кимна и ги поведе навън.

Докато минаваха през вече почти безлюдния коридор на затвора едно ниво по-нагоре, Тур дочу немощен стон.

– Чакайте... – Той свърна към последната килия. И наистина, нечие свито на топка тяло лежеше върху сламеника. – Защо тази врата не е била отключена? Къде е ключът? – извика Тур.

Един възрастен гражданин се появи откъм стаичката на стражите, подрънквайки с връзката ключове.

– Казаха ни, че бил луд.

– Аз ще се погрижа за това – каза Монреале, взе ключовете и ги подаде на Тур, който отключи вратата.

Господин Пиа лежеше в килията, завит с тънко одеяло. Лицето му беше сивкаво, а замаяните му очи, изглежда, не познаха Тур. Раната на ръката му не беше превързана и беше покрита с кора от съсирена кръв. Ако се съдеше по синините му, го бяха пребили жестоко. За да задоволи любопитството си, Тур подаде глава през прозорчето. Една от крайните пръчки още стоеше на мястото си и за нея бе вързан единият крачол на копринен клин, за чийто край беше стегнат вторият крачол – импровизирано въже, което сега висеше отпуснато и мокро покрай скалната стена. Колко просто беше било всичко. Тур се почувства едновременно облекчен и донякъде разочарован. В крайна сметка Пиа не беше прелетял като огромен прилеп до некромантската стая на Вители. Тур реши, че

би предпочел противното.

Монреале прати за помощ и скоро нещастният кастелан бе положен върху широка дъска и изнесен от тъмницата е общите усилия на един набит монах и един от градските енориаши. Когато излязоха на двора, завариха шумна тълпа, струпана около освободената от кулата дукеса Летиция. Тя бе привикала оцелелите офицери на Сандрино и сега ги разпращаше със задачи да си върнат контрола над замъка, първо от оцелелите все още лозимонци, а после и от монтефолианските граждани. Самите монтефолианци, макар да се свеняха да крадат директно от покойния си дук, нямаха нищо против да освободят заловените и убити лозимонци от плячката им. Монреале за нула време се оказа завлечен във водовъртежа около дукесата.

Госпожа Пиа изтича ужасена към съпруга си. Кастеланът, изглежда, я позна, въпреки немошта и съмнителното си психическо състояние – усмихна ѝ се и стисна ръката ѝ, когато тя коленичи до него. Госпожа Пиа моментално привика няколко мъже да го занесат в покоите им в кулата, която отново се бе превърнала в дом, вместо в затвор, и безцеремонно поведе със себе си монаха лечител, който беше дошъл с Монреале.

Незнайно как центърът на целия този среднощен хаос се беше изместил – от тях към Монреале и дукесата. Тур нямаше нищо против. Дъждът беше отслабнал в мъглив ръмеж. Тур обвини ръка около треперещите рамене на Фиамета.

– Мисля, че вече можем да пренесем тялото на баща ти у вас.

– Стига къщата още да я има. Ами... ами с Ури какво ще правим?

– Имаш предвид статуята? Ще я оставим тук. Сега тя е просто статуя. Никой няма да я открадне, освен ако няма два впряга волове.

Тя кимна. Очите ѝ бяха широко разтворени в трептящия полумрак. Двамата отидоха до увития в саван труп.

– Тур, май няма да мога да го нося – притеснено каза Фиамета.

– И аз май няма да мога – призна си Тур. – Какво ще кажеш да запрегнем коня?

Белият кон душеше скръбно калдъръма, където не растеше и стръкче трева. Не се беше отдалечил много и по някаква причина никой не се бе опитал да го отгъмкне. Тур се приближи до него и го почеса зад ушите. Конят отърка глава в него, като одраска кожата му с кабарите по оглавника си и му остави за спомен десетина мокри бели косъма.

Тур подаде юздите на Фиамета, намери въже и пригоди нещо като шейна. Конят пое с нормалния си муден ход и Тур прецени, че ще е

безопасно да качи Фиамета на гърба му. После пое на надолу по склона.

С приближаването на зората улиците на Монтефолия утихваха. Тур и Фиамета подминаха само две групички възбудени мъже с факли, които обаче се дръпнаха възможно най-далеч – доколкото позволяваха тесните улички. Тур беше прекалено уморен, така че просто не им обърна внимание. Стигнаха без произшествия до разбитата дъбова врата на Фиаметината къща.

Тур помогна на Фиамета да се смъкне от гърба на коня и тя влезе залитайки в къщата. Тур се зае с възлите по въжето и безчувствените му пръсти едва успяха да ги развържат. Докато приключи с това, Тик излезе с лампа в ръка и отведе коня в задната градина.

Вързаха го далеч от зеления лук и марулите, които растяха в зеленчуковата леха край кухнята. Тик донесе кофа с вода и конят я изпи жадно и благодари с мощно пръхтене.

– Сутринта ще трябва да му намерим фураж – каза Тик. – Тревата тук няма да му стигне за дълго.

– При апетит като неговия – едва ли. Утре ще ти помогна да потърсиш и мулетата си.

Тик кимна доволно, после помогна на Тур да внесе майстор Бенефорте в къщата и да го положи до Ури в предната стая.

– Трябва да ги погребем – каза Тур. – Както подобава.

– Доколкото разбрах, утре в Монтефолия ще има много погребения – рече Тик.

– На тези двамата ще отстъпят ред – каза Тур. – Ще ги накарам да им отстъпят ред.

– Руберта ни е постлала в преддверието. Каза, че така сме щели да пазим вратата, докато не я оправят.

Тур се усмихна криво.

– Не вярвам някой да хвърли око точно на тази къща. – „Постлала“. Каква прекрасна дума. Направо му идеше да заплаче от умиление пред красотата на този милосърден жест – някой да му постеле легло.

Тик побърза да си легне, но Тур закуцука за последно към вътрешния двор. Някаква светлинка се виждаше там, свещ или лампа – и двете, както се оказа. Фиамета беше забучила една недогоряла свещ в изкопаната пръст до ямата за отливане и вдигнала високо запалена лампа, оглеждаше щетите.

Мястото приличаше на бунище. Изоставена пещ, празна яма за отливане, натрошени мебели, разхвърляни инструменти. Част от галерията липсваше, стената над нея беше почерняла от пушека, а в ъглите се

полюляваха опасно обгорени подпорни греди.

– Изгасили са огъня – бодро отбеляза Тур.

– Да – каза Фиамета. – Руберта, Тик и съседите. Не знаех... че имам такива приятели. – Тя се отпусна тежко върху посипаните с пепел плочи. – О, Тур! Виж на какво е заприличала бедната ми къща!

– Стига. Стига. – Той седна до нея и я потупа по треперещите рамене. – Може пък на сутринта да не изглежда толкова зле. Ще ти помогна да я ремонтираш. Галерията е лесна. Често помагах, когато залагах подпорни греди в новите забои. Ще ти направя галерия, която никога няма да се срине.

Отговорът ѝ беше нещо средно между смях и хлип – Тур не можа да прецени какво точно.

– Има ли нещо, което не можеш да правиш?

– Не знам. – Тур обмисли въпроса ѝ. – Не съм опитвал всичко.

Веждите ѝ се вдигнаха насмешливо.

– Всичко ли искаш да опиташ?

Той си пое дълбоко дъх – за кураж.

– Ще ми се да се опитам да ти бъда съпруг.

Тя примигна и потърка очи с черната си от сажди ръка.

– Не ставам за съпруга. Много ми е остър езикът. Всички така казват. Ще се чувстваш под чехъл.

Тур смръщи вежди.

– Това „да“ ли беше, или „не“? Хайде стига вече. Къде другаде ще намериш храбрец, който да се ожени за момиче, дето може да го подпали само с една дума?

– Никога не бих го направила! – Тя го погледна в очите. – Сериозно. Но много говоря – така казваше папа – и не съм особено търпелива.

– Аз пък съм много търпелив – отвърна Тур. – Достатъчно търпелив съм и за двама ни.

– Не беше много търпелив, когато изливахме бронза – засмя се тя.

– Защото... защото не трябваше да става така. Исках да стане както трябва. – Искаше езикът му да не се плете. Изобщо не трябваше да започва този разговор – сега, когато беше толкова уморен, че очите му се затваряха. Вдигна поглед и се стресна при вида на оранжевия отблясък, отточващ потъналия в сенки черен квадрат на покрива. Да не би да се беше подпалил градът? – Небето защо има такъв странен цвят?

Фиамета също вдигна очи, после каза:

– Зазорява се.

И така си беше. Небето се обгаряше в кайсиено сияние.

– А, да.

Фиамета се изкиска и подсмръкна. Трябваше отдавна да си е легнала. Тур я сложи в скута си и я гушна, за да я стопли. Тя не възрази. Даже обви с ръце врата му. И загледаха как небето просветлява.

– Всичко е съсипано – отбеляза сънено Фиамета.

– Кое? – стресна се от дрямката си Тур.

– Всичко. Цялата къща.

Той погледна над разчорлената ѝ коса към опустошения двор.

– Да. Много лошо.

Фиамета сбърчи носле.

– Кое?

– Какво „кое“? – попита Тур след дълга пауза. Вече изобщо нямаше представа за какво говорят.

– Как какво? И аз искам да се оженим.

– О. Хубаво. – Той примигна и я гушна по-здраво.

– Защото разбираш съвършенството. И от какво се нуждае то.

– От какво?

– От това, че те обичам.

Той се усмихна. Лицето му беше изтръпнало от умора.

– Знам. Нали и аз затова те обичам.

ЕПИЛОГ

Светлината на средлятното утро, проникваща през прозорците на централния кораб на монтефолианската катедрала, се сбираше в лъч, падащ точно върху олтара. Лъчът се отрази в камъка на лъвския пръстен, когато Фиамета го сложи на пръста на Тур. Скъпоценният камък грейна като звезда. Златната лъвска маска сякаш промърка като коте под ръката на Фиамета, като най-доволното и преяло със сметана коте на света. Тур, изглежда, също го усети, помисли си Фиамета, защото и той се ухили като голям, преял със сметана котарак. Стисна я в прегръдка, от която ребрата ѝ изпукаха, и не я пусна, докато епископ Монреале не се изкашля многозначително. Двамата схванаха намека и се обърнаха послужно, ръка за ръка, за да получат благословията му. Фиамета не можеше да реши дали Монреале изглежда по-на място в простичкото си сиво монашеско расо, или както сега, нагизден с великолепието на надиплената коприна, яркочервеното наметало и високата епископска тиара. Навярно и с двете се чувстваше еднакво добре. Не дрехите правеха Монреале – дрехите се нагаждаха към него.

Колкото до дрехите на Тур, помисли си Фиамета, те не толкова го правеха, колкото го изтъкваша. Тя току си открадваше по някой доволен поглед изпод сведените си клепачи, дори докато скланияше глава по време на церемонията. Тур не ѝ беше позволил да види сватбените му одежди до тази сутрин и бе привлякъл и Руберта и шивача в тази си конспирация. От съображения за икономичност, Фиамета и Тур си бяха разделили коприната, която бяха купили за сватбата, така че зелената му туника беше в тон с нейната рокля. Умелият шивач беше използвал плата до шушка и беше направил достойни за случая широки плисета. Стройната снага на Тур правеше скромния декоративен ширит по ръкавите и подгъва да изглежда по-скоро съдържан, отколкото оскъден. Мнозина кльоцави богаташи можеха да му завидят за великолепните прасци, които изпъваха съвършено белия копринен клин. Тур беше с нови лъснати обувца, а това, че освен тях имаше само чифт стари ботуши, бе незначителна подробност. Върху лъскавата му руса коса се кипреше голяма шапка от тъмнозелен плат с позлатена медна кокарда, която Фиамета беше направила лично. „Изяжте се от завист, монтефолианки! Той е мой.“

И сама беше отляла сватбения си пръстен – този път без заклинания

в него – и го бе украсила с маска на лъвица. Миниатюрните златни збъчета стискаха лъскаво зелено камъче, взето на заем от окоето на змията върху сребърния ѝ колан – проверката беше установила, че камъчетата са истински изумруди. На целомъдрената змия щеше да ѝ се наложи да намига за известно време, докато Фиамета събереше достатъчно пари, за да купи нов камък. Тя завъртя леко ръка, колкото да улови светлината в зелени искрици, и се усмихна самодоволно, забила поглед в пода.

Обърнаха се с гръб към олтара, за да приемат целувките, прегръдките и сърдечните благопожелания на гостите. Нотариусът Лоренцети им стисна ръцете, Тик я млясна по бузата, Руберта запрегръща всички поред, като току си бършеше очите. Майката на Тур хвана ръцете на Фиамета и ѝ се усмихна с топлота, макар в насълзените ѝ очи все още да се прокрадаваше озадачено съмнение. Времето щеше да успокои тези съмнения, беше я уверил абат Монреале. Фиамета отвърна на усмивката ѝ с искрената надежда абатът да се окаже прав.

Тик лично беше придружил госпожа Окс от Брюинвалд при първото си пътуване като керванджия. Най-накрая бе успял да си върне мулетата, с изключение на две, които така и не се намериха. Настоятелните му молби и личният му чар бяха успели да измъкнат възрастната жена от къщурката ѝ и да я доведат тук – пътуване, което щеше да я заведе на гроба на единия ѝ син и на сватбата на другия. Тур и Фиамета я бяха очаквали с тревожно нетърпение, защото бяха решили сватбата да се състои в деня след пристигането ѝ в Монтефолия. Тя изглеждаше кротка женица и очевидно много обичаше Тур – може би това сходство в интересите щеше да се окаже достатъчно, за да градят върху него отношенията си на снаха и свекърва. А и явно бе впечатлена от новите му дрехи.

Преди да излязат от катедралата се отбиха в един от страничните параклиси. Именно на този параклис преди около година майстор Бенефорте бе дарил едно безценно произведение, излязло изпод собствената му ръка – прекрасно мраморно разпятие, бял Христос върху черен мраморен кръст, което сега стоеше закачено на стената. В замяна комитетът, който се грижеше за параклиса, бе одобрил скромната му молба, а именно място за каменен саркофаг в краката на разпятието. Фиамета не смяташе, че молбата му е била родена от някакво тъмно предчувствие за собствената му кончина, защото баща ѝ не си бе направил труда да поръча саркофага. Каменоделците, които беше наела, бяха приключили работата си само преди седмица, но все пак навреме, за да може тя сега да коленичи и да положи сватбения си букет върху капака на саркофага.

– Почивай в мир, папа – прошепна тя.

За жалост – това непрекъснато я ядеше отвътре – Фиамета така и не намери смъртната маска на майка си. Не я откриха никъде в къщата, макар да претърсиха всяко ъгълче. Не дадоха резултат и множеството въпроси, с които засипа съседите си, успели да върнат част от заграбеното си имущество. Дори и особеният талант на Тур не ѝ помогна, макар той да бе обикалял с часове из Монтефолия. По всичко личеше, че бронзовата маска е била изнесена извън града.

„Аз съм магьосница. Ако се постарая наистина, все някога ще те открия, мамо“ – каза Фиамета наум. „Някой ден. Някой ден.“

Изправи се. Абат Монреале стоеше, загледан в Христос.

– Много е хубаво – каза той. – Пропорциите са необичайни, но въпреки това пленяват окоето и ума.

– Папа не използва модел. Каза, че се водел от едно свое видение, което му се явило, докато бил в затвора в Рим по едно... въ... както той каза, фалшиво обвинение.

– Да, и на мен ми е разказвал тази история. Ако не друго, то поне видението му е било истинно. – Монреале млъкна, после замислено каза: – Е, сега почива под по-добри очи от моите. За него е добре, че има такъв пазител. Като говорим за пазители – обърна се към нея той, – имам за теб един сватбен подарък. – Той измъкна от робата си навит на руло пергамент и ѝ го подаде.

Тя го разви внимателно, прочете го и подскочи от радост.

– Господи! Разрешителното ми от гилдията! Сега вече ще мога да правя и да продавам заклинания, а не само метални дрънкулки!

– Само такива, които са проверени и одобрени за твоето ниво – побърза да уточни той. – Ти си официално вписана като мой чирак, така че и аз съм частично отговорен за последствията от действията ти. Няма да мога да те наблюдавам ежедневно, както би правил един обикновен учител, но можеш да си сигурна, че често ще навещавам работилницата ти. – Монреале успя да се смръщи строго. – Повече няма да търпя бенефорските ви номерца, които обичаше да ми разиграва баща ти!

– Да, отче! – каза покорно Фиамета и се хвърли на врата на Тур. – Сега вече наистина съм щастлива!

– Говоря съвсем сериозно, Фиамета – тихо каза Монреале. – Имах много проблеми с комисията от Инквизицията, натоварена да разследва делата на покойния прокълнат Вители, за да те опазя от цялата тази бъркотия. Според официалния ми доклад духът на Ури сам е влязъл в отливката, като случаен резултат от машинациите на Вители. Не ти

препоръчвам да привлечаш вниманието им върху себе си.

– Той наистина влезе сам – възрази Фиамета. – Не съм го принуждавала, само му помогнах да се влее.

– Постарах се да не натоварвам умовете им с тази трудно доловима разлика. Смятай, че съм поставил въпроса под възбрана по силата на правомощията си като твой учител. Не обсъждай това с никого без мое разрешение. Разбрахме ли се?

Фиамета се усмихна.

– Да... учителю.

Монреале само кимна. След това набързо благослови събралите се и се извини със задълженията си към епархията и канцлерството, които му се бяха струпали на главата, след като се бе оказал главен съветник на дукеса Летиция в новата за нея роля на регент на невръстния дук Асканио.

Сватбарите излязоха пред катедралата. Руберта и Лоренцети тръгнаха пеша към къщата, за да нагледат подредбата на масите и отварянето на буретата с вино – Руберта първото, Лоренцети второто – преди всички съседи, помогнали за потушаването на пожара, да се изсипят за празненството.

– Нямам вяра на това момиче, дето го нае Фиамета. Кой знае какви ще ги свърши с тортата – изсумтя Руберта. Гномовете не бяха поканени. Същност Фиамета не бе зървала нито един след онази дива нощ на заклинания и нажежен метал. Но лицата с козе мляко, която оставяше всяка вечер на пода на мазето, неизменно беше празна на следващата сутрин.

Тур помогна на майка си да възседне едно бяло муле, което бяха взели на заем от Тик, и вдигна невястата си на гърба на белия им кон. Фиамета бе прекарала предния следобед да сапунисва и търка двете животни, докато не остана и петънце по кожата им. За през нощта им бе вързала по един стар чаршаф под опашките, така че да не оплескат усилията ѝ. Копитата и на двете животни бяха почернени с вакса, а гривите и опашките им пъстрееха сплетени с разноцветни панделки. Хълтналият гръб на белия кон беше подпълнен с толкова цветя и чулове, че изглеждаше почти нормален, и Фиамета с удоволствие подреди зеления брокат на горната си рокля и сметаненобялата коприна на долната си фуста, така че да се спускат на богати дипли по хълбока му. Сякаш в отговор на цялото това внимание, старият кон изправи врат и запристъпва кръшно. Тур вървеше между двете животни. Малката процесия тръгна през уличките и се заизкачва по хълма към монтефолианския замък.

Бойниците гreexa, облени от слънцето, съвсем различни от средношно-зловещата купчина камъни, която Тур помнеше от онази ужасна, пометена от дъжд черна нощ преди месец и половина. Само преди месец и половина? Сякаш беше минала цяла вечност. Когато вестта за смъртта на Феранте и на Вители беше стигнала до лозимонската войска, командирите ѝ бяха дали заповед за отбой и армията се беше оттеглила. Един братовчед на Феранте, когото курията бе определила за наследник, понастоящем се бореше за политически контрол над владението си и не беше склонен да си търси допълнителни неприятности с новите си съседи.

Минаха през портата и влязоха в шумния, кипящ от дейност вътрешен двор на замъка. Ковачи бяха запретнали ръкави и поправяха голямата решетка на портата. Кастеланът Пиа, облечен в ленен клин и риза от египетски памук, наблюдаваше работата им, подпрян на бастун. Под нежните грижи на съпругата си той се бе възстановил удивително бързо, макар че изглеждаше значително по-стар с новите бели кичури в косата си, а и не беше вече толкова румен. Като се изключеше нехарактерната за него колебливост, психическото му равновесие се бе подобрило значително след влудяващото напрежение на онези дни, изпълнени с лудост, магия и убийства. Той махна дружески на Фиамета. Тя му махна на свой ред, като същевременно си придаде вид на изключително заета, за да не би кастеланът да дойде при тях и отново да приклеши Тур за поредното обсъждане на планираните му експерименти с прилепови криле.

Бронзовият Персей/Ури вече беше качен на каменния си постамент в подножието на мраморното стълбище. Капитанът на дук Сандрино щеше да охранява дома му за вечни времена. Фиамета още не можеше да се примири, че дукесата бе предпочела да възложи довършителните работи на Ди Римини, вместо на нея. Надяваше се баща ѝ наистина да е някъде много далеч от този скръбен свят, защото дори и духът му би позеленял от гняв при мисълта, че най-великото му дело е попаднало в ръцете на най-големия му съперник, макар че едва ли би бил по-малко ужасен, ако беше попаднало в ръцете на дъщеря му. Е... Ди Римини, изглежда, си беше свършил работата. Поне статуята още не се беше катурнала.

Животът продължаваше. Дукесата, пестелива в несигурните първи дни на вдовството си, бе предпочела да остави статуята както си беше, вместо да поръча отливка от тялото на Медуза, което да лежи в краката на Персей, придавайки завършен вид на митичния сюжет. Така поне

тази част от работата не беше отишла при Ди Римини, но пък това ѝ беше дало основание да намали наполовина платата, която папа бе очаквал да вземе от дук Сандрино.

Тур прочете тези напрегнати мисли по лицето на Фиамета – беше ги изразявала многократно и енергично в негово присъствие. Свали я от коня пред бронзовата статуя, целуна я по челото и прошепна:

– Така си изкарваме хляба, любима.

Тя кимна и въздъхна примирено. Орязаната наполовина плата и остатъкът от парите, които дукесата им дължеше за солницата, поне бяха изплатили дълговете на папа. След като купиха нови инструменти за работилницата и заделиха колкото да преживеят, докато работите им потръгнат, Тур бе спестил още от предвидените разходи, като сам се бе зает с ремонта на къщата. Новата галерия изглеждаше достатъчно здрава да издържи танцуващите слонове на турския султан.

Новите мебели и хубавите дрехи можеха да почакаат. Тур бе охладил бърбивия ѝ гняв, като посочи, че Бог обещава само хляба на масата, а не хлебопекарни. И наистина, скоро след това дукесата ѝ бе поръчала изработването на сребърни и перлени бижута за лейди Джулия. А там, където пазаруваше дукесата, скоро щяха да пазаруват и всички високопоставени дами на Монтефолия.

Положиха огромния букет цветя, който бяха донесли, в краката на бронзовия Ури и Фиамета отстъпи почтително назад, оставяйки майката на Тур да погледне своя изгубен син. Щеше ли да оцени тя красивия, плавен силует, драматичната поза, съвършенството на металната отливка? Щеше ли да се развълнува пред този паметник на смелостта му?

– Тур – рече задавено възрастната жена, – той е гол. – Ръката ѝ литна втрещено към устните ѝ.

– Ами, да, мамо – каза успокоително Тур. – Италианците така си правят статуите. Сигурно заради горещия климат.

– О, Боже!

Тур се почеса по главата, сякаш се чудеше дали не трябва да скочи на постаментата и да прикрие с наръч цветя едно стратегическо място, за да успокои сащисаната си майка.

Но тя преодоля ужаса си достатъчно, за да каже любезно, макар и доста треперливо:

– Много... много е хубава статуята. Наистина. – „Но той е гол!“ – Фиамета почти можеше да чуе възмутения вой на мислите ѝ.

Като не знаеше дали да се усмихне, или да се озъби, Фиамета загриза кокалчето на палеца си и не каза нищо. Вдигна очи към бронзовото

лице под крилатия шлем, спря поглед върху леко кривнатите ъгълчета на металните устни и разбра.

Ури би се засмял.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

За любопитните читатели бих искала да добавя по няколко думи за основните исторически източници на „Оковният пръстен“.

Този роман започна от една книга – от три книги, ако трябва да бъде точна – които от години стоят една до друга в библиотеката ми. Първото семенце от родовото ми дърво, и със сигурност най-рядката книга сред тези, дали ми вдъхновение, е една монография, издадена през 1907 и озаглавена „Благодарните мъртви, историята на едно фолклорно сказание“, написана от един мой дядо, Гордън Хол Герулд, доктор по литература от университета в Оксфорд, преподавател по английски език в университета в Принстън. Книгата се предава в семейството на майка ми. На сто седемдесет и четири страници дребен шрифт дядо Гордън проследява историята – в рамките на двайсетина страни и двайсет столетия – на едно много старо народно поверие. Съкратената версия гласи: млад мъж тръгва да си търси щастието и попада в центъра на някаква свада, свързана с тялото на длъжник, който не може да бъде погребан, докато някой не изплати дълговете му. Нашият юнак решава да се прости с парите, които е заделил за пътешествието си (чийто размер варира значително в зависимост от версията, но винаги възлиза на цялата налична сума), и длъжникът бива погребан подобаващо. Юнакът продължава по пътя си към следващите приключения и скоро разбира, че се ползва от свръхестествената помощ на благодарния дух на мъртвия, като награда за богоугодното си дело.

От неимоверното разнообразие на версии, които изпъстриха монографията като сушени стафиди, които само чакат някой да влее нов живот в тях, ставаше пределно ясно, че разполагам с универсална тема, заредена с изключителна притегателна мощ.

Тук иде ред и на още две книги, които наследих от богатата и подбрана библиотека на моя баща. „De Re Metallica“ на Агрикола¹⁵ е латински трактат от шестнадесети век върху минното дело и металургията, преведен на английски от Хърбърт и Лу Хенри Хувър (Да, президентът. Преди да влезе в политиката, той се е занимавал с минно инженерство. Съпругата му е имала научна степен по латинистика.) Агрикола вдъхнови героя на „Оковния пръстен“, срамежливия швейцарски миньорски

---

15. Георг Агрикола (1494–1555) – немски историк, лекар и пионер в изучаването на минералите. – Бел.пр.

син Тур Окс. Гномовете се родиха от една бележка под линия в същата книга. А „Автобиографията на Бенвенуто Челини“¹⁶ на свой ред даде живот на Просперо Бенефорте, както и на много други неща. Агрикола не се чете лесно, но Челини го препоръчвам горещо на всички читатели. В книгата му ще откриете златната солница, бронзовия Персей, лудия кастелан, видението в тъмницата на замъка „Свети Анджелио“, както и хиляди други очарователни или страховити подробности от онези времена, както и чудесното егоистично чудовище – самия Челини.

Още две дузини справочници и научни изследвания последваха вече споменатите (ще откриете оковния пръстен на Лоренцо Медичи във фантастично илюстрираната „Еуропа 1492“ от Франко Кардини), но горните три бяха семената, от които се роди идеята.

Няма данни Челини да е имал дъщеря. Фиамета е изцяло мое творение.

КРАЙ

---

16. Бенвенуто Челини (1500–1571) – италиански скулптор. – Бел.пр.

© 1992 Лоис Макмастър Бюджолд
© 2001 Милена Илиева, превод от английски

Lois McMaster Bujold
The Spirit Ring, 1992

Сканиране и OCR: Мандор, 2004
Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ОКОВНИЯТ ПРЪСТЕН. 2001. Изд. Амбър, София (Изд. Бард, София). Превод:
Милена ИЛИЕВА [The spirit ring / Lois McMaster BUJOLD]. Формат: 21 см. Страници:
400. Цена: 8.99 лв. ISBN: 954-585-274-7 (Бард)

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1318>]